

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

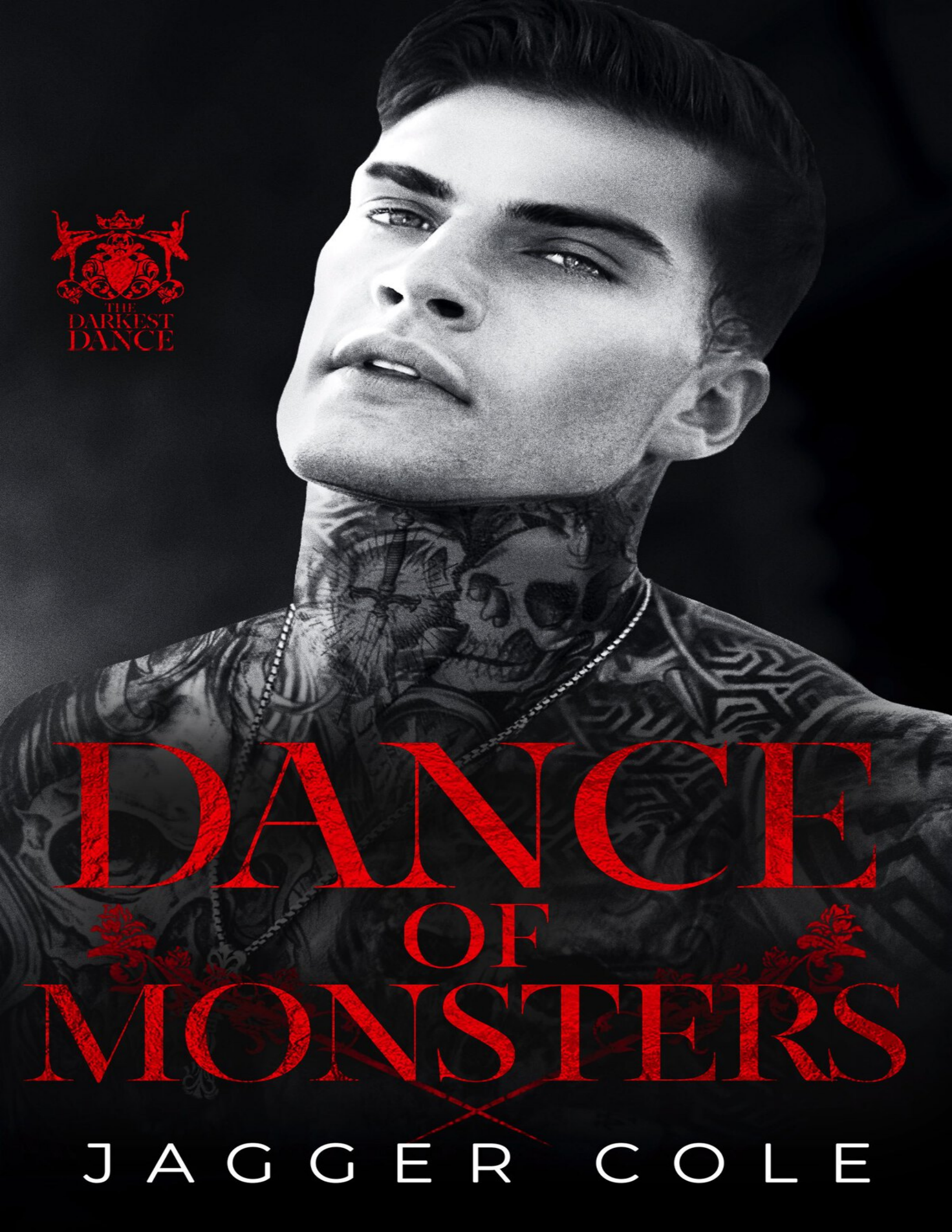
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DANCE OF MONSTERS

JAGGER COLE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

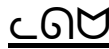
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CANAVARLARIN DANSI

KARANLIK BİR MAFYA ROMANTİZMİ

JAGGER COLE

Canavarların Dansı

Jagger Cole © 2026

Her hakkı saklıdır.

Kapak ve iç tasarım Plan 9 Book Design tarafından yapılmıştır.

Bu, kurgusal bir edebi eserdir. Herhangi bir isim, yer veya olay yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya çağrışımlar tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmadan, kitap incelemelerinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, basılı veya elektronik herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

Bu telif hakkıyla korunan eserin izinsiz çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya yapay zekâ eğitiminde kullanılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

İÇİNDEKİLER

Çalma listesi
Tetikleyici Uyarı

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Epilog

Jagger Cole'un diğ er eserleri

Yazar Hakkında

ÇALMA LİSTESİ

CANAVAR - Chandler Leighton
Kötü Bir Adam Gibi - Kötü Alametler
Sadece Bir Kız - Brix
RUNRUNRUN - Dutch Melrose
Zehirli - 2WEI
Seni Parçalayacağım - O İntikam İstiyor
BABYDOLL - Ari Abdul
Bebek Çok Kötü Bir Şey Yaptı - Chris Isaak
Benzin - Halsey
Kötü Alışkanlıklar - Ed Sheeran, Bring Me The Horizon
güneye doğru - Artemas
ZİHNİMİN SAHİBİ - Ay Işığı
Yanardağ - Damien Rice
Idioteque - Radiohead
İçimdeki En Kötü Şey - Kötü Alametler
Favori - ORGAVSM
Aklım Nerede? - Pixies
korsan şarkısı - mehro
Yalancılar - Gregory Alan Isakov
Koş - Ufku Getir Bana
Cehennem Hemen Köşede - Tricky, Marina Topley-Bird
Arzuya Isırık Atmak - Raster Tozu
Beni Dene - Ave Joe
Koşu - Ólafur Arnalds

Demir Gökyüzü - Paolo Nutini
Ben Değilim - Nine Inch Nails
Baba Sorunları - Mahalle
Her Şeyin Altında - Scala ve Kolacny Kardeşler
Karanlıkta Dans - Burce Springsteen
Canavarlar - Sokak
Sana Hiçbir Şey Zarar Vermeyecek Bebeğim - Cinsel İlişkiden Sonra
Sigaralar
İnanan - MICHA
Sabah 4 - Barış Meryem Ana
Bizi Kurtarın - Lennon Stella
Merhaba Ren - Ren

Spotify'da çalma listesini dinleyin!

TETİKLEYİCİ UYARI

Değerli Okuyucu,

Canavarların Dansı, diğer birçok kitabım gibi, daha karanlık, grafik temalar ve unsurlar içeriyor.

Bu kitapta CNC, darbe oyunları, son derece şüpheli nitelikteki somno aktiviteler, BDSM (özellikle SM vurgusuyla) ve keskin nesnelerle oynamak yer almaktadır. Kitap ayrıca yoğun olarak ruh sağlığı sorunları, çocukluk travmaları ve bağımlılık konularına odaklanmaktadır.

Bu sahneler daha canlı ve derinlemesine bir hikaye yaratmak amacıyla yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. Lütfen kendi tetikleyicilerinizi ve sınırlarınızı bilin ve bunu göz önünde bulundurarak okuyun.

Okuduğunuz için teşekkürler.

Jagger

EVELINA

Sırtınız duvara dayandığında, hayatta kalmak için neler yapabileceğinizin sınırı yoktur.

Tamam, kişisel bir slogan için biraz abartılı oldu. Eminim ki bunu ilk olarak saçma bir tişörtte veya Pinterest sayfasında görmüştüm.

Ama şu anki durumumda—ayaklarım yere mihlanmış, çenem açık ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde, önümde on beş metreden daha az bir mesafede olup biten ve ancak bir orgi olarak tanımlanabilecek olayı izlerken—aklıma gelen tek şey bu.

Buraya neden geldiğinizi hatırlayın. Tehlikede olan şeyleri hatırlayın. Unutmayın—

Hayır. Beynimi hatırlamaya ikna etmeye çalıştığım her şey, tensel coşkunun acil inlemeleriyle terli tenin tene şiddetli ve ıslak bir şekilde çarpmasının sesini duyduğum anda tamamen unutuluyor.

Bir sapkınlık kulübünün ortasında, maske ve bu elbiseyle, etrafımda grup seksin olup bitmesini izlerken kendimi tamamen yabancı hissettiğimi söylemek, tartışmasız, milenyumun en hafif ifadesi olurdu.

Buraya neden geldiğinizi hatırlayın.

Spoiler: Amaç, maskeli yabancıların çeşitli pozisyonlarda ve kombinasyonlarda seks yapmasını izlemek değil; bu pozisyonlardan bazılarının var olabileceğini bile hayal etmemiştim.

Hayır, ben buradayım, New York'un en kötü şöhretli ve seçkin sapkınlık kulübünün o sefil, inlemelerle dolu salonunda, çünkü yardıma ihtiyacım var.

Karanlık, zarif ve baştan çıkarıcı bir şekilde aydınlatılmış mekânın ortasındaki kanepelerden birinde, kaslı ve dövmele iki adamın esmer bir kadını hırpaladığını gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde izlerken, boynum ve yüzüm ısınıyor.

O tür bir yardıma ihtiyacım yok, çok teşekkür ederim.

Yasak bir şey yaparken yakalanmış olma hissi, rahatsız edici, nemli parmaklar gibi omurgamda kıvranıp karıncalanıyor.

Beni rahatsız eden şeyin seksle ilgili bir şey olduğunu söylemiyorum. Sadece...

Yüzüm zonkluyor.

Tamam, belki bu tamamen doğru değil.

Önümde, yaklaşık 3 metre ötede bir yatakta, sarışın bir kadın sırtını kamburlaştırıp yüzünü çarşafıya gömüyor ve iri yapılı bir adamın arkadan şiddetli ve mekanik bir şekilde içine girmesiyle zevkten çılgılık atıyor.

İtme. İtme. İtme.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Tırnaklarım avuç içlerime batarken, avuçlarım terliyor. Loş ışığa rağmen, yine de çok parlak, çok sıcak, çok boğucu geliyor.

Neden böyleyim?

Gözlerimi inleyen sarışından ayırıyorum, sonra da Bratva dövmeleriyle kaplı bir adamın üzerinde kıvranan iki kızıl saçlıyı görmemek için tekrar bakışlarımı ona çeviriyorum; biri kasıklarına sürtünüyor, diğeri yüzüne oturuyor.

Tekrar söylüyorum, buraya gelme sebebim bu değil. Club Venom'a orgi izlemek için gizlice girmedim. Buraya gelme sebebim şu: Şeytanla anlaşma yapmanız gerektiğinde, bazen onunla cehennemde buluşmanız gerekir.

Ah, bu yanlış anlaşıldı. Bence seks lanetlenmeyle eşdeğer değil. Hiç dindar olmadım ve sekse de olumsuz bir gözle bakmıyorum.

Bu bana göre değil...

Ama aseksüel de değilim. Yani, seks istiyorum. Sanırım?

Arzularım var.

Bazen.

Porno izledim ve tabiri caizse işleri kendi ellerime aldım.

Bazen.

Ama cinselliğe normal, yetişkin bir şekilde bakmaya gelince zihinsel bir engel var. Kronik utanç. Gergin bir gariplik. Sürekli bir kaygı.

Arkadaşlarım, her ne kadar iyi niyetle yapsalar da, bu konuda acımasızca benimle dalga geçmeyi çok seviyorlar. "Penis" veya "vajina" gibi kelimeleri bile söyleyemiyorum, yüzüm kızarıyor ve önümde biri seks hakkında konuşmaya başladığında, en sıradan terimlerle bile olsa, kekelemeye başlıyorum.

Yirmi üç yaşına kadar hiç seks yapmamış olmam inanılmaz...

O karıncalanma hissi, odayı dolduran pornografik inlemelerle birlikte omurgamdan yukarı doğru tekrar yükseliyor; oda da kendi cinsel enerjisiyle adeta titriyor.

Arkadaşlarım beni şimdi görselerdi...

Utaniyorum.

Ölürdüm.

Kulüpteki herkes gibi benim de gözlerimi kapatan Venedik tarzı yarım bir maske takmamın bir önemi yok. Hayatımda hiç bu kadar açık giyinmemiş olmamın da bir önemi yok. Ya da sarı saçlarımı kapatmak için siyah bir peruk takmış olmamın da bir önemi yok.

Bu mekânda tanıdığım tek bir kişi bile görsem, anında alev alırım.

"İşte buradasın, güzelim."

Omurgam birden dümdüz oldu, ama neyse ki kendiliğinden tutuşma olmadı. Çünkü burada beni tanıdığını söyleyen kişi aslında beni hiç tanımıyor.

Yine de, vücudum kasılıp geriliyor, tenim endişeyle karıncalanıyor; bana sırtarak bakan ve votka kokan, göbekli, benden çok daha yaşlı adama doğru dönüyorum.

"Peki... hadi özel bir odaya gidelim bebeğim," diye sırttı. "Yoksa yaramazlık yapıp burada, kalabalığın önünde sikimi yalamak mı istiyorsun?"

Midem bulanmaya başladı.

Buraya neden geldiğinizi hatırlayın.

Kaçma isteğimi reddediyorum ve bunun yerine yüzüme, umarım baştan çıkarıcı bir ifade olan bir maske takıyorum.

"Biliyor musun?" diye maskenin altından göz kırptım. "Belki de aramıza katılacak başka bir kız bulabilirim, birlikte gerçekten ateşli, tutkulu zamanlar geçirebiliriz."

Gerçekten ateşli, tutkulu zamanlar.

Sayın jüri üyeleri, Evelina Nikitin'in yirmi üç yaşında bir bakire olduğuna dair bir milyon dört yüz üç numaralı kanıtınız var.

Bana göre "seksi konuşma" Rita Hayworth filmlerinden fırlamış gibi geliyor.

Neyse ki, randevum ve bu gece Club Venom'a giriş biletim boşa gitti. Sadece sarhoş değil, Rus usulü sarhoş. Bu da bir şey ifade ediyor.

Yaklaşık yarım saat önce Oleg'le—yoksa Olev miydi?—Venom'un gösterişsiz girişinin dışında karşılaştım. Tesadüf değildi. Bir hafta boyunca dışarıdan mekanı inceleyip, nasıl içeri girebileceğimi anlamaya çalıştım—açıkçası ben, sadece üyelere açık olan bu özel kulübün bir üyesi değildim. Yani, ücretsiz deneme imkanı sunan bir spor salonu gibi değil sonuçta.

Birkaç gece önce, yaşlarımda görünen iki kızın gece geç saatlerde kulüpten çıkıp, caddenin aşağısındaki bir kokteyl bara doğru kıkırdayarak yürüdüklerini fark ettim. Onları takip ettim ve belki seks yapmasam da, küçük sohbetlerde oldukça iyiyim. Bu sayede, onların da benim gibi üye olmadıklarını, ancak üye olan daha yaşlı erkekler tarafından "özel randevu" olarak getirildiklerini öğrendim.

Şimdi, benim vücudumda "seksi ve çekici" bir kemik bile yok. Ama Oleg-Olev tam bir sarhoştur. Tek yapmam gereken, sahip olduğum en seksi elbiseyi giyip dışarıda beklemek, yanıma sendelediğinde neredeyse hiç olmayan göğüs dekoltemi biraz göstermek ve mide bulantımı yutarak, bana gece için bir "baba" arayıp aramadığımı sorduğunda "elbette" demektir.

Yani, kusmuk.

Ama ailen için ne gerekiyorsa yaparsın. Şeytanla anlaşmak istiyorsan cehennemde onunla karşılaşsın.

Sırtın duvara dayandığında...

Oleg-Olev elindeki votka bardağını çalkalayarak bana sarhoş bir şekilde sırtıyor.

"Ah, seni pis küçük şey," diye mırıldandı, yüzüme alkol buharı üfleyerek burnumu kırıstırdı. "Vivian, sikimi idare edecek küçük bir desteğe mi ihtiyacın var?"

Bu mekana girdikten sonra, zorunlu maske uygulamasının asıl amacının anonimlik olduğunu fark ettim. Ama Oleg-Olev dışarıda bana adını söyledi, ben de seve seve ona sahte adımı söyledim: Vivian.

Çünkü, tekrar ediyorum, benim seksi anlayışım 1940'ların siyah beyaz filmlerine dayanıyor ve aklıma gelen ilk "femme fatale" ismi Vivian Leigh'di.

Arkadaşlarımdan bana yaptığı tüm o tatlı şakaları gerçekten hak ediyorum.

"Aynen öyle," diye gülümsedim ona, ayaklarının üzerinde sallanışını ve odaklanmamış bakışlarını izlerken. "Öyleyse neden barda bir yer bulmuyorsun bebeğim, ben de hemen geri dönüp dünyanı alt üst edeyim."

Dünyayı salla.

Yani, beni vurun.

Ama yine de, o kadar sarhoş ki muhtemelen benden iki hatta üç tane olduğunu düşünüyor. Bu yüzden bana garip bir sırıtışla bakıp sendeleyerek bara doğru ilerliyor.

Karnım kasılırken yavaşça nefes veriyorum.

Birinci adım içeri girmektir. Şimdi zor kısım geliyor: Şeytanı bulmak ve bana ihtiyacım olan iyiliği bahşetmesi karşılığında ruhumun tam olarak hangi kısmını istediğini görmek.

Önümdeki müstehcen sahneyi incelemek için yavaşça nefes alıyorum. Ardından, orgiyi geçip, umarım özel odalara ve dinlenme salonlarına giden koridora doğru baktığımda yüzüm kızarıyor.

Şeytan beni orada bekliyor.

Odanın çevresini yavaşça dolaşarak, kan kırmızısı duvar kağıdı ve pirinç aplikleriyle loş koridora doğru ilerliyorum.

Teknik olarak, şeytan beni beklemiyor. Aslında, beni hiç beklemiyor. Umarım bu bana bir avantaj sağlar.

Genellikle güçten korkmam. Ülkenin en güçlü mafya ailelerinden birinde büyüdüm. Babam, kardeşim Roman Nikitin Bratva'nın başına geçmeden önce, Rus mafyasının en güçlü ailelerinin liderleriyle birlikte Demir Masa'da oturuyordu.

Ancak Vaughn Bancroft bambaşka bir güç, karanlık ve tehlike seviyesinde.

Dürüst olmak gerekirse, o beni korkutuyor ve bunu itiraf etmekten utanmıyorum. Çünkü bu korkaklık değil, hayatta kalma içgüdü. Okyanusta yüzerken karşınıza çıkan bir büyük beyaz köpekbalığından ya da karanlık bir mağarada yüz yüze geldiğiniz hırıldayan, aç bir kurttan korktuğunuz için özür dilemezsiniz.

Ama yine de, aile söz konusu olduğunda yapmanız gerekeni yaparsınız. İçten içe zehirli olduğunu bildiğiniz aile üyeleri bile size zarar verir.

Peki ya peruk, maske ve sahte isimle yapılan bu aldatmaca? Bu sadece Club Venom'da kimse tarafından tanınmamak için ya da Vaughn'dan korktuğum için değil.

Çünkü Vaughn beni tanıyor.

Ve o beni, sürekli pembe giyen, her zaman gülümseyen, masum bir Bratva prensesi olan Evelina olarak tanıyor, çünkü küçük kardeşi Val en iyi arkadaşlarımdan biri. Val benimle birlikte Zakharova Balesi'nde profesyonel olarak dans ediyor. Ayrıca, kardeşim Roman ile de sevgili.

Pembe Prenses Evelina, bu gece Obsidyen Sendikası'nın başıyla görüşebilecek kişi değil. Bu, gezegendeki en güçlü, karanlık ve gizli suç örgütlerinden biri. Evelina'nın görüşmeye gelmesi durumunda herkesle alay edilir.

O boğucu kırmızı koridorda yürürken kulübün enerjisi iyice yoğunlaşıyor. Geçerken özel bir odanın kapısı açılıyor ve içeriden bir çiftin fırladığını görünce nefesim kesiliyor: Kadın topuklu ayakkabılarını taşıyor, elbisesinin askılarından biri omzundan kaymış, adam ise kravatı ve gömleğinin birkaç düğmesi açık bir şekilde. Onlara dönüp baktığımda, adamın kadını duvara yaslayıp yüzünü boynuna gömdüğünü ve kadının adamın kalçasını kavrayarak inlediğini görünce tüm vücudumun kaskatı kesildiğini hissediyorum.

Ben buraya ait değilim.

Sıradan bir kapının önünde duran siyah takım elbiseli iki iri adam, aradığım odanın burası olduğunu ele vermeye yeterdi. Ama aynı zamanda Sendika'nın iç çevresinin bu gece 13 numaralı özel salonda buluşacağını da biliyorum, çünkü bu bilgiyi çaldım.

İki hafta önce Val, provadan sonra telefonunu sahnenin kenarına kilitlenmeden bırakmıştı. Ben de planım için tam bir keşif modunda olduğumdan, işime yarayabilecek herhangi bir şey olup olmadığını araştırmak için bu fırsatı değerlendirdim. İşte o zaman Vaughn'un küçük kardeşine Venom'daki bu geceki partiye davet ettiği mesajı buldum.

Val'in cevabı: Hahaha, hayır, artık benim tarzım değil.

Bu da benim tarzım değil, hem de çok çok. Ama bu akşam Vaughn'un nazik davetini birimiz kabul edecek.

Siyah mat maskeli iki muhafız, üzerinde pirinçten on üç rakamı ve kan kırmızısı bir yılan amblemi (Club Venom'un sembolü) bulunan siyah kapının önünde durduğumda beni neredeyse hiç fark etmediler. Titrek bir nefes aldım, tırnaklarımı avuç ilerime batırırken kldğm hissettim.

“Sessizlik altında gizem.”

Sessizliğin ardındaki sırlar.

Bu, Val'in telefonunda yapılan daha fazla araştırma sayesinde partiye giriş için kullanılan şifre kelimesi. İki güvenlik görevlisi neredeyse hiç hareket etmiyor. Biri sadece çenesini eğiyor, kolunu yana doğru uzatıyor ve kapı kolunu çevirip kapıyı iterek açıyor.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım. “Ben—”

Aman Tanrım.

Obsidian Syndicate'in i çevresinin bir seks kulübünde verdiği partinin, ana katta az önce şahit olduğum çılgınlıktan farklı olacağını neden varsaydığımı bilmiyorum. Ama varsaydım.

Ve yanılmışım.

Tamamen yanlış.

Nefesim boğazımda düğümleniyor, gözlerim hızla kırpışıyor, kapı aralığından bir ayağımla kekeleyerek duruyorum, karşımda saf, hazzı bir çılgınlık var.

ller. Drtller. Odanın uzak köşesinde, maskesi dışında tamamen çıplak, diz çökmüş bir kız var ve etrafında altı erkek var... eee...

Servis.

Ağzıyla ve iki eliyle.

Aman Tanrım.

Yüksek bir zevk çılgılığı bakışlarımı başka bir sahneye çeviriyor ve kendimi iki muhteşem kadının -biri gümüş rengi saçlı Asyalı, diğeri teninde çiller olan kıvılc saçlı- üst üste yatmış halde, iki erkeğin acımasızca onlarla seviştiğini görünce çenem bir iki santim daha aşağı düşüyor.

"Kayıp."

İrkilerek, dikkatimi kapıyı açan gardiyana çevirdiğimde nefesim kesildi. Daha bir saniye önce miydi? Yoksa saatlerdir burada bir deli gibi bu çılgınlığa mı bakıyordum? Maskesindeki karanlık siyah deliklerden gözlerini göremiyorum ama bakışlarını içimde hissedebiliyorum.

"İçeri giriyor musunuz, girmiyor musunuz?"

"İçeri giriyorum," diye kekeleydim, bacaklarımı zorlayarak loş odanın şehvet dolu karmaşasına doğru ilerledim.

Kapı arkamdan tık diye kapandı, bu kesinlik kalbimin hızla çarpmasına ve karnımın kasılmasına neden oldu.

Ne yapıyorsun sen?

Odada bulunan herkes bu müstehcen gösteriye katılmıyor. Bazı konuklar, giyinik halde, siyah bir gece elbisesi giymiş minyon bir kadının içki karıştırıp çalkaladığı karanlık bir barın yanında duruyor. Diğerleri ise koltuklarında sessizce konuşuyor, bir yandan cinsel ilişkiyi izlerken diğer yandan da sanki bu sıradan, normal bir şeymiş gibi sohbet ediyorlar.

Hem personel hem de misafirler maske takıyor. Buna rağmen, onu görür görmez şeytanın ta kendisine baktığımı anladım.

Vaughn, odanın uzak köşesinde, şöminenin çitirtıları eşliğinde koyu kahverengi deri bir koltukta tek başına oturuyordu. Bir eli, kolçaklardan birinin kenarından tembelce sarkmış, bir bardak tutuyordu. Diğer eli ise yüzünün üst yarısını kaplayan mat siyah ve kan kırmızısı maskenin altındaki keskin, jilet gibi temiz tıraşlı çenesini yavaşça okşuyordu.

Yakasız açık, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış siyah bir gömlek giymiş. Bu da bileklerinden başlayıp göğsünü boynunu boydan boyda saran ve sıkı çenesine kadar uzanan, karanlık, kıvrımlı, kötücül görünümlü dövmelemlerin geniş bir koleksiyonunu gözler önüne seriyor.

Bir an için, aklım ona doğru yürümemi önermeye başladı.

Evet, kesinlikle hayır.

Bunun yerine, yutkunarak omuzlarımı geriye doğru attım, Vivian Leigh'in olabildiğince havalı yürüyüşüyle bara doğru ilerlerken cılız göğüs dekoltemi öne çıkardım.

Barmen bana doğru çenesini hafifçe eğdi.

"Sadece soda lütfen," diyorum sessizce.

Hiç kıpırdamıyor ve maskesinin boş, ruhsuz karanlık göz deliklerinden bana bakmaya devam ediyor.

"Şey, o zaman votka," diye mırıldanıyorum.

Bu sefer başını salladı, bara kristal bir bardak koydu ve içine oldukça pahalı görünen bir votka doldurduktan sonra, hiçbir şey söylemeden bardağı bana doğru itti.

Titrek bir sesle ona teşekkür ettim ve bardağı dudaklarıma götürdüm. Mümkün olan en küçük yudumu aldım ve boğazımın anında daraldığını, yanma hissinin dilime yayıldığını hissettim.

Neredeyse hiç içki içmem. Birincisi, bir kadeh şarap bile beni kıkırdattırmaya yeterken, iki kadeh içtiğimde sarhoş olup yere düşüyorum. Ama aynı zamanda alkolün getirdiği kontrol kaybını da sevmiyorum. Bu da arkadaşlarımla, özellikle de Rus olan Milena'nın, sürekli şaka yollu "Rus kimliğimi iptal edeceğim" diye tehdit etmesi gibi, benimle dalga geçmeyi çok sevdiği şeylerden biri.

Ama cehennemdeyseniz, rolünüzü oynayın.

Keskin bir çığlık başımı hızla çevirdi, gözlerim o çığlığı atan kadına takıldığında faltaşı gibi açıldı. Dizlerinin üzerinde, bir adamın üzerinde oturuyordu ve adam çılgınca vajinasına girip çıkıyordu. İkinci bir adam da üzerine eğilmişti ve ne yaptığını ve nereye... şeyini... soktuğunu fark ettiğimde kanım kaynamaya başladı.

Aynı anda mı??

Aman Tanrım.

Yanma hissini olabildiğince görmezden gelerek, votkadan bir yudum daha alıyorum; içkinin en azından panik halimi biraz olsun yatıştırıp sadece kaygılı bir hale getireceğini umuyorum. Şu anda o kadar kendimden geçmiş durumdayım ki, Vaughn'a tek kelime bile söyleyebileceğimden emin değilim.

Ama mecburum.

Aile için ne gerekiyorsa onu yaparsınız.

Bir yudum daha berbat bir votka içtim, sonra bakışlarımı tekrar Vaughn'a çevirdim.

Saçmalık.

Şöminenin yanındaki sandalye şimdi boş. Gözlerimi odanın içinde gezdiriyorum, onu bulmaya çalışıyorum ama nafile.

Vur vur vur.

Ya giderse? Ya da gitmezse ama herkesin önünde teşhircilik yapanlardan biri olmak için kıyafetlerini çıkarırsa? Ne yapacağım, yanına gidip omzuna dokunup biriyle sevişirken biraz zaman mı isteyeceğim?

Kalp atışlarım düzensiz, hızlı ve kesik kesik atmaya başlıyor. Kaygı içimde pençelerini geçirip kıvrılırken, avuçlarım tekrar terliyor, adeta gülüyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, nefesim hızlanıyor ve kalbim boğazıma kadar çıkıyor.

"Sadece bir sorum var."

Nefes nefese, arkamdaki derin, pürüzsüz ama bir o kadar da zehirli bariton sese doğru dönüyorum. Sonra hareketsiz kalıyorum.

O, o.

Vaughn.

Bütün dünyam daralıyor, ta ki maskesinin ardındaki buz mavisi gözlerinin iki bıçak gibi bana saplandığına, keskin, biçimli çenesine, asil burnuna ve

kusursuz dudaklarına kadar. Boyu benden bir karış uzun olduğu için dudakları hafifçe kıvrılmış, hem eğlenmiş hem de acımasız bir gülümsemenin izlerini taşıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor, aynı sakın, derin bariton sesiyle, kenarlarında hafif bir duman ve hırıltı tınısıyla. Sesi o kadar pervasızca kontrol sahibi ki, kokusu da -hafif bir baharat, temiz bir toprak kokusuyla karışmış- o kadar derinden erkeksi ki, sanki güneşe ya da bir tanrıya çok yakın duruyormuşum gibi tenimde karıncalanma hissi oluşuyor.

...Ya da bir şeytan.

Her hayatta kalma içgüdüm bana dönüp kaçmamı söylüyor. Bu çılgın fikirden olabildiğince uzaklaşmamı ve hayatımın geri kalanını bunu düşünecek kadar aptal olduğumu unutarak geçirmemi söylüyor.

Ama içimden bir ses bana onun beni fazla uzaklaştırmayacağını söylüyor.

Bu yüzden yutkunuyorum, yavaşça nefes alıyorum, sonra da hiç hissetmediğim bir sakinliği sesime zorla yansıtıp gülümsüyorum.

"Bay Bancroft." Başımı zarifçe eğdim. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk. Benim adım Vivian—"

Boğazım sıkıldığını fark etmeden önce beynim kapanıyor. Gözlerim faltaşı gibi açılıyor, ağzım dehşet içinde "O" şeklini alıyor, Vaughn'un iri ve güçlü eli boğazımı sarıp sıkıyor.

"Sana bir kez daha soracağım, Evelina..."

Ayaklarımın altındaki zemin kayıyor. Kalbim duruyor.

"Burada ne işin var lan?"

EVELINA

Aylar süren emekle inşa edilmiş bir iskambil kağıdı evinin, hafif bir esintiyle yerle bir olmasını izlemek gibi. Kara Kuğu pas de deux'sinde otuz iki fouetté'nin hepsini kusursuzca yapıp, son relevé'de dengenizi kaybedip ayak bileğinizi kırmak gibi.

Vücudumdaki her hücre panik içinde çılgılık atıyor. Her sinir ucu kulaklarımda siren gibi çalıyor. Derimin her zerresi titriyor. Ama kaçış yok.

Beni doğrudan boğmuyor ama parmak uçlarının boğazımın iki yanındaki nabız noktalarını yavaşça okşarken hissettiği sessiz, hafif güçte kötü niyet açıkça belli oluyor. Buz gibi, arktik mavi gözleri beni olduğum yerde mıhlıyor, başı hafifçe yana eğik bir şekilde üzerime eğilmiş, sanki bir böcekmişim ya da pantolonunun paçasından yeni kopardığı bir dikenmişim gibi sıkılmış bir merakla beni inceliyor.

Parıldayan altın rengi elbisenin altından belimin alt kısmı terden parlıyor. Maskeli yüzüne dehşet içinde bakarken nabzım hızlanıyor, kalbim tekliyor.

“Ben—hayır, benim adım Viv—”

Parmaklarıyla biraz daha baskı uygulayınca, iniltim boğazımda boğuk bir şekilde kayboldu.

Vaughn sessizce, "Bunu bir daha deneyelim mi?" diye mırıldandı. "Bu sefer, gerçeği söylemek için bilinçli bir seçim yapalım."

Sözlerinin dudaklarından bu kadar şehvetli ve zahmetsizce akıp gitmesine, aynı zamanda bu kadar ağırlık ve güç taşımasına ürperiyorum. Gözlerinin önce giysilerimi, sonra da tenimi yavaşça soyup içime doğru bakıyormuş gibi görünmesine de.

Onda öyle rahatsız edici bir sakinlik var ki, iliklerime kadar işliyor ve içimi burkuyor. Boğazımdaki ele karşı rahatsızca yutkunuyorum, başımı hafifçe geriye eğerek, üzerimde yükselen adama yukarıdan bakıyorum.

O inanılmaz uzun boylu.

Yani, ben 1.60 boyunda, kısa sayılırım. Ama Vaughn benden en az 30 cm daha uzun, belki de daha fazla. Bu da ondan yayılan o titreşen, atan güce sadece katkıda bulunuyor.

Vücudu ince ama belirgin bir şekilde kaslı, geniş omuzları siyah gömleğinin altında geriliyor ve belirgin pazıları gömleğin altından fışkırıyor. Koyu siyah dövmele, güçlü, damarlı ön kollarının etrafında ve gömleğinin yakasından kaslı göğsünden çene hattına kadar kıvrılarak uzanıyor.

İşlerin böyle gitmesi gerekmiyordu.

"Sana sadece bir kez daha soracağım, Evelina," diye mırıldandı sessiz bir yoğunlukla, pürüzsüz, buğulu sesi beni adeta ahtapot kolları gibi sardı.

Gözlerimi yana doğru çevirip kapıya ne kadar uzaklıkta olduğumuzu anlamaya çalışırken, gırtlığım onun eline sürtündü.

"Hayır. Bu çok kötü bir fikir."

Başparmağı boyun damarımdaki atan nabza bastırdıkça sinir uçlarım kasılıyor. Ama onun o sakin, derin sesi dikkatimi tekrar ona çekiyor.

O delici, buz mavisi gözlere doğru.

Hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyemiyorum. Tek yapabildiğim, gözlerindeki o soğuk, etkileyici bakışa kilitlenmiş bir şekilde bakmak.

O da sessiz kalıyor, sanki benim bir sonraki hamleyi yapmamı bekliyor. Biz de öylece duruyoruz, o gözlerinde buz gibi bir ifadeyle yüzüme bakıyor ve sevişmenin hayvansı, iniltili sesleri etrafımızı sarıp midemi düğüm düğüm ediyor.

Gözlerinde hafif bir parıltı belirliyor ve dudaklarının kenarında çok hafif bir eğlence izi görülüyor.

"Rahatsız mısın, Evelina?"

Sırtımın alt kısmı nemleniyor. Başparmağımı endişeyle işaret ve orta parmaklarıma sürterken avuçlarım daha da terliyor.

"Ben..." Duruşuma ve ses tonuma, hiç hissetmediğim bir sakinlik ve rahatlık zorla yansıtmaya çalışıyorum. Ama bu, özellikle sesim çatladığında ve omuzlarımda şiddetli bir titreme dalgalandığında, gülünç derecede işe yaramaz bir cesaret gösterisi.

"Bu odadaki faaliyetler sizi rahatsız ediyor mu?"

Başımı sağa sola salladım. "H-hayır," diye hırıltılı bir sesle konuştum.

Dudakları biraz daha kıvrılıyor.

"Gerçekten mi? Şu anda gördüğünüz her şeyden tamamen memnunsunuz?"

Bu noktada ağzımı açmaya bile cesaret edemiyorum. Onun alaycı gülümsemesi biraz daha genişlerken sadece başımı sallıyorum.

"Ve ben de gerçeği söylemek konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Boğazımdaki eli aniden yukarı kayarak çenemi kavradı, başımı yana çevirdi ve beni yaklaşık bir buçuk metre ötedeki manzaraya bakmaya zorladı. Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve deri bir koltukta oturan adamın önünde diz çökmüş, dudakları adamın cinsel organına sarılı, ağzıyla emme ve yalama hareketleri yapan kıza şok içinde baktım.

Aman Tanrım.

Kulaklarımı ıslak, salyalı sesler dolduruyor, irkiliyorum. Gerilim göğsümü ve kollarımı kıvrıyor, üzerime çöken kaygı dalgasıyla yüksek topuklu ayakkabılarımdaki içindeki ayak parmaklarım bile bükülüyor.

Başımı çevirmeye çalışıyorum ama Vaughn'un tutuşu gevşemiyor. Daha da zorlayarak, kızın ağzının kalın, sertleşmiş, tükürüğüyle kaygan ve parıldayan penisi yutmasını izlemekten yüzümü uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama çenemi bu kadar sıkı tutan eli varken bu mümkün değil.

Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum.

Mecburum.

Bu... çok fazla, hem de tam gözümün önünde.

Tekrar söylüyorum, seks fikrini sevmediğimden değil. Sadece... tam orada, gözümün önünde ve o kadar şok edici bir şekilde sergileniyor ki, içimdeki kaygı damarlarımda napalm gibi patlıyor. Gözlerim hâlâ sıkıca kapalıyken Vaughn'un boğazından gelen yumuşak, derin bir kıkırdama duyuyorum. Yüzümü tekrar bana çeviriyor ve yavaşça gözlerimi açarken kendimi son derece, derinden acınası hissediyorum.

“Sanırım deyim şu: Yüzmeyi bilmiyorsan derin suya atlama.” Sesi bedenimde yankılanırken eli yine şehvetle aşağı kayarak, aynı sağlam, kontrollü, şiddet içermeyen şekilde boğazımı kavradı.

"BENCE..."

Hadi ama. Şu an neden doğru düzgün kelimeler üretemiyorum ki?

Bunu gerçekten sormanız gerekiyor mu?

“Sana bunu son kez soruyorum Evelina,” diye mırıldandı Vaughn alçak bariton sesiyle. “Burada ne halt ediyorsun? Ve bana bu kulüpte tesadüfen bulunduğunuz ve bilmeniz için hiçbir nedeniniz olmayan bir şifreyle bu odaya girdiğiniz gibi saçma sapan şeyler anlatarak beni aşağılamaya kalkışma. Çünkü sana söz veriyorum...”

Elini boğazıma bastırdığında inliyorum, hem de gerçekten inliyorum.

“Bu gece saçmalıklarla uğraşacak halim yok. Yani...” Gözlerini kısıyor, bu da nabzımın hızlanmasına neden oluyor. “Bana nedenini söyle—”

"Senden bir iyiliğe ihtiyacım var!"

Cümle, titreyen dudaklarımdan tek bir uzun, kesintisiz kelime gibi patlayarak çıktı. Sıkılmış bir eğlence yüzünde belirdi.

“Bir iyilik.”

Başımı salladım. "E-evet."

"Dinlemeye hazırım."

Boğazımı zorlukla yutuyorum, güçlü eli hâlâ boğazımda. Bacaklarım titriyor.

"Babam—"

"HAYIR."

O tek kelime canımı acıttığında ses tonunda en ufak bir mizah kırıntısı yoktu. Dudakları büzüldü ve yavaşça başını salladı. "Kesinlikle hayır."

Dondurucu bir soğukluk tüm vücudumu donduruyor.

Ne söyleyeceğimi bile bilmiyor.

"Lütfen, eğer mümkünse—"

"Hayır, yapamazsın," diye soğuk bir şekilde mırıldandı. "Kesinlikle ilgilenmiyorum."

Dudaklarımı büzdüm. "Lütfen! Ne isteyeceğimi daha bilmiyorsunuz bile!"

"Tahmin edebiliyorum," diye hırladı, eli boğazımı biraz daha sıktı. "Babanız, kardeşiniz Roman tarafından Rusya'ya sürgün edildikten sonra, güçsüz, parasız ve müttefiksiz zor zamanlar geçiriyor. Aşağı yukarı böyle mi?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bunun zor bir satış olacağını biliyordum. Özellikle de şu nedenlerden dolayı—

"Aynı baba, diye ekleyeyim, Roman'ı öldürmeye kalkıştıktan sonra söz konusu kardeşim tarafından sürgüne gönderilmişti. Ha, evet..." Gözlerini kısıyor. "Ve kardeşimi de öldürmeye kalkışmıştı."

Evet.

O.

Kör ya da aptal değilim. Pavel Nikitin'in soğuk, çoğu zaman acımasız, şiddet yanlısı ve huysuz bir adam olduğunu biliyorum. Ayrıca Roman'a her

zaman sert davrandığını da biliyorum; bana davrandığından çok daha sert.

Ve biliyorum—biliyorum—aklı başında herhangi birinin böyle bir ebeveyne karşı duyabileceği tüm iyi niyet, o ebeveyn kardeşinizi ve erkek arkadaşınızı bodruma bağlayıp öldürmeye çalıştığında duman olup uçacaktır.

Ama mesele şu ki, babamla ilgili kalbimde kalan ne varsa o da iyi niyet değil. Kesinlikle hayırseverlik de değil. Hatta sevgi olduğundan bile emin değilim. Sadece... bir şey. Ve ne yaparsam yapayım, bunu içimden atamıyorum. O son bağı koparamıyorum.

İşte bu yüzden buradayım. Çünkü altı ay önce Roman, babamı devirip yerine Nikitin Bratva'nın başına geçtiğinde, babamı öldürmemeyi ancak onu Rusya'ya sürgün edip hiçbir şeyi olmadan bırakması şartıyla kabul etmişti.

Nikitin'in banka hesaplarına erişim yok. Güç yok. New York'ta bahsedecek müttefik de yok.

Ve şimdi Rusya'daki kurtlar etrafı sarmış durumda.

Eski düşmanlar. Yeni düşmanlar. Devrilmiş Nikitin imparatorluğunun eski kralını parçalayarak biraz itibar kazanma fırsatı gören tarafsız gruplar.

Ve ne kadar berbat bir insan olsa da, Pavel hâlâ babam. Roman, babamızın kaçınılmaz olarak öldürülmesi durumunda alkışlamaktan başka bir niyeti olmadığını açıkça belirtti ve New York'taki diğer mafya aileleri de aynı şeyi düşünüyor.

İtalyanlar. İrlandalılar. Yunanlılar.

Kontrol ettim.

İşte bu yüzden son çare olarak bu girişime kaldım. İşte bu yüzden buradayım, kendimi o kadar yabancı bir ortamda buluyorum ki artık güneşi bile hissedemiyorum, tek umudum bu adam.

Ne yazık ki, o umudun ne kadar saçma ve safça olduğunu şimdi anlıyorum.

Obsidyen Sendikası, diğer mafya ailelerinin, benimki de dahil, ancak hayal edebileceği bir güce sahip. Her yerde müttefikleri ve casusları var. Hayal

bile edemeyeceğim kaynaklara sahipler. Dünya politikasını, bankacılık sistemlerini, tarihin gidişatını bile etkiliyorlar.

Boğazıma elini dolamış, dudaklarında acımasız bir sırıtış olan adam, o örgütün lideri.

"Yaklaşıyor muyum?" diye soruyor Vaughn kuru bir alaycılıkla.

"Lütfen-"

"HAYIR."

Buz gibi bakışları üzerime dikildi, bu da kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

"Merak etme Evelina," diye ekliyor. "Bu gece sana bir iyilik yapacağım çünkü buraya girme cesaretin, her ne kadar neyle karşılaşacağından haberin olmasa da, beni eğlendiriyor."

Daha da yaklaştı, maskeli yüzü görüş alanımı doldurdu ve temiz, baharatlı ve erkeksi kokusu duman gibi beni sardı.

Konuşmak için kendimi zorlarken titriyorum. "N-n-en sevilen şey ne—"

"Buradan çıkmana izin vereceğim..."

Tamamen eğildi, dudakları kulağıma neredeyse milimetreler kala durdu. Sonra iyice içime girdi, kaslı göğsü neredeyse vücuduma yapışmış haldeydi ve iri parmakları boynumda gezindi.

"Canlı."

Kalbim boğazıma kadar geldi.

"Sadece bu geceki partiden haberdar olmakla kalmadınız, aynı zamanda kapıdan içeri girmenizi sağlayacak şifreyi de biliyordunuz. Bu da demek oluyor ki, benim örgütümü gözetliyordunuz ve üyelerinden birinin bilgilerini çaldınız."

"Ben...ben bunu kastetmedim—"

"Bundan daha azı için bile öldürdüm, Evelina," diye fısıldıyor kulağıma, nefesi tenime geliyor. Gözlerim kapanıyor. Nefesim kesiliyor. Başım

dönüyor. Karnım kasılırken, kulaklarımı ham seks ve ıslak itiş sesleri dolduruyor.

“Öyleyse, rica ederim. İyiliğinizi kabul ettim. Şimdi, sizin yerinizde olsam ve o güzel küçük prenses kafanızda birazcık bile sağduyu olsaydı,” diye homurdandı, “buradan koşarak, yürüyerek değil, uzaklaştırdım, bu gece hakkında asla konuşmazdım, asla düşünmezdim ve bir kez bile arkama bakmazdım. Dahası, fikrimi değiştirmeden önce bunların hepsini son derece hızlı bir şekilde yapardım.”

İşte o anda odadan fırladım, ıslak itiş sesleri ve boğuk inlemeler hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

VAUGHN

"ANASINI SIKTIĞIM."

Carson, evin dışındaki bahçenin karanlığında bacağına bakarak öfkeyle küfürler savurdu.

Hâlâ alçak bir taş duvarın arkasında çömelmiş halde, ona doğru baktım. "Ne?"

"Bu dağlık bölgedeki her türlü saçma sapan şey yüzünden pantolonumu yırttım resmen."

Yanımda oturan Sebastian derin bir iç çekerek gözlerini devirdi ve parmaklarını çıtlattı. "Ne olmuş yani?"

"Yani bunlar yepyeni. Ve bunlar Prada, aptal herif," diye mırıldandı Carson, ona ters bir bakış atarak.

Sebastian tekrar içini çekti ve bana doğru dönerek gözlerini devirdi. "Ken'i bu tür etkinliklere neden davet ediyoruz ki?"

"Sürtük, seni Barbie gibi becereceğim," diye tısladı Carson karanlıkta, bu da Sebastian'la benim sessizce kıkırdamamıza neden oldu.

"Dostum, Ken'in sikinin yok, Barbie'nin de hiç deliği yok."

"O zaman sana yeni delikler açıp oraları da sikeceğim."

"Hangi sikle, Ken bebek?"

Boğazımı temizledim. "İkiniz de işinizi bitirdiyseniz, her şeyi mahvetmemek için bir saniyeliğine susar mıyız?"

Bir yandan, bu ikisiyle arkadaş olmak, sürekli şeker komasında olan küçük çocuklarla yaşamak gibi. Ya da özellikle de çılgın, bacaklara sürtünen Jack Russell yavrularıyla.

Öte yandan, onlarsız hayatta kalamayacağımı da biliyorum.

Biz dördümüz—Carson, Sebastian, Gideon ve ben—Sendika saflarında birlikte yükseldik. Queens'teki aynı depoda, Sendika uyuşturucularını satmak için paketleyen düşük seviyeli, önemsiz kişiler olarak işe başladık.

Sendikanın bir yöntemi vardı... ya da en azından eskiden vardı... bizim gibi başıboşları küçük yaşta toplamaları. Teknik olarak, sanırım Seb en küçüğüydü. Altı yaşındayken, birlikte yaşadığı kötü kalpli amcasından kaçtıktan sonra onu bulmuşlardı. Onun kendine özgü kötülük ve vahşetinin kaynağı da bu.

Yedi yaşındaydım ve küçük kardeşim Val ile birlikte, parçalanmış bir aileden kaçıyorduk ki Sendika bizi buldu.

Carson, tam bir çılgın karanlık prensi, Val ve benden yaklaşık bir yıl sonra geldi. Ailesi, "sorunları" olan bir çocuğun kendi yüksek sosyal statülerine fazla geleceğine karar verip onu bir akıl hastanesine yatırdı. Sadist yetişkinler tarafından sürekli dövölmekten bıkıp dokuz ay orada kaldıktan sonra, ardında kan izleri bırakarak kaçtı.

Sonra Gideon geldi. Ona ne kadar yakın olsak da, hiçbirimiz onun hikayesini bilmiyoruz.

Ve hiçbirimiz, hatta Carson bile, bunu soracak kadar deli değiliz.

"Peki, o zaman bana şu bilmeceyi çöz," diye iç çekti Carson. "Barbie evreninde penis ve vajina yoksa, bebek Barbieler ve Kenler nereden geliyor?"

"Hasarlı kafana gelen saçmalıkları ağzından çıkarmadan önce bir saniye bile gözden geçiriyor musun?" diye homurdandı Sebastian.

Carson omuz silkerek, "Hayır, çünkü bu sıkıcı olurdu," diye yanıtladı.

Açık konuşmak gerekirse, Carson tam bir deli. Ama en azından farklı derecelerde de olsa, hepimiz öyleyiz. Muhtemelen bu yüzden ilk başta arkadaş olduk ve on yıldan fazla bir süre sonra hala arkadaşız.

Hasarlı mal olarak en dipten başlayıp, on yıl içinde zirveye ulaştım.

Dürüst olmak gerekirse, itici güç bendim. Belki de doğuştan gelen bir şeydi, ama kendimi Sendikanın bir parçası olarak bulduğum ve bu garip, karanlık, eski dünya kardeşliği ailesi tarafından kucaklandığım an, hırslarımın sınırı kalmamıştı.

Ben her zaman böyle oldum. Sadece ayak parmağımı suya sokmam. Ya hep ya hiç.

Ve işte böylece, uyuşturucu bağımlısı ebeveynleri olan, parçalanmış bir aileden kaçan bir çocuk, McKeesport, Pennsylvania'dan kokain ve hap dolu poşetler paketlemekten, bir tetikçi olmaya, Sendikanın gizli istihbarat kanadına katılmaya, daha önemli toplantılarda daha büyük masalara davet edilmeye kadar yükseldi. Sonunda da örgütümüzün başı olan Marki'nin yanında ikinci adam oldum.

Sorun şu ki, tüm hayatınızı belirli bir dünyada, uğruna kan döktüğünüz ve ölmeye razı olduğunuz bir aileyle geçirdiğinizde, tahammül edemeyeceğiniz tek şey çürümedir.

Eski Markiz Étienne Veyrac ise özünde çürümüş bir insandı.

Yozlaşmış. Bencil. Beni kabul eden ve bu dünyada bana yer veren kuruluşun içinden geçen bir zehir.

Ayrıca, dediğim gibi, iyi ya da kötü, hırslarımın sınırı yok.

Ben de hepsini kabul ettim.

Bir yıl önce Étienne'i öldürttüm ve bu kadim kardeşliğin komutasını ele geçirdim. Psikopatlardan oluşan karma ekibimi de zirveye doğru benimle birlikte getirdim ve üçü de şimdi yakın danışmanlarım ve iç çevrem olarak görev yapıyor.

Evet, bazen sanki bacaklarına sürtünen yavru köpeklerin yanında bir imparatorluk yönetmeye çalışmak gibi oluyor.

Ben de bunların hiçbirinde tek bir şeyi bile değiştirmek istemezdim.

"Neyse, pantolonuma karşı gösterdiğiniz ilgisizlikten duyduğum hoşnutsuzluğu bir kez daha dile getirme ihtiyacı hissediyorum."

Sebastian, Carson'a dik dik bakarken geniş omuzlarını silkerek homurdandı: "Allah aşkına, artık multi milyoner olduğunu unuttun mu?"

Hesaplamaya devam edecek olursak, milyonlarca dolarlık servete sahip biri.

"Kendine yeni bir pantolon al ve bu konuda küçük bir sürtük gibi ağlamayı bırak."

"P-R-A-D-A, sen kültürsüz pislik torbasısın," diye homurdandı Carson.

Seb, "Umurumda değil, ufak tefek herif," diye karşılık verdi.

"Seb, sertleşmiş penisimi görmek için yaptığın çaresiz bir yalvarış mı bu?" Carson manyakça sırtarak kasıklarını kavradı ve okşama hareketi yaptı.

Sebastian ayağa kalkarken homurdanarak, "Dene de yüzüne ne olacağını gör," dedi.

"Yüzüne ne yapmamı istiyorsun?"

Aman Tanrım. Bu saçmalığa bir son verme zamanı geldi.

Sebastian'ın geniş göğsüne elimi koyup onu yavaşça geriye doğru ittim. "Biliyorsun, o ilgiden besleniyor. Ona bu ilgiyi göstermeyi bırak artık."

Sebastian'ın çenesi kasıldı ve omzumun üzerinden Carson'a öfkeyle baktı. "Penisini çıkarırsan onu koparıp seninle döveceğim."

"Kimse penisini çıkarmasa ve sanki futbol maçındaymışız gibi konuşmayı bıraksak nasıl olur?"

İsa.

Gideon'ın sesini duyduğumuzda üçümüz de dönmeye başladık.

"Kahretsin," diye inledi Carson, parmaklarını sarı saçlarının arasından geçirip, birdenbire ortaya çıkmış, sessiz ve sürekli somurtkan arkadaşımıza öfkeyle bakarak. "Şunu yapmayı bırakır mısın?"

Gideon'ın koyu renkli kaşları çatıldı. "Ne yapıyordum?"

"Şu ani korkutma saçmalığı da ne!" diye tısladı Carson. "Bir kerecik olsun, normal bir insan gibi varlığını belli edebilir misin?"

"Ben de öyle yaptım." Gideon omuz silkip Carson'a başıyla onay verdi. "Pantolonun yırtılmış."

"Tabii ki, Sherlock," diye homurdandı Carson.

Seb, "Kırsal kesimde tasarımcı kıyafetleri giymenin cezası bu işte," diye mırıldandı.

Carson, pantolonundaki yırtığa tekrar öfkeyle bakarak, "Bu taşralı yerin canı cehenneme," diye mırıldandı.

Gideon'a şöyle bir baktım ve ikimiz de yorgun bir şekilde başımızı salladık. Carson ve Sebastian şehir çocukları olabilirler, ama Gideon ve ben, Connecticut'ın güney kıyı şeridinin, yani Altın Sahil'in, "kırsal kesim" olmaktan çok uzak olduğu konusunda hemfikirdik. Ve dört dönümlük bakımlı araziler ve bahçeler üzerine kurulmuş on bin metrekarelik tasarım evler, "dağlı işi"ne hiç benzemiyordu.

Carson içini çekti. "Madem kralsın, neden buradayız bir hatırlatır mısın? Bu tür işler için astların yok mu? Ve, bu arada, astlardan bahsetmişken, bana ne zaman kendi astlarım olacak?"

"İstediğin zaman gidip arabada bekleyebilirsin," diye homurdandım.

Sebastian gülümseyerek, "Ya da, biliyorsunuz, hiç gelmeyebilirsiniz," diye ekliyor.

Carson ona orta parmağını gösterir ve Sebastian, kaslı kolunu arkadaşımızın omzuna dolayarak ve alnını onun alnına hafifçe vurarak kıkırdar.

"Size hatırlatalım, 'böyle saçma sapan şeyler' yapıyoruz çünkü çok eğlenceli."

Carson'ın yüzü aydınlandı. "Ah evet, o da var."

Seb haklı.

Dördümüzün de farklı türde sorunlu ve kırık dökük insanlarız. Ama ortak noktamız, kana ve şiddete duyduğumuz derin takdir ve düşkünlük.

Üzgünüm ama değilim.

Gideon'a şöyle bir baktım. "Bir şey var mı?"

Başını salladı. "Yok canım. Ön kapıda sadece bir güvenlik görevlisi olacak, zaten biliyorduk. Bayan O da her şey hazır olduğunda mesaj atacak. Sürpriz yok."

Sürprizlerden kaçınmak her zaman benim tercihimdir.

Aklım başka yerlere dalmaya başlamıştı ki Gideon sessizce boğazını temizledi.

"Sürprizlerden bahsetmişken..."

Ona şöyle bir baktım. "Evet?"

Dudaklarının gölgesinde hafif bir alaycı gülümseme beliriyor, fırtınalı mavi gözleri ay ışığında parıltıyor, koyu saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor.

"Geçen geceki partiye sürpriz olarak gelen misafirden bahsedecek miyiz?"

Evet, Gideon'ı ne kadar sevsem de, beni neden bu kadar ürküttüğüne dair nedenler listesine bunu da ekleyin. Sanki o herif bazen aklınızı okuyabiliyor. Çünkü evet, tam olarak bu... ya da daha doğrusu bu kişi... düşüncelerimin şu anda gittiği yerdi.

"Sizin ne yapmaya çalıştığınızı hiç bilmiyorum..."

"Vaughn."

O bana ifadesiz bir şekilde bakarken nefesimi veriyorum. "Ne?"

"Biliyorum kralsınız ve inan bana, tahtınızla hiç ilgim yok. Ve bu ikisi..." Başını benden öteye, Carson ve Seb'e doğru sallayarak, Barbie evreninde bebeklerin tam olarak nasıl ortaya çıktığı konusunda tartıştıklarını, Barbie'nin küçük kız kardeşi Skipper'in aslında bakması gereken bir bebekle birlikte geldiğini belirtti.

Yani, bu gerçekten iki yetişkin adamın sesli olarak yaptığı bir konuşma.

“Sanırım burada olmaktan mutlular,” diye mırıldandı Gideon sessizce. Kaşlarını çatarak bana baktı. “Ama o kadın kimdi ki?”

“Kim kimdi?”

“Kral V.’nin geçen gece partide eline geçirdiği kız,” diye homurdandı Seb. Bakışlarımı çevirdiğimde, Seb ve Carson’ın Barbie evreninde üreme üzerine yaptıkları derin felsefi tartışmayı bitirdiklerini gördüm.

“Merhaba, evet, bir sorum var,” diyor Carson elini kaldırıp Sebastian'a dönerek. “O orgi sırasında neden Bancroft'a bakıyordun?” Sırtır. “Lanet olsun, bu adı anılmaya cesaret edilemeyen bir aşk durumu mu?”

Sebastian gözlerini devirdi ve Carson'a orta parmağını gösterdi, sonra bana baktı. “Ben de merak ediyorum. Anlat bakalım. Onu hiç tanıyamadım.”

Gideon, sesi alçak ve şüphe dolu bir tonda, “Çünkü o Sendika üyesi değil,” diye ekledi.

“Kahretsin, işler iyice karışıyor,” diye homurdandı Carson, gözlerini kısarak.

Başımı salladım. “O...önemsiz biri.”

“Evet, ama odaya nasıl girdi ki?” diye kaşlarını çattı Sebastian.

“Misafir şifresi kullandı.”

Evelina Nikitin'i diğer gece korkutup kaçırdığım anda aklımdan tamamen sildiğimi ve kendimi bir sürü kadının arasında kaybettiğimi söylemek isterdim.

Ama ben yapmadım.

Herhangi biri.

Bunun yerine, kapıdaki adamlara az önce ayrılan kadın hakkında sorular sordum. Böylece, kadının Sendika üyelerinin şifresi yerine misafir şifresi olan arcana sub silentio'yu kullandığını öğrendim. Bu da demek oluyor ki, o şifreyi nasıl elde ettiğini de çözdüm, telefonunu kilitlenmediğin için çok teşekkürler Val.

Evet, partiden haberdar olmasının sebebi buydu. Ama yine de bir gizem kalıyor:

Neden bana geldi ki?

Yani, evet, temel nedenini biliyorum. Bana söylemese bile kolayca anlayabilirdim. Altı ay önce, Pavel Nikitin kendi oğlunu ve kardeşimi öldürmeye kalkıştıktan sonra, Roman tahta geçti ve Pavel'i Rusya'ya sürgün etti. Ben olsam, onun lanet olası kafasını keserdim, ama babayla olan karmaşık ilişkileri anlayabiliyorum.

İşte bu yüzden görünüşte yardıma ihtiyacı var: çünkü Pavel, Moskova'da güçsüz ve parasız bir şekilde, sırtında devasa bir hedef tahtasıyla dolaşıyor.

Ama bu yine de, prenses balerin kızının neden sadece üyelerin girebildiği sapkınlık kulüplerindeki sendika partilerine gizlice girip benden yardım istediğini açıklamıyor.

Çenemi sıkıyorum ve gözlerim kısılıyor, parmak uçlarımın altında atan nabzının hissini tekrar tekrar yaşıyorum. Teninin yumuşaklığı. Korkusunun o nefis titremesi. Kulağına yaklaştığımda gelen hafif leylak ve vanilya kokusu.

“Vaughn.”

Kendimi bu dikkat dağıtıcı düşünceden zorla uzaklaştırıp Gideon'a baktım. Telefonunu kaldırmış, az önce gelen bir mesajı gösteriyordu:

BAYAN O

Her şey hazır. Sakın beni yakma.

İçimde karanlık bir açlık kasılıp gıcırdıyor ve arkadaşlarıma sırtarak bakıyorum. "Harekete geçme zamanı."

"Kesinlikle evet," diye inledi Sebastian, sesinde gerçek bir cinsel heyecan tonuyla.

"Sanırım az önce boşaldım," diye sırttı Carson karanlıkta.

Dörtümüz sessizce bahçe duvarının yanından, gül çalılıklarının arasından, havuzun etrafından geçerek, sonunda Bayan O'nun bizim için açık bıraktığı arka kapıdan büyük eve girdik.

"Bayan O ile doğaçlama yapmak isteyen kim var?" diye tıslıyorum, büyük merdivenin dibinde durduğumuzda.

"Hayır, değil," diye mırıldandı Carson, burnuna dokunarak. Gideon hızla başını salladı.

"Lanet olsun, yapacağım," diye homurdandı Sebastian. "O beni korkutmuyor."

"ünkü o gece İsveçli diplomatı tuzağa düşürmemize yardım ettiği sırada orada değildin," diye tükürdü Carson, yüzünü buruşturarak. "O zavallı adamın testislerine nasıl bastığını izlemenin korkunç gösterisini kaçırdın." Yutkundu. "Lanet olası topuklu ayakkabılarla."

Merdivenlerden tek sıra halinde yavaşça çıkıyoruz, bir yatak odasının dışındaki koridorda duruyoruz; içeriden tahta bir küreğin çıplak tene çarpma sesini, ardından da bir adamın neşeli inlemelerini duyuyoruz.

Seb'e şöyle bir baktım ve başımı salladım.

Gösteri zamanı.

Sebastian, deli gibi bağırarak kapıyı ilk önce kırarak içeri girdi. Duvardaki demir Aziz Andrew haına zincirlenmiş adam, ağzına tıklımış top şeklindeki ağızlık yüzünden dehşet içinde çığlık atarak hemen altına işedi. Gerçek bir profesyonel olan Bayan O, sadist sert dominant kadın maskesini düşürerek, Sebastian onu belinden yakalayıp odadan sürükleyerek "onu ormana gömeceğim" diye bağırmaya başladığında, gerçekten korkudan çığlık atıyormuş gibi bir performans sergiledi. ıkarken bana da hızlıca göz kırpmayı başardı.

Bu durumda Carson, Gideon ve ben, Cyril Weathers ile baş başa kalıyoruz.

Penis kafesi takıyor.

"Vay canına," diye iç çektim, boynumu çevirerek yavaşça ceketimden parıldayan bir bıçak çıkardım. "İşte buna, Cyril, küreksiz bir bataklıkta kalmak denir."

"Ama kelimenin tam anlamıyla," diyor Carson, burnunu kırıştırarak elini yüzünün önünde sallıyor ve Cyril'in bacakları açık ve bağlı haldeyken yere

bıraktığı pisliğe işaret ediyor.

Zincirlenmiş adama doğru yürüdüm. Bıçağımın ucunu yanağına doğru kaydırıp, ağız tıkacının deri kayışının altına sokarken, adam acınası bir şekilde inledi. Bileğimi bir hareketle salladım ve kayış koptu, ağız tıkacı ve Cyril'in tükürüğü çıplak göğsünden aşağı aktı.

“Bancroft!” diye cıvıldadı Cyril, ilk baştaki dehşeti biraz yatışmıştı. Yavaş yavaş utanç, farklı bir tür korku ve etrafında olup bitenlerin dehşet verici bir şekilde farkına varmasının hoş bir karışımına dönüşmesini izledim.

"Bunun anlamı ne!?" diye patladı, çaresizce kızgın görünmeye çalışarak... ki, dürüst olmak gerekirse, cinsel organınız bir kafese kilitlenmişken ve bacaklarınızdan aşağıya bok akarken bunu yapmak oldukça zor.

“Bu, Cyril, resmi bildiriminiz.” Gülümsüyorum. “Hatırlarsan, en son konuştuğumuzda, Knightsblood yönetim kuruluna katılmam hakkındaki görüşlerini paylaşıırken pek de nazik davranmamıştın.”

Cyril, mafya dünyasının en büyük gizli sırlarından biri olan Knightsblood Üniversitesi'nin yönetim kurulunda sayman olarak görev yapıyor.

Şu an bulunduğumuz yerden sadece on mil uzaklıktaki Knightsblood, temelde Harvard, Yale ve Princeton'ın mafya versiyonu gibi. Çok eski usul, köklü, son derece seçkin bir "yeraltı dünyası için seçkin üniversite"; Rus pakhanlarının, mafya babalarının, uyuşturucu baronlarının, Yakuza oyabunlarının ve daha fazlasının varisleri ve çocukları burada dünya standartlarında bir eğitim alıyor.

...Ve ayrıca, nihayetinde kendi ülkelerindeki tahtlarına oturduklarında ihtiyaç duyacakları bağlantıları kurmalarını sağlar.

Ben hiç üniversiteye gitmedim. Sebastian, Carson ve Gideon da gitmedi. Dolayısıyla yönetim kuruluna katılma isteğimin "gençliğimi yeniden yaşamak" veya "üniversiteye katkıda bulunmak" gibi saçmalıklarla hiçbir ilgisi yok.

Yaptığım her şey gibi, bu da hırslımın bir ürünü.

Yakında, mevcut yönetim kurulu üyelerinden biri olan, İspanya'daki son derece güçlü Torvallés ailesinin varisi Andrés Torvallés istifa edecek...

Diğer üyelerin hepsi zaten benim elimde, beni yönetim kuruluna seve seve seçecekler. Sonra da yönetim kurulu başkanı olmak için sadece kısa bir adım kalır. Ama başkanlık için oy birliği şart.

Ve ben başkan olacağım.

Tekrar söylüyorum, bu gizlice toplantılara ve evrak işlerine duyduğum derin bir sevgiden kaynaklanmıyor. Bunun nedeni, Knightsblood'u gördüğümde fırsat görmem.

Dünyanın en güçlü suç örgütleri, adını duyduğunuz veya filmlerde klişe haline getirilenler değil. Komorra. Bratva. Kartel. Bunlar açıkça çok güçlü, inanılmaz derecede iyi finanse edilen gruplar.

Ancak gerçek güç, küçük suçlardan, kaçakçılıktan ve organize suçun sokak düzeyindeki dramalarına bulaşmaktan çok daha büyüktür. Torvallé veya d'Auvrelle aileleri gibi oluşumlar yüzyıllardır varlığını sürdürmekte ve küresel siyaseti ve tarihi etkilemektedir.

İşte gerçek güç bu. Ama oraya ulaşmak evrimleşmeyi gerektiriyor.

İşte bu noktada Knightsblood içinde kendimi güçlü bir konuma yerleştirmem devreye giriyor.

Yönetim kurulunu kontrol edersem, üniversiteyi de kontrol ederim demektir. Bu, yeraltı dünyasının geleceğini küresel ölçekte etkileyebileceğim anlamına gelir. Bana bilgi tekeli sağlar ve gezegendeki en güçlü mafya ailelerinden bazılarıyla ilgili normalde gizli olan her türlü bilgiye erişim imkanı verir.

Bu, suç dünyasında daha önce neredeyse hiç görülmemiş bir ölçekte güç sahibi olacağım anlamına geliyor.

Bu yüzden Knightsblood'un yönetim kuruluna girmem gerekiyor. Şu anda önümde duran tek engel Cyril.

Onu öldürmek çok daha kolay olurdu. Ama Andrés'in çok yakında, çok ani bir şekilde yönetim kurulundan ayrılacağı göz önüne alındığında, başka bir üyenin de aynı şeyi yapması, sorulmasını istemediğim soruları gündeme getirmeye başlayacaktır.

Yani biz bunu bu şekilde yapıyoruz.

Cyril'in yüzü bembeyaz oldu. "Bak Vaughn, özür dilerim, tamam mı?! Kişisel bir saldırı değildi, sadece üniversitenin böyle bir şeye bulaşmasına gerek olmadığını düşünüyorum—"

"Konu hakkındaki düşüncelerinizi gayet açık bir şekilde ifade ettiniz," diyorum ona buz gibi bir gülümsemeyle. Carson'a dönüyorum. "Sayın Fotoğrafçı, sanırım modelimiz yakın çekim için hazır."

Carson yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun, bu saçmalığı telefonumda istemiyorum."

"Sanki bu, telefonunun gördüğü en kötü şeymiş gibi," diye homurdanır Gideon. "Pekala, yapacağım."

Telefonunu çıkarıp çıplak, dışkı lekeli, penis kafesine kapatılmış ve BDSM haçına bağlanmış Cyril'in fotoğraflarını çekmeye başlıyor.

Cyril hıçkırarak, "İsa Mesih," diye mırıldandı ve ağlamaya başladı.

"Baba'nın, Oğul'un ya da Kutsal Ruh'un bunların hiçbirine karışmak istediğinden ciddi anlamda şüphe duyuyorum," diyorum alaycı bir gülümsemeyle. "Şimdi bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Yaklaşıyorum. "Anlamadıysan, cevap şu: Artık benimsin, benimle birliktesin."

Cyril gözlerini bana dikerken acınası ve yıkılmış bir halde görünüyor. "Yoksa... yoksa karıma mı söyleyeceksin?"

Gülümsedim ve başımı salladım. Sonra iç çektim, uzanıp yanağını küçümserce okşadım. "Tehdidimin evliliğini bitireceğini mi sanıyorsun? Hayır, Cyril." Tekrar başımı salladım ve bıçağımı kaldırdım. Bıçağın ucuyla çenesini kaldırdığımda Cyril inledi. "Eğer haddini aşarsan, karına sapık eğilimlerinden ve bir Dominatrix ile geçirdiğin geceden bahsetmeyeceğim."

Ona doğru eğiliyorum, tam yüzünün dibinde belirirken karanlığımı içine çekmesine izin veriyorum.

"Karını gözünün önünde küçük parçalara ayırıp, sana tek tek lokma lokma yedireceğim."

Şehre geri dönerken ancak itiraf etmeme izin verdiğim şey şu ki, her ne kadar çok eğlenmiş olsam da, kafamda çok fazla yer kaplayan başka bir şey daha vardı.

Başka biri.

Geçen gece o partiye gelmemesi gereken, acınası yardım talebiyle gelip dikkatimi çeken biri.

Evelina Nikitin benim bir canavar olduğumu düşünebilir. Ve haklı da olurdu.

Ama o, olayın yarısını bile bilmiyor.

EVELINA

Vay, burası çok güzel.

İçimde hep Roman ve arkadaşları gibi Knightsblood'a gitmeyi arzulayan bir yanım oldu. Sadece Connecticut'ın güney kıyısındaki ormanlık bir uçurumun üzerine kurulmuş, yüzyıllardır ayakta duran Tudor ve Gotik tarzındaki kampüsün muhteşem olmasından dolayı değil -ki gerçekten de öyle-.

Ama aynı zamanda, geleneksel üniversite deneyimini atlayarak neleri kaçırdığımı da sık sık merak etmişimdir... eğer mafya ailelerinin varislerinin çeşitli tahtlara yükselişlerine hazırlandığı bir okula “geleneksel üniversite deneyimi” denebilirse.

Yani, evet, herhangi bir seçkin üniversite deneyiminin bir parçası da kurduğunuz bağlantılardır. Harvard, Princeton veya Eton gibi okulların asıl amacı da bu: sadece üstün öğretim kadrosu ve kaynakları değil, aynı zamanda benzer statü ve geçmişe sahip diğer öğrencilerle yakınlaşma fırsatı da sunmak. İster sevin ister sevmeyin, dünya gerçekten de neyle değil, kimle ilgili, biliyorsunuz.

Knightsblood kurulduğunda, aslında suç hanedanlarının çocukları için bir okul değildi. Başlangıçta amaç, İngiltere'den buraya gelen lordların, duklerin ve diğer yüksek soylu ailelerin varisleri için Amerika Birleşik Devletleri'nde "gerçekten İngiliz" bir üniversite yaratmaktı. Bu lordlar ve dukler, çocukları için prestij açısından Oxford veya Cambridge'e denk, sadece aristokrat soydan gelenlerin kabul edileceği bir okul istiyorlardı.

Elbette o zamandan beri işler değişti. Hala son derece seçici bir okul, ancak günümüzde farklı bir aristokrasinin mirasçılarına hizmet veriyor.

Yine de okulun orijinal sloganı aynı kalmıştır: "Kralın kanına ve tacına, haça ve şövalyeliğe."

Dolayısıyla, Şövalye Kanı.

Buraya gidebilirdim. Yani başvurdum ve kabul edildim. Ama üniversiteye giriş yaşı, eğer dansçı olmak istiyorsanız şirketler için seçmelere katılmaya başladığınız zamana denk geliyor. Bu yüzden bir seçim yapmak zorundaydım: Knightsblood mu yoksa bale mi?

Sonunda dansa olan sevgim kazandı.

İronik bir şekilde, bugün Knightsblood kampüsünde bulunmamın asıl sebebi bale. Birkaç ay önce, Zakharova'nın gizemli ve zaman zaman korkutucu Sanat Yönetmeni Madam Kuzimina, Knightsblood'daki sahne sanatları bölümü tarafından arandı. Dans programlarını geliştirmek istiyorlardı ve Madam K'nin, seçilmiş birkaç öğrenciye iki haftada bir profesyonel düzeyde bale dersi vermekle ilgilenebilecek dansçıları olup olmadığını sordular.

Evet, evet, yaptı.

Evelina sahneye soldan girer.

Bunun bir nedeni de, buraya gelseydim "ne olabilirdi" diye hep aklımdan geçen düşüncelerdi. Kesinlikle dansçı olmazdım, bu yüzden dürüst olmak gerekirse üzerinde çok kafa yorduğum bir karar değil. Ama Madam Kuzmina bana bu konuda teklifte bulunduğunda da fırsatı hemen değerlendirdim çünkü son zamanlarda evde biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Romalılardan.

Beni yanlış anlamayın: Kardeşimi dünyadaki her şeyden çok seviyorum. Ama babamızla yaşananlardan sonra aramızdaki şeyler değişti.

Öncelikle, birkaç ay önce Roman ana eve geri taşındı. Zakharova için dans etmek üzere New York'ta kaldığım süre boyunca evden hiç ayrılmamıştım.

Neden ayrılalım ki? Muhteşem, devasa bir malikane ve ayrıca parti yapmak ya da eve erkek arkadaş getirmek için mahremiyete ihtiyacım yoktu.

Yani, hadi ama.

Babam iş ve tatil amaçlı çok seyahat ederdi, bu yüzden evde çoğu zaman yalnız kalırdım.

Ama sonra babam Rusya'ya gönderildi ve Roman tekrar eve taşındı.

Val ile birlikte.

Tekrar söylüyorum, yanlış anlamayın. İkisini de çok seviyorum. Ve kağıt üzerinde, büyük, gösterişli bir evde büyük abim ve aynı zamanda en yakın arkadaşlarımdan biri olan inanılmaz erkek arkadaşıyla yaşamak bir rüya gibi.

Ve öyle de. Kağıt üzerinde.

Çoğu zaman.

Ama bazen sadece bir molaya ihtiyacım oluyor. Ve bir saat uzaklıktaki muhteşem Knightsblood kampüsü mükemmel bir kaçış noktası.

İşte buraya gelmemin asıl sebebi bu. Ama özellikle bugün, ikinci bir sebep daha var.

“Evelina!”

Andrés'in sesini duyup arkamı döndüm ve ana yönetim binasından çıkarken bana el salladığını görünce gülümsedim. Üzerindeki özel dikim gri takım elbisesi, bronzlaşmış, Akdenizli yüz hatlarını mükemmel bir şekilde tamamlıyor ve atletik vücut yapısına adeta eldiven gibi oturuyordu; kampüsün ortasından bana doğru koşarak geldi.

“Tam da aradığım o güzel bayan!”

Onun muhteşem koyu renk gözleri parıldarken ve o lirik İspanyol aksanı beni sarıp sarmalırken, boynumda ve yanaklarımda bir kızarıklık hissediyorum.

“Andrés! Merhaba!”

Gülümseyip elimi tuttuğunda ve elimin tersini dudaklarına götürdüğünde, omurgamda sıcak bir ürperti hissettim.

Aman Tanrım. Arzu duyabildiğimi söylediğim kısmı hatırlıyor musunuz?

Manken seviyesinde yakışıklı ve baş döndürücü derecede çekici olmasının yanı sıra, Andrés Torvallés aynı zamanda Barselona merkezli, yüzyıllar öncesine dayanan eski usul bir mafya ailesi olan Torvallés ailesinin veliaht prensidir. Muhtemelen otuzlu yaşlarının başlarında, belki de yirmili yaşlarının sonlarında; benden yeterince büyük olduğu için gizemli ve belki de biraz seksi geliyor, ama ürkütücü değil.

Kendisi aynı zamanda Knightsblood'daki yönetim kurulunda da yer alıyor, bu sayede birkaç hafta önce sohbet etmeye başladık.

Tamam, dürüst olmak gerekirse, onu bilerek aramış olabilirim ve bunun sebebi Gucci mankenine benzemesi değildi.

Club Venom'daki özel partiye gizlice girme ve Vaughn'dan yardım isteme girişimim felaketle sonuçlanmasının üzerinden üç hafta geçti.

Bana kaçıp bir daha asla arkama bakmamamı söylemesinin üzerinden üç hafta geçti.

Ve çoğunlukla da öyle yapmadım. Günlük hayatımda, onunla tekrar yakınlaşmayı aklımdan bile geçirmedi.

Ancak rüyalarım bambaşka bir konu.

“Dürüst olmak gerekirse, dün geceki mesajın ilgimi çekti.” Andrés bana göz kamaştırıcı beyaz bir gülümsemeyle bakıp tekrar göz kırptı.

Tamam, itiraf ediyorum, midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor.

Flört geçmişim adeta bomboş. Sadece... hiçbir zaman önceliğim olmadı. Sanırım bunun bir kısmı yetiştirilme tarzımdan kaynaklanıyor: Pavel Nikitin'in mükemmel, zarif, prenses kızı, altın bir kaide üzerinde cam bir kafeste tutuluyordum. Buna bir de aşırı koruyucu, dövmele dev gibi bir ağabeyim, bir de bale derslerinin gerektirdiği saatler eklenince, flört veya seks hayatımda hiçbir zaman önemli bir yer tutmadı.

Hiç flört etmedim ya da hiç deneyimim yok demek istemiyorum. Yani, yirmi üç yaşımdayım. Sadece deneyimim... sınırlı.

Ciddi anlamda.

Geçmişte sadece bir ilişkim oldu: Ethan'la, dört yıl önce birkaç kez buluştuk.

Aslında hiçbir şey olmadı. Yani, yeterince iyi ve tatlıydı ve yavaş ilerlemek istediğimi anladı. Ama birkaç hafta onunla birlikte olmamamın ardından, her şey yavaş yavaş sona erdi.

Şok edici.

“Peki.” Andrés bana tekrar göz kırptı. “Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?”

Şöyle bir söz vardır ya: İlk denemede başarılı olamazsan, tekrar tekrar dene.

Tekrar tekrar denemem gerek.

Vaughn'ın beni korkunç bir şekilde reddetmesi, Moskova'daki babam için hiçbir şeyin değiştiği anlamına gelmiyor. Her zaman telefonda konuşamıyor çünkü hem hükümetin hem de bir sürü güçlü Bratva ailesinin iletişimini dinlediğinden emin, ama durumun iyi olmadığını anlayabiliyorum.

Roman'ın bu konuda hiçbir şey yapmayacağı açık. Ve şimdi Vaughn da konu hakkındaki düşüncelerini son derece net bir şekilde ortaya koydu.

Ama tekrar ediyorum, Andrés sadece yakışıklı bir yüz değil. Dünyanın en güçlü yeraltı ailelerinden birinin veliahtı. Bu yüzden bu gece onunla görüşüp durumumu anlatacağım.

Ben cevap veremedim Andrés sırtarak aşağıya baktı, gözleri beni süzdü. "Bu gece gerçekten çok güzel görünüyorsun, bunu da eklemeliyim."

Yüzüm kızardı.

Kör değilim. Erkeklerin bana nasıl baktığını görüyorum. Yani, Milena'nın podyum mankeni bacaklarına ya da Brooklyn'in sanatçı ruhlu, havalı kız havasına baktıkları gibi değil. Ama erkekler bana bakıyorlar.

Andrés de dahil.

Yani evet, bu akşam dersten sonra onunla buluşup ailesinden babamı koruma altına almalarını rica edecek olsam da, bu, en azından biraz da olsa, erkek bakış açısına göre giyinmediğim anlamına gelmiyor.

Her zamanki dans sonrası giydiğim kapüşonlu sweatshirt ve yoga pantolonu yerine, sevimli pembe bir etek, pembe babetler ve açık beyaz-pembe bir moher kazak giydim.

Ne? Ben pembeyi seviyorum.

Çok fazla.

Saçlarım yüksek bir atkuyruğu şeklinde toplanmış, makyajım kusursuz. Hatta Milena'nın bana aldığı ekstra dumanlı göz farını bile kullandım.

Andrés'i baştan çıkarmaya çalışmıyorum, nasıl yapılacağını bile bilmiyorum. Ama bu bir tür iş toplantısı olduğu için amacım en iyi halimde görünmekti.

Andrés bunu fark etmiş gibi görünüyor.

"Teşekkür ederim," diye kekeledim beceriksizce, ona gülümserken aptal gibi kızardım.

"Elbette." Gülümseyerek karşılık verdi, ardından kaşları çatıldı. "Burada mı konuşmak istersiniz, yoksa...?"

Yutkunuyorum. "Belki daha özel bir yerde," diye tahmin yürütüyorum. "Bu... hassas bir konu."

Başını salladı, kaşları hâlâ endişeyle çatıktı. "Elbette. Gel. Arabamı şuraya park ettim. Bizi kimsenin bizi dinlemeyeceği, konuşabileceğimiz bir yere götüreyim."

İçime bir rahatlama dalgası yayıldı. "Teşekkür ederim, Andrés."

"Hiç de bile."

Beni yakındaki bir otoparka götürüyor ve lüks, eyer kahverengisi deri iç döşemeye sahip, göz alıcı nane yeşili bir klasik Porsche 911'in yolcu kapısını açıyor.

"Aman Tanrım, arabanıza bayıldım!" diye coşkuyla söylüyorum.

Andrés sürücü koltuğuna otururken kıkırdadı. "Teşekkürler. Geçen yıl kendime doğum günü hediyemdi. Tamamen yeniden yapıldı, 1973." Motor çalışmaya başlarken bana baktı. "Arabalarla ilgileniyor musun?"

Başımı garip bir şekilde sallıyorum. "Aslında değil. Sadece güzel şeyleri seviyorum," diye gülüyorum.

"Ben de öyle." Andrés bana tekrar göz kırptı ve otoparktan çıkarken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Güzel kampüsün içinden geçerken hava kararmış durumda; farlarımız Tudor tarzı öğrenci yurtlarını, Gotik akademik binaları ve okul kurulmadan önce, 1600'lerin sonlarında burada inşa edilmiş olan katedralin yükselen kulesini aydınlatıyor.

"Peki, aklından geçenleri anlat bakalım, Evelina," diye mırıldandı Andrés, muhafızlar bizi ön kapılardan geçirirken.

Yavaşça nefes veriyorum, alt dudacağımı ısırıp başparmağımı işaret ve orta parmağıma sürtüyorum. "Aslında babam."

Başını salladı. "Evet, babanızın durumunun farkındayım." Bana bakarken kaşını kaldırdı. "Ve diğerlerinin yanı sıra kardeşinizle olan zorluklarının da. Aileler karmaşık olabiliyor, değil mi?"

Acımasız bir kahkaha attım. "Bana da anlatma."

Andrés ana yoldan ayrılıyor ve Knightsblood kampüsünün ve yakındaki Hawthorne Hollow kasabasının üzerinde yer alan Griswold Tepesi'nin zirvesine doğru araba sürmeye başlıyoruz.

Andrés, tepenin zirvesine doğru kıvrımlı, ormanlık yoldan yukarı çıkarken, "Sanırım ne hakkında konuşmak istediğinizi anlamaya başlıyorum," diyor.

"Sizin gibi bir ailenin böyle bir şeye karışmasının küçük bir şey olmadığını anlıyorum," diyorum tereddütle. "Ama işler kötüye gidiyor. Babamın dışarıda birçok düşmanı var ve onun iyi bir adam olmadığını anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ama—"

"O hâlâ baban." Andrés, Griswold Tepesi'nin zirvesindeki açıklığın yanındaki küçük otoparkta durdu ve motoru kapattı. "İnan bana,

anlıyorum.” Karanlıkta bana dönerken yüzünde küçük bir gülümsemeyle iç çekti.

Aşağıda, Knightsblood, Connecticut Sound'un üzerindeki uçurumda karanlık bir mücevher gibi parıldıyor. Kıyıya daha yakın yerlerde ise Hawthorne Hollow sahil kasabası ışıklarıyla ışıltıyor.

"Haklısınız, ailemin bu işe bulaşması hiç de küçük bir şey olmazdı."

Başımı hafifçe salladım. "Biliyorum. Ve bu konuşmayı yapıyor olmamızdan dolayı çok minnettarım."

Bana döndü ve bir kez daha etkileyici bir gülümseme sergiledi. "Elbette."

“Şimdi, eğer aileniz babamı koruma altına alırsa—”

Andrés sessizce gülüyor. "Acele ediyoruz Evelina."

Film çekmek.

“Özür dilerim,” diye patladım. “Şey... babamın pek vakti yok ki—”

“Öncelikle...” Andrés emniyet kemerini çözüp boğazını temizledi. “Neden bana göstermiyorsun?”

Kaşlarım çatıldı. "Sana ne göstereyim?"

“Bu konuşmayı yapıyor olmamızdan dolayı ne kadar minnettar olduğunuzu biliyorum.”

Birdenbire araba daha küçük geldi. Hava daha yoğun ve boğucu hissedildi. Emniyet kemerim sıkı gelmeye başladı. Ve o büyüleyici gülümseme artık o kadar da büyüleyici görünmüyordu.

Yırtıcı bir şeye benziyor...

“Andrés—”

"Ben bir iş adamıyım, Evelina."

Elinin aniden eteğimin kenarına, uyluğuma değmesiyle buz gibi bir soğukluk içime saplandı.

“Bekle. Andrés—”

“Ve bizim dünyamızda, senin ve benim dünyamda, pek çok şey var ki...”
Hafifçe kıkırdıyor. “AlışveriŖe dayalıdır.”

“Sanırım geri dönmek isterdim—”

"Ve lütfen bu kadar Ŗımarık davranmayı bırakıp bacaklarını a manı istiyorum."

Elini eteğimin altına sokup i  bacağıma doğru ittiğinde boğazımdan boğuk bir ses çıktı.

“Andrés!” diye patladım, bileğini yakalayıp elini itmeye  alıŖtım. Ama o çok daha güçlüydü ve soğuk parmakları inatla uyluğuma saplandı.

“İŖte böyle olacak Evelina,” diye mırıldandı. “Ailem babanı koruyacak. Ama sadece bana karŖı bu kadar nazlanmayı bırakırsan.”

Diğer eliyle kemerini açmaya baŖladıđını görünce, ruhum bedenimden ayrılıyor.

“Hayır, Andr s, bekle lütfen—”

"Evelina, benim için uslu bir kız olacak mısın?"

DehŖet tüm vücudumu sararken, eli titreyen uyluğumda daha da yukarı doğru kayıyor.

“Andr s, dur. DUR! DUR! DUR—!”

Her Ŗey inanılmaz hızlı oldu. Bir saniye önce, Andr s'in eli i   amaŖırına doğru uzanırken, kelimenin tam anlamıyla kusacak gibi hissederek koltuğumda donakalmıŖtım. Bir sonraki an, sürücü tarafındaki kapı aniden açıldı ve Andr s zorla arabadan dıŖarı çekildi.

Gördüğüm tek Ŗey, Porsche'nin yanında Andr s'i yere devirirken hırıldayan ve homurdanan karanlık bir adam silueti. Andr s İspanyolca küfürler savuruyordu ve ceketinin içinden bir bıçak çıkardığını görünce gözlerim faltaŖı gibi açıldı.

Andr s'in bıçağı ikinci adamın üst kolunu kestiğinde adam k krer. Ancak daha sonra bıçak kenara d Ŗer ve iki adam çıplak elleriyle, yerde k kreterek ve kıvranarak d v Ŗmeye baŖlarlar.

Çığlık atarak emniyet kemerimi çekiştirip yolcu kapısını açtım ve arabadan fırladım. Arkamdan bir acı çığlığı, daha fazla küfür ve çırpınma sesi duydum. Ama küçük açıklığı çevreleyen ormana doğru kör bir panikle koşarken arkama bakmadım.

Kalbim göğüs kafesine davul gibi çarpıyor. Kulaklarımda kan uğultusu, çalılıkların arasından geçerken hırıltılı nefes alışverişimle karışıyor. Dalların ve yaprakların saçlarıma dolanması, beni yavaşlatmaya çalışan pençeli eller gibi.

Sonra birdenbire biri gerçekten de beni yakaladı.

El, saçımı yumruk yapıp sertçe çekiştirince, saf korkudan boğuk bir çığlık attım. Kafa derim acıdan patladı, ayaklarım yerden kesildi ve kuru yaprakların üzerine sırt üstü düştüm.

İçimde saf bir hayatta kalma içgüdüğü patlak verdi. Tekmeledim, bağırdım ve pençelerimle tırmaladım, üzerime çöken karanlık şekille çılgınca savaştım. Topuğumla yumuşak bir yerine vurmayı başardım ve o da homurdanarak ikiye katlandı, bu da bana ayağa kalkıp kaçmak için yeterli zaman verdi.

Olmayacak.

Islak ve güçlü bir el, arkadan boynumu demir gibi kavradı. Adam beni döndürüp sert bir ağacın gövdesine çarptığında çığlığım boğazımda düğümlendi. Keskin hatlı yüzü aniden gözlerimin önüne serilirken parmakları daha da sıkılaştı.

Kalbim durdu ve dünya sessizliğe büründü. Ay ışığı sivri dalların arasından süzülerek adamın korkunç görüntüsünü aydınlattı... tanıdığım adam... kanayan kolu, boğazımı saran kanlı eli, buz gibi mavi gözleri ruhumu delip geçerken bedeni benimkine sıkıca bastırıyordu.

"Vay canına... Bu sefer kendini neyin içine soktun yine Evelina?" diye homurdanır Vaughn.

EVELINA

Bir an için, bunların hiçbirisi gerçek değilmış gibi geliyor.

Çünkü bunların hiçbirisi ben değilim.

Belki de bir Bratva ailesinde büyüdüm, ama bunu duvarların ardında yaptım. Korunmuş, kollanmış, lekesiz bir şekilde.

Ben kendimi Andrés'in başına neredeyse gelen türden durumlarda bulmuyorum.

Erkeklerin hayvan gibi dövüştüğünü görmüyorum.

Ben geceleyin ormanda korku filmlerindeki kadın kahraman gibi koşmuyorum.

Ve kesinlikle kendimi kanlı ellerle boğazım sıkılmış, buz gibi, tehlikeli, şeytani gözlerle ruhumu parçalarken ve damarlarımda endişe verici bir heyecan hissi dolaşırken ağaçlara mihlanmış halde bulmuyorum.

Bu, Vaughn'la yüz yüze geldiğim ikinci sefer; elleri boğazımda ve karanlığı, tenime bulaşan mürekkep gibi içime işliyor. En endişe verici şey, bunun tekrar yaşanıyor olması değil.

...İçimde kıvrılan ve bükülen o his, sadece korku veya dehşet değil.

Birkaç uzun saniye daha öylece durduk, sessizliği sadece ormanın gece sesleri ve ağır nefes alışverişim bozuyordu. Vaughn'un kaygan, kanlı parmakları—üst kolundaki kesik yarasından anladığım kadarıyla kendi

kanıydı—boynumu sıktı, tam da içimden acımasız ve her şeyi tüketen bir sıcaklık dalgası geçmesine yetecek kadar sıktı.

"Biliyor musun Evelina," diye homurdanır, "esaret altındaki kuşlar neden serbest bırakılamaz?"

Gözlerimi kırpyorum, eline karşı yutkunuyorum ve bunların herhangi birinin gerçek olabileceği fikrini hâlâ kavramaya çalışıyorum.

"Ben—ne?" diye fısıldadım.

"Çünkü sevimli küçük kuşlar sevimli küçük kafeslerde büyütüldüğünde, vahşi doğada hayatta kalmalarını sağlayacak temel hayatta kalma becerilerini asla öğrenemezler."

Ah.

Benden bahsediyor.

"Ben..." Kaşlarım çatıldı. "Ben kafese kapatılmış bir kuş değilim—"

"Hayır, sorun da bu zaten," diye homurdanıyor. "Birileri seni kafesten çıkarmayı akılsızca seçmiş, bu yüzden de ait olmadığın yerlerde ve durumlarda kendini bulmaya devam ediyorsun," diye karanlık bir sesle mırıldanıyor.

Omurgamdan aşağıya doğru sıcak bir ürperti yayıldı, beni iliklerime kadar sarstı.

"Sen... Yaralısın," diye fısıldıyorum.

Vaughn'ın gözleri bir milim bile kıpırdamadan, gözlerime saplanıp kalıyor.

"Andrés Torvallés'le burada ne halt ediyordunuz?" diye homurdandı.

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Sana bir soru sordum, Evelina." Başparmağı şah damarımı okşarken ürperiyorum, o kaygan hareket vücudumda garip bir elektrik akımı yaratıyor. "Cevaplaman senin çıkarına olur."

"Sadece..." Boğazım kıpır kıpır. "Sadece bir randevu."

Çenesindeki gerilim on iki kat artıyor ve gözleri mavi bir ateşle parlıyor.

"Bir randevu," diyor soğuk bir şekilde, sesi jilet gibi keskin.

"Ters giden bir randevu," diye ekliyorum. "Ciddi anlamda, teşekkür ederim ___"

"Seni kurtarmıyordum, onu öldürüyordum," diye hırıltılı ve karanlık bir sesle söylüyor.

Gözlerim faltaşı gibi açılırken, vücudum keskin bir titremeye sarsıldı. "O... O öldü mü?"

"Başınız sağ olsun," diyor Vaughn kuru bir tonda.

Aman Tanrım.

Vaughn, o duygusuz, sakın ses tonuyla mırıldanıyor: "Şimdi, tekrar söylüyorum, o şerefsizle burada gerçekten ne yaptığını bana anlatmanı istiyorum. Ve eğer bana tekrar yalan söylersen, ağlayana kadar seni beceririm."

Gerçekliğimde, ya da belki de bende bir aksaklık var. Onun bunu söylediğinde verdiğim tepki, az önce verdiğim tepki olmamalıydı.

Anlamadığım bir şey yüzünden ısıdan titrememeliyim.

Bacaklarımı anında sıkıca birbirine bastırmamalıydım.

İç organlarımın sıvılaştığını hissetmemeliydim.

Ormanda bir ağaca mihlanmış, boğazıma kanlı bir el sarmış bir canavarın pençesinde orada dururken saniyeler buz gibi yavaş geçiyor; tehlikeli, acımasızca cezbedici düşünceler damarlarımda lezzetli bir zehir gibi akıyor.

"Ben..." Boğazım o kadar kuru ki zar zor konuşabiliyorum. Elini ağzına dayayarak yutkundum ve tekrar denedim. "Ona... babam hakkında bir şey soracaktım."

Dudaklarında kasvetli, neşesiz bir gülümseme belirdi.

"Gerçekten Torvallés ailesinin babanızla ilgili zerre kadar umursayacağını mı sandınız?"

İrkilerek "Ben..." dedim. Zorlukla nefes alırken gözlerimi kapattım, sonra tekrar açıp ona dik dik baktım. "Pek fazla seçeneğim yok," diye tısladım.

"Öyleyse belki de doğanın kendi yolunu izlemesine izin vermenin zamanı gelmiştir."

Kalbim burkuluyor. "O benim babam..."

"Bu benim için pek bir şey ifade etmiyor," diye karşılık veriyor.

"Öyleyse Andrés'ten yardım istemem seni neden bu kadar ilgilendiriyor ki!?" diye patladım. "Seni o kadar rahatsız etti ki onu öldürdün!"

Vaughn soğuk ve sessiz bir kahkaha attı. "Onu öldürdüm çünkü aramızda çözülmesi gereken sorunlar vardı. İnan bana, seninle hiçbir ilgisi yoktu." Dudakları büküldü. "Eğer benim senin parlayan zırhlı şövalyen olduğumu düşünüyorsan, bu fikri hemen aklından çıkarmalısın." Vaughn'un büyüleyici gözleri kısıldı. "O yürüyen meni lekesinden yardım istemen, onunla yatman ya da bu gece onunla yapmak için süslenip püslendiğin her neyse, umurumda değil."

Ağzım açık kaldı. "Affedersiniz?" diye fısıldadım.

Vaughn sözlerine şöyle devam ediyor: "Ama Evelina, benim umrumda olan şey, Torvallés ailesinden yardım istemen."

Dudaklarımı büzdüm. "Dediğim gibi, pek fazla seçeneğim yok." Kaşlarımı çatıttım. "Torvallés ailesine gitmem seni neden ilgilendiriyor?"

"Onlarla karmaşık bir ilişkim var," diye homurdanıyor. "Ve ne yazık ki, seninle aramdaki mesafe çok az."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Kardeşin benim kardeşimle yatıyor," diyor sert bir şekilde. "Dolayısıyla, Torvallés ailesiyle yatağa girmeye çalışman için çok yakın bir bağımız var."

Yüzüm kızardı. "Ben... kimseyle yatağa girmiyordum."

Hiçbir şey söylemiyor. Ama başparmağı, nabız noktamdaki kanın üzerinde ustaca bir şekilde tekrar geziniyor ve bu da içimde bir dalgalanma daha yaratıyor.

"Lütfen-"

"Yapma."

Sözler boğazından soğuk bir şekilde, hırıldayarak çıktı ve beni ürküttü.

"Neyi yapma?"

"Yalvar," diye mırıldanıyor, soğuk gözleri benimkileri esir almış. "Beni tahrik ediyor."

İsa..

Yine, içimde kirli bir sır gibi beliren o tepki, vermem gereken tepki değil.

Isı, vücudumun iç kısmını eritip yumuşatmamalı ve karnımda başlayıp uyluklarıma kadar inen bir gerginlik hissi yaratmamalı.

"Yani, bana kendin yardım etmeyeceksin," diye kekeledim, "ve ayrıca kimin yardım edemeyeceğine de söz hakkın var?"

Vaughn'ın çenesi kasıldı. "Babanızla ilgili durumda size yardım etmek istesem bile -ki açıkça söylemek gerekirse, istemiyorum- yapamazdım."

"Ama...ama Sendika—"

"Sen sendika hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Biliyorum, çok güçlü bir şey," diye karşılık veriyorum. "Ve biliyorum ki sen yönetiyorsun. Yani—"

"Sendika bunu yapamaz diye bir şey yok," diye homurdanıyor. "Sorun, yapmak istememesi."

Ona dik dik baktım. "Yani bunu yapmazdın demek istiyorsun."

Elinin boğazımı sıkmasıyla nefesim kesildi. "Yani Sendika bunu yapmazdı," diye hırladı. "Sendika bir hayır kurumu değil, Evelina. Bir kardeşlik. Kendi üyelerine yardım eden bir aile... dışarıdakilere değil."

Yavaşça nefes alıyor ve başparmağı boğazımdaki yapışkan kanın üzerinde gezinirken dizlerim birbirine çarpana kadar bacaklarımda titrediğini fark etmiyorum.

Vaughn doğruldu, geniş omuzları ayın yarısını kapatırken, üzerimde belirip hem sinirli hem de eğlenmiş bir ifadeyle bana baktı.

"Eve git, Evelina," diye fısıldadı sessizce.

Sonunda eli boğazımdan çekildi ve elinin az önce değdiği yerde tenime çarpan serin havayı hemen fark ettim.

"Bekle bir dakika," diye patladım, o arkasını dönmeye başlarken. "Lütfen —"

Üzerime doğru hızla döndüğünde şiddetli bir şekilde irkildim. Kanlı eli çenemi kavradı, yüzümü kendine doğru çevirirken nefesim kesildi. Kaygan başparmağı alt dudağımın hemen altından, çenemin üzerinden ince bir çizgi çizdi.

"Evelina, yalvarmak hakkında ne demiştim az önce?" diyor sessizce ama nefes kesici bir yoğunlukla, hâlâ o rahatsız edici derecede duygusuz tonuyla.

Elini indirdi, beni ağaca yaslanmış titreyerek ve kalbim hızla çarparak bıraktı.

"Eve git prenses," diye mırıldandı Vaughn. "Partidekiyle aynı durum geçerli. Bu gece gördüklerini unut."

Yürüyerek uzaklaşmaya başlıyor.

"Beklemek."

"Lütfen" kelimesini eklemek üzereyken kendimi durduruyorum.

Yalvarma, bu beni tahrik ediyor.

Yavaşça dönüp tekrar bana baktığında kendimi toparlıyorum.

"Sendikanın sadece kendi adamlarına yardım ettiğini söylediniz. Birisi nasıl katılabilir?"

O açıklığın üzerine tam bir sessizlik çöker. Gece hayvanlarının çıkardığı sesler bile kesilir, sanki doğanın kendisi az önce ağzımdan çıkan şeyin tam bir aptallığı karşısında nefesini tutmuş gibidir.

Ama aile ailedir.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ciddi söylüyorum. Nasıl yaparım ben ___"

"Sizi ilk seferde duydum."

Sesi, aramızdaki durgun havada donmuş bir nefes gibi süzülürken cansız bir tonda yankılanıyor. Vaughn'un kaşları hafifçe çatılıyor, sanki berbat bir şaka yapıp yapmadığıma karar vermeye çalışıyor gibi.

Bana soğuk bir bakışla baktı. "Prenses, ne istediğinizin farkında değilsiniz sanırım."

"Prenses" kelimesi ağzından gıcık bir şekilde, sanki bir peltek kelimeymiş gibi dökülüyor ve ben geriliyorum.

"Katılmak istiyorum," diye tükürdüm bu sefer biraz daha sert bir sesle. "Bunu nasıl yaparım?"

Yavaşça bana doğru geri yürürken titriyorum. Kişisel alanıma o kadar yaklaşıyor ki, geriye doğru sendeliyorum, ta ki omuzlarım arkamdaki ağacın pürüzlü kabuğuna çarpma kadar. Vaughn, sert vücudu neredeyse benimkine yapışana kadar durmuyor, üzerime doğru eğilirken beni ağaca doğru sıkıştırıyor.

"Sendika seni mahvederdi," diye kısık bir sesle hırıltılı bir sesle söylüyor.

Titreyerek başımı salladım. "Öyle olmazdı," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Gözleri kısıldı. "Seni paramparça ederdim."

Karnımın alt kısmında kötü bir sızı sıkışıp kalıyor. Dünya dururken, açıklık yeniden tam bir sessizliğe bürünüyor. Duyabildiğim tek şey, ağır ağır nefes alışımın sesi ve ayaklarımın altında ezilen kuru yaprakların çıtırtısı; onun göz kırpmayan, acımasız bakışları altında rahatsızca kıpırdanıyorum.

Zaman sessizce akıp gidiyor. Bana dokuz saniye mi yoksa doksan dakika mı baktığını anlayamıyorum.

Sonunda sessizce, "Sana bir şey söyleyeceğim," diyor. "Ve bunu lanet olası ruhuna kazıyacaksın."

Onaylamak için ağzımı açmaya başladım. Ama dudaklarımdan tek bir ses bile çıkmadan Vaughn bana doğru eğildi, dudakları kulağıma değdiğinde nefesim kesildi ve içimde bir dalgalanma hissettim.

“Bunu sizin istediğinizi unutmayın.”

Sonra, başka bir şey söylemeden doğruldu, döndü ve gece karanlığına doğru yürümeye başladı.

Gözlerimi kırpyorum, donakalmış haldeyim, sırtım hâlâ ağaca sıkıca yapışık, sanki bedeni beni hâlâ ona bastırıyormuş gibi.

“Vaughn—”

Yürümeye devam ederken homurdanarak, "Önümüzdeki birkaç gün içinde bir davetiye bekleyin," dedi.

Dur, ne?

"Ama eğer zekiysen Evelina," diye mırıldandı arkasına bakarak, "geldiğinde onu görmezden gelirsin."

Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde ona bakarken, o yavaş yavaş ağaçların gölgesine doğru kaybolmaya başlıyor.

"Teşekkür ederim," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Adımını yarıda kesti, sırtı hala bana dönüktü. "Yapma."

Ay ışığının yüzüne hayaletimsi gölgeler ve derin, şiddetli çizgiler düşürmesiyle, omzunun üzerinden bana bakmak için döndüğünde ürperiyorum.

"Bana teşekkür etme."

"Neden?"

"Çünkü benim hakkımda en ufak bir şey bile bilseydiniz, benim radarımda olmanın şükredilecek bir şey olmadığını anlardınız."

* * *

Davetiye üç gün sonra, bir gün provadan sonra beni bekleyen siyah giysili bir adam tarafından teslim edildi. Hiçbir şey söylemedi, sadece bana zehir yeşili balmumuyla mühürlenmiş, üzerinde ışıık halesiyle çevrili bir hançer izi bulunan siyah bir zarf uzattı. İçinde, davetiyenin kendisi, mühürle aynı yeşil renkte mürekkeple parşömen kağıdına el yazısıyla yazılmıştı.

Giriş törenine katılmak üzere seçildiniz.

Bu süreç zorlu olacak. Bunu deneyecek herkes başarılı olamayacak. Ciddi yaralanma veya ölüm riski her zaman mevcuttur.

Devam etmek isterseniz, bu bildirimi aldıktan tam iki hafta sonra, saat 21:00'te Blackbriar Hall'a gelmeniz gerekmektedir. Rahatça hareket edebileceğiniz siyah kıyafetler giyin.

Katılım, onay anlamına gelir. Katılmama ise ret olarak kabul edilecektir.

Sessizlik Yoluyla, Kan Yoluyla.

Davetiyei dört kez tekrar okudum, her kelimesinde nabzımın hızlandığını hissettim.

Birdenbire, neye imza attığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

Ama artık geri dönüş yok.

EVELINA

Birkaç gün bulanık bir şekilde geçtikten sonra, davetiyeyi fiziksel olarak yakın çevremden kaldırmam gerektiğini fark ettim, yoksa tekrar tekrar okuyup kendimi korkutacak ve belki de gitme cesaretimi kaybedecektim. Bu yüzden onu, bazen Knightsblood'daki dersim için yanımda getirdiğim dans teorisi kitabının içine, gözden uzak bir yere sakladım.

Acaba gerçekten aklımı mı kaçırdım diye merak ediyorum.

İçimden bir ses, en azından kısmen öyle olmam gerektiğini söylüyor. Google'ın bana New York'un kuzeyindeki Adirondack Dağları'nda bir tepede bulunan eski bir Carnegie ailesi malikanesi olduğunu söylediği Blackbriar Hall'a gitmeyi hâlâ düşünmemin tek açıklaması bu. Geçen gün birkaç fotoğraf gördükten sonra Val'e sordum ve o da gözlerini devirip bunun kardeşinin "kötü Bond kötü adamının sığınağı" olduğunu söyledi.

Bu durum sinirlerimi yatıştırmaya hiç yaramadı. Yani, burası zaten perili bir köşk gibi görünüyor.

Ancak daveti almak, aslında öncesinde yaşanan tüm çılgınlıkların doğal bir uzantısından başka bir şey değil.

Tıpkı Club Venom'a gizlice girmek gibi, bu da Vaughn ile ilk tüyler ürpertici karşılaşmama yol açtı.

Ben asla böyle şeyler yapmam. "Evelina Nikitin" ve "seks kulüpleri" birbirine, portakal suyu içtikten sonra diş fırçalamak kadar yakışmaz. Ama

bir evcil hayvan dükkanı ya da bir sağlık merkezi bile olsa, gizlice yerlere girmem.

Ben kılık değiştirmem, sahte isim kullanmam veya girmemem gereken bir yere girmek için sarhoş adamları baştan çıkarmaya çalışmam.

Ben öyle biri değilim.

...Sağ?

Ya da belki de yirmi üç yıldır sadece kim olduğumu bildiğimi sanıyordum. Bunu düşündükçe, bu teori sandığımdan daha da güçleniyor.

Griswold Tepesi'ndeki ormanda geçirdiğim gece de sarsıcı bir başka örnek. Kontrolüm dışında olan şeyleri bir kenara bırakalım. Beni endişelendiren şey, orada bulunmuş olmam gerçeği.

Dünyaya dair saf ve muhtemelen biraz fazla masum olduğumu biliyorum. Arkadaşlarım bu konuda benimle şakalaşmayı seviyorlar ama... Haklılar.

Bununla birlikte, saf olmak "aptal" olmak anlamına gelmez. Tanımadığım erkeklerle arabaya binip, onların beni ıssız ormanlara götürmesine izin vermeyi alışkanlık haline getirmem. Vaughn bunu yapmasaydı başıma neler gelebileceğini Tanrı bilir...

Tüm vücudumu bir ürperti sardı.

Bu, bir cinayete ilk kez tanık olmam değil.

O zamanlar on iki yaşımdaydım.

O zamanlar sadece babam ve ben vardık: Roman çoktan Knightsblood'a gitmişti. Gece yarısı uyandım ve aşağıdan bağırma sesleri duydum. Sesi takip ederek bodruma indim ve orada babamın yanında durduğunu, adamlarından birinin ise diz çökmüş, elleri ve ağzı bağlı bir adama silah doğrulttuğunu gördüm.

Başımı çevirdim ama silah sesini ve beton zemine sıçrayan ıslak suyun sesini engelleyemedim.

Sonra, on altı yaşımdayken babam beni Chicago'da bir iş toplantısına götürdü. Restorandan arka kapıdan çıkarken, babamın düşmanlarından

birinin tuttuğu tetikçi aniden ortaya çıkıp bize saldırdı. Babam tek başına adamın elinden silahı almayı, onu yere devirmeyi ve gözlerinin arasına bir kurşun sıkmayı başardı.

İşte bu gibi şeyler onun şu anki durumu hakkında beni ikilemde bırakıyor.

Evet, Roman ve Val'i öldürmeye çalıştığını biliyorum. Ama sonra restoranda hayatımı kurtardığı o anı düşünüyorum.

Ve işte tam da bu şekilde, kendimi yeryüzündeki en gizli, güçlü ve tehlikeli yeraltı örgütlerinden birine katılma davetinin taşıyıcısı olarak buluyorum.

Aile, her zaman ailedir.

* * *

"Aman Tanrım, bunlar çok tatlılar!"

Milena, Selene'nin az önce ona verdiğim peluş maymunu minik kollarıyla sarmasıyla çığlık atıyor. Biliyorum, daha beş aylık ve en az bir yaşına gelene kadar onunla uyuyamaz. Yine de, ona sahip olmasını istedim ve bunu bu kadar erken vermemin sebebi, bencilce de olsa, o peluşun onun ilk oyuncağı olmasını ve onu ona Evie teyzenin vermesini istememdi.

Selene'nin yanında, kuzeni Bella da oyun matının üzerinde mırıldanıp karnının üstüne yatarak, aynı derecede sevimli bir şekilde oynuyor.

Odanın öbür ucunda, yeni bir ebeveynin gösterebileceği türden bitkin bir halde kanepeye yığılmış olan Kratos, kıkırdayarak dövmeli eliyle dağınık saçlarını düzeltiyor.

"Zavallı kız bütün genlerini benden almış galiba," diye iç çekti, kızı Selene'ye başını salladıktan sonra Bianca'ya göz kırptı. "Sanırım dünyanın senin yakışıklılığından daha çok pay alabilmesi için birkaç çocuk daha yapmamız gerekecek."

Bianca, küçük Selene'ye hamile kaldıktan sonra ara vermeden önce Zakharova'da bizimle dans ederdi. Ama ben onu çok daha öncesinden tanıyorum: Kardeşleri Carmine ve Nico, Knightsblood'da Roman'ın arkadaşlarıydı. Carmine şimdi Barone Mafya ailesini yönetiyor ve

arkadaşımız ve dansçı arkadaşımız Lyra ile evli. Nico ise "bale kızları" ekibimizden bir diğeri olan Naomi ile evli. Her şey oldukça... enstestvari.

Bianca, uykusuzluktan kaynaklanan keskin bir kahkaha atarak dev gibi kocasına baktı. "Bir tane daha mı istiyorsun?"

"Sadece bir tane mi?"

Gözlerini devirdi ve parmağıyla adamın sert göğsüne dürttü. "Bak dostum, eğer gecede üç kere uyanıp bir çocuğun çatlamış meme ucuna yapışmasını sağlamaya çalışmak istiyorsan, buyur, yap bakalım."

Milena ve ben, bebeklere hayranlıkla bakıp "oooo" ve "aaaa" diye haykırdığımız yerden kahkaha atıyoruz. Kratos, karısının koluna sarılıp onu kendine doğru çekerken bir kez daha gürültülü bir kahkaha atıyor.

"Bebeğim, hayatını kolaylaştıracaksa ameliyatla meme bile yaptırırdım."

Milena yavru köpek suratı yapıyor. "Aww, bu çok tatlı."

Bianca ona ters bir bakış attı. "Gerçekten değil." Yüzünü Kratos'a doğru çevirip sırtıttı. "Lütfen yapma. Göğüslerini, memelerin olmamasına rağmen, olduğu gibi seviyorum."

Sırıttıyor. "Ve göğüslerinizin şu anki halini de çok beğeniyorum. Göğüslerinizle birlikte."

"Ah, yani acıyan, kemirilmiş ve sevgili kızımız gelmeden önceki kadar diri olmayan dişlerden mi bahsediyorsun?" diye somurtarak sordu Bianca.

Kratos sadece gülümsedi, iki parmağıyla çenesine dokundu ve bakışlarını tekrar kendisine çevirdi. "Hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim, bebeğim," diye mırıldandı. "İnan bana, hiç bu kadar çekici olmamıştın."

Yüzü kızardı. "Sadece öyle söylüyorsun."

"Diğer odaya gelin, size 'sadece söylemekle' kalmayıp ne kadar daha fazlası olduğumu göstereyim."

"Merhaba, tam burada mıyız?" diye homurdandım.

Bianca kıkırdar ve yüzünü ellerine gömer, Kratos ise kahkahalarla güler.

“Cidden!” diye ekledi Milena. “Burada çocuklar var!” Bana dönüp dilini çıkardı. “Üstelik Evie de var! Yani, hassas kulakları var? Ne alaka?”

“Ha ha ha,” diye karşılık verdim, yüzümü dramatik bir şekilde buruşturarak.

“Peki, bale arkadaşlarım, nasılsınız?” diye iç çekiyor Bianca. “Son birkaç aydır dünyadan tamamen izole edilmiş bir yer altı sığınağında gibiyim.”

Omuz silktim. “Yani, anlatacak pek yeni bir şey yok. Herkes Kir'in her an Brooklyn'e evlenme teklifi etmesini bekliyor.”

Bianca sırtıyor. “Bane ve Dove'un dünya turnesi nasıl gidiyor? Tanrım, hayatlarından altı aylığına öylece uzaklaşabilmeleri inanılmaz derecede harika.”

Milana içini çekti. “Dostum, gerçekten. Kuzmina'dan şirketten yarım yıl izin isteyip geri döneceğimin garantisini verecek cesaretim olduğunu sanmıyorum.”

Bianca gülüyor. “Yani, onun inanılmaz yetenekli olması da işe yarıyor.”

“Doğru,” diye onayladı Milena. “Ah, bir de şunu unutma, artık Dove diye anılmıyor.”

“Doğru, doğru,” diye başını salladı Bianca. Sonra kıkırdadı. “Sanırım Zakharova'da bensiz yaptığınız tüm değişikliklere ve dramalara ayak uydurmak için bir kopya kağıdına ihtiyacım var.”

Hepimiz gülüyoruz. Sonra oyun matının üzerinde yuvarlanan iki sevimli bebeğe dönüyorum. “Kendimi kötü hissediyorum,” diye iç çekiyorum, Selene'ye ve sonra Kratos'un kardeşi Hades'in bebek kızı Bella'ya bakıyorum; Hades ve Elsa şehir dışında oldukları için Kratos ve Bianca bugün ona bakıyorlar. “Selene'nin kuzeni için başka bir oyuncak getirmeliydim.”

Kratos gülüyor. “İnan bana, o kız tam bir şımarıklık abidesi. Hades onu fena şımartmış.”

Milena, bebek Bella'ya doğru eğilip ayak parmaklarını gıdıklarken, “Tıpkı Hades'e benziyor,” diye mırıldandı. Selene ve Kratos arasında bakışlarını

gezdirerek, "Sizin ailenizdeki çocuklar, Drakos olmayan ebeveynlerinden hiç DNA alıyorlar mı?" diye sordu.

Bianca gözlerini devirdi ve başparmağıyla Kratos'u işaret etti. "Dostum, onun kardeşi Ares'le karısı Neve'nin çocuğunu görmelisin. Sanki Ares'i klonlamışlar gibi."

Kratos'un yüzü aydınlandı. "Evet, Aşil büyüdüğünde tam bir gönül hırsızı olacak. Ve eğer Drakos genleri sadece görünüşün ötesine uzanıyorsa, şu..." Bella'yı işaret etti. "O da tıpkı babası gibi baş belası olacak."

Bianca gülüyor. "İşte burada bitiyor. Deimos ve Dahlia'nın küçük kızı Noor tam bir Dahlia'ya benziyor—aman Tanrım, o saçlar. Muhteşem. Ve Calliope'nin oğulları Lachlan ve Ronan, kocası Castle'ın tam minyatürleri."

Kratos'un ailesini çok iyi tanımıyorum. Bazılarıyla sadece birkaç kez karşılaştım. Ama onun ve kardeşlerinin -ve şimdi en azından bir sonraki neslin de- antik Yunan tanrıları, titanları ve ilham perilerinin adlarını taşıması beni her zaman eğlendirmiştir.

Bianca, Milena'ya baktı. "Hey, sen ve Nero bebeğinizin cinsiyetini öğrendiniz mi henüz? Aklım sürekli hamilelikten dolayı aklımdan çıkmıyor, öğrenip öğrenmediğinizi hatırlayamıyorum."

Milena'nın kocası, De Luca Mafyası'nın başı, tescilli bir psikopat ve kardeşimin yakın arkadaşı olan Nero De Luca'dır.

Milena, hâlâ tamamen düz olan karnına bakıp utangaç bir gülümsemeye elini üzerine koydu. "Bilmiyoruz. Sürpriz olmasını istedik."

Bianca kahkahayla güldü. "Ne zamandan beri sürprizlerle aynı alan kodunda olmaktan hoşlanıyorsun?"

Sarışın arkadaşımız sırtıyor. "Nero... onlar hakkındaki fikrimi değiştirdi," diyor yanakları kızarak.

Gülümsüyorum. "Ah, ne tatlı."

Bianca kahkaha atıyor ve Kratos alaycı bir şekilde sırtıyor.

Kaşlarım çatıldı. "Bekle, bunun komik yanı ne?"

Bianca kıkırdar. "Yani Nero'nun, aralarında oynadıkları küçük oyunlar sayesinde sürprizlere bakış açısının değiştiiğini, aniden ortaya çıkıp onu kovaladıktan sonra onunla birlikte olduğunu kastediyor."

"Kızım!" diye çığlık atar Milena, yüzü kıpkırmızı olurken Bianca kahkahalarla güler.

Bu sırada yüzüm güneşin yüzeyi haline geliyor.

"Ah," diye mırıldandım beceriksizce. "Şimdi...anladım."

"Özür dilerim Evie," diye kıkırdadı Milena, Bianca ve Kratos'la birlikte gülerken kolunu omzuma doladı. "Zavallı masum kulakların."

Masum.

Toy.

Cinsellikten tamamen habersiz.

Sadece şaka yaptıklarını biliyorum ve bu beni gerçekten rahatsız etmiyor.

Ama tamamen haklı değiller.

Belki de bu konuda onlar kadar bilgili değilim, çünkü ikisi de evli ve biliyorsunuz, elbette cinsel hayatları var. Ama onların düşündüğünden daha fazlasını biliyorum.

Gece geç saatlerde internette ne bulduğumu biliyorum.

Okuduğum, oldukça ilgi çekici Booktok önerilerini biliyorum.

Ve neredeyse hayatımın en büyük adımını attığım o anı hatırlıyorum.

Aylar önceydi. Maceracı bir ruh halindeydim ve bilmiyorum...

Azgın olabilir mi?

Sebebi ne olursa olsun, kendimi Vaughn'un partisine izinsiz girdiğim aynı Club Venom'un piyasaya sürdüğü bir uygulama hakkında internette okurken buldum: benzer düşünen, cinsel fantezileri olan insanları kulüp dışında "buluşmalar" için eşleştirebilen Tinder benzeri bir uygulama.

Uygulamayı kullanmak için Club Venom üyesi olmanız gerekmiyordu, ancak yine de bir doğrulama süreci vardı. Tamamen gizlilik sözü verdiler ve nedenini anlıyorum: sonuçta New York'taki en güçlü yeraltı dünyası insanlarından bazılarına hizmet veriyorlar.

Ben de kaydoldum.

Profil oluşturdum.

...ve sonra bir eşleşme buldum.

Olay bu kadarla kaldı. Eşleştiğim adamla asla buluşmayacaktım; sanırım tüm bu olay benim için bir deneyden ibaretti. Her neyse, buluşma teklif ettiği gün, uygulamadaki konuşmamız rastgele silindi, profilim bloke edildi ve ardından hesabım incelemeye alındı.

İçimden bir ses Roman'ın bununla bir ilgisi olabileceğini söylüyor. Ama o bunu hiç dile getirmedi.

Şükürler olsun. Çünkü eğer kardeşim bana internette tanımadığım biriyle yaptığım karanlık, sapıkça... yani, bunların fantezi mi yoksa gerçek mi olduğundan bile emin olmadığım konuşmalarından bahsetseydi, utançtan ölürdüm. Daha çok kitaplarda veya internette okuduğum ve beni heyecanlandıran şeylerdi bunlar.

"Tatlı, masum Evie," diye sırtıyor Bianca.

İnleyerek, "Hadi ama, henüz yeterince kahve içmedim. Zihnim yavaş çalışıyor." dedim.

Melina bana "Yok canım, tabii" der gibi baktı. İkimiz de şakayı anlamadığımızı biliyorduk çünkü seks konusunda, hele de kovalanmayı içeren seks konusunda tam bir aptalım.

Üşüyorum.

Yani, ne?

Bianca, Milena'ya bakarak kıkırdadı: "Eh, küçük yaramaz kız, şimdi çılgınlığını göster, yoksa bebek doğduktan sonra yıkanacak halin bile kalmayacak."

Onlarla birlikte ben de gülüyorum. İçimde ise farklı bir soru zihnimi kurcalıyor.

İlkel oyun tam olarak nedir?

EVELINA

İlkel oyun, cinsel durumlarda ham, içgüdüsel, hayvansı davranışların keşfedilmesini ifade eder ve genellikle avcı/av dinamikleri, kovalamaca, hırlama ve psikolojik yoğunluğu içerir.

AMAN TANRIM.

Knightsblood kampüsündeki bir bankta otururken, telefonumdaki tanımı tekrar okuyunca gözlerim faltaşı gibi açıldı. Son birkaç gündür bu soruyu aklımdan çıkarmaya çalışıyordum. Ama hâlâ arka planda varlığını sürdürüyordu.

Oyalanıyor.

Gizleniyor.

Ürpererek başımı kaldırdım ve küçük meydanın karşısında, kolejin kurucularından birinin sarmaşıklarla kaplı heykelinin diğer tarafında bir bankta oturan yaşlı beyefendiye endişeyle baktım.

Burada sadece bir profesör; aptal. İnternetteki kirli aramalarınla ilgilenen bir zihin okuyucu değil.

Nefesimi verip telefonuma tekrar baktım. İlkel oyunun tanımını tekrar okuyunca omurgamda bir ürperti hissettim ve bacaklarım birbirine

kenetlendi. Anında kendimi Griswold Tepesi'ndeki ormanda buldum.

Kalp atışlarım hızlanıyor.

Kalp atışlarım gümbür gümbür atıyor.

Vücudum kasıldı ve savaş ya da kaçma hissiyle elektriklenmişim, bir el boğazımı kavradı, beni sertçe bir ağaca yasladı.

“Evelina?”

Telefonumu neredeyse düşürüyordum. Gözlerim birden yukarı kalktı ve kaşlarım çatıldı; karşımda, yüzünde benimkine benzer şaşkın bir ifadeyle duran, tanıdık ama bir türlü tanıyamadığım esmer kadını gördüm.

“Evelina Nikitin... değil mi?”

Sonra birden aklıma geldi.

“Gabriella!”

Gabriella—Gabby—Nero De Luca'nın küçük kız kardeşi, Milena'nın baldızıdır. Benimle hemen hemen aynı boyda, ama çok daha kıvrımlı ve omuzlarından aşağıya dalgalar halinde dökülen muhteşem koyu saçları var.

Yavaşça ayağa fırladım, ikimiz de gülümseyerek birbirimize sarıldık.

“Merhaba! Kusura bakmayın, bugün biraz dalgınım.”

“Bana da anlat,” diye gülüyor, kitaplarla dolu kocaman çantayı omzuna yüklerken.

Gözlerim ona takıldı, kaşlarım çatıldı. "Burada öğrenci misiniz?"

Başını salladı. “Evet. Daha gençken girdim, sonra parti yapmayı, içmeyi ve genel olarak kardeşimin baş belası olmayı çok daha fazla istediğime karar verdim.” Sırıttı, omuz silkti. “Ama geçen yıl önceliklerim biraz değişti. Biriyle görüşüyordum, ama sonra...” Kaşlarını çattı ve aşağı baktı. “Uzun lafın kisası, işler yolunda gitmedi. Bu yüzden Knightsblood'un neden bu kadar önemli olduğunu nihayet görmek için şimdi iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Nero birkaç bağlantı kurdu ve işte buradayım. Keyfini çıkarıyorum, ama yirmi dört yaşında üniversite birinci sınıf öğrencisi

olmayı tavsiye etmem. Herkesin annesi gibi hissediyorum.” Sırıttı. “Peki... Burada ne yapıyorsun?”

Gülüyorum. Kaşlarının kalktığını görünce, "Aslında öğretmenlik yapıyorum. Dans," diye ekliyorum. "Güzel sanatlar programındaki ileri seviye bale öğrencilerinden bazılarına." Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Şehirdeki şeylerden güzel bir kaçış. Hoşuma gidiyor."

"Bu harika bir fikir," diye gülümsüyor.

Birden kaşlarımı çattım. "Hey, oturmak ister misin?"

Telefonuna şöyle bir göz attı ve omuz silkti. "Neden olmasın? Ekonomi dersime birkaç dakika kaldı."

Dans çantamı ve dans teorisi kitaplarıyla dolu, büyük boy bez çantamı almak için döndüm. "Özür dilerim, eşyalarımı çıkarayım... ah, neyse."

Çanta elimden kayıp içindekiler kaldırıma saçıldı. Göğsüm anında sıkıştı.

...Ann Cooper'ın "Engaging Bodies: The Politics and Poetics of Corporeality" adlı kitabından Obsidian Syndicate'in üyelik törenine davetiyem çıkarken...

Bir anlığına donakaldım. Sonra o an geçti ve hızla dizlerimin üzerine çöküp yeşil mühürlü siyah zarfı kitabın sayfalarının arasına geri sıkıştırdım.

Neden bu kadar panikliyorsun?

Kitaplarımı telaşla çantama tıktırmayı bırakıp derin bir nefes alıyorum.

Bu sadece bir zarf. Çantamdan seks oyuncağı düşmüş gibi bir şey değil.

Kaygımı bir nefesle dışarı atarak kitapları çantama geri tıktırdım ve ayağa kalktım.

“Vay canına, bugün çok sakarım—”

Kasıldım. Gabriella bana yarı şaşkın, yarı meraklı bir ifadeyle bakıyordu. Bakışları altında kıvranırken yanaklarım kızardı.

"Şey... Ne oldu?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

Bana tuhaf bir bakış attı. “Muhtemelen seninle aynı sebeplerden dolayı? Ben bir mafya ailesinin ikinci çocuğuyum—üstelik bir kızım. Nero, beni bir mafya prensiyle evlenmeye zorlamaya kalkarsa onu gözünden bıçaklayacağımı biliyor. Ama bu bizim kaderimiz. Yani, kardeşinin seni herhangi biriyle evlendirmeye zorlayacağını hayal edemiyorum ama...” Omuz silkti. “Neyse, ben bundan daha fazlasını istiyorum. Güç istiyorum.

Liderlik etmek istiyorum. Ve bu, Nero'nun küçük kız kardeşi olarak De Luca ailesinde gerçekleşmeyecek.” Bana tekrar baktı. “Sendikanın hangi düzende doğduğuna, penisinin, vajinanın veya ahtapot kollarının olup olmadığına aldırış etmemesi hoşuma gidiyor,” diye güldü. Sonra tekrar omuz silkti. “Peki ya sen?”

şey...

"Aynı," diye ağzımdan kaçırdım hızla. "Hemen hemen."

“İşte benim kızım,” diye gülümsüyor. “Cidden, senin de törene katılacak olman çok harika! Yani, sanırım anonim olması gerekiyor...” Gözlerini deviriyor. “Maskeler falan olduğunu duydum. Ama yine de tanıdığım birinin orada olması rahatlatıcı olacak. Tren sürecinin çılgınca olabileceğini duydum. Ayrıca, yeni Markiz’in çok yoğun biri olduğu söyleniyor. Tam bir psikopat gibi.”

Kaşlarımı atıyorum. "Marki?"

“Lider.” Kaşlarını attı. “Sendikanın lideri. Unvanı bu.”

Vaughn.

“Yoğun” Marki, Vaughn’dur.

Vay canına.

Gabriella tekrar telefonuna baktı ve yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, gerçekten gitmem gerek." Bana baktı ve gülümsedi. "İletişim bilgilerini alabilir miyim? Biliyorsun, grşmeliyiz. Özellikle de ara sıra kampüste olursan."

O ve ben numaralarımızı değiştirdik. Sonra ayağa kalkıp ona sarıldım, o da dersine gitmek için aceleyle uzaklaştı ve iletişimde kalacağımıza söz verdi.

Tekrar banka oturuyorum, zihnim karmakarışık: Giriş törenini, Sendikanın tuhaf, karanlık dünyasına çekilen başka birini tanıdığımı düşünüyorum...

"İzin verirsiniz?"

İrkilerek hızla yukarı baktım. Meydanın diğer tarafında oturan yaşlı beyefendi—profesör—şimdi tam karşımda duruyordu, yüzünde bir

gülümseme vardı ve oturduğum sırayı işaret ediyordu.

“şey... tabii ki,” diye mırıldandım, yer açmak için yana kaydım, kaşlarımı atmamaya çalışarak. Heykelin etrafında üç tane daha bank var ve hepsi boş.

Adam, şık bir keten takım elbise giymişti. Kokusu da zarıftı... ki bu ikisi bir niversite profesörü için garip geliyordu. Yanıma, banka oturdu, ellerini kucağında kavuşturdu ve dümdüz ileriye baktı.

"Bence yapmalısın."

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Affedersin?"

Hâlâ ileriye bakıyor, dudaklarında müşfik bir gülümseme ve gözlerinde ifadesiz bir bakış var.

"Nikitin Hanım, siz de törene katılmalısınız."

Göğsümde soğuk ve keskin bir endişe kıvranıyor. Nefesim kesiliyor ve rahatsız edici bir titreme, buz gibi su gibi omurgamdan aşağı akıyor.

“zr dilerim,” diye ağzımdan kaçırdım. “Biliyor muyuz ki—”

"HAYIR."

O masum gülümseme artık yoktu ve sesi daha alçak ve soğuk bir hal almıştı.

Aksan artık çok daha belirgin.

İspanyol.

Bana doğru dönüp buz gibi bir bakışla gözlerimin içine baktı. "Hayır, birbirimizi tanımıyoruz Evelina. Ama oğlum Andrs'i tanıyorsun."

Ayaklarımın altındaki zemin kayarken yüzüm bembeyaz oldu.

"BEN-"

"Benim adım Diego Torvalls, Bayan Nikitin. Sizin ve oğlumun birbirinizi tanıdığınızı biliyorum, çünkü geçen gün benimle konuştu ve sizinle birlikte

bir randevuya çıkacağınızdan bahsetti."

Titremeyi bastırmaya çalışarak yutkunuyorum.

"Ben—bu bir randevu değildi," diye ağzımdan kaçırdım. "Biz... Biz sadece konuşuyorduk."

Gözlerini kısarak, "Ah, demek ki diğer gece onunla birlikteydin." dedi.

Kahretsin.

Bir yanım yalan söylemem gerektiğini hissediyor çünkü buradaki hava tamamen yanlış. Ayrıca, her halükarda gerçeği kilometrelerce uzaktan bile anlayabilecek türden bir adam gibi görünüyor.

Ayrıca, kendisine hiçbir şekilde yalan söylememeniz gereken türden bir adam gibi görünüyor.

"Ben... ben öyleydim," diyorum sesimi titretmemeye çalışarak. "Bazen burada verdiğim bale dersinden sonra birlikte yürüyorduk. Sonra o..." Yutkunuyorum. "Beni arabayla şehre götürdü."

Diego hiçbir şey söylemiyor. Sadece yanımda oturuyor, koyu renk gözleri ruhumun derinliklerine işliyor. Saniyeler geçiyor, kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Sonunda, sesi gergin bir tonda, gözleri benimkilerle buluşurken parıldayarak, "Şehre bir yolculuk," dedi.

Başımı kararlı bir şekilde salladım. "Evet."

Birkaç uzun, acı verici saniye daha geçti.

"Bak Evelina," diye mırıldandı, "oğlum kayıp ve seni arabayla götürdüğü geceden beri kayıp."

Bir jilet tehlikeli bir şekilde omurgamdan aşağı kayıyor, midemde korku birikirken omurgamı dümdüz ediyor.

"O... O mu?" diye nefes nefese sordum, umarım yeterince şaşırmış gibi görünürüm.

Diego başını salladı. "Evet. Ama benim dünyamda, Andrés kadar önemli varisler ortadan kaybolmaz."

Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı.

"Onlar... Onlar öyle düşünmüyorlar mı?" diye hırıltılı bir sesle soruyorum.

Gözlerinin bana dikili, acımasız bakışları karşısında ürperiyorum. "Oyun oynamayı bırakalım artık, Bayan Nikitin," diye hırlıyor, alçak ve boğuk sesi bıçak gibi üzerime saplanıyor. "Oğlumun öldüğünü biliyorum ve az önce kaşlarınızın aşırı prova edilmiş bir şekilde kalkmasından da anladığım kadarıyla," diye homurdanıyor, "siz de biliyorsunuz."

Yüzümdeki son renk de anında soldu. Çantalarımı alırken ellerim titriyordu.

"Üzgünüm, gitmem gerekiyor—"

Bileğimi sıkıca kavrayıp beni banka yapıştırdıca irkildim.

"Hayır, yapmanız gereken şey çok dikkatlice dinlemek," diyor buz gibi bir sesle. "Oğlumun ölümünde şahsen bir rolünüz olduğuna çok şüphe duyuyorum. Ama aynı zamanda bir şekilde bağlantınız olmadığına da içtenlikle şüphe duyuyorum."

Bana doğru yaklaşıyor, boğazım düğümleniyor ve korkudan tüylerim diken diken oluyor.

"O giriş törenine katılacaksınız, Bayan Nikitin. Ve sonra da bunu başarmak için ne gerekiyorsa yapacaksınız."

Boğazım ağır ağır hareket ederken kaşlarım çatılıyor.

"Piç bir oğlum var." Gözleri kısılıyor. "Evlilik dışı doğmuş, gayrimeşru bir çocuk. Onu hiç tanımadım ve varlığımdan haberdar olduğundan da çok şüpheliyim. Ama o bir yerlerde. Ve onu aramayı hiç önemsemedim, ancak şimdi kendimi bunun gerekli hale gelebileceği bir durumda buluyorum." Koyu renkli gözleri bana dik dik bakıyor. "Başka oğlum yok, Bayan Nikitin. Bunun bizim dünyamızda güç aktarımı için ne kadar sorunlu olabileceğini ikimiz de biliyoruz sanırım. Şimdi, kim olduğunu bilmiyorum, hatta nasıl görüldüğünü bile bilmiyorum. Ama Obsidyen Sendikası'nın üst kademesinde olduğunu biliyorum."

Kalbim hızla çarpıyor. "B-Bay Torvallés—"

"O törene katılacaksın Evelina," diyor sessizce. "Çünkü Sendika'nın bir üyesi olacaksın ve sonra da benim varisimi bulacaksın."

Dünya etrafımda küçölmeye başlıyor, o kadar daralıyor ki ciğerlerimden hava çekiliyor gibi hissediyorum.

Diego Torvallés sözlerine şöyle devam ediyor: "Ve biliyorum ki bunu benim için yapacaksın Evelina, çünkü yapmazsan babanı, erkek kardeşini ve onun küçük sevgilisini öldürürüm ve bunu yaparken seni de izletirim."

ŞEYTAN

Bu konuda ne düşünüyoruz?

Kocaman yatağın ayak ucunda durup Val'in kollarında Roman ile uyumasını izlerken zihnimiz şekil değiştirip bükülüyor.

Bu konuda ne düşünüyoruz...?

Kardeşimizin koruyucu aile sisteminde büyümesini yıllarca uzaktan izledik, biz de Sendika içinde yükseliyorduk.

Neredeyse tüm hayatımızı geçirdiğimiz kardeşlik topluluğuyla garip bir ilişkimiz var. Bir yandan, hayatta kalmamızın sebebi o. Açlıktan ve soğuktan ölürlen bize yiyecek ve barınak sağladı, hayattan vazgeçmeye hazır olduğumuzda ise bize bir amaç verdi.

Ancak bu kardeşlik hiçbir zaman tamamen güneşli ve güllük gülistanlık olmadı. Büyümek için acımasız bir ortamdı. Evet, Val'in sistem içinde büyümesi, onu yaralayan ve neredeyse yıkan canavarlar ve yırtıcılarla yüzleşmesi zordu; hiçbir çocuğun katlanmak zorunda kalmaması gereken kadar zordu.

Fakat Sendika içinde büyümek, ruhunu karanlığa adamak anlamına geliyordu. Biz onun için bunu istemedik.

Bunun yerine, o canavarlara meydan okurken, bale sayesinde güçlenip kendini bulmasını uzaktan izledik.

Roman Nikitin ile şu anki ve oldukça ciddi ilişkisine dair belirsizliğimiz, cinsel yönelimle ilgili herhangi bir endişeye dayanmamaktadır.

İstedğinle birlikte ol. Umurumuzda değil. "Bu konuda ne hissettiğimiz" hakkındaki endişenin, kollarında bir adam olmasıyla hiçbir ilgisi yok.

O adamın kimliği bu.

Karanlıkta durup izlerken çenemiz seğiriyor.

Nikitin Bratva'nın, Sendika'nın sahip olduğu küresel güç ve nüfuz seviyesine yaklaşacak bir gücü yok. Dürüst olmak gerekirse, New York'un büyük yeraltı ailelerinin hiçbirisi bu seviyede değil. Ama yine de, Demir Masa'da oturuyorlar. Müttefikleriyle birlikte, potansiyel olarak... rahatsız edici olabilirler.

Onu öldürebilirdik.

Kaşlarımız çatılıyor.

Hayır, yapamazdık.

Elbette yapabilirdik. Çok kolay olurdu. Hem de bir cana son vereli çok uzun zaman oldu.

Çenemiz kasılıyor.

Sen bir can aldığın için, birimiz diğerini düzeltiyor.

İçimizden bir ses soğuk bir şekilde gülüyor.

Sanki biz yokmuşuz gibi davranmaya çalışman her zaman çok sevimli oluyor..

Yatakta uyuyan figürlere dik dik bakıyoruz.

Onu öldür ve işi bitir.

Hayır. Val bizi asla affetmezdi.

Yapardı. Sevecek başka birini bulurdu.

Bence işler böyle yürümüyor.

Kahkaha atmamak için dilimizi ısıyoruz.

Sanki aşk hakkında bir şey biliyormuşuz gibi.

Haklısınız.

Ayrıca, kendimizi şöyle telkin ediyoruz: Roman'ı öldürdüğümüz için bizi affetmeyebilecek kişi gerçekten Val mi?

Karanlıkta gözlerimiz kısılıyor.

Hayır, öyle değil.

Peki, bu odada hâlâ ne işimiz var, korkak? Bu gece buraya gelme sebebimiz bu değildi.

Hayır, haklısınız. Öyle değil.

O halde başlayalım.

Roman'ın kardeşimizle paylaştığı yatak odasından çıkarken adımlarımız sessizdi. Sessizce, devasa Nikitin malikanesinin bir ucundan diğer ucuna doğru ilerledik ve onun odasının bulunduğu kanada ulaştık.

Bu gece burada olmamızın asıl sebebi bu.

Prenses yatağında uyuyor.

Pembe renkli, dört direkli, perdelerle süslenmiş bir prenses yatağı.

Çünkü elbette öyle yapıyor.

Tam yanına durup, tül gibi pembe perdeleri sessizce araladığımızda bile kıpırdamıyor. Ay ışığı onun nazik, masum yüzünü aydınlatıyor; narin alnını, yumuşak, dolgun dudaklarını, düğme burnunu ve pembe yanaklarını.

Bunu tıpkı bir Jackson Pollock tablosu gibi menimizle süslemeliyiz.

Dişlerimizi sıkıyoruz, penisimiz sertleşirken inliyoruz; uyuyan yüzüne sıcak meni boşaltmanın müstehcen görüntüleri testislerimizi kasıyor.

Bir şekilde kendimizi dizginliyoruz.

Kedi.

Kapa çeneni.

Bizi zorla, korkak.

Uyuyan bedenine bakarken, kendimizin o yönünü görmezden geliriz -ya da daha doğrusu, o yönümüzü bir anlığına unuturuz-.

O çok güzel. Gerçekten de muhteşem, o kadar masum, zarif, prenses gibi bir güzelliği var.

Bir sanat eseri.

O yüzden dünyaya onun ne kadar bir başyapıt olduğunu göster, o güzel yüzünü tıpkı bir Pollock gibi boya, seni kaltak.

Konuşmayı kes, aptal herif.

Elimizi uzatıp yorganı nazikçe üzerinden çekiyoruz. Hafifçe kıpırdanıyor ama uyumaya devam ediyor, orada durduğumuzdan ya da kırık zihnimizde dönüp duran karanlık, aç düşüncelerden tamamen habersiz.

Küçük prenses, neden dikkatimizi çekmek zorunda kaldın ki?

Gözlerimiz, giydiği ipek pijamaların üzerinde geziniyor; tabii ki pembe. Yavaşça elimizi omzuna koyup, onu nazikçe yan tarafından sırt üstü çeviriyoruz. Menekşe ve vanilyanın hafif kokusu burnumuzu okşuyor.

O, huzur içinde uyurken göğsü inip kalkıyor. Biz de yavaş yavaş üstündeki düğmelerini birer birer açıp, sonunda üst giysisi tamamen açılana kadar o huzur içinde uyumaya devam ediyor.

Göğüsleri çok güzel. Küçük ve dik, soluk pembe uçları bakışlarımız altında serin havada sertleşiyor. Birini avucumuzun içine aldığımızda, avucumuzda meme ucunun hafifçe batmasını hissettiğimizde dudaklarından hafif bir inilti kaçıyor.

Ne kadar da anlayışlı.

Alt kısmı sadece büzme ipiyle bir fiyonkla bağlanmış. Kolayca açılıyor ve yemin ederiz ki, sanki kalçasından dizlerine kadar indirirken bize yardım etmek için kalçasını kaldırıyormuş gibi geliyor.

Şu an üzerinde sadece sade, pembe bir külot var.

Diğer renklere karşı psikolojik bir tiksintisi mi var?

Siktir git.

Bizi siktirin, şerefsizler. Devam edin.

Penisimiz acı verici derecede sertleşmiş, pantolonumuzun ön kısmını gererek külotuna uzanıyoruz. İlk başta, sadece tek bir parmağımızı bacaklarının arasındaki dikiş boyunca yukarı doğru kaydırıyoruz. Uyuyan dudaklarından hafif bir inilti kaçıyor, kaşları hafifçe çöküyor.

Külotunun üzerinden vajinasını avuçladığımızda, kalçaları biraz yukarı kalkıyor.

O, sıcakkanlı.

Islak.

Prenses, sen bizim felaketimiz olacaksın.

Parmaklarımız kemerin içine giriyor, danteli kalçalarından nazikçe çekerek, cinsel organından ayırıyoruz.

Kahretsin.

Göğüsleri çok güzel. Ama vajinası muhteşem.

Penisimizin etrafına gerildiğinde çok daha zarif görünecek, değil mi?

Anlaştık.

Peki neyi bekliyoruz?

Odanın sessizliğinde kemerimiz hafifçe şıkırdayarak ses çıkarıyor ve şişmiş, sızan penisimizi dışarı çekerken inliyoruz.

Hadi yap şunu, sürtük. Onu sikimizle ikiye böl, ta ki iyi bir küçük fahişe gibi her tarafı sikimizden akana kadar.

Senin dürtü kontrolsüzlüğün yüzünden hapse girmemiş olmamız inanılmaz.

Daha az konuşma, daha çok seks.

Elimiz bir anlığına vajinasının üzerinde, parıldayan pembe dudaklarının neredeyse milimetreler üzerinde geziniyor, sanki kendimizi mahrum bırakmak bir ön sevişme biçimiymiş gibi.

Daha iyi bir fikrim var.

İpek pijamasının altını tamamen çıkarmak oldukça kolay. Külotunu çıkarmak biraz daha zor, çünkü onu uyandırmamak gerekiyor. Ama sonunda başarıyoruz.

Danteli yüzümüze yaklaşıyoruz, homurdanıyoruz ve penisimizden sızan meni sıvısının yatağın kenarına damladığını hissederken, vajinasının sarhoş edici kokusunu içimize çekiyoruz.

Elimiz tekrar vajinasına gidiyor ve bu sefer hiç tereddüt yok. Isınmış, kaygan vajinasını avuçladığımızda inliyor, uyarılmasının ıslak ve yapışkanlığını elimize karşı hissediyoruz. Bir parmağımızı dudaklarının arasına sokup, nemini klitorisine doğru çekiyor ve yavaşça, nazikçe, küçük çıkıntıyı daireler çizerek okşuyoruz.

İnlemeleri yakalanıyor, bırakılıyor, tekrar yakalanıyor. Kalçaları kalkıyor ve meme uçları şişmiş küçük noktalara dönüşüyor. Külotları atan penisimizin etrafına sarıyoruz, kumaşı damarlı şaftımızın üzerinde yukarı aşağı okşuyoruz.

Parmaklarımızı onun daracık deliğine sokuyoruz.

Çok ıslak.

Çok hevesli.

O yüzden şu lanet olası şiirselliği bırak da, onu artık siktir et.

Konuşmayı kes.

Korkaklığı bırak.

Kapa çeneni.

Ne kadar daracık olduğunu hissediyor musun? Eminim daha önce hiç burada penis görmemiştir.

Penisimizi daha hızlı okşadık, dantelli külotu şişmiş başımızın alt kısmına sürterek parmağımızı içeri dışarı hareket ettirdik ve başparmağımızla klitorisini yuvarladık.

Uykulu inlemeleri yeniden başladı. Penisimiz daha da sertleşti. Sıkı, ipeksi duvarları parmağımızı sıkıca kavradı, kaşları çatıldı ve kalçaları yataktan kalktı.

Güzel rüyalar görüyor musun prenses...?

O geldiğinde biz de geliyoruz, testislerimiz kasılırken ve menimiz kalın ipler halinde dantelin içine akarken homurdanıyoruz. Vücudu titriyor, nefesi aynı anda hem ağır hem de yumuşak, sırtı orgazmla kavisleniyor.

Ama o hâlâ uyanmıyor.

Penislerimizi pantolonumuzun içine soktuktan sonra, yavaşça pijamasının altını yukarı çekip üstünü düğmeliyoruz.

Onun o kısımlarını örtbas etmek insanlığa karşı işlenmiş bir suçtur, biliyorsunuz.

Burada itiraz edilecek bir şey yok.

Battaniyeyi tekrar üzerine örtüyoruz, o da battaniyeye sokulurken dudaklarımızda hafif bir gülümseme belirliyor.

Gitmeliyiz.

Henüz değil...

Yavaşça, hâlâ yumruğumuzla sıkıca tuttuğumuz yapış yapış, harap olmuş külotu kaldırıyoruz. Parmağımızla üzerine hafifçe dokunup, menimizle kaplıyoruz, ardından gözlerimizi uyuyan bedenine çeviriyoruz.

Aynı parmak dudaklarının üzerinden kayarak, menimizi dudaklarına bulaştırdı. Biraz kıpırdandı ve elimizi çektiğimizde ağzı hafifçe aralandı.

Dili dışarı çıkıp dudaklarının üzerinden geçtikten sonra tekrar hareketsizliğe büründü.

Yüzümüzde bir gülümseme belirliyor.

Prensesim, bizden bir parça içinizde saklayın. Yakında grşrz.

EVELINA

Araba, karanlık, ağaçlık dağ yamacındaki yokuştan Blackbriar Hall'un heybetli kapılarına doğru ilerlerken, kendimi darağacına doğru son adımlarını atan bir mahkum gibi hissediyorum. Nabzım damarlarımda düzensizce atıyor, kalbim göğsüme sanki özgür kalıp normal hayata geri dönmeye çalışıyormuş gibi çarpıyor.

"Bu sen değilsin," diye haykırıyor kalbim, kaçmak için mücadele ederken. "Ne yapıyorsun?!"

Basit. Yapmam gerekeni yapıyorum.

Bu akşamın erken saatlerinde, babam sürgüne gönderildiğinde onunla birlikte Rusya'ya giden az sayıdaki sadık adamından biri olan Boris'ten bir mesaj aldım. Anlaşılan, babam zarar görmemiş olsa da, dün gece o ve birkaç adamı bir restoranda yemek yerken arabalarına ateş açılmış.

Üstelik Diego, Roman'ı da tehdit etti. Ve Val'i de.

İşte buradayım, kalbim hızla çarpıyor, yüzümün üst yarısını kaplayan maskenin içinde tenim sıcak ve terli, siyah SUV ağır ve tehditkar kapılarda duruyor.

Bindiğim Uber, dağın eteğindeki Sendika adamlarının kontrol noktasına kadar ancak gidebildi. Orada, davetiyemi gösterdikten sonra, bana bu sade, özelliksiz beyaz maske verildi ve camları karartılmış siyah Range Rover'ın arka koltuğuna bindirilerek, kıvrımlı yoldan en tepeye kadar götürüldüm.

Orada, Blackbriar Hall, bir korku filminden fırlamış bir kötü adamın inine benziyordu.

Kapılar sessizce açılıyor ve Range Rover içeri süzülüyor; karartılmış pencerelerden devasa eve bakarken kalbim biraz hızlanıyor.

Altın Çağ'dan kalma dağ tepesindeki malikâne, Büyük Gatsby'nin kâbus versiyonundan fırlamış gibi görünüyor; devasa, yüksek, koyu gri taştan yapılmış. Alt kısımdan gelen loş ışıklar, uğursuz görünümünü daha da kötüleştiriyor. Ön kapıya çıkan geniş taş merdivenin her iki yanındaki titreyen meşaleler de durumu iyileştirmiyor.

Bu gece burada ne olacağını hâlâ tam olarak bilmiyorum. Ama internet bu konuda söylentilerle dolu. Sendikanın bebek yediği veya şeytani kan kurbanı ayinleri yaptığı gibi bazı söylentileri gönül rahatlığıyla görmezden gelebilirim. Val bana daha önce kardeşi için Sendika adına bazı tuhaf işler yaptığını söylemişti ve asla böyle çılgınca bir şeyden bahsetmemişti. Bahsetseydi de öyle olurdu.

Ancak bu çılgın söylentilerin arasında, en azından ne beklemem gerektiği konusunda bir fikrim vardı.

Aday üye olarak, örgütün kıdemli bir üyesi olan "Üstat" ile eşleştirileceğim. Eğer bu süreci başarıyla tamamlarsam, "Yardımcı" olarak anılacağım ve bir kız veya erkek öğrenci derneğindeki yeminli üye gibi, beni üyeliğe başlatan Üstat'a bağlı olacağım.

Ancak, tam olarak hangi aşamalardan geçtiği hâlâ bir gizem. İnternette okuduğum en yaygın teori, adayların en büyük korkularıyla yüzleşmeye veya onları dehşete düşüren bir şey yapmaya zorlanmalarıyla ilgili. Örneğin, şiddetli örümcek fobiniz varsa, belki de bir örümcek kutusuna kilitleneceksiniz.

Ama bunların hepsi spekülasyon. Reddit'teki ve diğer forumlardaki komplo teorisi alt forumlarını saatlerce incelememe rağmen, bir ayine katıldığını kanıtlayabilecek tek bir güvenilir katılımcı bile bulamadım.

Boşuna değil, Sendika üyeliklerinin bir diğer korkunç yanı da şu: başarısızlık diye bir şey yok.

Herkes girebildiği için değil. Ama giremezseniz... işte o zaman işler değişir...

Gördüklerinizi Reddit'te herkese anlatamazsınız işte.

Çünkü bunu yapacak kadar yaşamıyorsunuz.

İddiaya göre.

Garip bir şekilde, bu kısımdan pek korkmuyorum. Çünkü yaygın söylentilerden biri de sizi inisiyasyona davet eden kişinin sizin Üstatınız olduğudur.

Bu da demek oluyor ki Vaughn artık benim olacak.

Evet, bu tüyler ürpertici bir düşünce, özellikle de ormanda yaşananlardan sonra ve onun acımasız bakışlarının, simsiyah aurasının ve boynuma sıkıca dolanmış kaygan, kanlı parmaklarının hatıraları aklımdan çıkmıyorsa.

Ama aynı zamanda, birbirimize yabancı da değiliz. Vaughn beni tanıyor. Val'in en iyi arkadaşlarından biri olduğumu biliyor. Bu gece korkunç geçebilir ve kim bilir hangi korkuyla yüzleşmek zorunda kalabilirim.

Ama beni öldürmeyeceğinden eminim.

Tamamen siyah giyinmiş ve tabanca taşıyan maskeli muhafızlar, davetiyemi tekrar kontrol ettikten sonra, sessizce beni açık ön kapıya doğru merdivenlerden yukarı davet ettiler.

Yarı yolda, keskin bir "Psssst!" sesi duydum. Döndüğümde, benimkine tıpatıp benzeyen beyaz bir maske takmış genç bir kadının bana doğru merdivenlerden koşarak geldiğini gördüm. Ben siyah, uzun kollu bir eşofman üstü ve yoga pantolonu giymiştim; o ise siyah spor ayakkabı, yoga pantolonu ve kapüşonlu bir sweatshirt giymişti.

Yani, davetiyede "rahatça taşınabileceğimiz" kıyafetler giymemiz gerektiği yazıyordu.

Yaklaştığında, maskesinin altından parlak yeşil gözlerini tanıdım.

"Gabby mi?" diye fısıldadım sessizce.

Bana kısa bir gülümseme fırlattıktan sonra yaklaştı ve başını salladı. "İsim yok," diye mırıldandı.

Titreyerek başımı salladım. "Doğru. Özür dilerim."

Yutkundum ve üzerimizde yükselen tehditkar, devasa konağa tekrar baktım. İki muhafız, devasa ön kapıların iki yanında duruyordu; her ikisi de yüzlerinin tamamını kaplayan, çene ve alt çene kısımları dışarı doğru çıkık, sade siyah Bauta Venedik maskeleri takmıştı.

"Ürkütücü," diye mırıldandı Gabby sessizce.

Şiddetli bir titreme vücudumu sararken başımı salladım. Dudaklarım dişlerimin arasında sıkışırken ona baktım. "Endişeli misin?"

Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. "Şey... hayır. Ama..." Sesini alçaltırken açıkta kalan dudakları büküldü. "Tamam, Adept'imle bir nevi arkadaşım... beni davet eden kızla." Neredeyse özür dilercesine yüzünü buruşturdu. "Biliyorum, biliyorum. Bir nevi aldatmak gibi geliyor. Ama yemin ederim ki bu gece burada neler olabileceği hakkında bana hiçbir şey söylemedi. Ama uzun zamandır tanışıyoruz, bu yüzden... bana çok sert davranacağını sanmıyorum."

Nefesimi veriyorum. "İnternette okuduğum şeyler..."

Gabby'nin ince sesi işe yarıyor. "Değil mi? Şeytani kan kurbanı mı? Yamyamlık mı? Yani, bunların hepsi kesinlikle saçmalık. Arkadaşım asla böyle bir şeye bulaşmaz, hele beni davet etmeyi hiç düşünmez."

Başımı salladım. "Evet, ama korkularınla yüzleşme kısmı..."

"Yılanlar," diye mırıldandı Gabby titreyerek. "Kahrolası yılanlar. Ama arkadaşım sadist değil, yani, yine de..." Omuz silkti. "O kadar endişeli değilim." Maskenin altından kaşları çatıldı. "Ya sen?"

"Korkum mu?"

Bunu düşündüm. Yani, örümcekleri ya da ürün ürün böcekleri sevmiyorum. Yüksekliklerden de pek hoşlanmıyorum.

Ama bu ikisinden hangisinin benim "en büyük" korkum olduğundan emin değilim. Aslında en büyük korkumun ne olduğunu da bilmiyorum.

Gabby başını salladı. "Hayır, yani seni kim davet etti?"

Korku içimde kıvrılıp bükülüyor.

"BEN-"

"Hanımlar?"

Derin erkek sesini duyduğumuzda ikimiz de irkildik. Evin ön kapısındaki iki muhafızdan biri bize doğru birkaç adım atmış, siyah Bauta maskesi gözlerimizin önünde ürperiyordu. "Başlatma töreni kısa süre sonra başlayacak. Geç kalmanız tavsiye edilmez."

"Kahretsin. Özür dilerim," diye mırıldandı Gabby ikimiz adına da, bileğimi kavrayıp beni merdivenlerden yukarı doğru sürükleyerek.

İki adam devasa, ağır ahşap ve dövme demir ön kapıları açıyor. Sanki ortaçağ şatosuna sokuluyormuşuz gibi hissediyorum.

Sonra içeri girdik ve kapılar arkamızdan ağır bir gürültüyle kapandığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Kahretsin."

Gabby bunu söyleyene kadar gerçekte nerede durduğumuzu anlayamıyorum.

Vay canına.

Bütün hayatım boyunca zenginlik içinde büyüdüm. Gabby de öyle. Ama az önce girdiğimiz şato benzeri malikanenin ihtişamı bambaşka bir seviyede.

"Bu da ne, lanet olası Versay mı?" diye mırıldandı Gabby. İkimiz de başlarımızı geriye atıp, ikinci kata çıkan iki kavisli merdiveni ve tavanda melekler ve şeytanların savaştığı bir freskiyle tamamlanmış, neredeyse üç katlı devasa giriş kapısına bakakaldık.

"Bayan Nikitin. Bayan De Luca."

Kan kırmızısı bir cübbe giymiş, yüzünü siyah ve kırmızı bir Bauta maskesiyle örtmüş ve ellerinde siyah eldivenler olan bir adamın aniden ortaya çıkmasıyla ikimiz de nefesimizi tuttuk.

"Beni takip et."

Bizi bir akşam yemeği partisine götüren bir uşak gibi eğiliyor, ama bu açıkça bir rica değil, bir emir.

Gabby, arkasından yürümeye başlarken, "Anonimlik de neymiş," diye mırıldandı.

Bizi geniş malikanenin daha birçok bölümünde gezdirerek evin uğursuz enerjisine daha da derinlemesine çekiyor. Sonunda, korunaklı kapılardan geçerek büyük bir ziyafet salonuna giriyoruz; oda sütunlarla çevrili, üst katta bir balkon ve onun üzerinde de cam bir tavan var.

Odanın en ucunda hafifçe yükseltilmiş bir platform var. Platformun arkasındaki duvarda, davetiyede de yer alan zehir yeşili tasarımla süslenmiş sade siyah bir pankart asılı: aşağı doğru bakan bir hançer, etrafı ışık halesiyle çevrili.

Bizimkine benzer şekilde giyinmiş, hem erkek hem de kadın olmak üzere yirmi kadar başka insan daha etrafta dolaşıyor. Birkaç yeni üyenin çok sessiz fısıltıları dışında oda sessiz.

"Şimdi ne olacak?" diye mırıldandım Gabby'ye.

Yutkunarak bana döndü ve başını salladı. "Emin değilim..."

Ağır, ritmik tak tak tak sesleriyle ikimiz de biraz irkildik. Az önce bizi içeriye getiren kan kırmızısı cübbeli adam, elinde ağır bir asa ile kürsüye çıktı. Asayı yere sertçe tekrar vurdu ve odadaki herkesin dikkatini anında çekti.

"Hoş geldiniz, yeni başlayanlar," diyor derin, bas tonda bir sesle. "Birazdan, müstakbel Acolyte'nınız olan Adept'inizle tanışacaksınız. Bazılarınız Adept'lerinizi tanıyor. Bazılarınız tanıdığınızı sanıyor. Birçoğunuz ise onları hiç tanımıyor. Ama hangi gruba dahil olursanız olun, şunu bilin..."

Oda sessiz, herkes nefesini tutmuş, herkes gözlerini kocaman açmış maskeli konuşmacıya bakıyor.

"Bu gece hayatınızın en zor gecelerinden biri olacak. Aldığınız davetiyedeki uyarı abartı değildi. Bu gece sağlığınız için ciddi riskler

içeriyor... belki de hayatınız için.”

Soğuk terler sırtımdan aşağı doğru süzülürken nabzım hızlanıyor.

Adam duygusuz bir sesle, "Artık geri dönüş yok," diye devam etti. "Davetiyelerinizde belirtildiği gibi, katılım onay anlamına gelir. Bu akşam burada yirmi beş kişi var..."

Donmuş haldeki adayların üzerine uzun bir sessizlik çöker.

"Ve akşam bitmeden önce yaklaşık dörtte üçünüz eleneceksiniz."

İsa.

Vücudumda keskin bir titreme dalgası yayıldı. Gabby'ye baktım, dişleri alt dudağını kemiriyordu.

“Şimdi Adeptlerinizle buluşacaksınız. Onlarla birlikte gidin ve ne isterlerse yapın. Uyum sağlamayı reddetmeniz, inisiyasyondan derhal çıkarılmanıza neden olacaktır.”

Başını geriye doğru eğerek yukarıdaki cam tavana bakıyor.

“Sessizlik yoluyla. Kan yoluyla.”

Sessizlik yoluyla. Kan yoluyla.

Aniden arkamızda ağır bir kapı açıldı. Hepimiz döndük ve siyahlar içinde, zehir yeşili işlemeli siyah Bauta maskeleri takmış bir grup insan ortaya çıkınca kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Gabriella ve benden birkaç metre ötede duran uzun boylu bir adam, Adept'ini ilk bulan kişi oldu.

"Hadi gidelim," diye homurdandı siyah ve yeşil Bauta maskesi takan, aynı boyda ama çok daha kaslı adam. Gabby ve ben birbirimize gergin bir şekilde baktık, sonra arkamızı dönüp Adept'in yeni öğrenciyi odadan çıkardığını gördük.

Sırada kızıl saçlı bir kız var; uzun boylu, atletik yapılı esmer bir kadın olan Üstadı onun önüne geçip, yeni başlayan kıza onu takip etmesi için sessizce parmağını büktüğünde, kızın korkusu maskesinin altından bile görülebiliyor.

Odadan birer birer adayların çıkarıldığını izlerken kalbim hızla çarpıyor.

Yanımda Gabby'nin duyulur bir şekilde nefes nefese kalması, başımı yana çevirmeme neden oldu. Onun üzerinde yükselen, geniş omuzlu, devasa figüre şaşkınlıkla baktım; tehditkar bir şekilde şaşkın yüzüne bakıyordu.

O, Adept'inin bir kız olduğunu söylememiş miydi?

Tam bunu düşündüğüm sırada, Gabby'nin iri yeşil gözleri maskesinin ardında daha da büyüyor, ağzı ise aralanıyor.

“Bekle, ben—”

"Planlar değişti," diye mırıldandı adamın karanlık, derin, hafifçe eğlenmiş sesi, siyah ve zehir yeşili Bauta maskesinin arkasından.

Gabriella'nın yüzü bembeyaz oldu. "Ama—"

Adam alçak ve tehlikeli bir ses tonuyla hırlayarak, "Ya hemen şimdi benimle gelersin, ya da kahrolası kapıdan içeri girersin," dedi.

Adam yaklaştı ve kadının kulağına fısıldadı. Buradan bile, korkunun vücudunda şiddetli bir şekilde yayıldığını görebiliyorum.

Boğazı hafifçe yukarı aşağı hareket ediyor. Sonra yavaşça başını sallıyor.

Kadının üzerinde yükselen adam maskesinin ardında karanlık bir şekilde kıkırdadı. Döndü, eliyle işaret etti ve şimdi dehşete kapılmış görünen Gabriella, gözlerinde saf bir panikle bana kısa bir bakış attıktan sonra onu yan kapıdan takip etti.

Az önce neler oldu böyle?

Bu soruyu düşünmeye vaktim yok. Adaylar birer birer, ustalarıyla birlikte ayrılıyorlar.

...Ta ki birdenbire odada yalnız olduğumu fark edene kadar.

Göğsümde kalbim hızla çarpıyor, terli ellerim titriyor. Başparmaklarımı işaret ve orta parmaklarıma sürerken midemde sıkı bir düğüm oluşuyor.

Dönüp etrafıma, bomboş odaya baktım; acaba Vaughn bu konuda benim kendimi cehenneme göndermeye karar vermiş olabilir mi diye düşündüm.

Hiç muhafız yoktu. Elinde asası olan kırmızı giysili adam da yoktu. Başka hiçbir aday veya usta da yoktu.

Hiç kimse.

“Bu gece buraya gelerek büyük bir hata yaptın, Evelina.”

Ona doğru dönerken nefesim boğazımda düğümlenip kaldı. Vaughn kürsüde belirmiş, doğrudan bana bakıyordu. Diğerleri gibi o da zehir yeşili işlemeli siyah bir Bauta maskesi takıyordu. Ama yine de onun olduğunu biliyordum. Maskenin gölgelerinde kaybolmuş olsalar bile, bu kadar uzaktan bile gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

O yavaşça kürsüden inip tam önüme gelene kadar yürürken midemdeki düğüm daha da sıkılaşıyor. O buz gibi mavi gözlerini şimdi görebiliyorum, içime işliyorlar ve ruhumu paramparça ediyorlar.

“Ben...” Yutkunuyorum. “Davetiye—”

“Bunu görmezden gelecek kadar zeki olduğunu düşünmüştüm,” diye homurdandı. Başını yavaşça yana eğdi. “Görünüşe göre yanılmışım.”

Üşüyorum. "Vaughn—"

"HAYIR."

Sözümü kesiyor, gözlerini benden ayırmıyor.

"Adımı söyleme," diye tısladı. "Ben senin küçük arkadaşının kardeşi değilim. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Ama yakında öğreneceksin."

Elini kaldırıp parmaklarını tekrar boğazıma doladığında, sanki ait oldukları yer orasıymış gibi, titreyerek ve sessizce nefes nefese kalıyorum. Tüm vücudum sinirsel ve korku dolu bir enerjiyle seğiriyor ve karıncalanıyor.

"Güvenlik kelimeniz gece yarısıdır."

Korku içimde keskin bir şekilde kıvrılıyor.

“Benim...” Omurgamdan aşağıya doğru bir titreme geçti. “Güvenlik kelimeniz?”

“Evelina, bu gece burada ne olacağını biliyor musun?”

Titriyorum, vücudumu kontrol edilemez bir sarsıntı sarıyor. Yutkunurken boğazım parmaklarına ve avucuna sürtünüyor, hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum.

“En büyük korkularım... en büyük korkularım,” diye hırıltılı bir sesle konuştum. “Beni onlarla yüzleştireceksin.”

Vaughn'un maskeli yüzü, yana doğru eğik bir şekilde, hiçbir duygu belirtisi göstermiyor.

“Bu nedir?”

Suskun kalıyorum ve maskesinin arkasından alçak, karanlık bir kıkırdama sesi geliyor.

"Beni takip et."

Yanımdan geçip sakince büyük ziyafet salonunun arkasındaki başka bir kapıya doğru yürüdü. Ben olduğum yerde mihlanmış gibiydim.

"Bu akşam aynı şeyleri tekrar etmeyeceğim, Evelina."

Ani bir sıçramayla hızla ona yetişmek için hareket ettim.

Vaughn beni kapıdan içeri ve karanlık bir koridordan başka bir kapıya doğru götürüyor. Kapıyı açtığında, dışarı çıkmadan önce serin bir hava beni okşuyor; geceyi aydınlatan tek şey, simsiyah, bulutlarla dolu gökyüzünde alçakta asılı duran gümüş ay ışığı.

Etrafıma baktığımda, heykellerin, gargoyllerin, haçların ve birkaç küçük taş evin üzerinde yükselen, çarpık, çıplak dallı bir ağacı görüyorum; bu ağaç adeta omurgamda bir ürperti hissediyor.

Hala gidiyorum.

Hayır, heykeller ve evler değil.

Mezarlar ve anıt mezarlar.

Yıkılmakta olan, duvarlarla çevrili bir mezarlığın içindeyiz.

Arkamdan kapının sert bir gürültüyle kapanmasıyla irkildim. Gözlerim, üzerimde duran ve ruhumun derinliklerine bakan maskeli Vaughn'un yüzüne kayd.

“Sana son bir şans vereceğim.”

Üşüyorum. "Ben... ben katılımın..."

"Sus artık ve beni dinle Evelina," diye mırıldandı. "Bu senin son şansın. Bunların hiçbirini hafife almamalısın. Eğer hayatta kalırsan, Sendikaya üyeliğin ömür boyu sürecek. Bu bir tatil değil. Canın sıkıldığında gidilecek eğlenceli bir sosyal kulüp de değil."

Hafifçe eğiliyor, maskesinin gölgeli göz oyuklarında gözleri şeytani mavi tonlu elmaslar gibi parıldıyor. Hafif baharatlı, topraksı, erkeksi kokusu beni cezbederken ürperiyorum.

"Ucuz bir votka şişesi için seni satacak, iğrenç bir adama yardım etmek için kendi kanını feda etmeye gerçekten razı mısın?"

Ağzım büküldü. "O... O benim babam."

"Babalar fazlasıyla abartılıyor," diye çıkışıyor.

İlk defa onun da rahat kıyafetler giydiğini fark ediyorum: geniş omuzlarına tam oturan siyah bir kapüşonlu sweatshirt, siyah eşofman altı ve siyah spor ayakkabı.

Sanki koşuya çıkacakmışız gibi hissetmemizin sebebi ne?

“Bu son uyarınız. Bunu başkası için yapmayın. Ya kendiniz için yapın ya da hiç yapmayın.”

Titrek bir nefes alırken aramızda ağır bir sessizlik hakim oldu.

"Hazırım," diyorum usulca.

"Katılmıyorum," diye homurdanıyor. "Ne olursa olsun: güvenlik kelimenizi unutmayın. Gece yarısı, ve her şey duracak."

Omurgamda bir titreme hissediyorum.

Tüm duraklar nelerdir?

“Ama eğer durursa, her şey durur. Eve gidersiniz ve Sendika ile işiniz biter. Söylemeye gerek yok, biz de sizinle işimizi bitiririz.”

Anlamı açık: Eğer pes edersem, işim biter ve Sendikanın babama yardım etme şansına veda edebilirim.

Diego Torvallés'in tehdidini yerine getireceğinden de emin olabilirim.

İlerlemenin tek bir yolu var.

"Anlıyorum," diye fısıldadım kısık bir sesle.

Vaughn cevap vermiyor. Birkaç uzun saniye daha geçiyor, sonra gecenin bir yerinden gelen rahatsız edici, öfkeli bir karga sesiyle irkiliyorum.

Vaughn, boynunu çevirip parmaklarını çıtlatarak sakın bir sesle, "Bu gece Evelina," diyor, "en büyük korkunla yüzleşeceksin."

Kaşlarım çatıldı. "Ben... sanırım bunun ne olduğunu bilmiyorum..."

"Seks."

Bu kelime yüzüme bir tokat gibi çarptı. Gerçeklik kenarlarından büküldü ve beynimin arka tarafında bir siren çalmaya başladı.

"Korktuğun şey seks," diye devam ediyor sakın ve duygusuz bir sesle.

“H-hayır, ben—”

"Bu gece seni becereceğim."

Ay ışığı azalıyor. Tüm sesler kayboluyor, duyabildiğim tek şey kulaklarımda yankılanan tiz bir vızıltı. Hissedebildiğim tek şey ise tenime çöken soğuk, nemli hava.

Görebildiğim tek şey, onun vahşi mavi gözlerindeki keskin, zehirli parıltı.

“Sert davranacağım. Nazik olmayacağım.”

Ayakkabılarımda altındaki zemin buz tutuyor, saf bir korku bedenimi sararken olduğum yerde donuyorum.

"Sana zarar vereceğim, Evelina."

Aman Tanrım.

Aman Tanrım, cehennemin ta kendisi.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Bacaklarım titriyor. Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde, umursamaz, maskeli yüzüne bakarken dudağım titriyor.

"Gece yarısı," diyor sessizce. "Onu kullan, yoksa seni mahvederim."

Karanlığın kendisi, etrafını siyah bir aura gibi sarıyor gibiydi. Ayağımın altında kuru bir kemik gibi çıtırdayan bir dalı hissedene kadar ondan uzaklaştığımın farkına varmadım.

"Şimdi, senin yerinde olsam kaçardım."

Adrenalin tüm vücudumu sarmışken, hareketsizce ona bakakaldım.

"Koş Evelina. Hem de hızlı koş. Çünkü seni yakaladığımda, paramparça olana kadar seni becereceğim."

EVELINA

KOŞMAK.

Kaç, aptal!

Ama yapamam. Bunun yarısı bedenimi saran saf korkudan, diğer yarısı ise bunların herhangi birinin gerçekten yaşanıyor olabileceğine dair duyduğum inanılmaz inançsızlıktan kaynaklanıyor.

Bu gerçek olamaz.

Yavaşça, aslında hiç tanımadığımı yeni fark ettiğim bu adamdan uzaklaşıyorum. Bütün dünyaya pembe gözlüklerle baktığımın, en iyisini aradığımın ve varsaydığımın farkındayım, çünkü yapım böyle.

Ama Vaughn söz konusu olduğunda bunun ne kadar tehlikeli ve yanlış bir yaklaşım olduğunu birden fark ediyorum.

“Ya hayır dersem?” diye hırıltılı bir sesle sordum. “Ya... ya sana durmanı söylersem—”

"Beni durduracak tek bir kelime var," diye homurdanıyor derinden. "Başladıktan sonra başka hiçbir şey işe yaramayacak."

"BEN-"

"Bunu daha önce hiç yapmadım" diye ağızımdan kaçırarak kelimeyi söyleyemeden hemen kapandım.

İlk deneyimim böyle olamazdı; maskeli bir manyak tarafından korkunç bir mezarlıkta, perili bir evin gölgesinde kovalanmak...

"Evelina, ikimiz de senin bakire olduğunu biliyoruz."

Yüzümün rengi soldu.

"H-hayır, ben—"

"Ve ben de senin bu bekaretini kalkan olarak kullanıp bu gece beni durduracağını sanıyordum. Spoiler: Durduramayacak. Ama hadi bakalım," diye mırıldandı, gözleri parıldayarak. "Bana yalan söyle. O yalanlar penisime kan bulaştırdığında daha da azacağım. Ve sen de benim için kanayacaksın, prenses."

Karanlıkta gözlerim kocaman açılıyor.

"Şimdi o kelimeyi kullanmanın tam zamanı," diye hırıltılı ve karanlık bir sesle söylüyor. "Ama yine de," diye devam ediyor, "hala söylemiyorsun. Ayrıca kaçmıyorsun da," diye homurdanıyor sessizce. "Birde. Üçte..."

"Vaughn," diye kekeledim. "Bekle—"

"İki..."

"BEKLE!" diye tiz bir sesle bağırdım, ellerimi havaya kaldırdım, sanki bu onu durduracakmış gibi. "Bekle, ben—"

"Bir."

Hiç duraksama yok. İçine düştüğüm bu çılgınlığı düşünmek için son bir saniye bile yok. Sözü ağzından çıkarır çıkarmaz, devasa bedeni harekete geçiyor ve bana doğru fırlıyor.

Çılgılık attım ve koşmak için döndüm. Ama tek bir adım bile atamadan, saçlarımdan çekilip geriye doğru savrulunca kafa derimde şiddetli bir acı patladı. Ayaklarım yerden kesilirken ağzımdan bir çılgılık koptu ve yere sertçe düştüm. Nefesim bir hışımla kesildi ve kulaklarımı dolduran uğultu eşliğinde gözlerimin önünde yıldızlar belirdi.

Yıkılmakta olan mezar taşları ve anıt mezarlarla çevrili bir alanda, Vaughn'un gölgesi üzerime çökmüş durumda. Yukarı baktığımda, hızla bir

canavar olabileceğini fark ettiğim tehditkar, maskeli bir adamın yüzüne bakarken inliyorum.

Bir yırtıcı.

Bu da beni av konumuna getiriyor.

Bir çığlık atarak ondan uzaklaştım, dirseklerimi yere sürterek ve acı içinde kıvranarak ayağa kalkmaya ve kaçmaya çalıştım.

Ama bunun bir kovalamaca olmadığını zaten biliyorum. Ben zaten yakalandım.

Bu kâbus gibi eve adımımı attığım anda yakalandım. Hayır, daha öncesinde. Geçen gece Andrés'in arabasına bindiğim anda yakalandım.

Bu bir kovalamaca değil.

Bu kaçınılmaz bir durum.

Büyük eli ayak bileğimi kavrayıp sertçe çektiğinde çığlık attım. Yere sertçe düşerken korku dolu dudaklarımdan bir çığlık daha koptu. Tekme attım, bacaklarımı bükerek ve ayaklarımı kör bir panikle savurarak çırpındım. Daha tek bir darbe bile indirmeden, ayak bileklerimi de yakaladı ve beni şiddetle yerde sürükledi.

“DUR! Durdurun!!”

Çığlık atıyorum ve boğularak toprağa ve yapraklara doğru eğiliyorum, yırtık tırnaklarımla onları tırmalıyorum. Tekrar geriye doğru tekme atarken nabzım hızlanıyor, altımdaki ezilmiş yapraklara doğru çığlık atıyorum, o çığlıkların ne kadar boşuna olduğunu fark etsem bile.

Bu akşam buraya geldiğimde kendimi yabancı bir ortamda bulacağımı tahmin ediyordum.

Ama bunu bin yılda bile tahmin etmezdim.

Kimse beni kurtarmaya gelmeyecek.

Onu hiçbir şey durduramaz, sadece söylemeye bir türlü cesaret edemediğim o kelime hariç.

Bunun neden böyle olduğunu bilmiyorum.

Hiç beklemediğim bir anda, şiddetli bir şekilde sırt üstü yatırıldım. Daha bir kelime bile söyleyemeden, yoga pantolonumun ön bel kısmını ve külotumu yumruğuyla kavradı. Hızlı bir çekişle, pantolonumu kalça kemiklerimden aşağıya, uyluklarıma doğru sertçe yırttı.

Bu şiddetin şiddeti nefesimi kesiyor, gözlerim dehşetle faltaşı gibi açılıyor.

Sonra içimde temel bir hayatta kalma içgüdüğü alevleniyor.

Karşı koyma içgüdüğü.

O üzerime çıkarken tekme atıp çırpınıyor, çığlık atıyor ve tırnaklarımla tırmalıyorum. Güçlü eli boğazımı kavlıyor, duygusuz maskesi bana aşağılayıcı bir şekilde bakıyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bir vahşet içimde patlak veriyor. Her kasım çığlık atıyor ve isyan ediyor, bacaklarım tekmeliyor, kollarım savruluyor, ona vurmak, tırmalamak veya tokat atmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

İçimde patlayıcı bir sıcaklık gümbürtüyor, damarlarımda uyuşturucu gibi akıp gidiyor, ben de onu pençelerimle tırmalayıp tırmalıyorum. Sonunda elim hedefe değiyor ve Vaughn, maskesi yana doğru kayınca homurdanıyor.

Parıldayan, zehir gibi mavi gözlerinden biri bana saplandı, sonra uzanıp maskeyi tamamen yırttı. Koyu saçları dağınık bir şekilde alnına dökülmüş, keskin, biçimli çenesi tehlikeli bir şekilde gıcırdarken gözleri benimkine alev alev yanıyordu.

Yüzü o kadar ifadesiz ki. İnsanlıktan o kadar yoksun ki. Sanki kötülüğün girdap gibi boşluğuna bakıyorum.

Göz göze.

Ölümlüden canavara.

Vaughn'un uzun parmakları boğazımı sıktığında, kırık bir inilti göğsümde parçalandı; buz mavisi gözleri karanlıkta tehlikeli bir şekilde parıldarken, karga geceleyin çığlık atıyordu.

"Sözünü tut, prenses," diye hırıltılı bir sesle konuştu, çenesindeki seğirme gibi gözleri kararmıştı.

Kalçalarını bana sürtüp, uyluğunu çıplak kasıklarına bastırdıkça ürperiyorum. Kot pantolonunun pürüzlü yüzeyi uyluklarıma sürtünürken, cinsel organıma doğru yaklaştıkça titriyorum.

Vaughn hırslayarak, "Güvenlik kelimeni kullan," dedi, "yoksa yemin ederim ki, bir hafta yürüyemez hale gelene kadar bu kaltakla sevişirim."

Sonuçlarını düşünmeden elim yüzüne doğru savruldu. Avucum sert bir şekilde yüzüne tokat attı ve tırnaklarım yanağını tırmalayarak derisinde kıpkırmızı pençe izleri bıraktı.

Gözlerim dehşet içinde açıldı.

"Vaughn—!"

Bileklerimi kavrayıp başımın üstüne doğru sertçe vurduğunda boğazımdan bir çığlık koptu. Bir eliyle bileklerimi orada tutarken diğer eliyle tişörtümün yakasına uzandı. Yakalayıp şiddetle çektiğinde çığlık attım, kumaş göbeğime kadar yırtıldı, ardından eli sütyenimin ön kısmını kavradı.

O, acımasızca çekiştirip pembe danteli yırtıp bir kenara fırlattıktan sonra gözlerini küçük göğüslerime dikti. Bakışları altında kıvranıp titredim, solgun meme uçlarım sivrileşirken sırtımın üst kısmı da kasıldı.

O kadar hızlı hareket ediyor ki, çığlık atmaya bile vaktim olmuyor. Ama aniden, ağzı göğüslerimde ve dudakları zonklayan meme ucumu sardığında boğazımdan boğuk bir çığlık kopuyor.

Sonra dişlerini sıkıyor.

ZOR.

İçimde karanlık, tehlikeli bir elektrik çarpması patlak verince çığlık attım. Sanki meme ucumu koparmaya çalışıyormuş gibi vahşice tekrar ısırdı.

Kollarım bileklerimdeki sıkı tutuşuna karşı geriliyor. Vaughn önce bir meme ucumu, sonra diğerini vahşice hırpalayıp çiğniyor, bir yandan acı veren ısırmalar atarken diğer yandan dilini meme uçlarıma zonklayan, acıyan noktalarının üzerinde sertçe gezdiriyor.

Bacaklarımın arasında eriyen bir his yükseliyor, içime işliyor; o da göğüslerimi vahşice hırpalıyor ve beni avıymış gibi yere yapıştırıyor.

HAYIR.

Hayır, hayır, hayır, hepsine hayır.

Bacaklarımın arasındaki sıcaklığa hayır. Bu psikopat bana vahşice davranırken, içimden sızlayan o acı verici, ihtiyaç dolu hisse hayır.

Damarlarımda vızıldayan adrenalin patlamasına hayır, sanki daha fazlasını istiyormuşum gibi.

Kesinlikle hayır.

Vaughn, hassas meme uçlarımdan birini emerken ve ısırırken hırlıyor, bu da beni çırpınmaya ve kırık, muhtaç bir çığlık atmaya zorluyor.

“Lütfen!” diye hıçkırıyorum. “Lütfen dur! DUR!”

"Yalvar bana, prenses," diye inledi göğüslerime doğru, sertçe ısırarak beni tiz bir çığlık attırdı. "Bunun beni daha da azgınlaştırdığını biliyorsun."

Bacaklarımı sertçe ayırıp aralarına girdi. Bir elini kemerine götürüp hızla açarken, nabzım göğüs kafesimde gümür gümür atmaya başladı.

Bu olamaz.

Bekaretimi böyle kaybetmemeliydim.

"Söyle artık Evelina," diye hırladı neredeyse insansı bir tonda, karanlığını bastırarak bana son bir uyarıda bulundu. "Lanet olası kelimeyi söyle."

İçimden bunu haykırıyorum.

Gece yarısı.

GECE YARISI GECE YARISI GECE YARISI.

Ama ses tellerim, aptallıktan, korkudan ya da akıl almaz bir isyan eylemi yüzünden itaat etmiyor.

Vaughn, bacaklarımın etrafına dolanmış külotumu ve yoga pantolonumu yakaladığında irkildim ve onları dizlerimin altına kadar acımasızca

çektğinde boğazımdan keskin bir nefes kaçtı. Hayatta kalma içgüdüm içimde yeniden canlandı, ayaklarım çırpınıp debelendi, ama onun gücüne karşı hiçbir faydası yoktu.

Vaughn, ayakkabılarımı çıkarırken pençelemelerime ve çığlıklarına tamamen aldırmıyor. Pantolonumu tamamen yırtıp bir kenara fırlattıktan sonra bacaklarımı sertçe ayırıyor ve aralarına giriyor.

Üzerime doğru eğilirken çığlık atıyorum, tırmalıyorum ve göğsüne vuruyorum. Parmaklarım tişörtünün yakasındaki yırtığa takılıyor ve tişört vücudundan kopuyor.

Elimi hızla geri çektim ve aniden bana doğru sırtan, dehşet ve ölüm dolu yüzleri görünce boğazımda bir hıçkırık düğümlendi.

İsa.

Vücudu dövmelerle kaplı: kafatasları, ölüm melekleri, yılanlar, hançerler. Karanlık ve kanla kaplı korkunç, ürkütücü sahneler, girintili çıkıntılı, yontulmuş gövdesinin her yerine işlenmiş.

Canavarlar bana aşağılayıcı bakışlarla bakarken, canavarın kendisi de elini bacaklarımın arasına sokuyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Hayır, durun! Lütfen—!”

Vaughn iki kalın parmağını içime derinlemesine sokunca çığlık attım. Ani girişle sırtım yerden kalktı, bacaklarım çırpınırken iki elimle de kaslı ön koluna pençe attım.

Ama... Tanrım bana yardım et...

Sırılsıklam oldum.

Kaygan, utanç verici derecede ıslak.

Çığlıklarım, kıvranmalarım acı çettiğimden değil. O iki kalın parmağın içime bu kadar kolayca girmesinden kaynaklanıyor.

Yüzümdeki zonklama halinde saf utanç patlak veriyor.

"Aman aman," diye hırıltılı bir sesle fısıldadı Vaughn karanlıkta, zihnimi saran delilik perdesini delip geçerek. "Bu açgözlü küçük prenses orospu çocuğu her yerime akıyor, parmaklarımı berbat ediyor."

Titriyorum, bacaklarım kapanmaya boşuna çalışırken o parmaklarını sertçe içeri ve dışarı doğru hareket ettiriyor ve bacaklarımı makas gibi kesiyor. Müstehcen, yüksek sesli, ıslak sesler kulaklarımda utanç verici bir şekilde yankılanıyor, parmaklarını şiddetle içime sokuyor ve içimi kasıp kavuruyor.

Bunu daha önce Ethan'la toplamda iki kez yapmıştım. Ama o zaman daha çok beceriksiz, sakar bir ovma hareketiydi, neredeyse bir kediyi okşuyor ya da koltuk minderindeki lekeyi çıkarmaya çalışıyormuş gibiydi.

Vaughn'un kalın parmaklarını içime sokup çılgın bir yoğunlukla okşarken üzerimde kurduğu saf fiziksel üstünlük bambaşka bir şey.

Şiddet yanlısı. Akıl sağlığı yerinde değil.

Bu beni tiksindirmeliydi. Beni dehşetten dondurup, kemiklerime kadar kurutmalıydı.

Tam tersine, tam tersini yapıyor.

Kendimi tamamen dağılmış hissediyorum, sanki beni geride tutan ipler ve frenler sonunda kopmuş gibi. Sanki kollarımı açmış, çılgın bir serbest düşüşteyim.

Kolunu tırmalıyorum ve tokatlıyorum, çünkü yapmam gerektiğini biliyorum. Bundan nefret etmem gerekiyor. Ama vajinamdan parmaklarının üzerine damlayan sıvının çıkardığı yüksek, şapırdayan sesler, bunun ne kadar büyük bir yalan olduğunu ve ne kadar kırık dökük olabileceğimi haykırıyor.

Parmakları daha sert, daha hızlı bir şekilde içime saplanıyor, hırıltıları kulaklarımı doldururken yüzünü boynuma gömüyor.

Boğazımı bir hayvan gibi ısırıldığında çığlık atıyorum, dişleri derimi sıyrırken inliyorum ve kıvraniyorum, içeri giren parmaklarının arasında kasılmalar geçiriyorum.

"Bakire amın çok dar," diye mırıldanıyor, ağzını göğsüme indirerek. "Sanki parmaklarımı sıkıp koparacakmış gibi."

Bu sefer nefesim kesiliyor, ardından o vahşice tekrar zonklayan, dikleşmiş meme ucumu ısıyor.

Parmakları daha hızlı hareket etmeye, içimdeki o elektrik yüklü noktaya derinlemesine bastırmaya başladı ve bacaklarım titremeye başladı.

Vücudum kaskatı kesilirken nabzım kontrolsüzce hızlanmaya başladı.

Kaslarım kasılıyor, iç organlarım onun kalın, itici parmaklarının etrafında büzülüyor.

HAYIR.

Hayır, hayır, hayır.

Bu halde gelemem.

Burada, yerde, bu psikopatın parmaklarını vajinama sokup onu öldürmeye çalışıyormuş gibi yapmasına katlanamıyorum.

Ama kendime bunun olmayacağını ne kadar çok söylemeye çalışırsam, o kadar yaklaşıyorum. Gözlerim geriye doğru kayarken, karnımdaki o kıvrılan, bükülen his daha da yoğunlaşıyor.

Geleceğim.

Geliyorum—

Vaughn'ın parmakları bacaklarımın arasından kayıyor. İçimde biriken acı hissin buharlaşmasıyla boğuluyorum. Hayal kırıklığımı belli etmemek için alt dudagımı sertçe ısırırken kaşlarım çatılıyor.

Gözlerim aniden onun gözlerine kilitlendi ve parmaklarını ağzına götürürken damarlarımda titreşen bir hisle onu izledim. Dudakları parıldayan parmakların etrafını sardı ve derin bir iniltiyle yüzüm kızardı.

"Mmm, prenses," diye hırlıyor. "Sanırım sen benim yeni favori lezzetim olabilirsin."

Dizlerinin üzerine çöktü ve gömleğinin yırtık parçalarını çıkarmaya başladı.

Fırsatımı görüyorum.

Yere yuvarlandım, tutunacak bir yer bulmaya çalışarak ayağa kalkmaya çalıştım. Ama daha kendimi bir santim bile kaldıramadan, büyük bir el demir gibi bileğimi kavradı ve boğazımdan bir çığlık kopardı.

"O kadar da hızlı değil."

Çığlık atıyorum, tırnaklarımla vücudumu tırmalıyorum, o beni önce ayak bileklerimden, sonra da paramparça olmuş gömleğim ve sütyenimin parçalarından sürükleyerek kendine doğru çekiyor; acımasız kavrayışı altında geri kalan parçalar da yırtılıp gidiyor.

Aniden, kalçamda alevler patladı. Acımasız bir şaplak sesi havada yankılandı.

Az önce popoma vurdu.

Tekrar yaptığında çığlık atıyorum, beni yere yapıştırıyor ve acımasız avucuyla kalçalarımın tokatları yağdırıyor. Vaughn beni acımasızca döverken yerde kıvranıp bağıyorum, ta ki tek hissettiğim elinin tenime değen yakıcı, sıcak acı olana kadar.

"Lütfen!!" diye hıçkırarak, onun acımasız kavrayışında kıvranıyorum. Yüzümden yaşlar akana ve boğazımdan kopan yarı çığlık gibi inlemeleri bile tanıyamayana kadar beni tekrar tekrar dövüyor.

Dehşet, damarlarımda zehir gibi yayılıyor.

Neydi o?!

Bundan hiç hoşlanmıyorum.

Buna katlanıyorum.

Beni şiddetle sırt üstü yere ittiğinde baştan aşağı titriyordum. Kalçam yere çarptığında irkildim, sonra Vaughn bacaklarımdan tutup beni sert toprak zeminde kendine doğru çektiğinde çığlık attım.

Kemerini yırtarak açtı, fermuarını aşağı çekti ve elini içeri uzattı.

"Yavaşla!" diye patladım, sanki bu onu durduracakmış gibi ellerine dokunarak. "Lütfen—"

Vaughn pantolonunu ve iç çamaşırını kalçalarının üzerinden aşağı doğru indiriyor.

Ne.

O.

Gerçek.

CEHENNEM.

Gözlerim, kot pantolonundan fırlayan ve ağır ağır sallanan o kocaman, şişkin kalınlığa takılınca beynim bir anlığına durdu.

O çok iri.

Vaughn yumruğunu penisin dibine sararak, damarlı gövdesinde elini yukarı aşağı kaydırırken penisinin şişmesine neden oldu. Birkaç kez daha kendini okşadıktan sonra uyluklarımı kavrayıp yukarı çekti, bacaklarım kalçalarının iki yanına yayıldı.

Bekle bekle bekle—

“Vaughn, lütfen!!”

"Seni uyarmıştım. Beni daha da kışkırtma, prenses."

Kocaman penisini yavaşça vajinamın üzerine sokarken, şaşkınlıkla ona bakarken panik beni sarıyor.

HAYIR.

Bunun içime sığması imkansız. Bu mümkün değil.

Beni ikiye bölecek.

O benim vajinamı mahvedecek.

Bana zarar verecek.

Hiç beklemeden, şişmiş penisinin başını vajinama sertçe vurdu.

Boğazım daralırken, vücudumda bir kasılma dalgası yayılıyor, içim adeta sıvı bir ateşe dönüşüyor.

Aman Tanrım hayır...

Bunu tekrar tekrar yapıyor, büyük penisi ıslak klitorisime çarpıyor, ta ki göğsümden kırık, muhtaç bir ses kopana kadar.

Sonra da tam vajinama tükürdü, bu da beni daha da ıslattı.

İçimde kontrolden çıkmış bir şey serbest kalıyor, sanki gölgelerde duvar ördüğüm bir parçam aniden hapishanesinden kaçıyor.

Vaughn, kalın penisinin alt kısmını tekrar vajinama vuruyor ve büyük başını tükürüğünün içinden geçirip klitorisime sürttüğünde inliyorum. Vücudum sarsılıyor, sırtım geriliyor ve uyluklarım titriyor; şişmiş klitorisimi kaygan penisiyle ovuşturuyor, sonra aniden başını aşağı çekip dudaklarımın arasına sokuyor.

"Beklemek-!"

Kalın kafası, nefesim telaşlı, kısa kısa kesikler halinde gelirken, giriş yerime baskı yapıyor.

“Bekleyin! Lütfen! Durun—”

"HAYIR."

“Vaughn!”

Beni ikiye böleceğini bildiğim o devasa penisten kurtulmaya çalışıyorum. Ama o elini boğazıma doluyor ve sıkıyor, beni durduruyor. Kırık bir ses çıkarıyorum, ellerim pençe gibi tırmalıyor, kollarını, göğsünü tokatlıyor—

Vaughn'ın avucu yanağıma değdiğinde homurdandı, yüzümde aniden kızgın bir ateş dalgası yayıldı.

Aman Tanrım.

Beynim, Vaughn'un bana tokat attığı gerçeğini ve çok daha kötüsü, bu tokatın içimde şiddetli bir acı ve kıvrınma dalgası yarattığı gerçeğini kavramaya çalışıyor.

Ama beynim bu iki fikri de tam olarak işleme fırsatı bulamıyor, çünkü avucunun acısı hâlâ yanağımda iken aniden devasa penisinin her santimini derinden içime sokuyor.

Çığlık attım.

Sanki kızgın ütüyle yanmışım gibi bağıriyorum, sırtım geriliyor, morarmış, acıyan kalçam yerden kalkıyor. Alev alev bir acı içimi yakıyor, Vaughn derin bir iniltiyle beni kocaman penisinin üzerine saptırken çığlık atıyorum.

Sanki az önce saf adrenalin iğnesi olmuş gibi hissediyorum.

Duyularım son derece tetikte.

Kalp atışlarım hızlanıyor.

Her fiziksel duyum çok yoğun geliyor.

Tenimde hissettiğim soğuk gece havası. Altımda toprağın ve kuru yaprakların sert sürtünmesi. Boğazımı saran güçlü elin baskısı.

...Onun kalınlığının etrafında o kadar gergin bir şekilde gerildiğimi hissediyorum.

Şükürler olsun ki, sadece bir saniyeliğine içimde kalıyor. Yine de nefesim boğazımda düğümleniyor ve gözlerim geriye doğru dönüyor. Çıplak ayaklarım yere vuruyor. O beni boğazımdan ve kalçamdan tutarken, penisini vajinamın derinliklerine doğru bastırırken, parmaklarım kaslı ön kollarını tırmalıyor.

Çok gerginim.

Tıka basa doydum.

Çok dolu.

O çok büyük. Çok fazla.

Bu sikiyle beni öldürecek.

Sadece söylemeniz yeterli.

Haykırın, bu çılgınlık sona ersin.

Gece yarısı. Gece yarısı. GECE YARISI.

"Mmm, ne kadar açgözlü, arsız bir orospu çocuğu," diye homurdanıyor Vaughn boğuk bir sesle.

Kaşlarım çatıldı, nefesim hırıltılı ve kesik kesik hale geldi, o da dışarı çıktı ve sonra tekrar içime sertçe girdi.

"Lütfen—" diye kekeledim. "Yavaşça—"

Vaughn bana daha da sertçe ve acımasızca nüfuz ederken, kulaklarıma yabancı gelen kırık bir sesle çığlık atıyorum.

"Bu am bana ait. Bana nasıl sikeceğimi söyleme," diye hırlıyor. "Bu bir randevu değil, prenses. Seni orgazma ulaştırmak için burada değilim, hatta orgazma ulaşıp ulaşmaman umurumda bile değil. Benim umrumda olan şey sikişmek—"

Bana çarptığı anda, kendi sesim olduğunu tanımadığımı, tiz ve muhtaç bir inilti dudaklarımdan istemsizce fırlayıp geceye karıştı.

"Bu."

Bu sefer, boğazımdan çıkan sesi tanımadığımın farkındayım.

Bu acı değil. Korku da değil.

Bu, derin ve ilkel bir ihtiyaç. Ve Vaughn'un kocaman penisini zavallı, hırpalanmış vajinama tekrar sokması beni çok korkutuyor.

"Biraz."

Boğazım düğümleniyor, göğsüm kasılıyor, onu o kadar derinden hissediyorum ki sanki boğazımın arkasındaymış gibi. İçimde bir baskı zonkluyor, doluluk hissi nefesimi kesiyor.

"Orospu," diye hırıltılı bir sesle söylüyor. "Ta ki tüm menimi içine boşaltana kadar."

Daha önce hiç kimse benimle bu şekilde konuşmaya yaklaşmamıştı.

Hiç bu kadar soğuk, duyarsız ve umursamaz olmamıştım.

Bu durum, onun bir hayvan gibi vajinama sertçe girip çıkarken çıkardığı o müstehcen, ıslak sesler kulaklarımı doldurduğunda ve boğazımdan o acı dolu, muhtaç inilti koptuğunda daha da kötüleşiyor.

Kalçalarım onun her hamlesine istekle karşılık veriyor.

Vajinamın onun kalınlığı etrafında dalgalanıp titrediğini hissettiğimde.

Tekrar yüzüme tükürdüğünde, salyası çeneme ve boynuma sıçradı, ardından avucuyla yüzüme bir kez daha tokat attı.

Sonra göğüslerim, tekrar tekrar, meme uçlarıma çarpıyor, ben de onun altında çığlık atıp titriyor ve sarsılıyorum.

"İşte iyi bir orospu çocuğu," diye homurdanıyor Vaughn, beni sersemleten derin, hırıltılı, şeytani bir sesle. Bir eli boğazımda, diğer eli göğüslerime, kalçalarım ve vajinama tokatlar indirerek bana sertçe giriyor.

Kasıklarım da dolaşan eli boynuma doğru kayarken ve parmakları saçlarımda arasına girerken, kasılan vücudundan kafataslarının, yılanların ve hortlakların korkunç yüzleri bana dik dik bakıyor. Saçlarımda yumruk yapıp çekiyor, başımı geriye doğru çekip boynumu açığa çıkarırken çığlık atmama neden oluyor.

"Mmm, ne kadar ıslak, daracık bir vajina. Benim daracık vajinam," diye tısladı dişlerini sıkarak boğazıma doğru, sert, hızlı ve acımasız hareketlerle içime girerken. Penisinin büyüklüğü ve gücü nefesimi kesiyor, morarmış ve hırpalanmış kalçam yere sürtünüyor, o da beni tekrar tekrar dolduruyor.

Ama Tanrım bana yardım et, daha fazlasını istiyorum.

Deliliğin devamı.

Acı. Aşağılanma.

Tatlı bir ıstırap ve daha da tatlı bir kurtuluş.

O ne kadar çok verirse, ben o kadar çok isterim. Ne kadar çok acı çektirirse, ben o kadar çok isterim.

Ve bu farkındalık beni titretip sarsıyor, tüm dünyam daralmaya ve bükülmeye başlıyor.

"Kahretsin, prenses," diye hırladı derin ve aç bir ses tonuyla. "Tatlı bakire kanın sikimi ıslatırken inanılmaz derecede iyi hissettiriyor."

İçimdeki son direnç de kırılıyor. Vücudum uyum sağlamaya, gerilmeye ve onun istilacı penisini sıkıca kavramaya başlarken nefesim hıçkırarak dışarı

ıkıyor.

Yıkılmış, nefes nefese bir teslimiyet beni sarsıyor. Bir an için, yukarı bakıp gözlerindeki acımasız, buz gibi mavi parıltıyla karşılaştığımda, daha önce hiç olmadığım kadar savunmasız olduğumu hissediyorum. Sadece çıplak olduğum için değil. Sanki o, diğer herkesten farklı olarak, sonunda beni tüm y nlerimle görüyor.

Kendimden bile sakladığım, içimdeki karanlık yanımı görmek.

Ve o bana acımasızca saplandığında, tamamen dağılıyorum. Geri dönüşü olmayan bir şekilde.

Gözlerimin köşelerinden yaşlar süzülüyor, ama acıdan ya da utançtan değil.

Çünkü aniden, beklenmedik bir şekilde ve hiç çekinmeden, kendimi hiç olmadığı kadar canlı hissediyorum.

Vaughn yüzümü avuçlarının arasına aldığında ürperiyorum, gözleri karanlık bir şekilde parlıyor ve başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor.

"Ağlama küçük prenses," diye mırıldandı, bana yaklaşıp dişlerini boynumun narin kıvrımına hafifçe değdirerek. "Beni orgazma ulaştıracaksın."

Sözleri, tenimde bıçak ucu gibi geziniyor.

Dişleri de peşinden geliyor. Isırıyor. Emerek. Beni canlı canlı yiyor. Ağzı her yerimde: köprücük kemiğimde, göğüslerimde, meme uçlarımda. Elleri kalçalarımı kavrayıp kaldırırken bana sertçe vuruyor, içimde beni paramparça eden bir noktaya vuruyor.

Onun hamleleri daha derin, daha şiddetli hale geliyor, sanki beni penisıyla bıçaklayarak öldürmeye alışıyor. Ama ne kadar sert vurursa, o kadar geriliyorum. Vücudumu ne kadar vahşice hırpalarsa, iim o kadar erimiş ateşe dönüşüyor.

Vaughn çömeldi, elleriyle kalçalarımı kavrayıp popomu yerden kaldırırken, sanki benden nefret ediyormuş gibi bana sertçe girdi.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve kasılıyor. Bacaklarım titriyor. İçimde derin bir titreme oluşuyor.

Bunu sadece yapmak zorunda olduğum için yaptığımı kendime hatırlatmaya çaresizce çalışıyorum.

Çünkü beni zorluyor.

Ama korkunç gerçek şu ki, bundan hoşlanıyorum. Ve beni asıl korkutan şey, onun deliliğine ne kadar çok özlem duyuyor olmam.

Acının beni ne kadar çok tahrik ettiğini.

Geleceğim.

Sırtım yere sürtünüyor. Ellerimle kollarını tırmalıyor ve kazıyorum, o da aşağı uzanıp boğazımı kavrayıp sıkıyor.

Gözlerim geriye doğru dönüyor, tüm gerçekliğim bulanıklaşıyor ve paramparça oluyor.

Aman Tanrım...

Aman Tanrım.

"İşte bu kadar, hadi bakalım, sürtük."

şap.

Eli göğüslerime vuruyor, meme uçlarım acı ve zevkle çığlık atarak sivri bir noktaya geliyor. Eğilip aynı meme ucunu sertçe ısırıyor, vajinam onun kocaman penisinin etrafında kasılırken tekrar tekrar içime girip çıkarken çığlık atıyorum.

"Artık benimsin, küçük orospu çocuğum," diye hırlıyor. "Bana aitsin. Bu am bana ait. Acın da zevkin de bana ait. Menin de bana ait."

Tokat.

İtme.

Sustur.

Bağırmak.

İnlemek.

Hıçkırık.

Her şey bulanıklaşıyor: acımasız elleri, vahşi hamleleri, bana sahip olması, beni tüketmesi, paramparça olurken beni toza dönüştürmesi.

"İyi bir küçük orospu ol ve benim için in, prenses."

Aman Tanrım...

Orgazm, karaya vuran bir kasırga gibi üzerime çöktüğünde vücudum kasılıyor ve titriyor.

Bütün vücudum kıvrılıp bükülürken, onun istilacı penisinin üzerinde tırmalayarak, hayatımda hiç olmadığı kadar şiddetli bir orgazm yaşıyorum.

Vaughn, penisini olabildiğince derine sokarken homurdanıyor; şimdiye kadar olduğundan daha derine ve içimde yıldızları görmeme neden olan bir yere dokunuyor. Sonra geri çekiliyor ve boşalırken parıldayan, kan lekeli penisini yumrukluyor.

Boşalma sıvısı kalın, sıcak, beyaz ipler halinde karnıma püskürüyor, vajinamı ve uyluklarımı ıslatıyor ve kalçalarımın altına aşağıya beyaz akıntılar halinde akıyor. İkinci bir püskürme göğüslerime, üçüncüsü ise inleyip sızlanırken çeneme isabet ediyor.

Beni koruyor.

Beni işaretliyorsun.

Beni mahvediyor.

Aşağıya bakarken hissizleşiyorum ve Vaughn elini vücudumda gezdirip menisini ve kanımı tenime sürdüğünde titriyorum.

"Sana gözyaşlarının beni orgazma ulaştıracağını söylemiştim, prenses."

VAUGHN

Ziyafet salonunu çevreleyen ikinci kattaki balkondan, gözlerimi alt katta sessizce duran hayatta kalanların üzerinde gezdiriyorum.

Tamam, "hayatta kalanlar" biraz abartılı. Diğerlerinden hiçbiri ölmedi.

Ben öyle düşünmüyorum, yine de Sebastian'ın rastgele seçtiği kişiyi sadece öldürecek birini aradığı için davet ettiğinden şüpheleniyorum.

Bu gece gizli amaçları olan tek kişi o değil. Carson'a, müstakbel müritiyle ilgili bazı sorularım var... Ama bunlar bekleyebilir.

Şimdilik bakışlarım, akşamın başında sahip olduğumuz yirmi beş kişiden geriye kalan yedi adayın üzerinde geziniyor.

Hepsi de çok kötü şeyler yaşamış gibi görünüyor. Ama Evelina sanki savaştan dönmüş gibi.

Yeni bir maske, bulmayı başardığım orijinal spor ayakkabıları ve ona verdiğim siyah bir kaban giymişti, çünkü geri kalan kıyafetleri bizim... eğlencemiz sırasında mahvolmuştu. İşimiz bittiğinde, vücudu gerçekten de bir savaştan çıkmış gibi görünüyordu: morarmış, çizilmiş, sıyrılmış, ısırlmış ve kan ve meni izleriyle kaplıydı.

Hafifçe titriyor, zar zor ayakta duruyor. Ona en yakın olan aday –ilginç bir şekilde bu geceki sınavları da geçen Gabriella De Luca– Evelina'ya biraz daha yaklaşıyor ve başını eğerek bir şeyler fısıldıyor. Evelina hızla başını sallıyor, boğazı ağır ağır titrerken yüzüne solgun, isteksiz bir gülümseme

yerleştiriyor. Gabriella ona biraz daha yakından bakıyor, maskesinin altından kaşları çatılıyor. Evelina ise uyanık kalmak için mücadele ediyormuş gibi hafifçe sallanarak dümdüz ileriye bakmaya devam ediyor.

Ama onu o kadar sert bir şekilde orgazma ulaştırdığım ve şu an neredeyse bilincini kaybetmiş durumda olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak, hissetmem gereken kibir yerine, sadece endişe duyuyorum.

Onun için değil.

Lütfen.

Son bir saatteki faaliyetlerimden de anlaşıldığı üzere, ben o kadar da insan değilim.

Güvenlik kelimesini biliyordu. İstediği zaman pes edip çıkabilirdi.

Ama yapmadı.

Her hamleye karşılık verdi.

Her tokat.

Ve o da bundan hoşlandı.

Aslında "beğenildi"den çok daha fazlası.

Olayların böyle gelişmesi beklenmiyordu. Amaç onu korkutmak, sonra da yıkılıp kaçmasını, güvenli kelimesini haykırmasını ve bir an bile arkasına bakmadan ya da Sendikaya doğru koşmasını izlemektir.

Ama kaçmadı. Hatta gerçekten pes bile etmedi. Sadece... katlandı.

Hepsi. Bütün benliğim. Bütün karanlığım. Ne kadar çok vermiş olursam olayım.

Yani hayır. Benim endişem onun için değil. Benim endişem onun hâlâ burada olması.

Balkonun korkuluğuna parmaklarımla vurarak, onu ve buraya kadar gelen diğerlerini gözlemliyorum. Ama aklımda ne giriş töreni ne de bu yeni Acolyte'lerin organizasyonumuz için ne anlama gelebileceği var.

Az önce yaşananların her bir tüyler ürpertici detayını tekrar tekrar zihnimde canlandırmaktan çok meşgulüm.

Normalde böyle kendimi bırakmam ve içimdeki karanlığı bu kadar dışa vurmam. Hatta yakından bile geçmem. Eğilimlerimden veya beni tahrik eden şeylerden utanmıyorum.

Eğer bunu yaparsam, sadece ben olarak kalabileceğime güvenmiyorum. İçimde ne olduğunu biliyorum... ya da "kim" demeliyim?

Eskiden buna "çoklu kişilik bozukluğu" derlerdi. Bugün ise çok daha incelikli bir isim olan "dissosiyatif kimlik bozukluğu" olarak adlandırılıyor.

Eh, ne derlerse desinler. İşin özü şu ki, kafamın içinde yalnız yaşamıyorum. Oda arkadaşlarım var.

Filmlerdeki gibi değil. Kendi kendime farklı ses tonlarıyla konuşmuyorum.

Eh... çoğunlukla öyle.

Hatta benimkilerin çoğunun belirgin kişilikler olduğunu bile söyleyemem. Daha çok... ruh halleri gibiler. Ama kendi başlarına birer yaşam kazanan ruh halleri bunlar.

Hepsinin üstesinden gelinebilir.

...Bir tanesi hariç.

Şeytan.

O, benim en kötü yanımdır. En karanlık, en sapık, nefret dolu, dengesiz, acımasız ve tehlikeli tarafım. Diğerleri geldiğinde, onları kovana kadar daha çok bir sohbet oluyor. Şeytan kapıyı çaldığında ise ne olacağını kimse tahmin edemez.

Bazen biz bir "biz"iz.

Bazen de tüm kontrolümü kaybediyorum ve o tamamen kontrolü ele alıyor. İşte o zamanlarda kendimi tanımadığım bir yerde, kimin kanıyla kaplı olduğumu bilmeden uyanıyorum.

Bu yüzden kendime sıkı ve disiplinli bir davranış kuralları dizisi belirledim. Bu yüzden, Evelina'ya yaptığım gibi kendimi serbest bırakmıyorum.

Onun kesinlikle ortaya çıkıp, özellikle de sert seksin benim için genellikle ayrışmacı bir şey olduğunu ve Şeytan'ın ortaya çıkıp kontrolü ele geçirmesi için mükemmel bir an olduğunu düşündüğüm için, tamamen kontrolü ele geçireceğini sanıyordum.

Ama bu gece sadece Evelina ve ben vardık.

İçimden bir inilti çıkardım, gözlerim odanın ortasında sallanarak duran, kabanım vücuduna sarılı olan kadına takılınca penisimin seğirdiğini hissettim.

Onun benim için nasıl paramparça olduğunu hâlâ hissedebiliyorum. Gözlerinin köşelerindeki parıltılı gözyaşlarını hâlâ görebiliyorum ve havada bakır rengi kanla vajinasının tatlı kokusunun karışımını hâlâ hissedebiliyorum.

Testislerim kasılıyor.

Kahretsin.

Daha fazlasını istiyorum.

Geriye kalan yedi adayın hepsi, Cassius dramatik kan kırmızısı cübbesiyle küçük kürsüye çıktığında ve elinde lanet olası asasını tuttuğunda kaskatı kesildi. Cash, Seb, Carson veya Gideon gibi gerçek bir iç çevre üyesi değil, ama yine de çok eski dostuz ve yakın bir danışmanımız.

Ayrıca, giydiği cübbeler, son derece ürkütücü sesi ve asasını yere vurarak bir büyücü gibi davranmasıyla, yeni başlayanları korkutmaktan da zevk alıyor.

“Tebrikler,” diye hırladı, sesi kasten duygusuzdu. “Başlangıç törenini atlattınız.” Maskeli bakışlarını adaylar grubunun üzerinde gezdirdi. “Biz azız, biz mutlu azız, biz kardeşler topluluğuyuz,” diye mırıldandı. “Ve kız kardeşler,” diye ekledi, Evelina ve Gabriella'ya doğru çenesini eğerek Shakespeare'in orijinal metnini çarpıttı.

Cassius'un inanılmaz derecede dramatik bir yeteneği var.

"Şimdi," diye devam ediyor, "asıl zorluk başlıyor."

Evelina'nın ince omuzlarında oluşan titremeyi hiç özlemiyorum.

“Bu andan itibaren artık aday değilsiniz. Acolyte'siniz. Ve önümüzdeki üç ay boyunca, Adept'iniz sizin tanrınız olacak. Ona tapacaksınız. Sizden istedikleri her şeyi tereddüt etmeden yapacaksınız. Hiçbir şekilde acımasızlık veya zarar olmayacak. Adept'iniz sizin ölmenizi istemiyor. Ama sizden istenirse Sendika için ölüp ölmeyeceğinizi öğrenmek istiyor.”

Elimi boğazıma doğru kaydırırken, derime işlenmiş Sendika işaretini parmaklarımla yoklarken kendimi başımı sallarken buluyorum.

Cash sözlerine şöyle devam ediyor: "Bu kadar ilerlediniz. Bizim örgütümüz yüzyıllar öncesine dayanıyor." Maskeli gözleri kırılmadan, Acolyte'lerin her birini sırayla süzüyor. "Üç ayın sonunda, eğer hayatta kalırsanız, size bir dövme yapılacak. Ardından ömür boyu Obsidian Sendikası üyesi olacaksınız."

Evelina'nın tekrar titrediğini izliyorum. Ama bu sefer, o an geçtikten sonra omuzları dikleşiyor ve vücudunun zayıf sallanışı duruyor. Yavaşça, tereddütle, başını çeviriyor, sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissediyormuş gibi.

Yüzündeki ifade değişikliğiyle istemsizce hafifçe gülümsüyorum. Çünkü buradan bile, gözlerinin bana dikilirkenki o sert gri parıltısını ve kürsüye tekrar bakmadan önce omurgasında oluşan ürpertiye görebiliyorum.

"Sessizlikle. Kanla," diye homurdanır Cassius. Çenesini öne eğer. "Sıra sende."

"Sessizlikle. Kanla," diye mırıldanıyor bir araya gelen yeni Acolyteler, kaderlerini mühürleyerek.

Tanrı ona yardım etsin.

Cassius asasını yere vurur. Gölgeden bazı muhafızlar çıkar ve yedi Acolyte'i balo salonundan çıkarmaya başlarlar. Tam ayrılmak üzereyken, hafifçe dönüp yüzünü bana doğru kaldırdığını görüyorum.

Soğuk, duygusuz bakışlarımı ona sapladım, güvenli bir yere kaçmasını izlemeye hazırdım.

Ama bunun yerine, gözlerimin içine dosdoğru bakıyor ve dudakları gergin, acı dolu, hatta meydan okuyan bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Sanki "Siktir

git, beni kıramadın" der gibi.

Belki de yapmadım.

Henüz.

Ama daha çok zaman var.

EVELINA

Aynada bana bakan yüzü tam olarak tanıyıp tanımadığımdan emin değilim.

Bu farklı.

Gözlerinde şok var. Bitkinlik ve aşağılanma. Acı ve korku. Ama aynı zamanda güç de var. Aynaya son baktığımda görmediğim bir kararlılık var. Gerçekten de bugün müydü?

Derin bir nefes alırken hafifçe titriyorum, nefesimi olabildiğince uzun süre tutuyorum, sonra yavaşça, duraksayarak veriyorum. Ardından üzerimdeki ceketin düğmelerini çözüp omuzlarımdan kaymasına ve yatak odamın zeminine düşmesine izin veriyorum.

Kutsal Tanrı...

Sanki bir yıl savaş esiri olarak kalmışım gibi görünüyorum. Vücudum vahşi, iğrenç izlerle kaplı. Kalçalarımda, bacaklarımda ve gövdemde başparmak izleri. Uyluklarımda darbe izleri. Arkama bakmak için döndüğümde, kalçamda mavi, mor ve siyah renklerle boyanmış vahşeti görünce boğuluyorum.

Boynumda, köprücük kemiklerimde ve göğüslerimin kenarlarında ısırık izleri var. Ve meme uçlarım... Aman Tanrım. Aylarca emzirdikten sonra Bianca'ya benziyorum.

Çiğ, şişmiş ve kemirilmiş.

Doğrusu, sanki biri beni feci şekilde dövmüş ve bir hendeğin içinde ölüme terk etmiş gibi görünüyorum. Saçlarım karmakarışık, içinde hala dallar ve yapraklar var. Göğsümde ve vücudumda çapraz çizik izleri var. Tanrı bilir ne zaman oldu bunlar.

Bacaklarımın iç kısmında kan var ve karnımda ve göğüslerimde berrak, kurumuş sıvı izleri mevcut.

Her şey çok şiddetli, özellikle de bulunduğum odayla kıyaslandığında.

Arkadaşlarımın bana Disney prensesi demesinin ve Val'in orman hayvanlarına şarkı söylediğimle ilgili şakalar yapmasının bir sebebi var. Hepsi beni saf, masum, korunaklı bir kız olarak görüyor.

Aslında tamamen haksız değiller. Ve bu odaya olan düşkünlüğüm de bu görüşü sorgulatmıyor.

Pembe duvarlar. Pembe ve beyaz kabarık bir kilim. Beyaz dört direkli yatağımın korkuluğundan aşağı sarkan ince pembe perdeler.

Ve sonra, aynada yansıyan görüntüde, tepesinde gerçekçi bir taç oyuğu bulunan pembe bir çerçeve içinde, şu anki halimle ben varım.

Yıkılmış. Tahrip edilmiş.

Kirletilmiş.

Çıplak, hırpalanmış, morarmış ve kan ve meniyle kaplı.

Bir an için her şey çok fazla geldi ve titreyerek bardağa elimi bastırırken gözlerim sıcak gözyaşlarıyla bulanıklaştı.

Ben az önce ne yaptım böyle?

Bekaretini böyle kaybetmemeliydin, hele de onun gibi bir adama hiç kaybetmemeliydin.

Böyle şeylerden hoşlanmaman gerekiyor.

Acımasızlık.

Aşağılama.

Ağrı.

Sınırlarınızı zorlayıp, sonra da o sınırın ötesine itilmek.

İçimden bir ses bağıırıp çağırarak ve bir şeyleri kırmak istiyor. Üzerinde o mükemmel küçük prenses bebeğın yansıması olan bu bardağı paramparça etmek istiyorum. O ses, yirmi üç yıl boyunca neredeyse hiç erkek arkadaşım olmadan, sadece elleşmek ve öpüşmekten başka bir şey yapmadan, sonra da Vaughn'un çılgnılığına balıklama dalmış olmama çok sinirlenmek istiyor.

Tamamen akıl almaz, çılgnılık.

Ve yine de, aynı zamanda...

Titrek bir nefes daha alıp gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarımı cama bastırıyorum.

Ben değilim.

Kızgın, yani.

Olmak istiyorum. Vaughn'dan ve bana yaptıklarından o kadar nefret etmek istiyorum ki. Ona saldırı, tecavüz veya bana yaşattığı alçaklığa denk gelecek kadar iğrenç bir şey demek istiyorum.

Peki neden durdurmadınız?

Odanın sessizliğinde hareketsiz kalıyorum, çıplak ve yıkılmış bir halde, başımı elimle aynaya yaslayarak duruyorum.

Çünkü yapabilirdim. İstedığım zaman durdurabilirdim ve bunu gayet iyi biliyorum. Ah, babamı, şimdi de kardeşimi ve Val'i kurtarmanın tek yolu buydu bahanesini kullanabilirdim.

Ama içten içe başka seçeneklerin de olduğunu biliyordum.

Roman ile babam konusunda aynı fikirde olmayabiliriz, ama o benim büyük abim ve üstelik aşırı koruyucu bir abi.

Aynı zamanda ülkedeki en büyük Bratva ailelerinden birini yönetiyor.

Evet, bu durumdan kurtulmanın, bu gece Blackbriar Hall'a gitmeyi gerektirmeyen başka yolları da vardı. Vaughn'un bana o kadar aşığılama ve vahşet yaşatmasına izin vermeyi gerektirmeyen yollar. Roman'a her şeyi anlatabilirdim. Vaughn ve Andrés ile olan görüşmemi ve Diego'nun tehditlerini ona anlatabilirdim. Bu tam bir kaosa ve hatta bir savaşa yol açabilirdi, ama bu gece gitmemek anlamına gelirdi.

Bunu biliyordum.

Yine de gittim.

Hâlâ canavarın gözlerinin içine bakıyordu.

Yine de bacaklarımı onun için açtım ve beni istediği gibi almasına izin verdim.

Ve en kötü yanı, tüm bunların olmasına izin vermiş olmam bile değil.

Ben beğendim işte.

Belki de bu gece bekaretimi nasıl kaybettiğim ve bana yaptıklarından dolayı hâlâ içimde kızgın bir yanımla var. Ama bu, koltuğa kıvrılıp, gözleri kocaman açılmış, heyecanlı bir şekilde, bir avuç patlamış mısırla açılış jeneriğini izlerken korku filmlerini sevmediğini iddia etmek gibi bir şey.

Öfkelenmek isteyen yanımla, mantıklı, günlük hayatta kalma içgüdüleriyle hareket eden Evie'dir. Trafiğe dalma. Makasla koşma.

Bekaretinizi bir mezarlıkta maskeli bir psikopata kaptırmayın.

Ama şu anda direksiyonun başında bambaşka bir yanımla var. Korku filmlerinden heyecanlanan ya da hız treninde çılgılık atan yanımla.

Bu, içimdeki dans eden yanımla ve sadece fiziksel sınırlamalara ve yerçekimine meydan okumanın getirebileceği o heyecanı özlüyorum.

Sonunda kendimi zorlayarak gözlerimi açtım ve tekrar yansıma baktım.

Hâlâ inanılmaz derecede bitkin görünüyorum. Hâlâ her an yere düşecekmişim gibi duruyorum. Hâlâ bir saldırı kurbanı gibi görünüyorum; çıplak vücudumun her yerinde morluklar, sıyrıklar, kan ve meni var.

Ben de sanki az önce saldırıya uğramış gibi görünüyorum.

Hayır, harap olmuş değilim. Ne "yatağa atılmış" ne de "ayaklarım yerden kesilmiş" ya da diğer aptalca, masum, prenses kodlu örtmecelerden de değil.

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor.

Sanki az önce ilişkiye girmişim gibi görünüyorum.

Ucuz bir fahişe gibi.

Tam bir azgın fahişe gibi.

Ve sanki her anından keyif almışım gibi görünüyorum.

Yüzümdeki sıcaklık boynuma doğru yayılırken, hırpalanmış, morarmış cildimi gıdıklarken ve göğüslerime doğru ilerlerken yutkunuyorum. Acıyan meme uçlarım sızlayan noktalara kadar geriliyor ve karın bölgemde titrek bir his dalgalanıyor, ardından sıcaklık bacaklarımın arasında kaygan bir şekilde birikiyor.

Tam da mahvoldun.

Tam bir sürtük.

Boğazımdan hafif bir inilti döküldü ve farkına bile varmadan elimi göğsüme götürdüm. Avucumun içine aldım, acıyan meme ucunun avucuma doğru sertleştiğini hissettim, sonra elimi çevirip zonklayan tomurcuğu başparmağım ve işaret parmağım arasında sıkıştırdım.

Acı ve zevk, içimden geçen bir elektrik akımı gibi birbirini sarsıyor. Tekrar yapıyorum ve dudaklarımdan kırık, hıçkırıklı bir çığlık kaçıyor.

Bunlar bir çığ felaketinin ilk birkaç çakıl taşı. Yuvarlanmaya başladıkları anda, tüm dağ yerle bir olur.

İnleyerek elimi bacaklarımın arasına kaydırdım. Parmaklarım acıyan, şişmiş dudaklarımın arasına girdi, endorfinlerin verdiği keskin acıyı görmezden gelerek ya da belki de memnuniyetle karşıladım. Bir parmağımı içeri ittiğimde vücudum titredi ve alnımı aynaya yasladığımda nefesimle aynanın camını buğulandırdım.

Tek parmağımın etrafında iç duvarlarım sıkılaşıyor. Sonra Vaughn'un ne kadar büyük olduğunu, beni ne kadar gerdiğini ve doldurduğunu, muazzam boyutundan hissettiğim o yoğun baskıyı hatırlıyorum ve yeni bir uyarılma dalgası elimi sarıyor.

Kaygan parmağımı şişmiş, hâlâ hassas ve ağrıyan klitorisime götürüyorum. Gözlerim yarı kapalıyken, gecenin çılgınlığını zihnimde tekrar tekrar canlandırırken, parmağımın ucuyla klitorisimi yuvarlıyorum.

Klitorisimi ovuştururken ve diğer elimi acıyan meme uçlarımı acımasızca sıkıp çekerken inleyen, hıçkıran sesim çatlıyor. Klitorisimdeki parmak daha hızlı ve sert bir şekilde ovuyor ve elim kendi göğsüme çarptığında, keskin iniltilim aynayı tekrar buğulandırıyor.

Bunu tekrar tekrar yapıyorum, o acıyı bana yaşattığı zamanki heyecanı özlüyorum ve susamışlığım doruk noktasına ulaşıyor. Bacaklarım titreyene ve uyluklarım tahrikten ıslanıncaya kadar göğüs uçlarımı vahşice çekiştirip sıkıştırıyorum.

Küçük sürtük.

Pis meni fahişesi.

Kahretsin.

Daha sert ve daha hızlı ovuyorum, vücudumdaki her morluğu bulup üzerine bastırırken, acı, zevk ve aşağılanmanın yoğunluğu içinde boğulup neredeyse ayakta duramayacak hale gelene kadar kendimi uçurumun kenarına doğru sürüklenirken hissediyorum.

İşte o zaman elimi boğazıma sarıyorum.

Boğulup titreyerek, kırık, paramparça inlemeler çıkararak, çenem gevşerken ve kasırğa beni paramparça edip ardında bir yıkım izi bırakırken, cesaret edebildiğim kadar sıkıca sıkıyorum.

Orgazm, paramparça olmuş, morarmış bedenimi paramparça ederken, aynaya yaslanmış halde çılgılık atmamak için dudağımı sertçe ısırdım. Dilimde bakır tadı patladı ve ısırduğım dudağımdan sızan kan damlacıklarının çenemden göğsüme, oradan da karnıma doğru akmasına

izin verdim; bu sırada kasıklarım kasılıp parçalandı ve dikiş yerlerinden dağıldı.

Her şey bittiğinde, ayakta durmakta bile zorlanıyorum. Dağınık ve lekeli aynadaki yansımama sersemlemiş bir halde bakarak yatağıma geri sendeliyorum.

Şimdi, taşlar, tüller ve parıltılarla çevrili pembe odada dururken, artık o iyi kızı göremiyorum.

Birini ham ve vahşi görüyorum.

Beni çok korkutan biri.

Ve harika hissettiriyor.

ŞEYTAN

Bunu alışkanlık haline getirmekten vazgeçmeliyiz.

Buraya gelen sensin.

Bu sizin önerinizdi.

Ve bacakları olan sensin, şerefsiz herif.

Başımızı çevirip yatak odasının diğer ucundaki aynaya bakıyoruz ve sanki bizi susturmak istercesine yansımamıza dik dik bakıyoruz.

Ama içimizdeki diğer ses dudaklarımızı çekiştirerek yüzümüze vahşi, acımasız bir sırıtış yerleştirmeye zorluyor.

Sen nereye gidersen, biz de oraya gideriz.

Homurdanarak, pembe çerçeveli aynadaki yansımamızdan bakışlarımızı kaçırdık. Buraya kendimizle tartışmaya gelmedik. Ne de kendimize bakmaya geldik.

Onun için geldik.

Ve şu anda bunu yaptığımıza çok sevindik.

Açıkçası, Evelina sanki becerilip ıslak bir şekilde bir kenara bırakılmış gibi görünüyor. Pembe ve beyaz dört direkli yatağının kenarına yayılmış, tül perdeler açık, ayakları yere düz basmış ve vücudunun geri kalanı yorganın üzerine yığılmış, sanki bir anlığına oturmuş ve sonra bayılmış gibi.

Ayrıca son derece çıplak.

Penisimiz seğıirdi, anında demir gibi şişti, kot pantolonumuzun önünü gerdi. Gözlerimiz onun üzerinde kaydı, morluklarımız, ısırıklarımız, çiziklerimiz ve... ile lekelenmiş, küçük, dik göğüslerinin muhteşem görüntüsünü içimize çektik.

Eğilip parmağımızı ıslattığımızda kaşlarımız çatılıyor ve sağ göğsünün üzerindeki kurumuş beyaz lekeler parmağımızı sürüyoruz. Evelina uykusunda sessizce inliyor, meme uçları iki noktaya doğru sertleşirken hafifçe kıpırdanıyor. Parmağımızı dudaklarımıza götürüp tereddütle yalıyoruz.

Hım. Haklıymışız.

Bu bizim menimiz.

Sessizce homurdanarak, hırpalanmış, nefis bir şekilde yaralanmış vücudunun geri kalanını bakışlarımızla süzdük. Gözlerimiz hafifçe aralanmış bacaklarının arasına yerleşti ve şişmiş, pembe, yeni ilişkiye girmiş vajinasına dikildi.

Bu artık bizim amımız. Bulanındır.

Birkaç saniye daha onun tatlı küçük amına dalıp, pantolonumuzun üzerinden penisimizi okşadık. Sonra bakışlarımız vücudunun geri kalanına kaydı: gövdesinde hala duran meni izleri. Saçlarındaki yapraklar. Parmaklarında hala kalan kayganlık kalıntıları...

Açlıkla sırtıyoruz.

Görünüşe göre küçük prensesimiz eve geldi, yaramaz bir kız gibi kendini tatmin etti ve duş almadan önce bayıldı.

Ne kadar iyi bir davranış.

Dizlerimizin üzerine çökerken ağzımız sulanıyor, sonra ona yaklaşp gözlerini aralıyoruz.

Kahretsin.

Ne kadar da güzel bir küçük orospu. Daha önce büyük sikimiz tarafından bakireliği bozulup unutulana kadar becerildikten sonra şişmiş ve kızarmış hali daha da güzel görünüyor.

Bir dahaki sefere, onun içine girmemiz gerekecek.

Anlaştık.

Onun tüm deliklerine gireceğiz ve her sikimini ele geçireceğiz.

Burada itiraz edilecek bir şey yok.

Bacaklarını biraz daha aralıyoruz, yaklaşıyoruz ve tatlı, nefis kokuyu içimize çekerken açlıkla inliyoruz.

Bal ve günah gibi. Canımız çok çekiyor, adeta bir uyuşturucu gibi.

Evelina hafifçe kıpırdanıyor ama dilimizi vajinasının üzerinde gezdirdiğimizde uyanmıyor. Tekrar yapıyoruz, dilimizi şişmiş dudaklarının arasına sokup yukarı doğru çekiyoruz. Derinlere doğru itiyoruz, sessizce homurdanıyoruz, sertleşmiş penisimiz iç çamaşırımıza sızarken onu dilimizle beceriyoruz.

Uykulu, yumuşak inlemeleri odayı dolduruyor. Kalçaları hafifçe hareket etmeye başlıyor, dilimizi vajinasının derinliklerine doğru iterken ağızımıza sürtünüyor. Aşağı uzanıp kemerimizi açıp fermuarı indiriyoruz. Şişmiş penisimizi serbest bırakıp okşamaya başladığımızda, iç uyluğu tarafından bastırılan rahatlamış bir inilti ağızımızdan dökülüyor. Dilimiz dudaklarında yukarı kayıyor, sertleşmiş klitorisinin üzerinde dans edip dönüyor, sonra dudaklarımızı onun etrafına sarıyoruz.

Dillerimiz dönüyor, dans ediyor, emiyor, yalıyor ve ısıyor, kalın penisimizi daha sert ve hızlı bir şekilde okşuyoruz. O hâlâ uyuyor, inliyor ve mırıldanıyor, ama kalçaları hâlâ ağızımıza doğru hevesle yükselip yuvarlanıyor.

Uyurken bile, tam bir seks oyuncağı.

Klitorisini daha hızlı, daha sert bir şekilde dilimizle yaladık, daha fazla emme gücü uygulayarak, dilimizin ucunun acıyan tomurcuğunun üzerinde dans etmesine izin verdik. Aniden, dudaklarından kırık, iniltili bir çığlık

döküldü. Vücudu gerildi ve tatlı menisi ağzımızı doldururken biz de hevesle inledik.

Kendimizden geçmiş bir halde, bacakları açık haldeki bacaklarının arasına girip, sıkı küçük kalçasını yatağın kenarına doğru çekiyoruz.

Az önce o kadar dardı ki, o kadar dardı ki, güzel am deliğine girmeye çalışırken amının sikimizi kıracağına yemin etmiştik. Tabii ki hala dar, ama ya daha önce sikişmekten ya da az önce dilimizle dokunmamızdan dolayı, şişmiş başımızı içine sokmak biraz daha kolaylaştı.

Onu istediğimiz kadar sert bir şekilde becermeyeceğiz çünkü bu onu uyandırır ve bizimle buluşmaya hazır olup olmadığından emin değiliz.

Ama sorun değil.

Bir şekilde kendimizi sıkı itişlerle sınırlıyoruz, şişkin başımızı onun kaygan, kadifemsi vajinasına sokup çıkarıyoruz. Başparmağımız klitorisinin üzerinde yuvarlanıyor, kalçaları hareket ettikçe ve uyuyan yüzü zevkle içeri doğru büküldükçe daha hızlı hareket ediyoruz.

“Evettt...” diye inledi. “Daha fazla.”

Bunu söylediğinde kendimizi ona sonuna kadar sokmamak için kelimenin tam anlamıyla tüm kontrolümüzü kullanmamız gerekiyor.

Prenses, bizi mi hayal ediyorsun?

Başparmağımızı klitorisinin üzerinde daha sertçe gezdirerek, penisimizin biraz dahaını sıcak ve dar vajinasına zorla sokarken baskıyı artırıyoruz. Aniden, vücudu titrerken inlemeleri odada yankılanıyor.

Onun penisimizin başının etrafında boşalmasını hissetmek dayanılmaz bir şeydi. Hafif bir iniltiyle içinden çıktık ve boşaldık, yapışkan beyaz meni vajinasına, uyluklarına ve karnının her yerine sıçradı. Daha sertçe okşadık, bir başka sıcak meni akıntısı göğüslerine ve boynuna doğru inerken homurdandık.

Biz orada öylece durup, hâlâ sertleşmiş olan penisimizi yavaşça okşarken ve ona yaptığımız rezilliğe sırtırken, oda yeniden tam bir sessizliğe büründü.

Uzanıp parmaklarımızla biraz meni alıp ağzına götürdük. Dudaklarına sürdük ve dili tembelce dışarı kayıp meniye yalamaya başladığında penisimiz seğırdi ve yere daha fazla meni aktı.

Evelina uykusunda hafifçe inliyor, yüzünde bir gülümsemeyle biraz kıpırdanıyor. Bacakları tekrar kapanıyor ve uyluklarını birbirine sıkıştırdığında biz de inliyoruz.

"Çok iyi," diye mırıldanıyor. "Kendini çok iyi hissettiriyorsun... daha fazla..."

Kalp atışlarımız hızlanıp sertleşen penisimizi ellerimizle kavradıkça inliyoruz.

"Daha fazla..."

Birileri az sonra fena halde sikişilerek uyanacak.

Ona doğru ilerlemeye başlıyoruz.

"Ethan."

Kaşları çatıldı.

"Ethannn..."

Biz tamamen hareketsiz kalıyoruz.

Zihnimizin üzerine kara bir bulut çöker. Gözlerimiz ona dikilir, ağzımızda soğuk bir öfke çizgisi belirir, biz de penisimizi kot pantolonumuzun içine sokup fermuarımızı çekeriz.

Bu lanet olası Ethan'ı bulup omurgasını ağzından söküp cesedini kukla gibi dans ettirmemiz lazım.

Anlaştık.

Ona son bir kez uzun uzun bakıyoruz.

Sonra biz gidiyoruz.

EVELINA

Resmen ilan edildi: En azından dijital ortamda, Vaughn Bancroft diye bir şey yok.

Google'dan hiçbir sonuç alamıyorum. Sonra Bing, DuckDuckGo, Yandex ve daha önce hiç duymadığım birkaç arama motorunu deniyorum.

Hâlâ bir şey yok.

Hiçbir sosyal medya hesabı yok. Hiçbir fotoğraf yok. Adından ya da Obsidian Syndicate'ten bahseden hiçbir haber makalesi yok; bu hem tuhaf hem de korkutucu.

İnternette hiç varlığınız olmaması, Facebook'ta çok az paylaşım yaptığınız veya TikTok'a çok sık girmedığınız anlamına gelmez.

Bu, kendinizi görünmez kılma gücüne ve imkanına sahip olduğunuz anlamına gelir.

Yatağımda bağdaş kurarak oturmuş, boynumu çevirdikten sonra tekrar öne eğilip önümdeki dizüstü bilgisayar ekranına bakıyorum. Val'in elbette internette çok büyük bir varlığı var. Zakharova hakkında birçok haber var, bunlardan biri de birkaç ay önce New York Magazine'in erkeklik ve sanat üzerine yaptığı ve onunla yaptığı harika bir röportajı içeren inanılmaz bir makale. Sosyal medyada da oldukça aktif, ancak kardeşimle sevgili olduktan sonra biraz daha sadeleşmiş. Instagram sayfasının, her zamanki gibi kendini beğenmiş ve çekici haliyle, kollarını her türlü erkek ve kadın

"arkadaşının" etrafına sarmış Val'in parti fotoğraflarıyla dolu olduğu zamanları hatırlıyorum.

Diğer adıyla, seks arkadaşları.

Ama Roma sonrası bir dünyada? Bunların hepsi geride kaldı. Şimdi, sosyal medyası ikisinin sevimli fotoğraflarından oluşan bitmek bilmeyen, mide bulandırıcı bir bombardımana dönüştü.

Val ve Roman, Central Park'ta el ele yürürken. Val ve Roman, Knicks maçında saha kenarında öpüşürken. Val, kameraya poz verirken inanılmaz heyecanlı ve gururlu görünürken, Roman gözlerini deviriyor ve altı aylık alkolsüzlük madalyasını gösteriyor.

Peki ya ağabeyi?

Hiçbir şey. Tek bir fotoğraf, paylaşım, referans veya beğeni bile yok.

Dizüstü bilgisayar ekranına kaşlarımı çatarak bakıyorum, sonra birden duraksıyorum.

"Seks arkadaşım" mı dedim az önce?

Boynumda bir sıcaklık hissediyorum. Tamam, bunu söylemedim. Ama içimden öyle düşündüm.

Seks arkadaşı.

Bunu kafamın içinde, kirli bir sır gibi tekrarlıyorum, orada kaynamasına izin veriyorum.

Küfür etmediğimden değil. Sadece...

Tamam, küfür etmiyorum. Ama bunu bilerek yapmıyorum, sanki aşırı hanımefendi ve düzgün bir "uslu kız" imajı yaratmaya çalışıyorum gibi değil. Sadece küfürlü kelimeleri, özellikle de "F" kelimesini hiç kullanmıyorum.

Ve yine de... bunu söyledim... ya da en azından düşündüm.

Kahretsin.

Kahretsin.

"Kahretsin!!!"

Odada kimsenin duymayacağı şekilde o kelimeyi yüksek sesle bağırdığım an utaniyorum. Yüzüm kızarıyor, ellerimi ağzıma kapatıp sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Kahretsin," dedim tekrar, bu sefer çok daha sessiz bir şekilde.

Hmm.

Görünüşe göre artık bakire olmayan Evelina yemin ediyor.

İlginç.

O gecedan beri beş gün geçti.

Vaughn'un, sahip olduğum veya sahip olduğum tüm rahatlık alanlarını, çizgileri ve sınırları alt üst ettiğı gece. Ve o zamandan beri aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor.

"Okul kızı aşkı" gibi bir şey değil. Ne kadar saf olsam da, o kadar da masum değilim. Biliyorum ki seks çoğu zaman sadece sekstir. Biliyorum ki bu onu benim erkek arkadaşım yapmaz.

Ama yine de.

Hala.

Dişlerim alt dudağımı tırmalıyor.

İlk defa yaşıyordum. Beş gün sonra bile bunu kendi kendime söylemek hâlâ midemde bir heyecan yaratıyor.

Artık bakire değilim.

En büyük sorun şu ki, bunu kimseye söyleyemiyorum. En yakın arkadaşlarımdan hiçbirine, Evelina olarak geçen gece fena halde becerildiğim gerçeğini nefes nefese itiraf edemiyorum.

Yüzüm kızardı.

Sanırım bu içten içe küfretme olayına alışabilirim.

Çünkü diğer gece olanları tarif edebilecek tek kelime bu. "Sevişmedim".
"Tek gecelik ilişkiye girmedim" veya "cinsel ilişki yaşamadım".

Mahvoldum.

Zor.

Acımasızca.

Ucuz bir fahişe gibi.

Ve hiç şüphesiz hayatımın en ateşli gecesi idi ve şimdiye kadar yaşadığım en büyük orgazmlara yol açtı.

Ayrıca son birkaç günde çok yoğun orgazmlar yaşamama da neden oldu. Görünüşe göre Vaughn'un vahşi acımasızlığı içimde bir şeyleri açığa çıkardı.

Eski Evelina'nın hiç mastürbasyon yapmadığı söylenemez. Yani, masumiyeti bir kenara bırakırsak, ben de insanım. Ve asexual olup olmadığımı merak ettiğim zamanlar olsa da, yine de dürtülerim vardı. Ve zaman zaman bu dürtülerimi özel olarak "gideriyordum".

Ancak geçen geceden beri bu dürtülerimi on iki kez "giderdim".

Beş gün içinde.

Bu, diğer geceye kadar geçen dokuz ayda kendime verdiğim en büyük "rahatlama" oldu.

Ve bu fantezilerin her biri, ve uyandığımda ıslak bir halde bacaklarımı birbirine kenetlediğim rüyalarımın her biri Vaughn hakkındaydı.

Şey, Vaughn'un eski sevgilim Ethan'a dönüştüğü ve rüyadaki halimin ona gitmesi için bağırarak zorunda kaldığı korkunç bir seks rüyası dışında.

Kafein ve şeker tüketimimi gerçekten sınırlamaya başlamalıyım.

Yatağımda çalan telefonum, beni mezarlıkta geçen gecenin kesinlikle pornografik tekrarlarından uzaklaştırıyor. Aşağıya bakıyorum ve kimin aradığını görünce sırıtiyorum.

"Hey, Gabby!"

"Hey! Son birkaç gündür inanılmaz derecede meşguldüm, ama sana giriş töreninin nasıl geçtiğini sormak için can atıyordum!"

Yüzüm kızardı.

"Ah, öyleydi..."

Mezarlığın ortasında ölümün eşiğine kadar fena halde sikişildim. Üstelik bu benim ilk deneyimimdi.

"İyiymiş... sayılır," diye mırıldandım, yanaklarım zonkluyordu.

"Şey, istemiyorsanız cevap vermeyin, tabii ki, ama, eee, size ne oldu? Yani... kötü görünüyordunuz, demek istemiyorum ama..."

Sanki bir hayvan tarafından tecavüze uğramış gibiyim?

"Ah, önemli bir şey değildi," diye hızla söyledim. "Başlangıç törenim dışarıdaydı ve aptal gibi bir şeye takılıp düştüm, kocaman çamurlu bir su birikintisine yuvarlandım," diye ağzımdan kaçırđım. "Ama Adept'im çok anlayışlıydı ve kıyafetlerim mahvolduğı için bana o ceketı verdi."

"Ah, özür dilerim," diye inledi. "Ama sen iyiydın, değil mi?"

Mükemmel bir soru.

"Ah, kesinlikle," diye gergin bir şekilde gülüyorum. "Sadece biraz ıslak!"

Utaniyorum.

"Çamurdan." Boğazımı temizledim. "Seninki nasıldı—" Birden Vaughn'la yaşadığım çılgınlıktan önceki, inisiyasyonun başlangıcına geri döndüğüm için kaşlarımı çattdım.

"Aman Tanrım!" diye patladım, Gabby'nin üzerinde yükselen iri adamın "planlar değışti" diye homurdanmasını hatırlayarak. "Doğru! Şununla ne oldu—"

"Hiçbir şey," diye hızlıca yanıtladı, sesi biraz titreyerek.

Kaşlarım çatılıyor. "Peki, arkadaşına ne olduğunu anladın mı?"

"Ah, evet, hayır..." Duraksıyor. "Çıkar çatışması olduğunu söylediler."

Yani, Sendikanın bir adayın arkadaşının onların Adept'i olmasını istememesinin mantıklı olduğunu düşünüyorum. Kız öğrenci derneklerinin de aynı şeyi, birinin adaya "kolaylık yapmasını" önlemek için yaptığını duydum.

O gece söylediği başka bir şeyi hatırlayınca ağzım büküldü. "Aman Tanrım, bu demek oluyor ki bunu yapmak zorunda mıydın—"

"Yılanlar, evet," diyor hızla, sesi titreyerek. Zoraki bir kahkaha atıyor. "Bundan kaçınmak mümkün değil." Nefesini dışarı veriyor, belli ki bu konuda konuşmak istemiyor. "Peki ya sen? Senin yüzleşmek zorunda kaldığın korku neydi?"

Bir canavar.

"Canavarlar," diye ağzımdan kaçırdım.

O durakladığında, yüzümü buruşturuyorum.

"Yani tabii ki gerçek canavarlardan bahsetmiyorum," diye ekledim gergin bir kahkahayla. "Ama mesela, ani bir korku anından korkmak gibi."

"Eyvah," diye mırıldandı Gabby. "O ürkütücü yerde mi? Korkunç geliyor."

"Evet, öyleydi." Yutkunuyorum, yanaklarım kızarıyor. "Evet, korkunçtu."

Bundan ne kadar keyif aldığımı görünce dehşete düştüm.

O günden beri aralıksız olarak bunun hayalini kurmam korkutucu.

"Peki arkadaşın yerine kim geldi?"

"Evie..." Ses tonunda bir tedirginlik var. "Adeptlerimizin kimler olduğu hakkında konuşmamamız gerekiyor."

"Ah, doğru, tabii ki," diye mırıldanıyorum.

Garip bir şekilde gülüyor. "Gerçi, cumartesi akşamı yapılacak buluşmada her şey oldukça belli olacak sanırım."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Gabby sözlerine şöyle devam ediyor: "Sendika kokteyl partisi. Central Park West'teki o çatı katında mı?"

Dudaklarım büzüldü. "Sanırım davet edilmedim."

O, homurdanarak, "Tabii ki öyleydin! Bu, Üstatlar ve Acolyte'leri arasında olan bir şey. Üstadın sana henüz bundan bahsetmedi mi?" dedi.

Henüz.

"Sanırım... hayır," diye tereddütle cevap verdim, kaşlarımı çatarak. "Peki, sen ve Adept'in inisiyasyondan beri ne sıklıkla konuştunuz?"

"Sadece..." Sesi tekrar titredi. "Sadece birkaç kez. Hepsi bu."

Birkaç kez.

Benim için beş gündür radyo sessizliği hakim.

Gabby, Adept'iyle "birkaç kez" konuşmuş, bende ise hiçbir şey yok mu? Adeptler ve Acolyte'leri için özel olarak düzenlenen bu Sendika partisine davetiye bile yok mu?

"Evie, eminim Adept'in bunu söylemeyi unuttu. Unutma, bu insanlar Sendika'nın yüksek rütbeli üyeleri. Yani, yapacak işleri var, değil mi?"

"Ah, tabii ki," diye mırıldandım kaşlarımı çatarak. "Peki, o yerin adresi ne?"

Kadın o şık adresi bir çırpıda söyledi ve ben de hemen dizüstü bilgisayarına yazdım.

"Bak, biliyorum," diyor neşeyle. "Neden önce bir şeyler içmek için buluşup birlikte gitmiyoruz?"

Kaşlarımı çattım. "Önce Adept'imın benimle iletişime geçmesini beklemem gerekmez mi sizce?"

"Eh," diyor kayıtsızca. "Yine de, bu insanlar meşgul, kızım. Eğer iletişime geçerlerse harika. Geçmezlerse de, sen git. Seni görünce muhtemelen rahatlayacaklardır çünkü sana detayları vermeyi unuttuklarını fark edeceklerdir."

Benim Ustam mı?

Tartışmaya açık bir konu. Ama Vaughn'un mesajlaşmada beceriksiz olması yüzünden şimdi işi bırakmak için geçen gece yaşadıklarımı yaşamadım.

Yüzümde geniş bir gülümseme belirdi. "Önceden buluşmak harika olur."

* * *

BEN

Cumartesi günü düzenlenen Syndicate partisine neden davet edilmedim?

Tamam, dayanamadım. Gabby ile konuşalı üç gün oldu, yani kabul töreninden beri sekiz gün geçti. Ve Vaughn'dan hala bir haber alamadım.

Yani, tamamen idari açıdan bakarsak... Bu sıradan bir Adept değil. O, resmen Marki. Muhtemelen çok meşgul olduğunu anlıyorum, ama cumartesi günüyle ilgili bana bir asistanından mesaj atmasını isteyebilirdi herhalde?

Bu akşamın erken saatlerinde, prova bittikten sonra, Val'in telefonunun sahnenin kenarında açık durduğunu görünce, kardeşinin kişisel cep telefonu numarasını almış olabilirim.

Mesajımın yanındaki "Okundu" bildirimine bakıyorum. Bu, mesajı gördüğü ancak yanıt vermemeyi tercih ettiği anlamına geliyor.

BEN

MERHABA

BEN

Merhabaaa? Orada olduğunu biliyorum.

Bunların ikisi de "okundu". Yatağıma uzanıp ekrana bakarak iç çekiyorum. Sonunda üç noktanın belirdiğini görüyorum.

VAUGHN

Val'den kişisel numaramı almak kötü bir karardı.

Onun bunu bu kadar kolay bildiğine inanamayıp ürperdim. Sonra kendime, özellikle de internette hayalet gibi davrandığı düşünülürse, numarasını almamın mantıksal olarak çok fazla yolu olmadığını hatırlattım.

BEN

Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmek istiyorum sadece.

VAUGHN

Yapmanız gereken şey, o güvenli kelimeyi kullanmak.

BEN

??

BEN

Partiyle ilgili demek istiyorum. Davetiyemi bekliyordum ama yarınmış, o yüzden ne yapmam gerektiğini merak ediyorum.

VAUGHN

Sana söylemiştim. Lanet olası güvenlik kelimeni kullan. Başın belada ve böyle devam edersen, sana söz veriyorum, boğulacaksın.

Sırtımdan buz gibi bir ürperti geçiyor. Sonra parmaklarım telefona dokunmaya başlarken kaşlarımı çatıyorum.

BEN

Henüz kullanmadım. Sanırım bu etkinliğe benimle gelmen gerekecek. Çok kötü! :P

Mesajı okuyor.

Cevap vermiyor.

Üç nokta yok. Hiçbir şey yok. Ekranı bakıp duruyorum, bir cevap bekliyorum ve gelmeyince kendimi daha da acınası hissediyorum.

BEN

Şaka yapıyorum, "çok kötü" değil. Partilerde oldukça eğlenceli biriyim.

Hâlâ bir şey yok.

BEN

Bu bir test gibi mi?

Cırcır böcekleri.

BEN

Neyse, cumartesi günü hangi saat uygun? Adresi bir arkadaşımın aldım, orada buluşabiliriz. Öncesinde birlikte içki içmeye gideceğiz.

Radyo. Tamamen. Sessizlik.

BEN

Tamam... O zaman orada görüşürüz?

Bir dakika daha geçti. Sonunda o üç nokta belirdi.

VAUGHN

İşiniz bitti. Sendika size göre değil. Bu numarayı silin.

Ekrana bakıyorum, içimde öfke ve başka bir duygu karışımı bir his var.

...Bunu, "birkaç gün önce bekaretimi kaybettiğim adam tarafından reddedilmiş hissetmek" gibi bir şey olarak nitelendirmeyi kesinlikle reddediyorum.

Bu, benim için bile acınası bir durum olurdu.

Yeni Evie, yüzünde kızarma belirirken "git kendini becer, şerefsiz" diye yazacak kadar ileri gidiyor.

Ama sonra siliyorum ve telefonu yatağın üzerine fırlatıyorum. Çenem kilitleniyor.

Onun cevabına kızmadım çünkü o, ilk kez birlikte olduğum adam.

Ben değilim.

Ama bir kuruluşun sürekli olarak mutlak bağlılık, kardeşlik ve benzeri saçmalıklardan bahsetmesi ve beni dışlaması beni çok kızdırdı.

Vaughn'ı boşverin.

Kendinden emin bir şekilde gülümsüyorum.

HAYIR.

Vaughn'a lanet olsun.

Evet, bunu zaten yaptın, peki bu seni nereye götürdü?

Dudaklarımı büzerek arkamdaki yastıklara gömüldüm.

Telefonum çaldığında kalbimin göğsümde hızla çarpmasından nefret ediyorum. Ayrıca telefonu alıp ekran kilidini açmak için ne kadar acele ettiğimden de nefret ediyorum.

Bunu yaptığım anda gülümsemem kayboluyor.

Göğsüm sıkışıyor.

Bu Vaughn değil.

Bu Diego.

Metne tıkladım ve anında nefesim kesildi, elim hemen ağzıma gitti.

Bu, babamın küçük bir apartman dairesinin balkonunda bir masada oturmuş, kahve yudumlarken ve Rusça bir gazete okurken çekilmiş bir fotoğrafı.

...Tüfeğin dürbününden çekilmiş bir fotoğraf, nişangah tam babamın alnına odaklanmış.

DİEGO TORVALLÉS

Sabırımı zayıflıkla karıştırma Evelina.

DİEGO TORVALLÉS

İstediğimi istiyorum. Piç oğlumu bulun.

DİEGO TORVALLÉS

Beni bekletme.

VAUGHN

"BEN, MARCUS."

Telefonuma dik dik bakmaya devam ediyorum. Bu saçmalığı kapattıktan sonra mesaj yazmaya başladı, sonra da göndermedi.

Kahretsin. Çok fazla para harcıyorum kendimi—

"Marcus."

Kaşlarımı çatarak gözlerimi yukarı kaldırdım. Carson, her zaman ortalığı karıştırmaya, kaos ve şiddete sebep olmaya çalıştığında gözlerinde beliren o parıltıyla bana sırtıyordu; tam bir dengesiz kışkırtıcıydı.

Bana "Marki" yerine "Markus" diye seslenmesi, beni sinirlendirmeye yönelik çocukça bir girişimi.

İşin can sıkıcı yanı, işe yarıyor olması.

"Marki" diye hitap etmediği için üzüldüğümünden değil, elbette. Bu oldukça eski bir unvan ve sadece resmi Sendika ortamlarında veya törenlerinde kullanılmasını önemsiyorum. Yani, gelenek önemlidir ve yeri vardır."

Hayır, işe yarıyor çünkü bana onun bilerek bir pislik olmaya çalıştığını gösteriyor. Nedense bu beni inanılmaz derecede sinir ediyor.

"On bir yaşından sonra büyümeyi hiç düşündünüz mü?"

Carson düşünceli bir şekilde çenesine dokundu.

“Duruma bağlı. On bir yaşındaki çocukların ereksiyonu olur mu? Yani, hâlâ sevişebilir miyim?”

Ona dik dik bakıyorum. "Evet memurlar, tam bu konuşma," diyorum ifadesiz bir şekilde.

Arkadaşım bana sırtarak, "Sadece seni sinirlendirmeye çalışıyordum," dedi.

"Evet, anladım," diye mırıldandım. "Not ister misin?"

"Her zaman."

Ona dik dik baktım. "İşe yaradı."

"Oh, ne güzel," diye gülümsüyor. "Hâlâ yeteneğın var. Demek ki asıl sorun, sen giriş töreninden beri somurtkan bir herifmişsin, benim yüksek mizah anlayışım azalmamış."

Ona bir bakış attım. "Üzgün değildim. Meşguldüm."

“Ama kendi müritinizle değil.”

Kaşımı kaldırdım. Carson sırttı.

“Hadi ama,” diye mırıldandı, tıpkı bir kedinin fareye pençelerini geçirmesi gibi konuya yapışarak. “Fark etmeyeceğimi mi sandın? Seninki geçti. Sonunda orada duruyordu—geldiğı kıyafetlerle değil, bunu da eklemeliyim. Senin paltona sarınmış, çıplak gibi görüldüğü kısmı gerçekten görmezden mi geliyoruz? Hımm?”

"Benim aday adayım," diye homurdandım, "artık Sendika için değerlendirilmiyor."

Olamaz. Her ne kadar o kadar tatlı bir şekilde yıkılsa da, o geceden beri uyanık olduğum her saniyeyi onun daracık amını ve paramparça olmuş gözyaşlarını düşünerek geçirdim...

HAYIR.

Carson'ın yüzü, dünyanın en samimiyetsiz "üzgün" ifadesine bürünüyor.

"Ah, oyun tarzını beğenmedi mi Marcus?"

Carson ile bu kadar eski arkadaş olmamızın ne kadar büyük bir şans olduğunu her gün kendime hatırlatıyorum.

Neyse ki onun için iyi bir şey.

"Yeni oyuncağına çok sert mi davrandın?" Adam yüzünü buruşturarak, "Onu kırdın mı?" diye sordu.

Ona daha fazla yakıt vermiyorum: bu saçmalıklardan besleniyor zaten.

Üstelik bunu kendisi gündeme getirmedi ya da bundan haberi bile yok, ama Evelina'yı serbest bırakma kararımın, onu uyurken orgazma ulaştırdıktan sonra başka bir piç kurusunun adını mırıldanmasıyla hiçbir ilgisi yok.

Hayır, öyle değil ve bu konuda sonuna kadar ısrarcı olacağım.

Ama yine de senin o lanet olası derini giyeceğiz, Ethan...

Cevap vermeyeceğimi anladığında Carson surat asıyor, kaşlarını çatıyor ve arkasını dönüyor.

"Yeni üye adaylarından bahsetmişken," diye sakince söylüyorum, "geçen gece bir tane bile yapman gerekmiyordu. Ama yine de..."

Bana doğru bakıyor, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor.

"Dikkatli ol, Bancroft."

"Bunu şaka yollu bir arkadaş olarak değil, Markiniz olarak soruyorum," diye mırıldandım.

Çenesi kasılıyor.

"Öyleyse Marcus," diye mırıldanıyor, çekici ama sinir bozucu, kendini beğenmiş zengin çocuk rolüne zahmetsizce geri dönerek. "Söyleyebileceğim tek şey, bir güvenlik endişesi vardı ve bu yüzden planlar değiştirildi."

Ona bakıyorum. "Ve senin adayın..."

"Üzerinde kıyafetleriyle çıktı," diye homurdandı, yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Elini kaldırıp saçlarını karıştırdı, kolu yukarı kayarak

bileğinden göğsüne kadar uzanan yılan dövmesinin bir kısmını ortaya çıkardı. “Seninki için aynı şeyi söyleyemeyiz, değil mi?”

Ben cevap veremeden, arkamdaki duvar, taşın taşa sürtünmesinin kendine özgü sesiyle kayarak açıldı. Bu tarafta, duvar, Blackbriar Hall'un içinden kıvrılarak geçen koridorlarından birinin parçası gibi görünüyordu; üzerinde sömürge öncesi Amerika'da unutulmuş bir kasabanın eski valisinin yağlı boya portresi ve yanında rastgele duran bir zırh takımı vardı.

Ancak kapının diğer tarafı, bu evin gizli geçitlerinin ve odalarının birçoğu gibi, bambaşka bir şey.

Gideon, işkence odasına giden geçidin gölgelerinden çıkıp, Carson ve benim konuştuğumuz koridora adım atıyor. Kaşları çatılıyor.

“Neyi bekletiyorsunuz? İkisi de aşağıda çökmek üzere.” Omuz silkerek, “Ya da isterseniz ben itmeye devam edeyim, bu da kolayca ayarlanabilir—” dedi.

"Hayır, geliyorum," diye homurdandım. "Biz sadece... bir şey tartışıyorduk."

Carson sırtıttı. "Evet. Acemi öğrencisinin ana salona kıyafetleri olmadan geri dönmesi konusunda ona takılıyordum."

Gideon, bana ve Carson'a bakarken neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe kaşlarını çattı ve omuz silkti.

"Ne olmuş yani? Giriş törenleri sert geçebiliyor. Conway'in giriş törenine katılan kişi gömleği olmadan geri döndü."

Teşekkürler, Gideon. Carson'ın aksine, o sürekli olarak sinir bozucu ve ukala biri olmaya bel bağlamıyor.

Carson içini çekti. “Evet, çünkü Conway’in öğrencisi ateşten hoşlanmıyordu ve yaşadığı çile, gömleğinin alev almasıyla sonuçlandı. Öyle duydum.” Vahşice sırtıttı ve bana döndü. “Senin başına da aynısı mı geldi Bancroft? Bütün kıyafetleri... yanıp kül mü oldu?”

Gideon, Carson'a öfkeli bir bakış attı. "Komuta zincirinin ne olduğunu hiç anlamıyor musun?"

Carson içini çekti, gözlerini devirdi ve kolunu omzuma attı. “Evet, ama benim de omurgam var ve en eski arkadaşlarımdan birinin kışını yalamaktan hoşlanmıyorum. Ama hadi bakalım Wick. O botlar kendi kendine yalanmayacak. Ha, ve madem oradasın—hey, geri çekil, aptal!” Gideon yumruklarını sıkarak ona doğru atılırken, Carson sendeledi ve arkama saklandı. “Marcus! Yardım et bana!”

İçimi çekip onu başımdan silkeledim. "Uslu durabilir misin?"

"Tarihçilerin yüz yıl sonra, elbette, heykelimin dibinde bu soruyu düşüneceklerini tahmin ediyorum."

Gözlerimi devirip Gideon'a döndüm. "Pekala, hadi gidip misafirlerimizi görelim."

"Pekala," diye mırıldandı Carson'a dik dik bakarak. "Ama şu lanet olası palyaço Bozo burada kalacak."

Carson, açık gizli geçidi işaret ederek iç çekerek, "Bu adil değil," dedi. "Bütün kan, bağırsak, işkence ve eğlenceli şeyler orada!"

Gideon sessizce, "İnsanlara acı çektirmek yerine bilgi almak için işkence yapmak bir oyun değil, bir sanattır," diyor.

"Şey, tamam, güzel, Patrick Bateman," diye mırıldandı Carson. "Son Phil Collins albümü hakkındaki düşüncelerini sormamaya dikkat etmeliyim, seni manyak herif."

Gideo derin bir iç çekip bana baktı. "Bu noktaya gelmek için yaptığımız tüm çalışmaları mahvedecek."

Carson, "Tek kelime etmeyeceğim," diye yalvarıyor. "İzci sözü veriyorum. Sadece izlemek istiyorum."

“Ve psikopat olan benim...” diye mırıldandı Gideon.

“Wick,” diye iç çektim, elimi sertçe omzuna koyarak. “Bence bu, ya o ya da bu şekilde bir durum değil.”

Sırıttı. "Pekala. Ama buradaki Looney Tunes çenesini kapatsın."

Carson, ağzını sıkıca kapatıp anahtarı atarken büyük bir gösteri yapıyor ve biz de gizli geçitten aşağı iniyoruz. Geçidin sonunda, koridor keskin bir doksan derece dönüyor. Ardından, kilitli bir kapının bulunduğu bir sahanlıkla bölünmüş iki küçük merdiven iniyor ve bu kapının nereye açıldığını gerçekten bilmiyorum.

Bu evi, benden önceki sahibi Étienne Veyrac'tan görevi devraldığım da satın aldım. Biraz... izole bir yer; Manhattan'ın merkezine arabayla dört saat veya helikopterle bir saat uzaklıkta, New York eyaletinin kuzeyindeki Adirondack dağlarının arasında yer alıyor. Elbette şehirde de bir evim var, ama burayı da seviyorum ve evi görür görmez aşık oldum.

Her şeyden uzak olması hoşuma gidiyor. Ayrıca gizli geçitler, saklı kapılar ve odalarla dolu olması da hoşuma gidiyor. Evin resmi planlarda olmayan bölümleri bile var.

“İşkence odası”, açıkçası, Carnegie ailesi tarafından başlangıçta gerçek bir işkence odası olarak inşa edilmemişti. Doğu kanadının altında gizlenmiş, neredeyse bütün bir daire sayılabilecek, bitişiğinde odaları olan bir çeşit mutfaktı. Buraya taşındıktan sonraki ilk birkaç hafta içinde bu yeri keşfettim. Ama bu evde henüz keşfetmeye vakit bulamadığım birçok başka sır da var, tıpkı az önce geçtiğimiz kapı gibi.

Eski mutfağın ortasında sandalyelere bağlı yaşlı adamlardan hiçbiri ben içeri girdiğimde inlemiyor ya da yalvarmıyor. Son on iki saati burada dövülüp işkence görerek ve muhtemelen altlarına işeyerek geçirmiş olmalarına rağmen, bana duygusuzca bakıyorlar.

“Bay Stone. Bay Beaumont. Yeni evimde beni ziyaret etmek için sonunda gelebildiğinize çok sevindim.”

İki adam da hâlâ tek kelime etmiyor ve başlarını dik tutuyorlar.

Bunu saygıyla karşılıyorum. Eğer bu ikisi, bana karşı darbe planlayan Sendika içindeki eski muhafız grubunun bir parçası olmasaydı, daha da çok saygı duyardım.

“Umarım konaklamanızdan keyif almışsınızdır.” İkisini de süzerek hafifçe gülümsedim.

Kibirli ve geveze kişiliğiyle tanınan Jameson Beaumont sonunda konuştu.

“Şimdi beni iyi dinle, Vaughn—”

Sebastian, duvara yaslanmış halde yanına gelip ağzına sert bir tokat atınca, adam homurdanarak başını yana savurdu. Yarık dudağından kan fişkırdı ve küfretti.

“Bir daha deneyelim,” diye mırıldanıyorum. “Şimdiye kadar konaklamanız nasıl geçti?”

Gordon Stone yorgun görünerek, sesi boğuk ama omuzları dik bir şekilde, "Bay Bancroft," dedi. "Konuşabilir miyim?"

"Buyurun, buyurun."

Çenesini öne eğdi. "Biliyorum, saflarımızda hâlâ sizin örgütümüzü yönetme çabalarınızı baltalamaya çalışan Veyrac yandaşları var. Ama tüm saygımla söylüyorum ki—"

Carson mırıldanarak, "Gereken saygı, burada sevgili Marcus'a karşı komplo kurmamak anlamına gelir. Tabii ki, bununla Marki'yi kastediyorum." dedi.

Aman Tanrım.

Carson'a dik dik baktım, o da mahcup bir şekilde sırtıttı ve omuzlarını silkti. Sonra Gordon'a döndüm. "Devam et."

"Size karşı bir darbe girişimi hazırlanıyor, bundan hiç şüphemiz olmasın," diye homurdanıyor. "Ama hayatım üzerine yemin ederim ki bununla hiçbir ilgim yok." Kaşları çatılıyor. "İzin verirsiniz?"

Başımı salladım. "Buyurun."

Boğazını temizledi. "Büyükbabanızı Sendromdan uzaklaştıran oylama kurulunun bir parçası olduğumun farkında olduğunuzdan eminim..."

“Büyükbabamı hiç tanımadım,” diye homurdandım sessizce. “Ben doğmadan önce öldü. Ve bunların hiçbirinin intikam amacı gütmeye söz verebilirim.”

Yavaşça başını salladı.

"Şey," diye çenemi diğer adama doğru dikerek söyledim. "Peki ya şu küçük dostun?"

Gordon'ın gözleri kısıldı. "Beaumont benim dostum değil. Bu bir sır değil."

Sakin bir şekilde gülümsüyorum. "Her neyse, onun da bu işe karışmışlığı var mı?"

Jameson'ın başı hızla döndü ve Gordon'a ölümcül bakışlar fırlattı. "Beni yarı yolda bırakırsan, ben de..."

Gordon, başını sallayarak sakın bir şekilde, "Bilmiyorum," diyor. "Gerçekten bilmiyorum. Sadece şunu söyleyebilirim ki, ben bu işe karışmadım. Hayatım ve sendika üzerine yemin ederim."

İçimden bir ah çektim. Keşke ona inanabilseydim, çünkü gerçekten de inandırıcı geliyor. Sorun şu ki, yalan söylediğini biliyorum, çünkü darbedeki rolüne dair kanıtlarım var. Bu gece ikisini de öldüreceğim kesin bir kanıt değil. Ama ikisinin de bölgelerini ve Sendika içindeki konsey ayrıcalıklarını ellerinden alacak kadar yeterli kanıt.

Ve benim de kanıtım var çünkü Quentin'in de kanıtı var.

"Ne olmuş yani?" diye mırıldandı Gideon, iki adama sırtını dönerek benimle sessizce konuşmaya başladı. "İkisi de Sendika'nın ömür boyu üyesi. İkisi de birlikte çalıştıkları kimse hakkında hiçbir şey söylemeyecekler. Şimdi boğazlarını kesseniz daha iyi olur."

Onun tavsiyesini dinlemeyi çok isterdim. Ama elimde kesin bir kanıt olmadan iki üst düzey üyeyi öldürüp de bunun büyük bir probleme dönüşmeyeceğini bekleyemem.

"Ee?" diye tükürdü Jameson zehirli bir sesle. "Bizi öldürecek misin, genç kral?"

"Daha iyi bir fikrim var." İkisini de soğuk bir bakışla süzdüm. "İkiniz de, bir sonraki duyuruya kadar, bölgelerinizden, liderlik pozisyonlarınızdan ve konsey ayrıcalıklarınızdan mahrum bırakılıyorsunuz."

Jameson itiraz eder, yüzü bembeyaz kesilir. Gordon ise dişlerini sıkar.

Sebastian'a baktım. "Onları serbest bırak." Onlara döndüm. "İkiniz de geceyi burada geçirebilirsiniz. Sizin için misafir odaları var ve isterseniz doktor ve temiz kıyafetler de temin ederim."

Seb onu serbest bırakırken Jameson bileklerini ovuşturarak "Siktir git!" diye çıkıştı.

Gordon sadece başını eğdi. "Adaletiniz ve merhametiniz için teşekkür ederim, Marki," dedi sessizce ve kötü niyet beslemeden. "Bu gece sizin çatınız altında kalmak benim için bir onur olurdu."

Hüzünlü bir şekilde gülümsüyorum.

Gordon iyi bir adam. Keşke bu işe karışmasaydı. Ama maalesef, gerçekler ortada.

* * *

"Diğer çocuklarla Dungeon oynadığınızı varsayabilir miyim?"

Çalışma odamdaki kitaplığın gizli geçidinden geçerken, güzel mavi gözlü esmer kadını görünce gülümsüyorum.

"Erken geldiniz."

Sabine omuz silkerek, tekerlekli sandalyesiyle yanıma gelirken bana gülümsedi. Ben de ona doğru yarı yolda gelip, dizlerimin üzerine çökerek ona sarıldım.

"Pfft. Paris'ten sıkıldım."

Burun kıvırdım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Göz kırıyor. "İnan bana," diye mırıldanıyor hafif Paris aksanıyla, "biraz Paris bile çok işe yarar."

Pencerelerin yanındaki servis arabasına doğru yürürken kıkırdıyorum. "İçki içiyor musunuz?"

"Evet. Viski, teşekkür ederim."

İkimize de birer kadeh doldurup tekerlekli sandalyesine doğru yürüdüm, ona bir bardak uzattım ve kendi bardağımı da onunkine tokuşturdum. "Peki... ne düşünüyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım ve sonra gözlerimi etrafımızdaki odaya çevirdim.

Yaldızlı tavana bakarken ıslık çaldı. "Aman Tanrım, bu ev! Kahretsin!" Güldü ve başını salladı, bakımlı tırnaklarını koyu kestane rengi saçlarının arasından geçirdi. "Yani, resimlerini görmüştüm ama... Bu bir kale, Vaughn."

Gülerek, "Eh, derler ya, bir erkeğin evi onun kalesidir." dedim.

"Ve sen, her zamanki gibi, her şeyi çok kelime anlamıyla alıyorsun." Başını salladı ve içeceğinden bir yudum aldı. "Ciddi söylüyorum, ev muhteşem. Ve asansör için teşekkürler," diye ekledi, bir yudum daha alırken gözlerini kaçırarak.

"Seb ve Carson'ı, merdivenlerden inip çıkmanız gerektiğinde sizin için belirlenmiş ulaşım aracı olarak görevlendirmeyi düşündüm."

Gülerek, "Eminim çok sevinirlerdi. Ama asansör muhtemelen daha kolay." dedi.

Gülümseyerek bardağımı kaldırdım. "Lanet olsun, senin burada olman harika olacak."

Sabine Lourde ile çok eski bir geçmişim var, neredeyse Seb, Carson ve Gideon kadar eski. Çocukken babası Stellan benim akıl hocam olmuştu. Sendikanın üst kademelerinde yer alıyordu ve sanırım bende henüz kendimde görmediğim bir şeyi görmüştü.

O beni destekledi. Bana işin inceliklerini ve yükselmenin yolunu gösterdi, böylece tüm hayatımı düşük seviyeli bir haydut veya sokak tetikçisi olarak geçirmedi. Benim için bir baba gibi oldu; gerçek babamdan bile daha çok.

Ve sonra, iki yıl önce, Diego Torvallés'in düzenlediği bir bombalı saldırı, o baba figürünü öldürdü ve Sabine'i yirmi birinci doğum gününden bir ay sonra tekerlekli sandalyeye mahkum etti.

O zamandan beri onu kanatlarımın altına aldım, neredeyse hiç sahip olamadığım küçük kız kardeşim gibi. Korumama ihtiyacı yok: felçli olsun ya da olmasın, tanıdığım en güçlü insanlardan biri. Ama yine de...

Stellan beni ailesinin bir parçası yaptı.

Yani artık onun kızını kendime eş olarak aldım.

Sabine son dört ayın büyük bir bölümünü, esasen benim için Fransa'yı yöneten kıdemli Sendika yetkilisi Gaspard Leclerc'in emrinde çalışarak geçirdi. Sık sık gidip geldi: bazen benimle New York'ta, bazen de Paris'te. Son zamanlarda, benimle ve psikopat uyumsuzlardan oluşan ekibimle tam zamanlı olarak Amerika'da olmayı tercih edeceğini itiraf etti.

Şehirde kendine ait bir ev edinme sürecinde. Ama şimdilik Blackbriar Hall'da kalacak.

Kaşlarım çatıldı. "Bak, seni burada istemediğimden değil..."

"Eyvah," diye dramatik bir şekilde yutkundu.

Gözlerimi devirdim. "Şehir, ulaşım açısından biraz daha... hani... daha kolay yönetilebilir olabilir. Burada sürekli eve kapana kısılmış gibi hissedebilirsiniz."

Omuz silkerek, "Evet, ama şehre taşınırsam, Adirondack Dağları'nın meşhur olduğu tüm yürüyüş parkurlarını ve kaya tırmanışlarını kaçıracam" dedi.

İçimden bir ah çektim. O da bana muzipçe sırıttı.

"Kara mizah, Vaughn." Kıkırdar. "Ya da daha çok kız-roller mizahı."

Kendi yaptığı berbat şakaya gülerken içimden bir ah çektim.

Biraz daha sohbet ettikten sonra jet lag'ın etkisi kendini gösterince, bir ay önce kurdurduğum asansörü kontrol etmek ve yatak odasına gitmek için odadan çıktı.

Kendime bir içki daha doldurup gözlemesine çıkıyorum: malikanenin Gotik çatılarından birinin üzerine kurulmuş, devasa, camla çevrili bir oda; neredeyse her yöne uzanan dağların ve ormanların panoramik manzarasına sahip.

Quentin'in gelmesi uzun sürmez.

"Bu ev çok kalabalıklaşıyor."

Başımı salladım, bakışlarım hâlâ pencereden içeriye, güneş bir tepenin ardına batarken son güneş ışınlarını içime çekiyordu.

"Emin misin, dikkat dağıtmaz?" diye soruyor sessizce.

"O ailemden," diye hırladım dişlerimin arasından. "Eğer ima ettiğiniz buysa, hiçbir yere gitmiyor."

"Ben öyle bir şey ima etmiyordum, Vaughn."

Arkamı dönüp içeceğimden yavaşça bir yudum aldım.

"Bulduğunuz kanıt... faydalıydı," diye mırıldanıyorum.

"Bulduğumuz kanıt bu," diye sırtı ve kapının yanındaki kitap raflarına yaslanarak bilgece başını salladı. "Yine de... şüpheleriniz var."

Kaşlarımı çatıyorum. "Jameson Beaumont açıkça bunun bir parçası. O kibirli herif hayatını Veyrac'ın götüne dilini sokarak geçirdi." Başımı sallıyorum. "Ama Gordon..."

"Herkesin dünyaya göstermediği bir yanı vardır, Vaughn." Başını yana eğdi. "Bunu en iyi sen bilmelisin."

"Bu hiç mantıklı değil. Benimle karşı karşıya gelirse kazanacağından çok kaybedeceği var."

"Kanıtı gördünüz zaten."

İstemeyerek başımı salladım. Quentin iç çekti.

"Kralın işi asla kolay değildir, Vaughn. Damokles'in kılıcı her zaman o lanet olası iplikle başının üzerinde sallanır." Bastonuna yaslanarak, gözlüklerinin üzerinden bana baktı, sonra kaşlarını çatarak nazikçe boğazını temizledi.

"Sorun çıkaracak mı?"

"Sana söylemiştim, Sabine tanıdık biri—"

"Sabine'den bahsetmiyorum."

Gözlerim aniden onun gözlerine kilitlendi. İçimde kuduz bir öfke kükredi.

"Hayır," diye hırladım. "Yapmayacak. Çünkü bundan sonra Sendika ile hiçbir ilgisi olmayacak."

Quentin yavaşça başını salladı. "Güzel. Şu anda dikkatin dağılmamalı, Vaughn."

"Değilim."

"Her insan güzel bir yüz karşısında dikkati dağılabilir."

"Hayır, değilim dedim," diye tersledim.

Quentin sadece kaşlarını çattı.

"Bir şey daha var."

Yorgunluktan şakaklarımı ovuşturuyorum. "Ne?"

"Carson az önce sana karşı... rahat davranmıştı."

Ona bakarken kaşlarımı çattım. "Elbette öyleydi. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri."

"Evet, ama her şeyin bir zamanı ve yeri var. Arthur, şövalyelerinden bazılarıyla iyi arkadaştı. Ama önce yuvarlak masa geldi. Bunu unutma." Gözlüğünün üzerinden tekrar bana bakıyor. "Carson King'in bir dosttan ziyade bir yük haline geleceği bir zaman, sandığından çok daha yakın gelebilir—"

"Bu konuşma sona erdi."

Sözler dudaklarımdan soğuk bir şekilde döküldü. Arkamı dönüp camın ardından şimdi kararmış dağlara bakarken gözlemevi sessizliğe büründü.

"Ben sadece yardım etmek için buradayım, Vaughn."

"Biliyorum."

"Bir mirasın yerine getirildiğini görmek."

Odanın sessizliğe büründüğü bir ortamda, pencerelerden dışarı bakmaya devam ederek başımı salladım. Sonunda ona döndüm, ama elbette o artık yoktu.

"Teşekkürler, Büyükbaba," diye mırıldandım şimdi boş olan odaya. İçeceğimi kaldırıp viskinin son yudumunu içtim, sonra gözlemevinden

ıkarken nefesimi verdim.

Evet, Quentin Bancroft'un tüm bunların olup bitmesini görmesi güzel olurdu. Ama bu artık gerçekleşmesi zor bir hayal.

O, otuz yıldır l.

VAUGHN

Söylentilerin aksine, her Syndicate partisi Club Venom gibi bir yerde düzenlenen akıl almaz bir orgi değil.

Bu daha çok Carson ve Sebastian'ın işi, benim ya da Gideon'ın değil.

Sevişirken, kontrolsüz cinsel tatminime tanık olacak bir izleyici kitlesine ne ihtiyacım var ne de istiyorum.

Yani, sadece gizlilik anlaşmaları bile tam bir kabus olurdu.

Ayrıca, son iki haftadır, o özel seks türüne duyduğum özlem giderek artıyor...

Kuyu.

"Yok" ifadesi yanlış olur. "Dikkati dağılmış" ifadesi de doğru değil.

Odaklanmış.

İşte kelime bu. Şiddet, güç ve sadizmle harmanlanmış sapkın sekse olan doymak bilmez iştahım hiçbir şekilde dizginlenemez.

Tamamen odaklanmış durumda. Tek bir kişiye.

Hayatımdan çıkarmayı seçtiğim bir kişi.

Yani hayır, bu akşam Sebastian'ın Central Park West'e bakan devasa üç katlı çatı katındaki buluşma, Evelina'nın diğer gün gizlice girmeyi başardığı türden bir etkinlik değil.

“Bu partide çok fazla kıyafet var.”

...Bu durum, Carson'ın hiç hoşuna gitmedi, diye eklemeliyim.

Sebastian gözlerini devirdi. "Evet, benim evimde kıyafetlerini çıkarma, pislik herif."

Carson dramatik bir şekilde içini çekti. "Çok aşırı bağınazca. Ve misafirleriniz için büyük bir hayal kırıklığı."

Seb başını salladı ve elini çenesinin üzerinden geçirdi.

"Kimse seni çıplak görmek istemiyor, Kral."

Carson homurdandı. "Açıkça yanlış. Ama eğer tek endişeniz benim cinsel organımı görüp, belki de üzerine bahis oynanmaması gerektiğine karar vermelerindense, işte o zaman..."

Sebastian içini çekip bana ters bir bakış attı. "Onu dışarıda bırakamaz mıyız?"

Başımı salladım. "Bunun çocuk istismarı sayılacağından oldukça eminim."

Carson ikimize de orta parmağını gösterince Sebastian kıkırdadı.

"Bunlar, hayat boyu birlikte yaşayabileceğimiz insanlar," diyorum özellikle. "Potansiyel tek gecelik ilişkiler değil. Kimse cinsel organını çıkarmıyor."

Carson kendi kendine mırıldanıyor: "Takımının topallayarak, çıplak ve 'az önce sikilmiş' saçlarla içeri geri döndüğünü söyleyen adamdan bahsediyor bu."

"Maeve'in yardımcısını neden elinden aldığını tam olarak açıklayabilir misin?" diye hırladım ona. "Ya da o yardımcıya neden sanki canını almak istercesine bakıyordun? Ya da o yardımcı, geri döndükten sonra ölümle yüzleşmiş gibi görünüyordu..."

"Pekala," diye tısladı Carson. "Dikkatini verdin. Konuyu kapat."

“Bu...pek bir açıklama gibi gelmiyor, değil mi?” diye sırtıttı Seb.

"Bırak şunu dedim," diye hırladı Carson, hiç beklemediğim bir sertlikle. Bunu daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan Sebastian boğazını temizledi.

“Sanırım ona doğrudan sorabiliriz,” diye homurdanarak çenesini salladı. “Daha yeni geldi.” Kaşlarını çattı. “Ve bakın, bir arkadaşını da getirmiş...”

Anne.

Pezevenk.

Gabriella De Luca'nın Seb'in çatı katındaki dairesine girdiğini görünce çenem kasıldı ve içimdeki vahşi canavar kafesinin parmaklıklarından dişlerini gösterdi.

...Evelina ile birlikte.

Evelina'nın burada olmaması gerekiyordu, hele hele böyle giyinmiş halde hiç olmamalıydı.

Bakışlarım çatı katındaki dairelere saplanırken çenem kasılıyor. İçimdeki canavar daha da yüksek sesle kükrüyor. Ellerim yanlarımda seğiriyor.

Elbette, çatı katına adım atarken hala baştan aşağı pembe giyinmiş durumda. Ama her zamanki "orman hayvanlarıyla uyum içinde" ve "cinsel organı olmayan, masum Prens Charming'imi arıyorum" havası yerine, daha... yetişkinlere yönelik bir şeyler oluyor.

Daha çekici.

Ve onu gördükçe penisim pantolonumun içinde şişiyor.

Elbette.

Mesele sadece elbisenin rengi değil.

Onun hakkında çok az şey anlatıyor.

Az önce topuklu ayakkabılar ve tehlikeli bir etek boyuna sahip askısız bir kokteyl elbisesiyle içeri giren Evelina, kesinlikle masum bir tip değildi.

Hâlâ bir prenses gibi görünüyor, ama bu prenses, Bambi veya yedi cüceyle şarkı söyleyip dans ederken izlemek isteyeceğiniz türden bir prenses değil, ona doyasıya tecavüz etmek isteyeceğiniz türden bir prenses.

Açlık beni kemirse de dişlerimi sıkıyorum.

Davet edilmemişti.

Burada olmaması gerekiyordu.

O artık sendika için önemsiz biri ve bu yüzden hayatta kaldığı için şanslı.

Peki Tanrı aşkına, onu buraya gelmeye iten neydi?

Sebastian ve Carson'ın çocuklar gibi didişmelerinin ancak belirsiz bir şekilde farkındayım. Aynı derecede açık yeşil bir elbise giyen Gabriella De Luca'nın ise farkında bile değilim.

Çünkü tüm dikkatim Evelina'da.

Ve birinin ona bunun ne kadar tehlikeli olduğunu gerçekten anlatması gerekiyor.

Tam o sırada arkasını dönüp etraftakileri taradı.

Beni fark etti ve gözlerimiz buluştu.

Bir anlığına dünyayı Demon'ın gözlerinden görüyorum. Yatağına yayılmış, morluklar ve ısırıklarla kaplı, kan ve meniyle benek benek olmuş çıplak bedenini hatırlıyorum.

Gözlerim ona saplanırken, görüşümü kızıl bir sis kapladı.

Ama sonra bana sırtıyor ve yanakları elbisesi kadar pembeleşirken parmağıyla hafifçe el sallıyor.

Kahretsin.

İşte o zaman onun burada ne halt ettiğini anlıyorum ve bu, hiç ipucunu anlamadan hâlâ Sendikaya girmeye çalışmasından çok daha kötü.

Benim.

Bakirelerle birlikte olmamamın bir sebebi var ve o sebep, yapışkan, saf küçük bir prenses gibi dikkatimi çekmeye çalışarak, topuklu ayakkabılar ve asi bir elbiseyle içeri girdi.

Artık bunu kapatmanın zamanı geldi.

Arkadaşlarımın yanından ayrılmak için özür dilemeye çalışıyorum. Ama gerek yok. Sebastian çoktan diğer birkaç kıdemli üyeye konuşmaya gitmiş bile. Carson ortalıkta yok, Gabriella da yok.

Evet, bunlar acil sorular.

Ama beklemek zorunda kalacaklar.

"Burada ne işin var lan?"

O, yanından geçen bir garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya alıyordu. Evelina, ses tonumun şiddetine şaşırarak döndü, gözleri irileşti ve karşısında duran bana baktı.

"Ben—" Duraksıyor, sonra bana o tatlı, masum gülümsemesini gösteriyor. "Bu, Acolyte'ler ve onların Adept'leri için bir parti—"

"Sen bir mürit değilsin."

Kollarından birini beline dolarken, çıplak kollarında tüyler diken diken oldu. Yutkunurken narin boğazı kasıldı.

"Evet, öyleyim," diyor sessizce.

Gözlerim onun üzerinde delici bir şekilde dönüyor. "Hayır, değilsin. Ben bitirdim."

Şimdi defolup git yoksa seni yiyip bitiririm, küçük kız.

Ama bu aptal yerinde duruyor, gözlerimin içine dosdoğru bakıyor.

Evelina sessizce, "Bana daha önce de söylemiştin -ve burada da çok açık bir şekilde ifade etmiştin- bunu bitirmenin tek yolunun benim 'güvenlik kelimemi' kullanmam olduğunu," diyor. "Ben bunu yapmadım."

"Cesaret takdire şayandır, Evelina," diye hırladım. "Ahmaklık ise pek değil." Buz gibi bakışlarımın altında titredi. "Sana bir çıkış yolu veriyorum," diye fısıldadım sessizce. "Al bunu."

Gözlerini hızla kırıştırdı, boğazı tekrar titredi. "Geçen gece—"

"Hiçbir şey değildi," diye tersledim. "Çocuk havuzunda bedava yüzdüm. Gerçek havuzun ne kadar derin olduğunu tahmin bile edemezsin," diye

hırladım.

Kişisel alanına tamamen giriyorum, o kadar yaklaşıyorum ki geri çekilmek zorunda kalıyor ve sonunda sırtı duvara çarpıyor. Büyük gri gözleri gözlerime bakarken irileşiyor.

Parmaklarının arasında tuttuğu şampanya kadehinde dalgalar oluşuyordu.

Sonra ağzını açıyor.

"Hâlâ buradayım," diye fısıldıyor.

"Neden?" diye homurdandım.

Ben daha da yaklaştığımda Evelina titriyor ve duvara doğru büzülüyor.

"Sendikaya neden bu kadar çok girmek istiyorsun?" diye fısıldadım sessizce. "Sen bir prensessin. Asla gerçekleştirmeyecek liderlik hedefleri olan ikinci doğan değilsin. Bu gece buraya birlikte geldiğin küçük arkadaşın mı? Gabriella mı? O, ağabeyi Nero'nun gölgesinde yaşayarak asla elde edemeyeceği bir güç istiyor." Başımı salladım. "Ama sen öyle değilsin."

Bana dik dik bakıyor. "Ben... ben Sendikaya katılmak istiyorum, çünkü bana Sendikanın kendi üyelerine yardım ettiğini söyledin..."

"Tekrar deneyin."

Babasının kendi yarattığı bu karmaşadan kurtulmasına yardım etmek için hayatını bu örgüte adanmak isteyecek kadar aptal olamaz. Babası, ne onu ne de kendisinden ve kendi hırslarından başka kimseyi umursamıyor.

Hayır. Buraya gelmesinin sebebi bu değil. Belki ilk başlarda öyleydi, ama şimdi değil.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" diye mırıldandım, gözlerim ona doğru parıldayarak. "Bence sadece hayalini kurduğun bir şeyin tadına baktın ve ne kadar hoşuna gittiğini fark ettin." O kadar yaklaştım ki bedenim onun bedenine yapıştı.

Evelina'nın gözleri kocaman açıldı. "Ben—"

"Evelina, buraya benim cinsel organım için mi geldin?"

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Hayır!" diye öfkeyle bağırdı, tüm vücudu kıpkırmızı olmuştu. "Seninle... seninle hiçbir ilgim olsun istemiyorum!"

"Horoz," diye mırıldanıyorum. "Söyle bakalım."

Dudakları bir çizgi haline geliyor ve başı hafifçe sağa sola sallanıyor.

"Söyle."

"Hayır," diye fısıldadı.

Bir nişin gölgelerinde saklanıyoruz. Elim nazıkçe boğazını kavradığında nefesi birden kesiliyor ve parmaklarım nabız noktasına değdiği anda, partideki herkes bir anda yok oluyor.

Dünya, karanlık bir tünele daralıyor, geriye sadece onun iri, korkmuş, ceylan gözleri kalıyor; sanki dünyanın en lezzetli avıymış gibi benimkine bakıyor.

"Bir daha sormayacağım."

Boğazı elimde kıpır kıpır hareket ediyor. Gözleri gözlerime kilitleniyor, tüyleri diken diken oluyor, ağzı o kadar iştah açıcı bir şekilde sinirli bir ifade alıyor ki.

Ağzından salyalar akana kadar sikimizle onu zorla açmaltıyız.

"Horoz."

Bunu hakaret edercesine söylüyor. Hiç fark etmez.

Hâlâ sertleşiyorum. Anında.

Ama yine de, bunun durması gerekiyor.

"Size ilişkimizin bittiğini söyledikten sonra bu partiye gelmeniz son derece aptalcaydı."

Ağzı titriyor. "O kelimeyi kullanmadım," diye hırıltılı bir sesle söylüyor.

"O zaman belki de sana yeterince sert davranmamışımdır."

Artık bunu gerçekten kapatmanın zamanı geldi.

"Bakirelerle birlikte olmamamın bir sebebi var Evelina," diye iç çektim.

Ağız açık kaldı.

"Sen..." Gözlerini kırıştırdı. "Sence ben burada seninle takıntılı olduğum için mi varım?!"

"Ya da buna benzer bir şey."

Gri gözleri bana doğru parıldıyor.

"Sence akli başında herhangi bir kız, bana yaşattığın o korkunç gösterinin daha fazlasını ister mi?!"

Sırıttım. "Lütfen. Amcığın benim korku şovum için paramparça oldu—"

İlk başta, gözlerimde neden sıvı olduğunu ve yüzümden aşağı aktığını gerçekten anlamadım.

Ama sonra, şampanyanın kendine özgü tadı dudaklarımı okşamaya başladı.

Gözlerimi kırıp net bir görüş elde ettim. Evelina bana bakıyordu, yüzünde dehşet ifadesi vardı.

"BEN—"

"Buraya gelmek zaten yeterince hataydı," diye homurdandım sessizce.

"Ama bu mu?"

Elim hızla uzanıp demir gibi boğazını kavradığında nefesi kesildi, kasıldı.

"Bu son derece. Aptalcaydı."

EVELINA

Aklımdaki her düşünce bana dönüp kaçmam için bağılıyor.

Çıkış hemen orada.

Fiziksel olarak kısıtlanmış ya da esir tutulmuyorum. Hatta bileğimdeki demir gibi sıkı tutuşunu bile bıraktı.

Yine de, partide Vaughn'u sessizce takip ediyorum, sanki boynumda görünmez bir tasma var ve ona ayak uydurmak için sendeleyerek peşinden gidiyorum.

Bu adamın üzerimdeki etkisinden kurtulmak için son bir çaba olarak, Gabby'yi arayarak gizlice etrafa bakındım; umarım beni bu adamdan ya da kendimden kurtarır.

Ama onu hiçbir yerde bulamıyoruz.

Burada müttefik yok.

Sadece o.

Vaughn, partinin düzenlendiği açık alanın yan tarafındaki bir kapıyı açıyor ve arkaya uzanıp güçlü elini kolumun üst kısmına dolayarak beni karanlığın içine doğru çektiğinde ürperiyorum. Kapı arkamızdan gürültüyle kapanmadan önce topuklarıma takılıp neredeyse düşecekken keskin bir nefes alıyorum.

Makyaj masasının arkasında duran, tek başına titreyen bir mum, tuvaletin etrafına dramatik, dans eden gölgeler düşürüyor. Kravatını gevşetmeye başlarken gözlerim ona kayıyor.

Söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Boğazım daralıyor.

“Özür dilerim,” diye ağızımdan kaçırdım. “İçeceğimi senin içine dökmek istememiştim—”

"Senin çocukça huysuzluk yapma girişimin umurumda değil," diye mırıldandı Vaughn.

Onun sakin, dengeli ses tonu damarlarımda buz kesiyor. Kızgın değil. Sesinde hiçbir tehdit yok.

Tamamen dümdüz.

Ölü.

İnsanlık dışı.

“Anlamıyorum,” diyorum sessizce.

Vaughn bana döndü, başını hafifçe yana eğdi. "Söyle," dedi sessizce. Buz mavisi gözleri, etrafımızdaki küçük banyodan gelen cılız ışığı emdi, ta ki ürpertici bir yoğunlukla neredeyse parlayana kadar. "Sözünü söyle, Evelina."

Yavaşça başımı sağa sola sallıyorum.

Vaughn içini çekti. "Tekrar ediyorum, o kelimenin yokluğu zımni onayınız anlamına gelir. Neyi kabul ettiğinizi iyice anladığınızdan emin olun."

“Ben—” Sesim titriyor. “Anlıyorum.”

“Hayır, gerek yok,” diyor sessizce. “Ama gerek olacak.” Kravatını tamamen çıkarıyor, sonra yavaşça yumruklarından birinin etrafına sarıyor.

Başımın belaya girmiş olabileceğini tekrar fark edince titremeye başladım.

Peki neden içimdeki bu his daha da sıkışıyor?

Sıkma.

Sıvılaştırma.

"Kurallar var, Evelina."

Geniş omuzlarından ceketini sakince sıyırdı. Duvardaki bir kancaya usulca astıktan sonra bana döndü ve gömleğinin kollarını sıvamaya başladı; kaslı ön kolları, vücudunun geri kalanını kaplayan aynı koyu, girdaplı kafatası, şiddet ve ölüm imgeleriyle kaplıydı.

İçimdeki hisler parlamaya ve kıvılcımlar saçmaya başlıyor.

"Kontrolüm altında olduğun sürece seni becereceğim: ne zaman, nerede, nasıl istersem, istediğim herhangi bir deliğe. İtaat edeceksin, yoksa kapı." Arkamdaki kilitli banyo kapısını işaret ediyor. "Sadece sözünü söyle."

Sesimdeki titremeyi zar zor gizledim. "Yapmayacağım."

Vaughn'ın dudaklarında açgözlü bir gülümseme belirdi.

"Bunu göreceğiz."

Kollarını sıvamayı bitirirken boynunu kütletti.

"Seninle sevişmeyeceğim."

"Bunu beklemiyordum," diye hırıltılı bir sesle konuştum.

"Ama sen seks konusunda naif bir bakış açısına sahipsin, çünkü benim sikim senin güzel amına girip bakire kanında yıkanmadan önce hiç seks yapmamıştın."

Omurgamdan aşağı doğru bir ürperti yayıldı, karnımın alt kısmına kadar kıvrılarak ilerledi.

"Bunu söylüyorum Evelina," diye devam ediyor, "seninle birlikte olmamın aramızda bir ilişki olduğu anlamına gelmediğini anlamam için."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum. "Aptal değilim."

"Öyleyse hepsini yüksek sesle söyle."

Nefes almadan önce dudaklarım bükülüyor. "Biliyorum ki sen..."

"Söyle bakalım," diye mırıldandı.

Yüzüm zonkluyor.

"Benimle birlikte olman, aramızda bir ilişki olduğu anlamına gelmez."

"Söz vermemeniz," diye devam ediyor, "her şeye zımnî onay anlamına gelir. Anlaşıldı mı?"

Titriyorum. "B-böyle bir şeyin anlamı ne?"

"Bence oldukça açık ve anlaşılır."

İçimde bir sıcaklık dalgalanması hissediyorum.

"Bana zarar verecek misin?" diye fısıldıyorum. "Geçen sefer yaptığın gibi?"

"Muhtemelen daha da fazla."

İsa.

Kaşlarım çatıldı. "Bu... bu seni tahrik ediyor mu?" diye mırıldandım, anlamadığım bir şekilde karnımın kasıldığını hissederek. "Acıtıyor mu?"

Vaughn'un gözleri titrek mum ışığında parlıyor.

"Bana verdiğin tepki beni etkiliyor." Çenesi kasıldı. "Acı çektirmekten zevk almıyorum Evelina. Beni etkileyen şey, o acının seni benim için kırılmaya itmesi."

Titriyorum. "Yani... Bu bir güç meselesi mi?"

"Açıkça belli. Oyalanmayı bırak."

Bana doğru yaklaşıyor. Sessizce nefesimi tutuyorum ve sırtım kapıya çarpana kadar geri çekiliyorum.

"Sen... sen ne zaman, nerede, nasıl olursa olsun demiştin..."

"Ve istediğim herhangi bir çukura, evet," diye hırlıyor, yaralı avını takip eden bir yırtıcı gibi yavaşça bana doğru ilerlerken.

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Peki ya o kişi?" diye sessizce soruyorum.

Vaughn olduğu yerde donakaldı, yüzü karardı.

“Yani, başka kişiler de dahil olacak mı?”

Ağzımdan çıkan kelimeler kuru yapraklar gibi hışırdıyor.

Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Ona ve çılgınlığına boyun eğmek ayrı bir şey. Ama ya beni taze et gibi arkadaşlarına sunmak isterse?

"Vaughn," diye hırıltılı bir sesle konuştum, gözlerim faltaşı gibi açılmıştı.
"Ben—"

"HAYIR."

Bu kelime, dudaklarında bıçak gibi sürtünerek çıktı.

"Sadece bana aitsin. Bana aitsin ve benimkinden başka hiçbirinin penisini ellemeyeceksin," diye tısladı, sesindeki soğukluk beni korkuttu. "Anladın mı?"

Başımı hızla sallıyorum.

"Ayrıca, seninle sevişirken sadece sevişeceğim. Öpüşme yok. Sarılma yok."

Vaughn tam önümde durdu, devasa cüssesiyle beni arkamdaki kapıya yapıştırdı. Ellerini kaldırdı, acele etmeden yumruğunun etrafına sarılı kravattı çözdü. Kravatı ilmekleyip düğüm attı, gözleri bir an bile benimkilerden ayrılmadı. Boğazımdan bir nefes kesilmesine neden olan ani bir hareketle düğümü sıktı.

Sonra kravattı bana uzattı.

Kaşlarımı çatarak, aşağı doğru sarkan ilmekli düğüme bakıyorum.

"Al bunu."

Ellerim titriyor, ipeği onun ellerinden alıyorum.

"İpliği boynuna geçir."

Kalp atışlarım hızlandı ve karnımın alt kısmında kıvrınma hissi oluştu. Gözlerim ona dikildi, gülümseyip şaka yaptığını itiraf etmesini bekledim.

Hayır, öyle değil.

Çünkü o öyle değil.

Sözünüzü söylememeniz, zımni onay anlamına gelir.

Kollarımı kaldırıp kravatı başımın üzerinden geçirerek boynuma yerleştiriyorum.

“Bana sonunu ver.”

İpek ipliği ona uzatırken titriyordum. Vaughn ipliği aldı, gözleri benimkine kilitlenmişti. Sonra yavaşça çekti.

Ve çekiyor.

Bağ boğazımı sıkıyor, beni boğacak kadar değil ama nabzımın hızlanmasına ve karın kaslarımın kasılmasına yetecek kadar baskı oluşturuyor.

"Diz çökün," diye mırıldandı.

Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda boğazım kurudu ve kalbim tehlikeli bir şekilde çarpıyordu.

"Şimdi, prenses," diye hırladı.

İçimdeki bir parça hâlâ ona meydan okumak istiyor. Belki de diğer bir parçam, mikrofonu yere bırakır gibi güvenli kelimemi söyleyip, tüm bu çılgınlıktan kurtulmak için oradan ayrılmak istiyor.

Ama diğer yanımda, geçen gece beni yere devirip bir fahişe gibi becerdiğinde ve evet, canımı acıttığında canlandı...

İşte o taraf kazanıyor. Onun önünde tuvaletin zeminine diz çöktüğümde kontrolü ele geçiren taraf o oluyor.

Vaughn'un mavi gözleri parıltıyor.

"Penisimi çıkar."

Tereddüt ettiğimde kravatı çekiştiriyor. Boğazımdaki ipek hafifçe sıkılaşıyor, inlememe ve itaat etmeme neden oluyor. Ellerim titreyerek kemerine uzanıyorum, gözlerim daralıyor ve kemeri ararken beceriksizce hareket ediyorum.

"Açamıyorum," diye mırıldandım, yüzüm kızararak.

Vaughn ellerimi kenara itti ve kemer tokasını çözdü. Ardından pantolonunun düğmesini açtı ve kollarını tekrar yanlarına indirdi.

“Sıra sende.”

Yutkundum ve elimi fermuarına uzattım. Parmaklarımın arasına aldım ve aşağı doğru çektüğimde, pantolonunun içinde ağır ve kalın bir şeyin kıpırdadığını hissedince yüzüm kızardı.

O zaten çoktan sertleşmiş durumda. Bu beni neden bu kadar heyecanlandırıyor?

Fermuarı tamamen açarken bacaklarım birbirine kenetleniyor. Sonra pantolonunu tutup dizlerine kadar çekiyorum.

İsa.

Siyah boxer şortunun ön kısmı tam yüzümün önünde müstehcen bir şekilde kabardı. Ona bakarken yüzüm bembeyaz oldu, siyah pamuklu kumaşın içinde atan o kocaman çıkıntıya bakışlarım kaydıkça boğazım düğümlendi.

Parmaklarım bel bandının içine giriyor ve kulaklarımda gümbür gümbür atan kalp atışı, kaslı kalçalarından boxer şortunu aşağı doğru sıyırmaya başladıkça daha da şiddetleniyor ve yükseliyor.

Aniden, cinsel organı serbest kaldı.

Kutsal.

Cehennem.

Bir an için kelimenin tam anlamıyla donakaldım, öylece diz çökmüş ona bakakaldım.

Uzun. Çok kalın, şişkin ve daha koyu bir başı var. Şaft boyunca tabanına kadar uzanan atan bir damar ve bacaklarının arasında sarkan büyük, ağır görünümlü testisler.

Biliyorum, bunu kıyaslayabileceğim neredeyse hiçbir şey yok. Ama porno izledim. Ve bu, orada gördüklerimden kat kat daha büyük.

Bu kadar şey nasıl oldu da içime sığıdı?!

"Ağzını aç, prenses."

Yüzüm kızardı. Karın kaslarım kasıldı. Bacaklarımın arasında dayanılmaz bir sızı oluştu.

"Ben... yani..."

Dudaklarının kenarları eğlenceyle kıvrıldı. "Daha önce hiç penis emmedin ki."

Yüzümü buruşturup başımı salladım. "Hayır," diye mırıldandım.

"Bu gece tek ihtiyacım ağzının ıslak bir delik olması. Bu gece sikimi emmeyi öğrenmeyeceksin Evelina." Gözleri tekrar parladı. "İyi bir küçük fahişe olacaksın ve ben yüzünü sikerken dizlerinin üzerinde kalacaksın."

Biliyorum, biliyorum, şu anda söylediği her şey beni güvenli kelimemi haykırmaya, belki de ona tokat atmaya ve sıkıcı hayatıma geri koşturmaya itmeli.

İğrenmeliyim.

Kapatıldı.

Öfkeli.

Ben... değilim.

Kaslı karın kaslarından ve kalçalarının V şeklindeki kıvrımlarından yukarı doğru kıvrılan, kocaman, şişkin ereksiyonuna bakıyorum ve bunların hiçbirini hissetmiyorum.

"Ağzını aç, bebeğim."

Bebek.

Tanrım, onun bunu söylemesine neden bu kadar bayılıyorum?

Titriyorum, yüzümün önünde sallanan penisin üzerinden ona bakıyorum. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, kalbim tekliyor, içimde elektrik çarpıyor.

Dudaklarımı aralıyorum.

Vaughn, çenesini sıkarak, bana aşağıdan bakarken penisini avucunun içine alıyor ve şişmiş başını açık, bekleyen ağzıma doğru yönlendiriyor.

Başının dudaklarımı daha da açmaya zorlamasıyla inliyorum, ağzıma girerken çenem geriliyor. Dudaklarıma ve dilime değdiği hisse hazırlıklı değilim; sanki demir bir çubuğun etrafına sarılmış ipek gibi. Hafif tuzlu ve tatlı bir şey dilimin üzerinden süzülüyor ve yutarken ürperiyorum.

Vaughn inledi, gözleri alev alev parladı ve çenesi kasıldı. Daha derine itti ve penisinin daha da içeri kaymasıyla anında biraz boğulacak gibi oldum.

Sonra aniden daha sertçe itti, devasa penisini boğazımın arkasına soktu. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve ağzımın kenarlarından salya akarken, onun muazzam büyüklüğü karşısında öğürdüm ve boğuldum.

Vaughn geri çekildi ve penisinin ağzımdan kayıp çıkmasıyla şiddetli bir şekilde nefesim kesildi.

Az önce bana "iyi bir küçük fahişe" olacağımı söylerken "yüzümü sikeceğim" dediğinde hissettiğim o hain, yakıcı, elektrikleyici duygunun aynısıydı.

Bu durumun yarattığı aşağılanma beni tiksindirmeli. Ya da öfkeliendirmeli.

Ne ikisini de yapıyor. Aslında tam tersini yapıyor.

Gözlerim hala yaşlarla bulanıklaşmış bir halde ona bakıyorum, derin bir nefes daha alıyorum ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Açık."

Bir yanım bu kadar çabuk itaat ettiğim için utanç duyuyor. Diğer yanım ise Vaughn'un kalın, ağır penisinin tekrar dudaklarımın arasına girip boğazımın ta derinliklerine kadar ilerlemesiyle eriyor ve ısıyor.

Onun büyüklüğü karşısında öksürüyorum ve boğuluyorum. Öğürme refleksim devreye giriyor, ağzıma girip nefes yollarımı tıkamadan önce kasılmalar ve spazmlar geçiriyor, ardından parıldayan, zonklayan penisini geri çıkarıyor.

Şişmiş başımdan alt dudağıma doğru sarkan bir tükürük damlasıyla ona bakarken gözlerimden yaşlar süzülüyordu, iç çamaşırım o kadar ıslaktı ki,

yemin ederim bacaklarımdan aşağı sızmaya başlayacaktı.

Orada diz çökmüş, nefes nefese kalmışken, onun penisi tekrar yüzümü becermek için beklerken kendimi aşağılanmış veya küçük düşürülmüş hissetmiyorum.

Kendimi canlı hissediyorum.

Bu sefer onun emrini beklemiyorum. Buz gibi, muhteşem gözlerine bakıyorum ve ağzımı sonuna kadar açıyorum.

Şakağında bir damar atıyordu ve gözleri karanlık, yakıcı bir güçle gözlerimin içine bakarken çenesinin gıcırdadığını gördüm.

"Aferin kızım."

Penisini bir kez daha ağzıma sokuyor. Bu sefer, müstehcen ve öğürme sesleriyle karışan "gluck" sesleri beni ateşe veriyor.

Bu, içimdeki sapkın bir yerden gelen bir inilti.

Vaughn inliyor ve ben de şişmiş penisinin etrafında inliyorum, o da iki elinin parmaklarını saçlarımdan arasından geçiriyor. Başımı kapıya yaslıyor, kalçaları ağzım vajinaymış gibi içeri dışarı hareket ediyor.

Ağzımdan akan salya çenemin üzerinden serbestçe damlıyor ve o bir eliyle aşağı uzanıp aniden elbisemin üst kısmını çektiğinde tekrar inliyorum. Göğüslerim serbest kalıyor, meme uçlarım gergin ve acı verici derecede sertleşiyor, o da ağzımı becermeye devam ediyor.

"Aptal bir orospu gibi güzel elbisenizin her yerine meni ve tükürük bulaşmasını istemezdik, değil mi?"

İsa Mesih.

Sanki ne kadar sertleşirse ve sözleri ne kadar iğrençleşirse, o kadar çok tahrik oluyorum. Utanmadan bacaklarım birbirine kenetleniyor, vajinam sırlıklam ıslanıyor ve iç çamaşırdan sürtünme ve baskı arıyorum.

Kapı çalınca boğazım düğümleniyor ve neredeyse yerimden fırlıyorum.

Vaughn hareketsiz kalıyor ama penisinin başını dudaklarımdan arasında tutmaya devam ediyor.

Kapı tekrar çalıyor.

"Merhaba?" diye sesleniyor karşı taraftan bir kadın. "İçeride kimse var mı?"

"Peki, prenses?" diye mırıldandı Vaughn, bana kötü niyetli bir gülümsemeyle bakarak. "Cevap vermemek ayıp olur."

Yüzüm kızardı ve ellerimi kaldırıp kalçalarını iterek penisini ağızımdan çıkardım.

Kapı tekrar alınırken bile elimi itip başını salladı.

"Kadına cevap ver," diye mırıldandı Vaughn.

Onun penisi hâlâ ağızımdayken cevap vermemi istiyor.

"İşgal altında!" diye sesleniyorum.

"Awkoopaaahd" gibi çıkıyor ağızımdan. Vaughn'un saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor.

"Affedersiniz?" diye sesleniyor kadın. "Özür dilerim, diğ er misafir tuvaletinde sıra var."

Vaughn ağızıma sertçe girerken inliyorum. Hızla içeri ve dışarı pompalamaya başlıyor, kocaman penisi boğazımın arkasına tekrar tekrar saplanıyor ve tuvaleti teslimiyetimin sesleriyle dolduruyor.

Aşağıya uzanıyor ve başparmağıyla işaret parmağı arasında meme uçlarımdan birini acımasızca sıkıştırıp b ukerken, penisinin etrafında ıglık atıyorum. Bacaklarımda arasında sıcaklık birikiyor, vücudum kapıya doğru titriyor, o da yüzümü derin ve vahş i vuruşlarla beceriyor.

Birdenbire nefes nefese kaldım, gözlerimden yaşlar, rimel ve t  k  r  kler akarken ona baktım, o da geri çekildi. G  zlerimiz kilitlenirken, kocaman, damarlı, şişkin penisini tam   n  mde okşadı.

"Ağızını a, prenses."

Boşalmanın ilk fiş kırması, beklenmedik bir şekilde kafasından fiş kırıp alt dudağıma sıçrayınca irkilmeme neden oldu. Sonraki fiş kırma ise dilime, ardından çeneme geldi.

Sonra tekrar ağzım.

Yanağım.

Burnumun köprüsü.

Boynum.

Göğüslerim.

Kendimi çok güçlü hissediyorum.

Daha önce hiç hissetmediğim bir duygu ve damarlarımı sıvı ateş gibi dolduruyor. Ham arzu, kadınlık ve cinsellik vücudumda patlıyor, inliyorum, ellerim uyluklarımı sıkıca kavlıyor.

"Lütfen!?" diye seslendi kadın, kapıyı yumruklayarak. "Acil bir durum var!"

Ayağa kalkmaya çalışırken yüzüm sıcaktan zonkluyordu. Vaughn beni sıkıca kavradı ve bizi döndürdü.

"Nereye gittiğini sanıyorsun lan?" diye homurdandı kulağıma, sırtımı göğsüne yaslayıp ikimiz de lavabonun üzerindeki aynaya bakarken.

"Ben...o kadın—"

"İster kanepeye işesin ister pantolonuna sıçsın, umurumda değil."

İşte o zaman iki şeyi fark ettim: birincisi, tam bir fahişe gibi görünüyordum; elbisem aşağı çekilmiş, bacaklarım titriyordu ve yüzümün her yerinde meni, tükürük ve dağılmış rimel vardı.

Peki ya iki?

Vaughn hâlâ zorlu biri.

Çok zor.

Aniden, beni şiddetle öne eğdi. Nefesim kesildi, ellerim aynaya yapıştı, o da elbisemi yukarı doğru itti. Külotumu dizlerime kadar indirdi, bacaklarımı ayırdı ve kalın penisini vajinama soktu, kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Benim için çığlık at, bebeğim."

Tek bir güçlü hamleyle içeri giriyor. Bütün gün beni çıldırtan bir kaşıntının sonunda giderilmesi gibi, içimde biriken baskının nihayet dışarı çıkabilmesi gibi, boğuk, çaresiz bir zevk çılgılığı atıyorum.

İnliyorum, parmaklarım önümüzdeki aynayı tırmalıyor, Vaughn kalçalarımın tutup beni sertçe becermeye başlıyor.

Kalçalarının popoma çarpmasının çıkardığı yüksek, ıslak şapırtılar küçük odayı dolduruyor. Dudaklarımı ısııyorum, menisinin tadını alıyorum ve çok ses çıkarmamaya çalışıyorum. Ama nafile. Parmakları kalçalarıma saplanıyor ve kocaman penisi tekrar tekrar içime giriyor, varlığından bile haberdar olmadığım yerlere ulaşıyor.

Elini uzatıp saçlarımdan bir tutamını avucuna aldı, başımı geriye doğru çekti ve aynadaki kendi fahişe yansıma ile yüzleşmeye zorladı.

"Bak prenses, sikimi nasıl alıyorsun," diye hırslı bir şekilde homurdanıyor. "Ne kadar da orospu gibisin, ucuz bir sürtük gibi sikilirken yüzünden meni damlıyor."

Rahatla. Rahatla. Rahatla.

Dudaklarımı sıkıca kapatarak zevkle çılgılık atıyorum, o bana sertçe girerken sırtımı kamburlaştırıyorum. Avucu kalçama sertçe vuruyor, boğazımdan bir çılgılık koparıyor. Bunu tekrar yaptığında sessiz kalmaya çalışmayı bırakıyorum, o bana sertçe girerken daha fazlasını isteyerek bağırıp çağırıyorum.

Saçlarımı daha sıkı kavradı, yüzümü aynaya iyice bastırdı, tüm vücudum bu inanılmaz sapkınlığın karşısında çökerken menisi cama bulaştı.

"Şu aynayı çok dağıtıyorsun prenses," diye homurdanıyor, daha sert ve hızlı bir şekilde ileri geri hareket ederek dudaklarının kulağıma değmesine izin veriyor. "Temizle şunu."

Tanrı bana yardım etsin.

Evet.

Dilim ağzımdan fırlayıp aynadaki meniye yalamaya başlarken, Vaughn da beni bir makine gibi becermeye devam ediyor ve bu sırada karın bölgem

kasılıp gevşiyor.

Kapıyı tekrar çalan kadının sesini belirsiz bir şekilde duyuyorum. Vaughn'un bana kapıyı açmamı söylediğini ve onun muhteşem penisinin içimdeki büyüğü bir noktaya tekrar tekrar sürtündüğünü, bacaklarım titreyene ve ayak parmaklarım ayakkabımın içinde kıvrılana kadar "neredeyse bitmek üzereyim" diye bir şeyler gevelediğimi hatırlıyorum.

Kalçama vuruyor. Saçımı çekiyor. Beni acımasızca beceriyor.

Sonunda artık dayanamıyorum.

“Vaughn—!”

"Gel bakalım bebeğim. İyi bir küçük fahişe ol ve şişman sikimin üzerine boşal."

İsa...

"Burada lanet olası bir kuyruk var!" diye bağırdı ses kapının ardından.

“Geliyorum!” diye çığlık attım. “Geliyorum!!”

Bütün vücudum kaskatı kesildi, titredi ve hayatımın en büyük orgasmı beni paramparça ederken darmadağın oldu. Vaughn inledi, derine doğru itti ve sonra penisi patlarken saçlarımı ve kalçamı sıkıca kavradı. Kaslarının kasıldığını ve sıcak meninin içimde patladığını hissettiğimde çığlık attım, iç duvarlarımı boyadı, o orada kendini tutarken ikimiz de titreyip nefes nefese kaldık.

Onun yavaşça çıkmaya başladığını hissederken lavaboya ve aynaya can havliyle tutunuyorum. Serbest kaldığında inliyorum, menisinin benden sızmaya başladığını hissediyorum.

Hiçbir şey söylemeden eğilip külotumu tekrar yukarı çekti.

"Boşalmamı tam orada tut."

Ben hâlâ lavabonun başında yığılmış halde otururken o pantolonunu tekrar giyip fermuarını çekiyor. Ceketini tekrar giyiyor ve sakince boynumdaki kravatını çözüp cebine koyuyor. Sonra aynada kendine bakıp saçını düzeltiyor.

O kulağıma doğru eğilirken nefesim hâlâ titrek kesik kesik çıkıyordu.

"Aferin kızım. Şimdi kendini toparla. Birinin tuvalete gitmesi gerekiyor."

Vaughn kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce lavabodan sendeleyerek uzaklaşıp kapının arkasına saklanmaya zar zor vakit buldum.

"Sonunda!" dedi kadın gergin bir şekilde. "İhtiyacım var—"

"Sıranı beklemen gerek," diye homurdandı Vaughn. "Birazdan çıkacak."

Kapıyı kapatıyor ve kadının belirsiz bir şekilde "O mu?" dediğini duyuyorum.

Aynaya bakmak için döndüğümde ayakta durmakta bile zorlanıyorum.

Aman Tanrım.

Yüzüm kızararak hızla elbisemi yukarı çekip düzeltmeye çalıştım. Yüzümü ıslak kağıt havlularla olabildiğince temizledim, sonra da sanki tuvalette sert bir porno filmi çekmişim gibi görünmemesi için saçlarımı düzelttim.

"Peki, bu kadar uzun süren işiniz tam olarak neydi?"

Kapıyı nihayet açtığımda kadın tam karşımdaydı. Kollarını göğsünde kavuşturdu, sanki beni utanmam gereken bir şey yaparken suçüstü yakalamış gibi kendinden emin bir ifadeyle baktı.

Bir anlığına, eski Evelina devreye giriyor. Yirmi üç yıldır yaşadığım, sınırları aşmayan, skandal yaratacak hiçbir şey yapmayan ve hiçbir şekilde partilerdeki tuvaletlerde sapıkça, kontrolsüz seks yapmayan Evelina.

Evelina, kaçıp bir sonraki ay boyunca evde yastığının altına başını gömmek için saklanmadan önce neredeyse içinden sessizce özür dileyecekti.

Ama sonra yeni Evelina yönetimi devralıyor.

Bana dik dik bakan bu kadını tanımıyorum. Onu daha önce hiç görmedim ve büyük ihtimalle bir daha da görmeyeceğim.

Ayrıca?

Ben hiçbir yanlış yapmadım.

“Ah—orada mı?” Ona gülümsedim, parmağımla rujumu hafifçe sildim ve yaklaştım. “Seks yapıyordum.”

Gözleri kocaman açıldı.

"Gerçekten zor," diye ekledim yüzümde kocaman bir gülümsemeyle.
"Partinin tadını çıkarın!"

Sonra bebek yavaşça uzaklaşıp kendine başka bir kadeh şampanya bulmaya gidiyor.

VAUGHN

"BUNUN İÇİN TEŞEKKÜRLER."

Masada karşımda oturan kardeşime bakarken çenem kasılıyor. "Bunu onun için yapmıyorum, biliyorsun. Bunu senin için yapıyorum."

Val gözlerini devirdi. "İşte bu yüzden sana teşekkür ettim, aptal herif."

"Şunu açıkça belirtmek istiyorum—"

"Vaughn, son birkaç ayda bana babamız hakkındaki görüşlerinizden daha net bir şekilde ortaya çıkan başka bir şey olmadı."

Sırıttım. "Yani, öldüğünü sandığım zaman onu daha çok seviyordum, öyle mi?"

"Aman Tanrım..." Val gözlerini kaçırıp başını salladı. "Sendika nasıl? Bond kötü adamlarının malikanesi nasıl? Psikopat küçük arkadaşların nasıl?"

"İyi. Muhteşem. Hâlâ psikopat," diye homurdanıyorum. "Sevgilin nasıl?"

"Yapma." Val'in bakışları masanın üzerinden bana dikildi. "Roman'ı geçici bir ilişkiymiş gibi göstermenden nefret ediyorum. Birlikte yaşıyoruz. Hiçbir yere gitmiyor. Onu seviyorum."

Aşağıya doğru baktım. "Özür dilerim. Ben..." Nefesimi verdim. "Biliyorum. Özür dilerim."

Bir zamanlar, kardeşimle çok yakındık. Büyüdüğümüz duygusal istismar, fiziksel ihmal ve yoksulluk cehenneminde, başka çaremiz yoktu. Annemiz

oturma odasında fuhuş yapardı. Babam ise araba tamir işleriyle uğraşır, aklına gelen her türlü küçük suça bulaşırdı.

Şimdi, dışarıda, karanlık tarafa geçen ve karınlarını doyurmak, başlarını sokacak bir yer bulmak için her şeyi yapan ebeveynlere sahip milyonlarca çocuk var.

Ama anne babalarımız bizim için yaptıklarını yapmadılar.

Bunu kendileri için yaptılar. Uyuşturucu için.

Oksikodon. Eroin. Metamfetamin. Paraları bittiğinde ve bunları solumak zorunda kaldıklarında ortaya çıkan tiner ve benzin kokusunu çok net hatırlıyorum.

Ama ihmal edilme kısmı iyi tarafıydı. Bizi neredeyse mahveden şey ise geri kalanıydı.

Annemin öfkesi fiziksel şiddete dönüştüğünde. Müşterilerinden biri, Val ve benim yatak odası dediğimiz o küçük dolaba gizlice girip bize dokunmaya çalıştığında. Babam, Val ve benim sahip olduğumuz berbat, ikinci el oyuncakları çalıp metamfetamin parası için rehin verdiğinde.

Val'in duyduğu hikaye şu: Bir kış günü, ısıtma kesilince, mutfak boş kalınca ve annemle babam üç gün boyunca ortalıkta olmayınca, sonunda evi terk ettik.

Daha doğrusu, ben ayrıldım ve Val'i de yanımda götürdüm.

Üzerimize ne bulursak giydik ve onu şehir merkezine götürdüm; aklımı karıştıran bir fikirle, Greyhound otobüs terminalinde bir otobüsün bagaj bölümüne gizlice girmeyi planladım.

Bunun yerine, vitrininde büyük, yumuşak yataklar olan, son derece sıcak bir görünüme sahip bir mobilya mağazasına rastladık. Arka kapıyı kırarak içeri girdim, kardeşim yüzü mosmor olmuş ve yarı ölüydü, ancak mağazanın aslında Obsidian Sendikası'na ait bir güvenli ev ve uyuşturucu dağıtım merkezi için paravan olduğunu keşfettik.

Bizi öldürmek yerine, bizi yanlarına aldılar, New York'a getirdiler, yaşayacak yer ve yiyecek verdiler; karşılığında tek istedikleri, kendimizi

örgüte adamamızdı.

Birkaç yıl boyunca bir depoda çalıştık, sokak satışları için uyuşturucu paketliyorduk, ta ki bir gün DEA baskın yapana kadar.

Val, bir ses bombasıyla bayıldı ve ben bir seçim yaptım.

Gerçekten çok zor bir soru.

Onun suç dolu bir hayattan öte bir şansı hak ettiğine karar verdim. Bu yüzden sendika muhafızlarına öldüğünü söyledim, cüzdanımı ona bıraktım ve kaçtım.

Val, polisler tarafından bulundu; cüzdanında birkaç dolar ve benim YMCA kimlik kartım vardı, ancak kim olduğunu hatırlamıyordu.

Bundan sonra zorlu yıllar geçirdik. Ben Sendikanın alt kademelerinde tırmanmaya çalışıyordum. O ise New York'taki koruyucu aile sisteminde hayatta kalma mücadelesi veriyordu; Vaughn olarak, kim olduğunu hatırlamıyordu, sadece üzerinde "Vaughn Bancroft" yazan ve kendisine çok benzeyen bir fotoğrafın olduğu bir kimlik kartı vardı, çünkü biz her zaman birbirimize çok benziyorduk.

Tekrar ediyorum, bu onun bildiği hikaye, çünkü ben ona bunu anlattım.

Gerçeği açıklamak çok zor.

Hatırlayabildiğiniz yaştan beri kafanızın içinde çeşitli başka kişilikler olduğunu birine nasıl anlatırsınız? O gece evden ayrılmanızın gerçek nedeninin, hiç tanışmadığınız bir dedenin tezahür etmiş kişiliğinin haftalardır geceleri sizinle konuşması olduğunu nasıl açıklarsınız? Bu hayaletin size güvenli evden bahsettiğini ve sizi o gece bir zamanlar ailesi dediği bir organizasyonun kollarına götürdüğünü nasıl açıklarsınız?

Evet. Söylemeye gerek yok, Val'e o kısmı henüz anlatmadım.

Ona anlatmadığım çok şey var. Muhtemelen bu yüzden, bir yıldan fazla bir süre önce yeniden bağlantı kurmamıza rağmen aramızda hala bir duvar var ve bu yüzden istemeden hep ona yanlış şeyleri söylüyor gibi görünüyorum.

“Val.”

Masada karşımdan bana dik dik bakıyor. "Ne?"

“Özür dilerim. Gerçekten. Roman'ın sizin için önemli olmadığını ima etmeye çalışmıyordum.”

Başını başka yöne çeviriyor. "Ama bunun hoşuna gitmediğini biliyorum. Yani, bizden bahsediyorum."

“Aman Tanrım, Val.” Kaşlarımı çattım. “Kimi sevdiğin, erkek mi kız mı, umurumda bile değil.”

Gözlerini devirdi. "Homofobik olduğunu kastetmiyorum, salak herif. İkimiz de homofobik olmadığını biliyoruz. Roman'ın soyadı yüzünden onaylamadığını kastediyorum."

Ağzımı bilerek kapalı tutuyorum.

"Görmek?"

"Ne?" diye hırladım sonunda. "Yalan söylememi mi istiyorsun? Haklısın. Tam anlamıyla Bratva ile aynı yatakta olman hoşuma gitmiyor."

"Küresel bir suç imparatorluğunun lideri olan adam bunu mu söylüyor!" diye karşılık veriyor.

Masayı devirip, onu o hayattan uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı, asla anne babamızın yaşadığı ya da benim sonradan seçtiğim hayata yakın bir yerde yaşamasını istemediğimi haykırmak istiyorum.

Ama bunu yaparsam onu kaybederim. Ve bazen birbirimizi ne kadar çıldırtsak da, o hala benim küçük kardeşim.

Ellerimi kaldırıyorum. "Tamam, ateşkes. Lütfen."

“Pekala,” diye homurdandı Val. Sonra bana küçük bir gülümseme gönderdi. “Ama sadece bu gece geldiğin için. Ciddi söylüyorum, teşekkür ederim. Biliyorum, hâlâ aranızda anlaşmazlıklar var—”

"Şu konuyu artık kapatalım, olur mu?"

Dediğim gibi, Morgan Bancroft'ı on iki yıl önce annemizle birlikte eroin yüzünden aşırı dozdan öldüğünü sandığım zamanlar çok daha fazla seviyordum.

Sonra, dört ay önce, ölümden geri döndü.

Anlaşılan annemiz aşırı dozda uyuşturucu almışken, Morgan uyuşturucunun etkisini tamamen ortadan kaldırmadan önce ona bir doz Nalokson enjekte etmeyi başarmış.

Val ile benim yıllar önce kaçtıktan sonra öldüğümüzü sandığı için McKeesport'tan ayrıldı ve sonraki on iki yılını Alaska'da kendini bulmakla geçirdi.

Kendisi ve iddiaya göre ayıklık.

Ta ki Val'in adını ve fotoğrafını New York Magazine'de erkeklik ve sanat üzerine bir makalede görene ve onunla iletişime geçene kadar.

Kardeşim bunun tam anlamıyla bir Hallmark filmi mucizesi olduğunu düşünüyor.

Kesinlikle katılmıyorum.

"Lanet olsun, geç kaldı!" diye homurdandım, saate dik dik bakarak.

Val içini çekti. "Sorun değil."

"Masayı sadece doksan dakika için kullanabiliyorsunuz," diyorum soğukkanlılıkla. "Burası iki Michelin yıldızlı, Val."

Bana ters bir bakış attı. "Bana buranın sahibi olduğunu söylememiş miydin?"

"Ortak sahibi," diye mırıldanıyorum. "Ama mesele prensip meselesi. Dünyanın en berbat babası sıralamasında ilk beşe girdikten sonra, biraz da zamanında işe gelmek için çaba göstermesi gerekirdi diye düşünürsünüz."

Kardeşim bana soğuk bir bakış attı. "Ona biraz anlayış gösterir misin? Elinden geleni yapıyor, Vaughn."

"O bir bağımlı."

Bana zehirli bir bakış fırlattı. "İnsanlar değişebilir."

Başımı salladım. "Hayır, yapamazlar."

Bok.

Roman alkol bağımlılığı tedavisi görüyor. Altı aydır alkol kullanmıyor.

“Bu...yanlış anlaşıldı,” diye homurdandım. “Özür dilerim.”

Val başını salladı ve başka yöne baktı.

“Demek istediğim şuydu,” diye iç çektim, “bağımlılığının üstesinden gelip gelmemesi umurumda değil. Umurumda olan, bize yaşattığı cehennem.”

Tekrar söylüyorum, Val bunun yarısını bile bilmiyor ve asla da bilemeyecek. Çünkü onu seviyorum, her ne kadar o ve Roman'la bulduğu mutluluk beni çıldırtıyor olsa da.

Val, "Aslında o bu konuda konuşmak istiyor, eğer izin verirsiniz," diyor. "İkimiz arasında gerçekten güzel sohbetler ettik..."

"Bunu yapmaman gerektiğini düşünüyorum."

Çenesi kasıldı. "Not edildi."

Masa örtüsüne parmaklarımla vuruyorum ve sonra tekrar saate bakıyorum.

“Bu arada,” diyorum, “telefonunuzun her zaman olması gerektiği kadar güvenli olmadığını fark ettim.”

Val sırttı. "Roman'a gönderdiğim çıplak fotoğrafların sızmasından mı endişeleniyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Mesajlaşarak yaptığımız bazı konuşmaların katı kuralları var..."

“Rahat ol, James Bond,” diye iç çekti Val. “Aptal değilim. Suç teşkil eden her şeyi siliyorum. Ayrıca, merhaba, senin gibi biriyle ilişkim var?”

Hayır, değilsin.

Tam o sırada Val ayağa kalktı, sırttı ve yanımdan geçip gitti.

Kahretsin.

Arkamı döndüm, yüzümde bir maske vardı; Morgan'ın Val'i sıcak bir şekilde kucaklamasını izledim, ikisi de eski dostlarmış gibi

gölümsüyorlardı.

Val, Morgan'ın "ayık bir hayat sürme, eski borçları ödeme" rutinine gerçekten ısındı.

Yapmadım. Ve asla yapmayacağım.

Biliyorum Val'in hayatının ilerleyen dönemlerinde, koruyucu aile sisteminde kendi korkunç deneyimleriyle başa çıkmak zorunda kaldığını. Ama benim korkunç deneyimlerim çok daha önce kapımı çaldı ve bu şerefsiz, kendi öz oğlu, kendi kanı, beni bunlardan korumak için orada değildi.

Morgan'ın yaşadığını gerçekten biliyordum. On yıldan uzun bir süredir Alaska tundrasında Yaşlı Adam ve Deniz fantezilerini yaşadığını biliyordum.

Ama Val ile yeniden iletişime geçtiğimizde, kardeşimi korumak istediğim için Morgan'ın annemizle birlikte öldüğünü söyledim.

Morgan ve Val sonunda birbirlerinden ayrılıp omuz omuza birbirlerine vurdular. Ne olduğunu anlamadan önce Morgan döndü, bana doğru koştu ve istemediğim, kesinlikle de arzu etmediğim bir ayı kucaklamasıyla kollarını bana doladı.

Kollarım kaskatı yanlarımda, sinirlerim alt üst olmuş bir halde orada duruyorum, ancak sonunda geri çekilmeyi başarıyorum.

Dışarıdan bakıldığında soğuk bir gülümseme sergiliyorum.

İçimde çıldırmak üzereyim.

"Bir dakika, affedersiniz," diye homurdanıp arkamı dönerek erkekler tuvaletine doğru yürüdüm.

Kapı arkamdan daha yeni kapanmıştı ki, hızla dönüp parmak boğumlarımı kapıya o kadar sert vurdum ki, kapı ezildi. Bunu tekrar tekrar yaptım, ancak elim protesto edercesine acı bir ses çıkarana kadar durmadım.

Parmak boğumlarımı soğuk suya sokuyorum, sonra lavabonun kenarlarını kavrayıp hızla akan musluğa bakıyorum. Eğilip yüzüme su sıçratıyorum,

yutkunuyorum ve yakamı çekiştiriyorum, sonra tekrar lavabonun üzerine eğilip nefes nefese kalıyorum.

Gözlerim önümdeki aynaya çevrildi.

Gözlerimin ardındaki canavarın anlık görüntüsü. Girdap gibi dönen öfke.

Merhaba, Şeytan.

Ama bu şimdi olamaz. Burada olamaz. Hiçbiri olamaz.

Bu hissi içime atıyorum, nefesimi düzene sokup, hızla atan nabzımı yavaşlatmaya çalışıyorum, sonra yavaşça nefes veriyorum.

Bir Klonopin hâpi alıyorum ve yüzüme biraz daha su serpiyorum.

"O benim oğlum değildi."

Gözlerimi kapatıyorum, dişlerimi sıkarak lavabonun kenarını daha sıkı kavriyorum.

"Ama öyleydi, Quentin."

Gözlerim hâlâ kapalı ama büyükbabamın başını salladığını hissedebiliyorum. "Biyolojik olarak, evet. Ama ikimiz de biliyoruz ki, senin yaptıklarını yapacak kadar güçlü değildi. Zayıftı. Zehre teslim oldu. İkinizi de ihmal etti. Annenin kendini zehirlemesine izin verdi—"

"Senden nefret ediyordu," diye mırıldanıyorum sessizce.

"Elbette yaptı. Sıradanlık başarıdan nefret eder."

Başımı salladım, gözlerim hâlâ kapalıyken yavaşça nefes alıp verdim.

Sonunda tuvaletten geri döndüm. Val hâlâ yerinde oturuyordu. Ama ben masaya tekrar yaklaşırken Morgan sandalyesinden kalktı.

"Üzgünüm oğlum—"

"Bunu bir daha asla yapma sakın."

Kaşları çatıldı. "Ne yapayım?"

"Bana dokunma. Sakın dokunma."

"Vaughn," diye tısladı Val.

"Bana bir de öyle seslenme sakın," diye hırladım Morgan'ın gözlerine bakarak. "Oğlum."

Oturuyoruz. Yemek sipariş ediyoruz. Masadaki zavallı, güçsüz adamın gözlerindeki mücadeleyi izleyebilmek için bilerek, içmeyi düşünmediğim bir içecek sipariş ediyorum.

O ve Val, kim bilir ne hakkında sohbet ediyorlar.

Klonopin işe yaramıyor. İçimdeki karanlığın uyanmaya başladığını hissedebiliyorum.

Buradan defolup gitmem lazım. Bu olay geçene kadar kendimi bir yere kapatmalıyım.

Peki ya sonra?

İçimde dayanılmaz bir açlık var ve onu ancak tek bir şey doyurabilir.

Bir kadın.

İşte o, yavaş yavaş, parça parça elde etmeye çalıştığım şey.

Her masumiyeti, her ilki alıp götürüyoruz.

O Ethan denen herifi araştırdım. Acıması bir kıskançlıktan ya da başka bir şeyden değil. Sadece merakımdan.

Tamam, boş ver, kıskançlık da cabası.

Ama Evelina ile o şapşal herif arasındaki kısa süreli aşk, bir Disney prenses filmi kadar ateşliydi. Ethan, ona sekiz kokteyl ve yarım doz sodyum pentotal içirdikten sonra oldukça açık sözlü oldu.

Geçen gece bardan sağ çıkmasının tek sebebi, prensesimle hiç sevişmediğini, ona oral seks yapmadığını veya penisinin emilmediğini itiraf etmesiydi.

Elleriyle ilgili bazı şeylerden bahsetmişti. Neyse ki, o elleri ve bileklerine yapışık kalma istekleri için, Ethan artık nişanlı ve görünüşe göre nişanlısından oldukça etkilenmiş durumda.

Üstelik o gece cömert davranmaya başlamıştım.

Ama tüm bunlar şunu demek için: Onunla karşılaştığım her sınırın, o sınırın ilk kez aşıldığı an olduğunu biliyorum.

Hemen şimdi gidip biraz fetih yapmalıyız, ne dersin?

Neden.

Aniden doğruldum. "İşle ilgili bir şey çıktı. Gitmem gerekiyor."

Val bana dik dik bakıyor. Ben de omuz silkip geçiyorum.

"Ah, hadi ama." Morgan bana gülümsemeye çalıştı. "Kal. Lütfen? Yani, daha içeceğine bile dokunmadın—"

"Susadın mı, Morgan?"

"Tam bir pislik herif," diye tısladı Val, ben de ikisine de zoraki bir gülümsemeyle baktım. Sonra arkamı dönüp uzaklaştım ve çıkarken yönetime Val ve Morgan'ın siparişleri için kartımı okutmalarını söyledim.

"Vaughn!"

Sokağın yarısına geldiğimde Morgan'ın adımı seslendiğini duydum. Beklentili bir şekilde ona bakmak için döndüğümde dudaklarım büküldü.

Kaşlarını çattı, başını salladı ve parmaklarıyla oynadıktan sonra bana baktı. "Ben sadece... ben... Keşke seninle her şeye yeniden başlayabilseydim."

"Dileklere inanmıyorum Morgan," diye homurdandım. "Beş yaşımdan beri dilek tutmayı bıraktım. İnandığım şey, olayları gerçekleştirmektir."

Morgan içini çekerek başını salladı. "Tıpkı büyükbaban gibi konuşuyorsun."

"Eğer bana 'senin yerine ona daha çok benziyorsun' diyorsan, iltifatı kabul ederim."

"Sadece onu tanımadığın için, Vaughn," diyor Morgan sert bir şekilde.

Ama onu tanıyorum.

Onu tanıyoruz.

"Val ile görüşmeyi ve konuşmayı bırak," diye tükürdüm.

Kaşlarını çattı. "Affedersiniz?"

"Onunla bir ilişki kurmaya çalışma sakın. Zaten yeterince şey yaşadı. Hem bu çok ucuz bir numara. Seninle ve annemle olan çocukluğumuzu hatırlamadığını çok iyi biliyorsun."

DEA'nın kullandığı flaş bombası sayesinde çocukluktaki hafıza kaybının güzelliği.

"İkinizin de cehennemden geçtiğini biliyorum, Vaughn," diye tısladı Morgan. "Ve orada olmadığımı da biliyorum—"

"Evet, bunu atlattım. Ayrıca, umurumda değil," diye homurdandım. Sonra parmağımı ona doğru uzattım. "Val'den uzak dur yeter."

"Neden?" diye tısladı ben dönmeye başlarken.

"Bunun nedenini gayet iyi biliyorsun."

"Vaughn—"

"Bu konuda beni zorlama, Morgan."

Gözlerimiz buluştuğunda sesim sakın ve düz ama güçlü bir tonda çıkıyor.

Morgan'ın başı yavaşça sağa sola sallanıyor.

"Tıpkı babam gibi konuşuyorsun," diye mırıldandı.

"Eğer bu sizi rahatsız ediyorsa, harika."

* * *

Bir saat sonra, Sebastian'la birlikte Seaport'taki bir Sendika binasının altındaki bodrumda, selefim Étienne'e hâlâ sadık olan darbe planlayıcılarından birine cehennem azabını yağıdırıyorduk.

Gordon Stone ve Jameson Beaumont benim için öldürülemeyecek kadar önemliydi.

...Ama bu zavallı herif hiç kimse. Bu gece, bu onu ölü bir adam yapıyor.

Ama burnundan ve ağzından bir galon kan fişkırttıktan, Sebastian'a da sıra verdikten ve sonra tekrar kontrolü ele geçirdikten sonra bile, kafamdaki sesler hâlâ çığlık atıyor.

Hem ben hem de Demon onun dışarı çıkması gerektiğini biliyoruz. Ve görünüşe göre bu günlerde bunun gerçekleşmesinin tek bir yolu var.

Tanrı ona yardım etsin.

EVELINA

Gözlerimi açtığımda hava karanlık. Nabzım biraz hızlanmış gibi hissediyorum ve vücudumda bir karıncalanma var.

Geçmeyen bir kızarıklık.

Bacaklarımın arasında bir kıpırdanma.

Ev tamamen sessiz ve başucundaki saate bakarken bilincim hâlâ yavaş yavaş beynime sızıyor. Neden sabah saat ikide uyanığım?

Ilık hava çıplak tenimi okşuyor—

Ne oluyor be?

Biraz doğrulup kendime baktığımda birdenbire çok uyanık hale geldim.

Uyurken giydiğim tişört şimdi göğüslerimin üzerine kadar çekilmiş. Uyku şortum ve külotum dizlerime kadar inmiş, bacaklarım açık bir şekilde duruyor.

Uyurken kendime mi dokunuyordum acaba?

Sonra karanlıkta kendime bakıyorum.

Üzerimde... ıslak bir şey var.

Göğüslerime, karnıma, vajinama ve uyluklarıma sıçradı.

Tereddütle elimi karnıma götürdüm, parmaklarım derimde uzun çizgiler halinde yayılmış sıcak, yapışkan sıvının içinden kayarken ürperdim.

Birazını parmaklarımın arasında ovuşturuyorum, elimi yaklaştırırken dikkatlice inceliyorum.

Aman Tanrım!

Vücudumda bir titreme hissettim, elim yüzümden hızla çekildi.

Bu meni.

Bir an için tamamen donakaldım. Ağzım açık kaldı ve parmak uçlarımdaki parıldayan meniye, sonra da vücudumun her yerine sıçrayan meni lekelerine bakakaldım.

İçimdeki bir ses bana bağırمامı söylüyor, evet, bağırمامı.

Dehşete kapılmak.

Bunu bana yapan adama çok kızgıyım. Kim olduğunu çok iyi biliyorum, sadece bu kadar sağlam bir eve girip bunu yapacak kadar akıl hastası olabilecek tek bir kişi aklıma geldiği için değil.

Bunu biliyorum çünkü bana bir kartvizit bırakmış.

Yatak başlığının dibinde, süslü zehir yeşili işlemelerle boyanmış siyah bir Bauta maskesi duruyor ve bana bakıyor.

Ben bağırمام.

İçimde hissetmem gereken o mide bulandırıcı dehşet ve tiksinti duygusunu hissetmiyorum. Ve titrediğimde, bu mide bulantısı veya tecavüze uğramış hissetmekten kaynaklanmıyor.

Aksine, nabzım hızlanıyor. Karnım kasılıyor ve Vaughn'un menisiyle parlayan meme uçlarımla nefesim kesilirken sivri bir noktaya geliyor.

Bunun "saldırı" diye adlandırmam gerektiğini biliyorum. Ama düşüncelerimi o yöne doğru itmeye ne kadar çalışsam da, itaat etmeyi reddediyorlar. Tıpkı elektriğin tenimin üzerinden geçmeyi bırakmaması gibi.

Bacaklarımın arasındaki zonklama geçmiyor. İç organlarımın sıvılaştığını hissettiğimde ise ellerimin yavaşça vücuduma geri dönmesini engelleyemiyorum.

Parmaklarım meni üzerinde yavaşça daireler çizerken ürperiyorum. Parmak uçlarımın altındaki deri ısınıyor ve boğazımdan titrek bir nefes kaçıyor.

Sonra, ellerim göğüslerimi kavramak için yukarı kaydığında ve başparmaklarım meme uçlarımı kaplayan yapışkan tabaka üzerinde gezindiğinde, nefes alışım değişiyor, alçak bir hal alıyor.

Kırılmak ve muhtaç hale gelmek.

İnlemeye dönüşüyor.

Vücudum yatakta yavaşça kıvrılırken, dışarı fışkıran sıvıyı engelleyemiyorum. Meme uçlarımı sıkıştırıp, yapışkan sıvıyı içlerine sürerken inliyorum ve bu da içimde daha fazla elektriklenme yaratıyor.

Vücudum ısınıyor, parmak uçlarım karnımın üzerinden, sonra da aşağıya doğru inerken uyluklarım titriyor.

Parmaklarım vajinamdaki yapışkan beyaz meni birikintilerinin üzerinde gezinirken boğazımdan çaresiz, muhtaç bir ses çıkıyor. Parmaklarım içinden kayıp gidiyor ve bir parmağımı dudaklarımın arasına sokarken çığlık atıyorum.

Aman Tanrım...

Parmaklarım zonklayan klitorisimin üzerinde gezinirken sırtım çarşaflardan kalkıyor ve acı dolu inilti boğazımda yankılanıyor.

Kalçalarım hareket ederken, şişmiş klitorisime onun menisini masaj yaparak yedirmenin verdiği sapkınlığın verdiği hazla yüzüm buruşurken, daha hızlı ovmaya başlıyorum. Diğer elimle göğüslerimi sıkıp, yapış yapış, ıslak meme uçlarımı sertçe büküyor ve başımı yastığa doğru çevirip inliyorum.

Vaughn buradaydı.

Ben uyurken.

Evime zorla girdi, kıyafetlerimi çıkardı ve...

Parmaklarımı vajinama sokup, ön duvarıma doğru derinlemesine kıvrırırken nefes nefese kalıyorum. Vaughn'un menisinin derimin üzerinde bir kazık gibi damlayıp kaydığını, vücudumda sıcak izler bıraktığını hissediyorum; klitorisimi daha hızlı ovuşturup meme uçlarımı daha sert sıkıyorum.

İkinci parmağımı da ekleyip vajinamın derinliklerine doğru ittiğimde dizlerim titremeye başladı ve klitorisimi avucumla sürtmeye başladım.

O buradaydı.

Uyurken üzerimdeki kıyafetleri çıkardı ve bana Tanrı bilir ne yaptı, bu son derece iğrenç bir şey.

Akıl hastası.

Suçlu.

Peki neden şu anda gelmeye bu kadar yakınsınız?

İnlemelerim daha da şiddetleniyor ve kesik kesik sesler çıkarıyor, vücudum titriyor ve sarsılıyor, vajinamı avucumun topuğuna daha sertçe sürtüyorum. Diğer elim boynuma, orada kuruyan meninin arasından kayıyor ve çenemin üzerinden ağzıma doğru ilerliyor. Dudaklarım kaygan, yapışkan bir parmağı sarıyor.

...Ve bedenim paramparça oluyor.

Boşalmaya başlarken kalçalarım kasılıp titreyerek çılgık atıyorum. Elime kaygan bir sıvı fışkırıyor ve parmaklarımdaki meniye emerken yüksek sesle inliyorum.

Onun menisi.

Onun iddiası.

Henüz işimiz bitmediğini tekrar vurguladı.

Elim sürekli vajinamı ovuyor, ağzımdaki parmağın etrafında inerken vücudum kıvranıyor. Aniden, tekrar boşalıyorum.

Benim neyim var?

Yıkılmış durumdayım. Akıl sağlığını kaybettim. Gerçekten psikiyatrik yardıma ihtiyacım var.

...Çünkü daha fazlasını çok istiyorum.

* * *

“Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Öylece rica edecek değilim ki—”

Telefonun diğer ucundaki adam buz gibi bir sesle homurdanarak, "Sayın Nikitin, elinizden gelenin en iyisi bile yeterli olmuyor," dedi.

Diego'nun sağ kolu Joaquin'i dinlerken telefondaki parmaklarım daha da sıkılaşıyor.

“Sayın Torvallés’in istediğini alın,” diyerek sözlerini tamamlıyor. “Yoksa sonuçları olacaktır.”

Telefon hattı kesildi. Titrek bir nefes aldım.

Göreve başlama tarihinden bu yana neredeyse üç hafta geçti.

Vaughn'ın, mezarlıkta bekaretimi ve akıl sağlığını aldığı o gecedен sonra, benimle iletişimi kestiği ilk an, kendimi terk edilmiş hissettim. Bunun ne kadar saçma olduğunu, ya da sadece kısa süreli bir ilişki yaşadığım birinin beni aramamasına üzülmemin ne kadar çocukça olduğunu kendime anlatmaya çalışsam bile, aynı duyguları yaşadım.

Ama bu sefer Vaughn daha uzun süre ortadan kayboldu ve ben aynı özgüven eksikliğini hissetmiyorum.

Bunun sebebi duygusal zaaflarımın üstesinden gelmiş olmam ya da olgunlaşmış bir kadın gibi davranmaya başlamış olmam değil.

Çünkü onun gerçekten gitmediğini biliyorum.

Sebastian'ın çatı katındaki partiden bu yana geçen on gün içinde Vaughn benimle resmi olarak konuşmadı. O gece beni tuvalete sürükledi ve daha iyi bir ifade bulamadığım için, beni istekli, itaatkâr bir fahişeye dönüştürdü.

Oysa o akşamdan beri beni beş kez gördü.

Ben uyurken.

Bir sonraki olay, vücudumun her yerinde onun menisiyle uyandığım gecedan iki gün sonra oldu. Yüzümü meniyle kaplamıştı ve yavaşça uyandığımda yanaklarımdan aşağı damlayan ve dilimin üzerinde kayan meniyi hissettim.

Daha önceki gibi, tişörtüm yukarı çekilmişti ve şortumla iç çamaşırımı dizlerime kadar inmişti. Ancak bu sefer, sadece bakmakla yetinmediğini biliyordum. Bacaklarımdaki hafif ağrıdan ve üst uyluklarıma bulaşmış kendi uyarılmamdan, parmaklarını içime soktuğundan oldukça emindim.

Üçüncü ve dördüncü seferlerde de aynı durum geçerli.

Ama beşinci seferde, daha geçen gece, benimle tam penetrasyonlu seks yapmaya çalıştığını biliyorum. Denedi ama başaramadı, çünkü o sikini içime sokup da o muazzam büyüklüğünün beni anında uyandırmaması imkansızdı.

Ama içimde parmaklardan çok daha büyük bir şey vardı. Üstelik, menisi vajinamın her yerine bulaşmıştı ve dudaklarımdaki arasından bolca akıyordu.

Son birkaç haftadır aklı başında olan tarafım geri plana çekildi. Ama o hâlâ orada, uyanmam ve bu durumun ne kadar berbat olduğunu anlamam için bana bağırıyor.

İlişkim olmayan bir adam, neredeyse her gece yatak odama izinsiz giriyor, vücudumu gözlerinin önüne seriyor, bana dokunuyor ve beni kullandıktan sonra üzerime menisini bırakıp... ortadan kayboluyor.

Mantıklı tarafım "saldırı" veya "tecavüz" gibi kelimeler haykırmak istiyor.

Yine de, bu oyunun ne olduğunu tanımlamak için bu kelimelerin kullanılmasına izin vermeyi reddediyorum, çünkü bu acımasız, ahlaksız oyunu tarif etmek için doğru kelimeler değil.

O kelimenin geçmemesi, zımni onayınız anlamına gelir.

Hâlâ beni görmezden geliyor olabilir. Ama bu, onu arayıp güvenli kelimemi içeren bir sesli mesaj bırakamayacağım anlamına gelmiyor. Ya da ona mesaj

atabilirim ve bu çılgınlık sona erer.

Ama ben yapmadım.

Bu durum ne kadar uzarsa, başarabileceğimden o kadar emin olamıyorum.

* * *

“Evie!”

Val'in, geniş omzuna astığı ağır dans çantasıyla Mercury Tiyatrosu'nun arkasındaki ara sokaktan koşarak bana yetişmeye çalıştığını görünce hafifçe kızarak arkamı döndüm.

"Özür dilemem gerek," diye iç çekti, kaşlarını çatarak. "Yani, bu sabahın erken saatleri için." Yüzü buruştu. "Kahretsin, garip hissettiğini anlayabiliyorum. Evie, çok çok özür dilerim. İkimiz de senin çoktan gittiğini sandık. Bunun bir bahane olmadığını biliyorum."

Bir an için neredeyse kahkaha atıyordum.

Val, iki saat önce mutfağı girdiğimde onu sadece kalın itfaiyeci botları ve ona uygun bir şapka giymiş halde, iki fincan kahve doldururken bulduğum için yüzümün kızarmış olduğunu düşünüyor. En azından bana sırtını dönmüştü.

Ama şu an kızarmamın sebebi bu değıl.

Hayır, kızarıyorum çünkü son zamanlarda arkadaşımın karşısına, abisinin geceleri gizlice odama girip bana dokunduğunu, beni teşhir ettiğini ve vücuduma boşaldığını hatırlamadan çıkamıyorum.

Başımı hızla salladım ve garip bir şekilde gülümsedim. "Sorun değıl."

"Aslında öyle değıl," diye kaşlarını çattı. "Burası sizin eviniz. Ben sadece... davetsiz misafirim."

Gözlerimi devirdim. "Val, sen bir yabancı değılsin. Roman'ın şimdi gülümsemesinin ve artık içki içmemesinin sebebi sensin."

Omuz silkerek, "Bunu bilmiyorum," dedi.

"Evet."

Bana sırtıtarak baktı. "Hâlâ evinde striptizci gibi dolaşmanın bir sebebi yok."

Yaramazca göz kırptım. "Soru şu... Yangını söndürdünüz mü?"

Val'in ağzı açık kalırken, gözleri fal taşı gibi açılırken, ben de utançtan yüzümü kapatıyorum. "Evelina Nikitin!" diye bağırıyor. "Bu bir seks şakası mıydı?! Senden mi?!" Aniden irkilip, sahte bir dehşetle bulutlara bakıyor.

"Sorun nedir?"

"Gökyüzünün düşüp düşmediğini kontrol ediyorum sadece," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

Gözlerimi devirdim. "Ha ha ha. Ben her zaman şaka yaparım."

"Ama ima yoluyla değil—" Kaşları birden kalktı ve çenesi şaşkınlıkla açıldı.

"Ne?"

"Sevişiyor musun, Evie?"

Yüzüm kıpkırmızı oldu. "Ne?!" diye patladım. "Hayır!" diye yutkundum, titreyerek. "Hayır! Elbette hayır. Kesinlikle hayır."

Teknik olarak doğru. En azından Sebastian'ın partisindeki banyodan beri değil.

"Kesinlikle ne değil?"

Milena da dans çantasını sürükleyerek arkamızdan ara sokaktan geliyor.

"Evelina az önce müstehcen bir espri yaptı," diye sırtıyor Val. "Ve ben de bunun sonunda bir sevgili edindiği anlamına gelip gelmediğini merak ediyordum."

Milena homurdanıp gözlerini devirdi. Sonra bana dönüp şaşkın bir bakış attı. "Bekle, penis şakası mı yaptın?"

"BEN-"

Val içeri dalıp ona bütün acıklı hikayeyi anlattı.

Milena onu azarlayarak, "Dostum, o evde pantolon giy!" dedi. "Tatlı Evie'mizin mutfağında senin testislerini görmesine gerek yok!"

Val mahcup bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten çok üzgünüm."

Derin bir iç çekerek, "Sorun değil. Gerçekten. Kalçandan başka bir şey görmedim..." dedim.

"Rica ederim."

Milena, Val'in kafasına bir tokat atar.

"Ama diyelim ki... beyler..." Başımı sallıyorum. "Sadece bir penis gördüm diye dağılıp gidecek değilim, tamam mı?"

İkisi birbirlerine "bakış" atarlar, ardından sohbetleri hızla sahne arkası dedikodularına dönüşür. Görünüşe göre Zakharova balesinin erkek dansçılarından Miguel, uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşından yeni ayrılmış ve bale topluluğunun yeni üyelerinden Kelsey ile birlikte olmaya başlamış olabilir.

Telefonuma mesaj geldiğinde olup biteni takip etmekte zorlanıyorum.

GABRIELLA

Merhaba kızım! Bu akşam birlikte gelmek ister misin? 10:30'u düşünüyordum.

Kaşlarım çatıldı.

BEN

Varmak?

GABRIELLA

Şehrin merkezindeki Moon Room'da parti var. Bence çok çılgın geçecek :p.

Davet için teşekkürler, Vaughn.

Neredeyse saçma bir bahane uyduracaktım ama sonra ona söylemeye karar verdim.

BEN

Davet edilmedim :(

BEN

Ama iyi eğlenin!

Gabby hemen cevap mesajı gönderiyor.

GABRIELLA

Ciddi misin sen?? Yine bir Usta-Acolyte partisi. Eminim Ustan seni mutlaka davet etmiştir. Yani, kesinlikle kendisi de orada olacaktır.

BEN

Hayır, yapmadı. Ama sorun değil. Bugün provadan sonra kondisyon antrenmanım var. Kanepeye ve pijamalarım hazır olacağım, haha.

GABRIELLA

Olmayacak. Üzgünüm ama değilim.

Sırıtiyorum.

GABRIELLA

Eğer Adept'in o kadar kötü olduğunu söyleyip bahsetmediyse, benimle randevuya çıkabilirsin. Boş ver, bu gece eğlenelim. Seksi giyin. Seni saat 10'da alacağım.

BEN

Haha, bilmiyorum...

GABRIELLA

ÇOK TEMBEL. Bu gece erkeklere aptalca şeyler yaptıracağız.

Sırıttım ve telefonumu cebime koydum. Başımı kaldırdığımda Val'in çoktan içeri girdiğini ama Milena'nın hâlâ benimle birlikte ara sokakta olduğunu fark ettim.

Bana sert bir şekilde bakıyor, sanki beni inceliyormuş gibi kaşını kaldırıyor.

"Ne?" diye mırıldandım.

"Biriyle mi yatıyorsun?" diye soruyor sessizce, yüzünde muzip bir gülümsemeyle.

Yüzüm zonkluyor. "Ne? Hayır!"

Yalancı, yalancı, pantolonun yanıyor.

Gölerek, "Öyle sanıyordum. Ama birdenbire 'sik' gibi kelimeler kullanmaya başlamanızın nedenini merak ediyorum." dedi.

Gözlerimi devirdim. "Çünkü ben yetişkinim?"

Bana bir bakış attı.

"Tarihsel olarak bu kelime sizin kelime dağarcığınızın bir parçası değil," diyor imalı bir şekilde. "Ve bu da bana sizinle ilgili neyin yanlış olduğunu merak ettiriyor."

Alt dudağımı ısıırıyorum. "Bende bir sorun yok."

Başımı salladı. "Pekala. Ama eğer bir şey olursa, biliyorsun ki ben her zaman buradayım." Telefonundaki saate baktı. "Kahretsin, içeri girmeliyiz."

Soyunma odalarına doğru giderken boğazımı temizledim.

"Milena?" diye sessizce sordum. "Nasıl, şey..." diye inledim. "Boş ver. Unut gitsin."

"Olmayacak."

Omuzlarımdan nazikçe tuttu ve bana baktı. "Hadi Evie, benimle konuş."

Yüzüm kızardı. "Şey... diyelim ki bir adam var..."

Yüzü ışııl ışııl parlıyor ama sessiz kalıyor.

"Ve...aynı partide olacağız ve onun dikkatini çekmek istiyorum..."

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Tamamen yabancı biri mi?"

Başımı sallıyorum.

"Demek daha önce konuşmuştunuz."

Prences, sikimi nasıl da alıyorsun, bak. Ne kadar da bir orospusun, ucuz bir sürtük gibi sikilirken yüzünden meni damlıyor.

Başımı salladım. "Şey... evet."

"Şimdi de sana soğuk davranıyor mu?"

Kaşlarımı çatarak ellerime baktım. "Şey... sayılır."

Milena'nın yüzü karardı. "yleyse kız arkadaşın Milena'ya kim olduğunu söyle de gidip o şerefsizi öldüreyim."

Kıkırdıyorum. "Ya henüz fiziksel şiddete başvurmak istemezsem?"

Omuz silkerek, "Çok kolay. Onu kışkandır." dedi.

Kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl?"

"Biliyorsun, onun önünde başka bir adamla flört et. Onun olduğu bir etkinliğe bir kız arkadaş getir. Bunun gibi ufak tefek şeyler." Sırıttıyor. "Bunun şık olduğunu söylemiyorum ama etkili."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Pekala... teşekkürler."

"Bana kim olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

Yüzüm kızardı. "Muhtemelen hayır."

İçini çekti. "Uydurma değil, değil mi? Çünkü canım, seni seviyorum ama bu çok çabuk çok üzücü bir hal alırdı..."

"O hayali biri değil," diye gülüyorum.

Karın bölgem kasılıyor.

Cildimdeki morluklar karıncalanıyor.

"Bana güvenin. O gerçek biri."

EVELINA

Gabby beni saat on yerine sekizde almaya geldi ve hazırlanmak için evine götürdü. İnanılmaz bir gardırobu var ve benden daha belirgin kıvrımları olmasına rağmen, aşağı yukarı aynı bedendeyiz.

Bir yandan, beni onunla gelmeye ikna etmesine bayılıyorum. Milena'dan daha çok beni zorluyor olsa da, bana "Milena" benzeri bir etki yapıyor. Öte yandan, bu akşamki elbisem normalde asla giyeceğim bir elbise değil. Milena'nın bile bir mağazada görüp denememi önereceği bir şey değil.

Bu çok fazla skandal.

Asansörden çıkıp, şehrin en yeni ve en yüksek binalarından birinin en üst katında yer alan, göz kamaştırıcı, ultra lüks bir kokteyl salonu ve kulüp olan Moon Room'a adımımızı attığımızda, "Derin bir nefes al," diye sessizce gülüyor. "Çok ateşli görünüyorsun."

Pembe, parıltılı, drapeli elbise (tabii ki pembe) inanılmaz derecede açık, yakası göbeğime kadar iniyor, sırtı kalçamın hemen üzerinde bitiyor ve etek boyu seksi ile fahişe arasında bir yerde duruyor.

Yine de, kesimi, kumaşı ve duruşu, kıyafeti zarif tutuyor ve striptizci kıyafeti havasından uzak tutuyor. Sanırım bunun büyük bir kısmı benim daha ince, atletik vücut yapımla ilgili. Gabby'nin bu kıyafet içindeki kalçaları ve göğüsleri trafiği durdururdu.

"Sen de öyle," diye sırttım, bronzlaşmış İtalyan teni ve koyu saçlarıyla muhteşem bir uyum sağlayan, göz kamaştırıcı kan kırmızısı elbisesine

bakarak.

"Pekâlâ, o zaman gidip kaynaşalım ve Adept'inizin sizi davet etmeyi unuttuğu için kendini aptal gibi hissetmesini sağlayalım."

Onun hakkında teorilerim var ve eminim o da benimkiler hakkında teoriler besliyor. Ama aramızda hâlâ birbirimize Adeptlerimizin kim olduğunu söylemediğimiz, dile getirilmemiş bir şey var. Ben konuyu açtım ama Gabby sürekli olarak sert bir şekilde konuyu kapatıyor. Sürekli kuralları çiğnediği diğer tüm yolları göz önüne alındığında bu garip.

Devasa salonun bir köşesine kurulmuş bardan şampanya alıyoruz. Manzarayı incelerken içimde gergin bir heyecan dalgası yükseliyor ve gerekenden daha büyük bir yudum şampanya içiyorum.

"Sakinleşmeniz gerek, Kral," diye yankılandı arkamdan gelen sert ve alçak bir ses.

"Lanet olsun," diye hırladı başka bir ses. "Yapmam gereken şey Anderson'ın götünü paramparça edip oradan sikmek."

Omzumu çevirip arkama baktım ve kim olduğunu fark edince donakaldım.

Son partiden önce Gabby, Carson King, Gideon Wick ve Sebastian Bourne hakkında bana bilgi verdi ve onların Vaughn'un en yakın arkadaşları ve aynı zamanda Sendika'nın iç çevresi olduklarını açıkladı. Carson, gerçekten dengesiz, manik, çılgın biri; bu da sarı saçları, mavi gözleri ve kusursuz gülümsemesiyle Prens Charming özelliklerine bakınca oldukça rahatsız edici geliyor. Grubun fiziksel olarak en iri üyesi olan Sebastian, görünüşe göre saf kötülük ve vahşet timsali. Ve koyu saçları ve koyu mavi gözleriyle Gideon, sürekli olarak ölümcül derecede kasvetli, açıkçası korkutucu bir aura yayıyor.

Şu anda, Carson çıplak elleriyle birini öldürmek istiyormuş gibi görünüyor, Gideon ise onu sakinleştirmeye çalışıyor; ikisi de arkamda, banyolara giden koridorun köşesinde duruyorlar.

"Anderson'ın tam bir pislik olduğunu biliyorsun," diyor Gideon. Sesindeki sertlik tüylerimi diken diken ediyor. Bana Vaughn'u hatırlatıyor: tamamen sakin görünüyor ve konuşuyor, ama dikkat ederseniz, yüzeyin hemen

altında karanlık ve güç dolu bir şey olduğu açıkça belli oluyor. “Bu onun varsayılan hali. Sakin.”

Carson, çenesi kasılırken ve delici mavi gözleri odayı sanki yıkacak bir şey arıyormuş gibi tararken öfkeyle, "Ebeveyn şakalarından hoşlanmıyorum," dedi. "Bunlar benim için yasak bölge ve Anderson da bunu çok iyi biliyor."

Gideon içini çekti. "İşte tam da bu yüzden oraya gitti. Özellikle Bancroft onu birkaç ay önce konseye yükseltmediğinden beri seni kızdırmayı seviyor. Bunu artık kafandan atabilir misin?"

"Eğer biri annenize böyle şeyler söylese, bunu görmezden gelir miydiniz?"

Gideon omuz silkti. "Bilmiyorum. Benimkini hatırlamıyorum." Kaşlarını çatı. "Hem zaten anne babandan nefret ediyorsun."

“Evet, ama onlardan nefret etmek benim hakkım. Anderson gibi pislikler böyle alçakça darbeler indiremez. Annemin parası ve gücü olan herkesle yatan bir fahişe olduğunu biliyorum. Babamın gerçek babam olma ihtimalinin muhtemelen sıfır olduğunu da biliyorum. Ama Anderson'ın bunu söylemesine asla izin vermeyeceğim. Onu çatıdan aşağı atacağım.”

Donakaldım, gözlerim irileşti.

Aman Tanrım, ne?

Diego Torvallés, varisinin Sendika içinde ve iç çevrenin bir parçası olduğunu biliyor.

Acaba Carson mı? Bu kadar basit olabilir mi?

Bu arayışın sona erebileceğini düşündükçe kalbim yerinden fırlıyor. Ya bu çılgınlığa bu gece son verebilseydim? Diego ile iletişime geçip ona az önce duyduklarımı anlatabilseydim? Eğer haklıysam, artık her şey bitti demektir.

Artık sendikaya katılmama gerek yok. Akıl sağlığını sorgulamama neden olan, dengesiz ve şiddet içeren cinsel karşılaşmalara son. Beni ıslak ve meniyle kaplı bırakan gece ziyaretlerine son. Sözümü söyleyip her şeye son verebilirim.

Peki siz yapar mıydınız?

Gideon homurdanarak, "Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor," dedi. "Birini balkondan aşağı atmak gibi son derece aptalca bir şey yapmayacağına söz verebilir misin?"

"HAYIR."

Gideon ona dik dik bakıp yaklaştı. "O zaman git kendine bir oyalama bul," diye tısladı. "Onunla biraz stres at."

Carson kaşlarını çattı. "Bunu düşüneceğim."

"Evet, öyle yap," diye mırıldandı Gideon, arkadaşının sırtını sıvazladıktan sonra arkasını dönüp kalabalığın arasından uzaklaştı.

Bu sırada Carson, telefonunu cebinden çıkarıp bir mesaj yazarken hâlâ dişlerini gıcırdatıyordu.

Gabby'nin telefonu çantasının içinden bir bildirim sesi çıkarıyor. Telefonu çıkarıp, şöyle bir bakıp, sonra da surat asarak tekrar çantasına koymasını izlerken kaşlarımı çatıyorum.

"Hadi gidip yeni insanlarla tanışalım."

Kaşlarım çatıldı. "Kimdi o?"

Omuz silkerek başka yöne baktı. "Ağabeyim aşırı koruyucu bir manyak gibi beni kontrol etmeye geldi. Hadi ama!" Gözleri bir anlığına üzerimden geçti, sonra kolumu tuttu. "Hadi dans edelim ve birkaç erkekle tanışalım," dedi yüksek sesle.

Onun beni bardan uzaklaştırmasına izin verdim. Dans pistine çıktığımızdan birkaç dakika sonra etrafımızda bir sürü erkek toplandı. Giydiğim elbiseye ve yeni "bakire olmamış" olmama rağmen, hiçbir durumda "seksi olan" ben değilim. Flört etmek için çok beceriksizim. Çok utangaçım. Çok naifim. Ayrıca tüm erkeklerin sadece Gabby'ye göz diktiği de apaçık ortada.

Kulağına doğru eğilip daha fazla içki almaya gitmek isteyip istemediğini sordum. Gitmemi söyledi ama kendisinin kalıp dans etmek istediğini belirtti.

İkinci içkiyi almak için bara doğru yarı yolda ilerlerken (ki buna kesinlikle ihtiyacım yok), odanın karşısındaki bir şey dikkatimi çekti.

Birisi.

Kapıdan içeri girdiği andan itibaren tüm partiyi delici, buz mavisi gözlerle süzüp duran biri.

Bir anda, sanki bütün parti sessizliğe büründü. Herkes etrafımda durdu. Gözleri bana dikildi ve bakışlarında "burada ne işin var?" ifadesini açıkça görebiliyordum. Çenesi gıcırdadı ve başını hafifçe yana eğip gözlerini bana diktiğinde, titreyerek bir adım geri çekildiğimi fark ettim.

"Sen yeni oyuncak olmalısın."

Döndüğümde, benim yaşlarımda, koyu saçlı, tekerlekli sandalyesinde düzgünce oturmuş, bana bakan güzel bir kadın gördüm.

"Adınızı hatırlayamadığım için çok utanmış gibi davranırdım..." diyor esmer kadın, lirik bir Fransız aksanıyla bana soğuk bir gülümsemeyle bakarak. "Ama yapmıyorum."

Tamam.

Ben hiçbir zaman tartışmacı bir tip olmadım. Ama ufak tefek saçmalıkları alt etme konusunda uzman olan Milena ile büyüdüm, bu yüzden onu kilometrelerce uzaktan bile fark edebilirim.

Ama aman Tanrım. Bu kızın sorunu ne?

"Evelina," diye kibarca gülümsedim ve elimi uzattım. "Ya da sadece Evie."

Uzatılan eli görmezden geliyor. "Sadelik kesinlikle bir kelime."

Tamam, bu da neyin nesi?

Elimden geldiğince sevimli bir şekilde gülümsemeye devam ediyorum. "Sanırım daha önce tanışmadık?"

"Yapmadık."

Kız telefonunu eline alıp beni görmezden gelerek hızlıca bir mesaj yazıyor. Telefon şık, lüks görünümlü bir kılıf içinde. Ama aynı zamanda arkasında, tekerlekli sandalye silüetinin altında "Hot Wheels" oyuncak araba logosu da kazınmış.

Gülüyorum. "Telefon kılıfına bayıldım."

"Evet, özellikle tanımadığım kızları eğlendirmek için aldım," diye mırıldanıyor. "Görev tamamlandı."

Kaşlarım çatıldı. "Özür dilerim, yanlış bir şey mi yaptım?"

Telefonu kucağına geri koyarken dudakları büküldü ve bana baktı. "Tekerlekli sandalyede olan biriyle konuşurken ayakta durmanın kabalık olduğunu bilmiyor musun? Benim seviyemde olman gerekiyor. Engellilere karşı olan ayrıcalığını bana karşı kullanmanın yolu bu mu yani?"

Hızlıca göz kırptım. "Aman Tanrım, çok özür dilerim. Hiç haberim yoktu." Yanına beceriksizce çömelirken, aşırı kısa elbisemin kalçamın üzerinden yukarı doğru çıkmamasına dikkat ederek ona gülümsedim.

Bana soğuk bir bakışla baktı. "Ben Sabine."

Gülümsüyorum. "Sen de Sendika'dasın, değil mi?"

"Yakın çevre," diyor Florida'yı dondurabilecek bir bakışla. "Vaughn ile çok eski dostuz."

"Öyle mi?" diye gülümsedim. "İkiniz nereden biliyorsunuz—"

"Andrés Torvallés ile bir zamanlar çıktığınızı duydum."

Kaslarım kasılıyor.

"N-ne?"

"Andrés. Birisi senin onunla birlikte olduğunu söyledi."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Hayır, kesinlikle hayır. Knightsblood Üniversitesi'nde dans dersi veriyorum ve kendisi de yönetim kurulunda."

Sabine, "Yönetim kurulundaydım," diyor kesin bir dille. "Ölmek, insanı bu tür sorumluluklardan kurtarmanın bir yolunu buluyor."

Tanrım, neden bu kadar kaba davranıyor?

"Doğru," dedim gergin bir gülümsemeyle. "Ama hayır, onunla hiç sevgili olmadık. Biz sadece..."

"Biliyorsun, onun babası benim babamı öldürdü."

Donakaldım, çenem düştü. "Aman Tanrım," diye fısıldadım, "Çok özür dilerim—"

"O şerefsiz beni aynı anda bu sandalyeye oturttu," diye ekliyor ses tonunda sert bir ifadeyle.

Yavaşça başımı salladım. "Bu... korkunç. Çok üzgünüm. Ama Andrés'le gerçekten hiç sevgili olmadım. Sadece tanıdık sayılırdık."

Bana kin beslemesinin sebebi bu mu?

Sabine birkaç saniye daha bana baktı. Sonra yavaşça gülümsedi.

"Özür dilerim," diye iç çekti. "Vaughn'a karşı çok baskın bir tavır takınıyorum. O benim için aile gibi."

Rahat bir nefes veriyorum. "Lütfen endişelenmeyin." Sırıttıyorum. "Büyük bir ağabeyim var ve kızları ondan uzaklaştırmak için çok zaman harcadım." Kıkırdıyorum. "Boşuna bir çaba oldu. Zaten eşcinsel." Sesimi alçaltıyorum. "Ayrıca, Vaughn ve ben... aramızda bir ilişki yok." Daha da yaklaşıyorum. "O, şey... benim Adept'im."

Sabine gülümsedi ve ardından yanıımızdan şampanya tepsisiyle geçen bir garsona işaret etti. Garson eğildi, böylece Sabine tepsiden iki kadeh alabildi. Sonra bana döndü. "Baştan başlayabilir miyiz?"

Tekrar nefesimi verip gülümsedim. "Çok isterim."

"Harika."

Bana bardağımı uzatıyor; bardağın dibinde küçük bir şekerleme köpürüyor ve cızırdıyor.

"Üzümleri mineralleştirmek için falan filan bir şeymiş," diye sırttı Sabine, gözlerini devirerek. "Bilmiyorum. Vaughn bir şarap manyağı. Harika şampanyanın tadını daha da güzelleştireceğini söylüyor."

"Buna kim itiraz edebilir ki?" diye gülümsüyorum. Kadehlerimizi tokuşturuyoruz ve ben bir yudum alıyorum.

“Şey,” diye iç çekti Sabine. “Gidip sosyalleşmeliyim. Ama konuştuğumuza sevindim, Evelina.”

“Ah, Evie gerçekten iyi,” diye gülümsedim. “Konuştuğumuza da sevindim.”

Göz kırptı ve sandalyesini hareket ettirmeye başladı. "Ah, bir de Evie?" Sabine omzunun üzerinden bana baktı. "Tekerlekli sandalyedeki insanların yanında çömelmene gerek yok aslında. Sadece gıcık olmak için uydurdum."

Yuvarlanarak uzaklaşırken gülüyor.

Kendime not: Sakın onun kötü tarafına bulaşma. Yani, aman Tanrım.

Kalabalığın arasından geçip şampanyamı yudumluyorum. Gabby'den eser yok. Ama Carson'ı dışarıdaki büyük terasta yalnız başına dururken görünce, belki ondan daha somut bir şeyler öğrenme şansım olduğunu düşünüyorum.

“Harika bir manzara, değil mi?”

Omuzunun üzerinden bana dik dik bakıyor ve ben de boş terasa adımımı attığımda aniden içimi saran soğukluğa karşı kendimi sıkıca kucaklıyorum.

"Vay vay vay," diye mırıldandı Carson. "Burada ne var bakalım?"

Zayıf bir şekilde gülümsüyorum. "Son partide tanıştığımızdan emin değilim." Yanlarına doğru yürürken elimi uzatıyorum. "Ben Evelina. Nikitin."

Burunundan homurdanır. "Senin kim olduğunu biliyorum. Tıpkı senin de benim kim olduğumu bildiğin gibi. Kibar şakalaşmayı bırakalım, olur mu?" diye hırlar.

Tamam, belli ki keyfi yerinde değil. Ama belki de nazik davranırsam ondan daha fazla şey öğrenebilirim.

"Bu yüzden-"

Carson sert bir ses tonuyla, "Küçük dostun nereye gitti?" diye araya girdi.

Kaşlarımı çatıyorum. "Küçük dostum?"

“Gabriella.”

“Ah!” Tavan yüksekliğindeki pencerelerden partiye doğru dönüp baktım.
“Aslında... bilmiyorum?”

Korkuluğa yaslandığı yerden kalkarken homurdanarak, "Aynı fikirdeyiz," dedi. "Neyse, harika bir sohbet, dikkat dağıtıcıydı."

Kaşlarım çatıldı. "Dikkat dağıtmak mı?"

Sırıtır. "Görünüşe göre Bancroft'un dikkatini çekmeyi başardın," diye homurdanır.

Yüzüm kızardıkça gülümsemeye başlıyorum.

Carson acı bir kahkaha attı. "Bilgin olsun, bu pek de iyi bir şey değil." Partiye doğru yürümeye başladı, yanımdan geçip gitti. "O yüzden iyi şanslar."

Vur vur vur.

Daha fazla bilgiye ihtiyacım var.

“Hey...” Boğazımı temizledim. “O herif Anderson’ın annen hakkında konuştuğunu duydum.”

Carson'ın geniş omuzları gerildi ve bana bakmak için döndüğünde ürperdim.

"Az önce ne dedin sen?"

O bana doğru yaklaşırken, sessizce nefesimi tutarak ondan uzaklaştım. Sırtım teras korkuluğuna çarptı ve tenime elektrik çarpmasıyla ürperdim.

Bu da neydi öyle?

Bunu kafamda kurcalayamam. Carson tam önümde, korkuluğu sıkıca kavrayarak beni adeta kafese kapatmış durumda.

"Onun hakkında eklemek istediğiniz bir şey var mı?" diye tısladı.

“Hayır!” diye patladım. “Kesinlikle hayır! Tanrım, özür dilerim, yanlış anlaşıldı. Sadece ona lanet olsun demek istedim. Anderson'a yani. Tanrı'ya değil.” Zayıfça güldüm.

Carson bana biraz daha yaklaşıyor ve aynı elektriklenme hissi benimde de beliriyor, nefesimi kesiyor.

“Öz annem...” Kaşlarımı çatıyorum. “Ben küçükken öldü. Okulda bazen bununla dalga geçerlerdi ve bu beni çok incitti.” Ona buruk bir gülümsemeyle bakıyorum. “Sadece annelerin hassas bir konu olmasını anlıyorum diyorum.”

“Ne yazık ki,” diye homurdandı, “annem hâlâ yaşıyor.” Yüzümdeki şaşkın ifadeye gülümsedi. “Ve kocaman bir kaltak.” Bakışları bana saplandı ve bir an için Gideon'la birini çatıdan atmak hakkındaki konuşmasını hatırladım.

Ve işte buradayım, terasta onunla yalnız başıma, aşağıda uzanan şehirden kilometrelerce yukarıda.

Aniden yavaşça nefes verdi ve başını salladı, geri çekilip bana biraz daha alan bıraktığında boynumdaki gerginlik azaldı.

"Özür dilerim," diye homurdandı, kısa bir sırtısla. "Dediğin gibi, hassas bir konu. Oropsu olsun ya da olmasın, o hâlâ annem... maalesef. Oturmak ister misin?" Carson, minderlerle kaplı küçük bir dış mekan kanepesini işaret etti.

Hafifçe gülümsedim ve içimi bir rahatlama hissiyle doldururken başımı salladım. "Elbette."

Oturduğumuzda, aynı tuhaf his içimden geçiyor, özellikle de minderlere gömüldükçe daha da belirginleşiyor.

Tanrım, bunlar cennet gibi. Benimde hissettiğim en büyüğü, en şaşırtıcı, belki de en şehvetli his. Hafif bir iniltiyle yastıklara iyice sokulurken genişçe gülümsüyorum.

Carson kaşlarını çattı. "İyi misin?"

“Ne? Evet,” diye gülümsedim. “Özür dilerim, sanırım gerçekten oturmaya ihtiyacım vardı.”

Başını salladı ve bardağındaki viskiye benzeyen içecekten bir yudum aldı. "Az önce söylediklerim için özür dilerim," diye homurdandı. "Annem konusu benim için çok hassas bir konu."

“Peki ya baban?”

Engelleyemeden ağzımdan dökölüyor. Bacaklarımın ve avuçlarımın altındaki yastıkların ne kadar harika hissettirdiğine o kadar dalmışım ki, ağzımı kontrol edemiyorum.

Yüzümü buruşturuyorum.

"Üzgünüm, bu benim ilgi alanım değil—"

"Demek barda Wick ve beni gizlice dinliyordun."

Gergin bir şekilde başımı salladım. "Belki biraz. Özür dilerim, gerçekten öyle demek istemiyordum." Kaşlarımı çattım. "Yani, vay canına, baban aslında baban olmayabilir mi?"

Sus artık!

Carson sıırttı. "Vay canına, onu epey tetikte tutuyorsun herhalde."

Kaşlarım çatıldı. "Baban mı?"

"Vaughn," diye homurdanıyor. "Ve... evet... Babam muhtemelen gerçek babam değil."

Aman Tanrım.

Kalp atışlarım hızlanıyor, damarlarımda saf, sıcak bir mutluluk hissi yayılıyor.

Diego için gizemi gerçekten çözmek üzere miyim? Carson onun gayrimeşru varisi olabilir mi? Avuçlarım minderlerden çıplak uyluklarımın üzerine kayıyor ve vücudumda dalgalanan orgazmik hisle nefesimi tutuyorum.

Şampanyamdan bir yudum daha alıyorum. Bardağın dibindeki küçük mineral parçacıkları büyük ölçüde çözünmüş, bu yüzden bardak eskisi gibi köpürmüyor. Ama tadı hala çok güzel. Ve baloncuklar dilimde çok hoş bir his bırakıyor.

“Neyse.” Carson ayağa kalkacakmış gibi yaptı. “Vaughn’a selamlarımı ilet.”

"Beklemek!"

Elim uzanıp kolunu kavradı. Henüz gitmesine izin veremem. Biraz daha derine inip bu çılgın teorinin bir dayanağı olup olmadığını görmem gerek. Torvallés ailesini tanıyor mu? Annesi tanıyor mu?

Ama elimi uzattığımda, sadece kumaşı değil, kaslı ön kolunun tamamını kavradım. Carson kaşını kaldırdı, kolunu tuttuğum yere baktı. Gözleri benimkine dikildi, gözlerinde bir kıvılcım parladı.

“Peki neden beklemeliyim?”

Yastıklara sürtünüyorum, sıcak, karıncalanma hissi ve nefes darlığı yaşıyorum. Aklımın bir köşesinde, çok garip davrandığım için kolunu bırakmam gerektiğini biliyorum. Ama yapamıyorum. Ceketinin kolunun kumaşı çok hoş geliyor. Altındaki ön kol kasları tekrar dalgalanıyor, kolumda karıncalanma hissi yaratıyor.

Kolunu biraz daha sıkı tutarken, içimde bir sıcaklık hissediyorum.

Bende neyin yanlış olduğunu anlamıyorum?

“Ol...çünkü...” diye mırıldanıyorum. Elbisem birdenbire hem çok ağır geliyor hem de vücudumda saf bir sihir gibi hissettiriyor. Kalp atışlarımın her birinde kumaş tenime sürtünüyor. Minderlerde kıpırdandığım her an vücudumda bir ateş yanıyor.

"Çünkü sen beni meraklandırıyorsun," diye ağzımdan kaçırdım.

Tanrım, bu benim baştan çıkarıcı olmaya çalışmam mı? Bilgi edinme yöntemim bu mu?

“Öyle mi?”

Carson yaklaştıkça sesi hem şehvetli hem de zehirli bir tonda. Gözleri şeytani bir şekilde parlıyor, beni delip geçiyor.

“Evet...” diye mırıldanıyorum, eriyip giden ve çok iyi hissettiren bir hisle. Ona dokunmaya devam etme isteğim sıfır, ama ne yaparsam yapayım kolunu bırakamıyorum. Ceket kolunun altındaki dalgalanan ön koluna doyamıyormuş gibi, tutuşum sıkılaşıyor. Parmak uçlarım kumaşın üzerinde kayıyor, damarlarımda havai fişekler gibi yayılan elektriklenme hislerine

açgözlülükle dolu. Bu onunla ilgili bir şey bile değil. Sadece ceketine dokunmak inanılmaz derecede güzel hissettiriyor.

Carson, hafif esintinin sarı saçlarını muhteşem yüzünden geriye savurmasıyla bana soğukkanlılıkla baktı.

"Bir sır öğrenmek ister misin?" diye kıkırdadım.

“Kesinlikle,” diye homurdanıyor. Telefonunda bir şeyler yazıyor. Ama bu durumun yarattığı rahatsızlık, içimde vızıldayan o hafif, mutlu hissi bozmadan önce, telefonu tekrar yere bırakıyor.

“Vaughn ve Val'in kalçaları aynı.”

Kahkaha krizine girdim, yüzüm kızardı ve bir elimle ağzımı kapattım.

"Büyülü," diye sıırıttı Carson, kayıtsız bir eğlenceyle.

"Kalçaların da çok tatlı," diye homurdandım, alnımı omzuna yaslariken kıkırdayarak. "Ha, bu arada kolların da çok güçlüymüş."

İşte o zaman rüzgarın yönünün değiştiğini hissettim. Havada bir soğukluk. Sırtıma doğru titreşen karanlık bir güç, sanki Darth Vader az önce ortaya çıkmış gibiydi.

Yavaşça alnımı Carson'ın omzundan kaldırdım ve kollarımı pazusundan ayırdım.

Onun koluna sarılmaya ne zaman başladım?

Yavaşça, tereddütle başımı çeviriyorum.

Buz mavisi beni acımasızca kesiyor. Göğsüm sıkışıyor, nabzım hızlanıyor. Cildimde dalgalanan zonklayan, elektriklenme hissi soğuğa dönüşüyor.

Vaughn mutlu görünmüyor.

Hiç de değil.

"N-n-ne yapıyorsunuz burada?" diye kekeledim, yüzümün rengi solmuştu.

Carson beni itip uzaklaştırırken sıkılmış bir ses tonuyla iç çekerek, "Ona gelip seni almasını söyledim," dedi ve yaklaştı. "Benimle flört etmeye

alışarak onu kıskandırmaya mı çalışıyordun?"

Midem dmleniyor, zihnim hala bulanık. "Ne?! Hayır, ben—"

"Tsk tsk, prenses." Carson bana kötü niyetli bir şekilde gülümsedi ve ardından birkaç adım ötede duran, bakışları ruhumu delip geçen öfke tanrısına baktı. "Sanırım kendini büyük bir belanın içine soktun."

Carson benden uzaklaştığında, vücudunun sıcaklığı koluma değdiğinde hissettiğim o güzel duygu yüzünden, bir ocuk gibi surat astığımın belirsiz bir şekilde farkındayım. Ve Vaughn'un yanına gidip omzuna elini koyup ona birkaç kelime fısıldadıktan sonra bile, tüm vücudum hala vızıldıyor, sıcak ve her yerim karıncalanıyor.

Kanepede kıpırdanıyorum ve inlememek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Tanrım, kıyafetlerim inanılmaz derecede iyi hissettiriyor. Elbise, tenimin her santimini şehvetle okşuyor. Tekrar kıpırdanıyorum ve kumaş, elektriklenmiş meme uçlarımla üzerinden kayarken, bacaklarımla arasında sıcak bir arzu kıvılcımı yaratırken sessizce nefes nefese kalıyorum.

Vaughn önümde çömelip görüş alanımı kapladıknda irkildim. Çenemi sıkıca kavrayıp yüzüme dik dik baktıknda boğazımdan bir inilti ıktı. Gözlerim ondan uzaklaştı ve Carson'ın gittiğini fark ettiğimde ürperdim.

Yalnızız.

Gabby'nin elbisesi tenime o kadar güzel değiyor ki. Koltuk etrafımda eriyor. Elinin, aman Tanrım, yüzümü avuladık anlar saf günah gibi geliyor.

"Bunu sadece bir kez soracağım," diye homurdanıyor. "Ne—ve bunu yeterince vurgulayamıyorum—bu partiye gelerek ne yapmaya çalıştığını sanıyordun ki—"

"Beni davet etmemiş olmanız, davetli olmadıkm anlamına gelmez."

Bekle, bu mantıklı, değil mi?

"Tam olarak bunu kastediyorum," diye homurdanıyor. "Sen benim müritimsin ve ben seni davet etmedim."

"Bu gerçekten de terbiyesizce bir hareketti," diye tersle karşılık verdim. "Ve az önce de dediğin gibi, ben senin mritinim. Hala bu işin içindeyim ve

henüz güvenli tarafımı söylemedim—”

"Buraya o elbiseyle girdiğin için seni cezalandırmalıyım," diye tısladı. "Arkadaşımla flört ederek beni kıskandırmaya yönelik acınası girişimini de hesaba katmıyorum bile."

Gözlerimi abartılı bir şekilde devirdim. "Aman Tanrım, kendini beğenmişlikten vazgeç. A, istediğimi giyebilirim. B, Carson'la flört etmiyordum, Tanrı aşkına. C, kontrol problemin mi var?"

Bir yanım onunla böyle konuşmanın ne kadar çılgınca olduğunun farkında. Ama o yanım, yolcu koltuğunda oturup diğer yanımın direksiyonu ele geçirmesine oldukça rahat bakıyor gibi görünüyor.

Vaughn'ın çenesi kasıldı. "İşin bitti mi?"

"Hayır!" diye gülümsedim ona, kalçalarımı kıvrarak ve çıplak uyluklarımın minderlere sürtünmesiyle tenimde oluşan inanılmaz hislerden dolayı inlememeye çalışarak.

Ona suçlayıcı bir bakış attım ve parmağımı ona doğru uzattım. "Partiye geldiğim için bana laf mı edeceksin? Peki ya sen, gece gizlice odama girip beni soyup, dokunup, uyurken üzerime boşaldığın için?" Parmağım tekrar saplandı. "Sapık."

Vaughn'ın gözleri bana dik dik bakıyor. "Sarhoş musun?"

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Hayır. Sadece bir tane içtim." Neredeyse boş olan şampanya kadehini kaldırdım, dibinde hareketsiz duran küçük mineral parçacıklarının kalıntıları duruyordu. "Yani, kolay sarhoş oluyorum," diye kıkırdadım, omuz silktim ve hareket elbisemin üst kısmını göğüs uçlarıma doğru çekince nefesim kesildi. "Ama sarhoş değilim—"

"Uyuşturucu etkisi altındasın."

Gözlerimi devirdim. "Tamam baba," diye kıkırdadım. "Kullanmıyorum. Ben asla uyuşturucu kullanmam..."

"Bu bir suçlama değil," diye homurdandı, şampanya kadehini elimden alıp ona dik dik bakarken. "Bu bir gerçek. Bunu sen mi içtin?"

Tekrar kıvranıyorum, kalçamı kanepeye sürüyorum ve zevk tüm vücudumu sararken nefes nefese kalıyorum. "Mmm-hmm," diye inliyorum. "Ama sadece..."

"Çok güçlü bir Ecstasy etkisi altındasın."

"Bekle... ne?" diye patladım.

Hızla ayağa kalkıp ellerimi tutarak beni de ayağa kaldırdığında nefesim kesildi. "Kafan uçmuş, benimle geleceksin," diye homurdandı.

İnleyerek, bileklerimi onun kavrayışından kurtarıırken yüzüm buruştu. "Bekle, bekle, bekle," diye mırıldandım. "Ben uyuşturucu kullanmıyorum..."

"İşte, yaptın işte," diye mırıldandı. "Ve şimdi benimle geliyorsun."

Göğsüne yaslanırken aptalca bir kahkaha attım. Yanağımı ceketine sürterken elektrik çarpmış gibi hissettim ve parmak uçlarım sertleşmiş karnında yukarı aşağı kaydırırken karıncalandı.

"Hayır, değilim," diye kıkırdadım. "Tam burada kalacağım—HEY!"

Vaughn beni belimden kavrayıp, zahmetsizce kaldırıp yüzüstü omzuna yatırdığında tüm vücudum sarsıldı.

"Gitme vakti geldi, prenses."

EVELINA

Bir yanım, partiden onun omzunda bir çamaşır çuvalı gibi taşınırken çok utanmam gerektiğini biliyor. Ama o yanım, omzunun belime sürtünmesinin verdiği ezici, acı verici derecede erotik hissin altında gömülü kalıyor.

Ellerinin bedenimdeki sıkı tutuşunun, tenimde kıvılcımlar yaratan o saf elektriğinin etkisi.

Omuzuna yaslanmış haldeyken başıma hücum eden kan bile inanılmaz derecede iyi hissettiriyor. Beni asansöre taşıırken ve düğmelerden birine basarken bacaklarım birbirine sürtünüyor ve kasılıyor.

Daha önce hiç uyuşturucu kullanmadım. Esrar bile içmedim. Yani, bir kadeh şarap insanı sersemletiyorsa, daha güçlü bir şeye gerek yok.

Ama şu an haklı. Uyuşturucu etkisinde olduğum çok açık.

Ve keyif almak güzel bir duygu.

Gerçekten harika hissettiriyor. O kadar ki, insanların neden uyuşturucu kullandığını şimdi tamamen anlıyorum. Vücudumda dalgalanan hisler inanılmaz.

"Peki beni nereye götürmeyi düşünüyorsun?" diye kıkırdıyorum, vücudum utanmazca onun sert kaslarına sürtünürken inlememek için kendimi zor tutuyorum.

Elimden bir şey gelmiyor. Gerçekten de gelmiyor. Sanki beynim, o nefis, ayak parmaklarını kıvıran fiziksel hisleri sürdürmeye tamamen odaklanmış

olan vücudumdan kontrolü geri alamıyor.

"Dur artık," diye homurdandı. Uyluklarımın arkasındaki ve kalçamdaki tutuşu sıkılaştı ve istemsizce tekrar inledim.

"Ya da ne?" diye mırıldanıyorum.

Asansör kapıları binanın lobisine açılırken Vaughn karanlık bir sesle, "Beni sakın kışkırtma, Evelina," diye mırıldandı.

"Eyvah," diye kıkırdadım. "Yalvarabilirim..." Ona karşı kıvrandım. "Ve bunun seni çok tahrik ettiğini biliyorum..."

"Şimdi çeneni kapatmanın tam zamanı, prenses," diye tısladı Vaughn tehlikeli bir şekilde lobiden dışarıya açılan cam kapılara doğru yürürken.

Burnumu çektim. "Bana hiçbir şey yapamazsın. Uyuşturucu kullanıyorum," diye kıkırdadım.

Birdenbire, beni omzundan çekip yere indirdiğinde ve şık, siyah bir Mercedes G-wagon'a çarptığında nefesim kesildi.

"Öyle sanıyorsun," diye mırıldandı karanlık bir ses tonuyla, ardından yolcu kapısını açıp beni kelimenin tam anlamıyla koltuğa kaldırdı.

Ona bakakalmıştım, çenem açık, gözlerim faltaşı gibi açılmıştı. O da beni emniyet kemerine bağladıktan sonra öfkeyle sürücü koltuğuna geçti.

Sonra SUV gürültüyle çalışmaya başlıyor ve ben düşünemez, konuşamaz, hiçbir şey yapamaz hale geliyorum, sadece yolcu koltuğuna yapışıp kalıyorum.

Motorun her devri. Yoldaki her tümsek. Işıktaki her frenleme. Hepsi içimde bir uyarılma dalgası yaratıyor. Sanki tenim yanıyor, her santimetrekaresinde karıncalanma hissi kıvılcımları belirliyor, ta ki göğüs uçlarım elbisemin içinde gerginleşip acıyana ve külotum ıslak bir kumaş parçası gibi damlayan vajinama lezzetli bir şekilde sürtünene kadar.

Neon ışıklar pencerelerin önünden hızla zikzaklar çizerek geçiyor. Deri koltuk çıplak sırtıma, kalçalarım ve uyluklarımın arkasına bastırıyor, nefesim kesiliyor. Hoparlörlerden derin, hipnotik bir trans müziği çalıyor ve

aman Tanrım, sanki müziğin tenimi gıdıkladığını ve boynumdan kulaklarıma doğru dans ettiğini hissedebiliyorum.

Araba bir tümseğe daha çarptı ve içimden bir zevk dalgası geçti. Koltuğa sürtünürken inledim. Dudaklarımı ısırdım, yüzüm yanarken bacaklarımı daha da sıkıca birbirine bastırdım, motorun gürültüsünün külotumun klitorisime sürtünmesini çok istiyordum.

Hiç beklemeden Vaughn uzandı, elbisemin ön kısmını kavradı ve yaka kısmını yana doğru çekti. Sol göğsüm açığa çıkınca keskin bir nefes aldım, inledim, meme ucum havanın etkisiyle gergin ve karıncalanıyordu. Yaka kısmının diğer tarafını da diğer göğsümden itti, beni üstsüz ve sıcaktan titreyerek bıraktı, gözlerim kocaman açılmış bir şekilde ona baktım.

Muhteşem yüzü dümdüz ileriye bakıyor, keskin çenesi kasılmış ve hüzünlü, buz gibi gözleri mavi çelik gibi parlıyor. Aniden bir meme ucumu sertçe sıkıştırıp büktüğünde inliyorum. Daha sert sıkıtığında, zonklayan pembe tomurcuğu çekiştirip titremeye ve koltuğa sürtünmeye başladığımda boğularak çığlık atıyorum.

Kendime bunun Ecstasy'den kaynaklandığını söylemek istiyorum. Vücudumun onun acımasız dokunuşuna bu kadar istekli ve çaresizce tepki vermesinin sebebinin uyuşturucu olduğunu söylemek istiyorum.

Ama öyle değil.

Benim.

Ya da o.

Ya da belki de hepimiz birlikteyiz.

Vaughn'ın eli uyluğuma inip elbisemi külotumun üstüne doğru çektiğinde karşı koymuyorum ya da itiraz etmiyorum. Bunun yerine, bacaklarımı acımasızca ayırıp, aniden ıslak külotumu eliyle kavradığında titriyor ve inliyorum. Kalın parmağı külotumun altına giriyor, vajinamı parmaklarının arkasına sürterken inliyorum. Sertçe çekiyor, danteli yırtarcasına bir ses çıkarıyor, bu ses G-Wagon'da yankılanıyor ve içimde şiddetli bir ihtiyaç dalgası yaratıyor.

Eli bacaklarımdan ayrıldığında, motor devir alırken bacaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum.

"Sakın bacaklarını kapatmaya kalkma, prenses!"

Onun koyu sesi, SUV'nin sıcağını yarıp geçiyordu.

"O sürtük amını iyi hissettirmek istiyorsan, bacaklarını aç ve iyi bir küçük fahişe gibi parmaklarını kullan."

Ona bakarken içimde sıvı bir ateş yanıyor, gözlerim faltaşı gibi açılmış durumda.

Vaughn, gözleri yolda, araba sürmeye devam ederken, paramparça olmuş, yırtılmış külotumu yüzüne yaklaştırıp yavaşça içine çekiyor.

"Prenses, o sürtük amına dokun dedim."

Elimin bacaklarımdan arasına ne kadar çabuk daldığı, parmaklarım ıslak ve istekli dudaklarımdan arasında kayarken ne kadar yüksek sesle inlediğim utanç verici.

Klitorisimi yavaşça dairesel hareketlerle ovmaya başlıyorum, gözlerim geriye doğru dönüyor ve kalçam kıvranıyor. Uyuşturucular artık tamamen kontrolü ele geçirmiş durumda. Ve bunun tüm bunlara ciddi anlamda çarpık bir güç unsuru kattığını biliyorum: Ben Ecstasy kullanıyorum. O ise ayık.

Onun insafına kalmış durumdayım.

Arabayı durdurup, beni Manhattan'ın merkezinde arabanın üzerine yatırıp, istediği gibi benimle ilişkiye girseydi, hiçbir şey yapamazdım.

Daha da kötüsü, bu fikir beni çok tahrik ediyor.

Kalçalarım sürtünüyor. Klitorisimi ovuşturup yanındaki koltukta zevkten kıvranırken inlemelerim yüksek ve utanmazca.

Araç aniden duruyor.

Hayırrr.

Protesto edercesine inliyorum, başımı çevirip ona bakarken hâlâ kendime dokunuyorum. Vaughn beni avcı bir dikkatle izliyor, ben de ona doğru

bakıp vajinamı hevesle okşarken gözleri parılıyor.

Çok yakındım. O kadar yakındım ki, arabadan inip yanıma geldiğinde bile durmadım. Ancak kapıyı hızla açıp beni yakaladığında elimi çekti ve beni tekrar omzuna attığında çığlık attım.

Binaya ve ardından asansöre dalarken artık iç çamaşırı giymediğimin son derece farkındaydım; çıplak göğüslerim takım elbisesinin kumaşına bastırılıyor, meme uçlarım elektrikleniyordu. Kapılar kapandıktan sonra elbisemi yukarı çekti ve asansör yukarı çıkarken arkadan iki parmağını sertçe içeri sokup ıslak, kaygan vajinamı okşadığında çığlık attım.

Kapılar karanlığa açılıyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Vaughn'ın parmakları vajinamdan kayıp gidiyor ve asansörden çıkıp neredeyse zifiri karanlık çatı katına adım attığında her şeyin üzerine derin bir kasvet çöküyor.

"N-ne..." diye yutkundum, beni yalınayak yere bıraktığında.

Topuklu ayakkabılarım nereye kayboldu lan?

"Neden buradayız?" diye fısıldadım titreyerek.

"Burada sizinle ilgilenebilirim."

Çenem kasıldı. "Bana bebek gibi davranılmasına ihtiyacım yok—"

"Ah, seni şımartmayacağım prenses," diye mırıldandı. "Seni becereceğim."

O karanlığın içinde bana doğru döndüğünde, nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, yüzüm yanıyor ve tenim karıncalanıyor.

"Evet, kafan güzel. Ama bunun beni durduracağını düşünüyorsan, çok yanılıyorsun," diye homurdanıyor. "Bana gelip bir beyefendi bulacağını sanıyorsan—"

"Bunu asla düşünmezdim," diye fısıldıyorum, sesim titriyor, bedenim ise beklentiyle kasılıyor.

Vaughn yavaşça nefes aldı. Ceketini çıkarıp katladı ve asansör kapılarının yanındaki masaya koydu. Kravatını gevşetip çıkardıktan sonra, kaslı ve dövmele ön kollarının üzerinden gömleğinin kollarını yukarı doğru kıvrırdı.

İçimde ateş çıtırdıyor.

"Beş saniyelik bir avantajınız var."

Başımı hızla çevirip ona bakarken nabzım hızlandı. "Önceden başlama hakkı mı?"

"Beş saniye, Evelina."

"Burası... Burası zifiri karanlık," diye kekeledim, vücudum korku, heyecan, kimyasallar ve adrenalinle titrerken nabzım düzensizce yükseliyordu. Ona bakmak için döndüm. "Eğer... eğer beni yakalarsan—"

"Seni yakaladığımda, seni mahvedeceğim," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle, sesi ürkütücü bir şekilde duygusuz. "O sürtük orospuyu paramparça edeceğim. Bir kere."

Aman Tanrım.

"İki."

Nereye gittiğime ya da ne yaptığıma dair hiçbir fikrim olmadan, karanlığın içine doğru hızla ilerliyorum.

"Üç."

Kalçam bir kanepenin arka köşesine çarptı... Belki de bir kanepeydi? Acı içinde çığlık atarak ondan sekip yere yığıldım, kalbimin atışı kulaklarımda gümür gümür atarken tenimde yanma hissi yayıldı.

"Dört."

Aman Tanrım.

Ayağa fırladım ve rastgele bir yöne doğru sendeledim, kollarımı önüme doğru uzattım, vücudum kasılıp gerildi, baştan çıkarıcı bir sıcaklık merkezimden kıvrılarak geçti.

"Beş."

Başka hiçbir şey yok. Beni avlayacağına dair bir son söz de yok. Sadece son sayı, bir anlık sessizlik ve ardından karanlığın içinden yankılanan ayak sesleri.

...Tam benim yönüme doğru.

Boğazım o kadar daraldı ki bağıramıyorum bile. Belki korkudan, belki de damarlarımda dolaşan uyuşturucular yüzünden her duyum o kadar yoğunlaşıyor ki, sanki havanın kendisi bile beni tahrik ediyor.

Bu son derece adaletsiz.

Sadece buranın düzenini bildiği için değil. Aynı zamanda attığı her adım, attığı her kalp, sinirlerimin her gerilmesi damarlarıma saf bir zevk pompalıyor.

Mobilyalara her dokunuşum, içimde bir arzu dalgası yaratıyor. Çıplak ayaklarımın ahşap zeminlere veya halılara her vuruşu, bacaklarımın arasında umutsuzca bir ihtiyaç hissi uyandırıyor.

Ellerinin beni karanlıktan yakalamasının çığlıklarla dolu beklentisi bedenimde daha da şiddetleniyor, yoluna çıkan her şeyi yok ediyor ve sonunda her şey dayanılmaz hale geliyor.

Sinirlerim bozuldu ve nefes nefese deri koltuğun yastıklı koluna yığılıp kaldım.

"Kazandın!" diye haykırdım karanlığa, kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atarken, belime yapışmış terler. "Pes ediyorum!" Nefes nefese, her yerim titriyordu, uyuşturucular beyin kimyama alt üst ediyordu ve damarlarımda alev alev yanıyordu. "Ne yapacaksan yap, sadece yap—"

"Memnuniyetle."

Bir yumruk saçımı sertçe kavrayıp beni geriye doğru çekerken çığlık attım. Eller elbisemi yırtıp üzerimden attı, ben de yere yığıldım. Derim yanıp sönen neon alevlerle kaplandı, yere pençelerimle tutunarak çığlık attım, parmakları tenimi tırmaladı.

Tokatlama.

Çimdikleme.

Saldırı.

Karanlık, sıcaklık, kontrolden çıkmış şiddet, adrenalin, uyuşturucular... hepsi etrafımda kara mürekkep gibi dönüyor, beni bu deliliğin derinliklerine sürüklüyor.

Arzuladığım delilik.

İstedğim acı.

İhtiyacım olan boyun eğme ve aşağılanma.

Beni sırt üstü yere sertçe yatırıp göğsümün üzerine oturduğunda, kaslı uylukları kaburgalarımın bastırırken inliyorum. Uyuşturucunun verdiği bulanık hisle, onun da benim kadar çıplak olduğunu fark ediyorum ve bu da omurgamda şiddetli bir ürpertiye neden oluyor.

Eli çenemi kavrayıp ağzımı açtığı anda inledim, başparmağı nefes nefese kalmış dudaklarımın üzerinde gezindi, ardından ağzıma sert bir tokat yedim.

Aman Tanrım.

Yüzüme penisini sertçe vurdu.

Vaughn homurdanarak tekrar yapıyor, şişmiş, sızan büyük penisinin başını dudaklarıma, dilime, çeneme ve yanaklarıma vuruyor, ön meni sıvısını yüzüme bulaştırırken derin bir inilti çıkarıyor. Ben hevesle inlerken eli çenemi zorla açıyor.

"Ağzını aç, prenses."

Tam itaat ettiğim anda, bacaklarımdan arasında yakıcı bir ateş patlak verdi.

Aman Tanrım, az önce amcığımın tokat attı.

Bunu tekrar tekrar yapıyor, ta ki yakıcı acı, nefesimi kesecek kadar sızlayan, ihtiyaç duyulan ve nefis bir şekilde kontrolden çıkmış bir şeye dönüşene kadar.

Aman Tanrım.

AMAN TANRIM.

Tekrar vajinama tokat attı ve aniden iki parmağını içime sokup, içerideki o noktaya sürtmeye başladı.

Hemen geliyorum.

Şiddetle.

Islak bir şekilde.

Boğazımdan insanlık dışı bir çığlık koptu ve sıcak bir sıvının uyluklarıma ve eline püskürdüğünü hissettiğimde kalçalarım yerden kalktı.

Bu da neydi böyle?!

Vaughn derin bir iniltiyle karşılık veriyor, parmakları hâlâ kaygan vajinamın içine girip çıkarken, ıslak ve şapırdayan sesler daireyi dolduruyor.

"Ne açgözlü küçük bir sürtük, bir fahişe gibi parmaklarıma üzerine boşalıyor."

O, vajinama tekrar vurup parmaklarını tekrar içime sokup, vücudum tekrar sarsılırken, topuklarım yerde sürtünürken ve gözlerim geriye doğru kayarken zevkle çığlık atıyorum.

"Şimdi o güzel ağzını aç prenses," diye hırıltılı bir sesle, sesi ölüm gibiydi, "ve bana iyi bir küçük fahişenin büyük, şişman bir siki nasıl yutacağını göster."

Dudaklarımı zar zor aralamıştım ki, saçlarımdan bir tutamını yakalayıp şişmiş penisini aralarına soktu. Boğazımın arkasına doğru sertçe ittiğinde göğsümde boğuk bir inilti yükseldi, beni kusturdu, ağzımın kenarlarından sızan salyayla kıvranıp yere tekme atmama neden oldu.

Parmakları bana saplanıyor, ona duyduğum umutsuzca ihtiyacın ıslak ve şapırdayan sesleri, penisinin boğazımı becerirken çıkardığı şapırdayan seslerle karışıyor.

Nefes nefese kaldım, o geri çekildiğinde ve ardından ağır, ıslak penisinin başını dudaklarıma çarptığında, dudaklarımı tükürük ve meniyle bulaştırdı.

Birdenbire beni ters çeviriyor.

Kalçalarımın tutup popomu yukarı kaldırırken, saçlarımı yumruk yaparak yanağımı yere bastırıyor.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. AMAN TANRIM.

O kalçalarımın vurup kalın penisinin başını ıslak vajina dudaklarıma sürerken, coşku ve adrenalin damarlarımda benzin gibi akıp gidiyor.

"Bir dahaki sefere benim dikkatimi çekmek için lanet olası arkadaşlarımla flört etmeye kalkışırsan..." diye hırıltılı bir sesle kulağıma fısıldadı, elimi altına uzatıp meme ucumu çimdikledi. İnledim, tüm vücudum titriyordu, tenim yanıyordu ve yerde ağır ağır nefes alıp veriyordum.

Elinin sertçe kalçama inip beni şiddetle şaplatmasıyla zevkten hıçkırıklar çıkarıyorum.

"Onların önünde götünü paramparça edeceğim, böylece benim için ne kadar kırık dökük bir sürtük olduğunu tam olarak anlayacaklar."

O koca sikinin her santimini tek bir hamlede içime soktuğunda, ben de aşırı derecede ıslak olduğum için, her şey benim için tam olarak yerine oturuyor.

Bunu daha önce de merak etmişim. Ne anlama geldiğini uzun uzun düşünmüştüm.

Ama işte o ani nüfuzun, şiddetli, tüketici, baskın anının bana verdiği cevap bu.

Onun bana sertçe yaklaşmasından sadece hoşlanmıyorum. Söylediği kaba, iğrenç şeylerden sadece zevk almıyorum. Boyun eğmekten sadece zevk almıyorum.

Bana böyle davrandığında, benimle böyle konuştuğunda veya bana acı ve aşağılama yaşattığında, kullanılmış veya aşağılanmış hissetmiyorum, ihtiyaç duyulduğumu hissediyorum.

Onunla aynı alana girdiğimde ve ona tam kontrolü verdiğimde, boyun eğdirme ve acımasızlık tüm karmaşıklığı ortadan kaldırıyor gibi oluyor.

Burada mesele etkileyici olmak ya da kusursuz olmak değil. Mesele, en saf haliyle, istenmekle ilgili.

Ve Tanrım, bu hayatımın en büyük heyecanı olabilir.

Tercih ettiğim uyuşturucu.

Her şeyim.

Beni acımasızca becerirken, kıvrımlı kalçaları ve karın kasları popoma çarparken, "teslim olmuyorum".

Artık bırakıyorum.

Saçımı yumrukla kavradığında, meme uçlarımı sıktığında, yüzüme tokat attığında veya açgözlü ağzıma parmaklarını soktuğunda, beni aşağılamıyor.

Beni özgür bırakıyor.

O, benim dağılmama izin veriyor.

Parçalamak.

Düşmek.

Ve tüm bunların en berbat yanı şu ki, Vaughn Bancroft beni karanlıkta kovalarken, bana zarar verirken veya beni boyun eğdirmek için onunla sevişirken, hayatımda hiç kimseye güvenmediğim kadar ona güveniyorum.

Bıraktım.

Kendimi soyutluyorum.

Bu yüzden birlikte yarattığımız karanlık yere kendimi bırakmama izin veriyorum.

Islak parmağını anüsümün içine bastırdığında çığlık atıyorum, kıvranıp çırpınıyorum ve sonunda parmağı içeri girdiğinde nefes nefese kalıyorum. Beni yere daha sertçe bastırıp, saçlarımı daha sertçe çekip, ikinci parmağını da anüsümün içine soktuğunda inliyorum.

İlaç kullanıp kullanmamak fark etmeksizin, tamamen yeniden doğmak gibi.

"Uslu bir kız ol ve benim için parçalan, prenses. O sürtük küçük deliklerinin benim için geldiğini hissetmeme izin ver. Benim için paramparça ol."

Dünya sessizleşiyor. Kulaklarımdaki uğultu ince bir iniltiye dönüşüyor. Kalbim duruyor ve ciğerlerim daralıyor.

Diğer elinden iki parmağını ağızıma sokuyor. Ve aniden, ağızım, vajinam ve kalçam onunla doluyken, kendimden geçiyorum.

Milyonlarca lanet olası parçaya ayrılıyor.

Orgazm, bir tsunami gibi içimden geçti, beni alıp götürdü ve o lezzetli boşalmanın içinde boğulurken beni dibe çekti. Vaughn kükredi, kocaman penisini bana sapladı, gerildiğini ve sonra derinlerde nabız gibi atmaya başladığını hissettim. Sıcak menisinin vajinamın derinliklerine döküldüğünü hissettiğimde çığlık attım, sonra geri çekildi ve kalanını kalçalarım, vajinama, sırtıma ve uyluklarıma püskürttü.

Gerçekliğin bir anlamı yok. Dünya bulanık ve belirsiz.

O beni kollarına alıp, bedenine yaslayıp taşımaya başladığında hâlâ titriyordum; başım göğsüne yaslanmış, kalbinin düzenli atışını dinliyordum.

"Ne kadar da iyi bir kızsın," diye fısıldadı kulağıma. "Benim iyi kızım."

* * *

Kaşlarım derin bir şekilde çatıldı, gözlerim beynime girmeye çalışan sert ışığa karşı sıkıca kapandı.

Yorganın altında kıpırdanırken inliyorum, bilincin uykumu alıp götürmesine surat asıyorum.

Kahretsin.

Derin bir nefes verip, göz kapaklarımdan içeri sızan ışığa tekrar irkildim ve ardından yavaşça gözlerimi açtım.

Kalbim bir an durdu. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Yatak odası tertemiz ve muhteşem bir şekilde dekore edilmiş, ama tamamen yabancı bir yer. Doğrulamaya başlıyorum, sonra birden yorganın altında çıplak olduğumu fark ediyorum.

Bu da ne...

Kasıldım, başım zonkluyordu. Sonra yavaş yavaş uykunun o bulanık sisi dağıldı ve her şey aklıma gelmeye başladı.

Aman Tanrım.

Karanlıkta yaşanan çılgın kovalamaca.

Acımasız, yıpratıcı, vahşi bir seks.

Tokatlar, çimdikler, boğmalar ve parmakların kalçama sokulması.

Tamamen uyanmış bir halde, yorganın altına kıvrılırken tüm vücudum sıcaklıkla doluyor.

...Ve belki biraz da ıslak.

Başım yine zonkluyor ve o kısım tekrar aklıma gelince yüzümü buruşturuyorum.

Aman Tanrım, dün gece uyuşturucu kullandım. Hem de esrar gibi normal bir şey de değil. Ecstasy kullandım.

Sonra, anılarım birer birer geri gelirken, kaşlarım yavaşça çatılıyor; kadehin dibinde kabarcıklar çıkaran küçük "şekerlemeler"le dolu şampanya kadehi tekrar tekrar gözümün önünde canlanıyor.

Sabine.

Her şey aklıma geri geliyor. Dün gece Ecstasy "kullanmadığımı" dehşet verici bir netlikle fark ediyorum.

Bunu bana, rızam olmadan verdiler.

"O sürtük!" diye bağırdım yüksek sesle.

"Kim bir kaltak?"

Başımı hızla çevirdim ve Vaughn'u, muhtemelen çatı katındaki misafir odasının açık kapısında dururken görünce yanaklarımın kızardığını hissettim.

Üzerime battaniyeyi daha sıkıca çekerken, boğazımdaki sığağı biraz olsun bastırmaya çalışıyorum.

"Hiçbir şey," diye patladım. "Yani... kimse yok."

Vaughn kaşını kaldırdı, bakışları çıplaklığımı örten yorganı sıkıca tuttuğum ellerime indi.

"Dün gece yaşananlardan sonra birdenbire gösterdiğiniz tevazu... ilginç."

Yüzüm kızardı. "Ben..." diye inledim ve başımı aşağıya eğdim. "Vecd hali..." Gözlerimi yavaşça onun gözlerine kaldırdım. "Sen..." Kaşlarımı çattım. "Uyuşturucu aldığımı biliyordun ve yine de—"

"Dikkatli ol prenses," diye mırıldandı Vaughn karanlık bir sesle yatağa doğru yavaşça yürürken, bu da kalbimin hızla çarpmasına ve bacaklarımın kasılmasına neden oldu. "Sana anlaşmamızı hatırlatabilir miyim?"

Sessizce başımı salladım.

"Yüksek sesle söyle," diye homurdandı, gözlerinde karanlık bir parıltı vardı.

Yutkunuyorum.

"Benim sözümü söylememem, zımni onay anlamına gelir," diye mırıldandım titreyerek.

Vaughn'un bakışları sabit. "Şu anda söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Yüzüm kızarıırken dudaklarım büküldü. Başımı salladım.

"Kelimelerini kullan, Evelina," diyor sert bir şekilde.

Kahretsin. Bu otoriter ton neden bu kadar çekici?

Dudaklarım dişlerimin arasına sıkıştı. "Hayır," dedim sessizce. "Bir şey yok."

"Belirli bir kelime yok mu?" diyor şeytani bir sırıtişla. Bu hem beni sinirlendiriyor hem de kıpırdanmamak için dudağımı ısırma neden oluyor.

Alt dudağımdaki kıvrıklığa rağmen gülümseyerek tekrar başımı salladım. "Hayır," diye fısıldadım.

Vaughn, üzerime doğru eğilirken başını salladı. Eğilip çenemi avuçladı.

"İşte benim iyi kızım," diye mırıldanıyor.

Kahretsin.

Kuralları hatırlıyorum. Ama bu kadar yakındayken ve dün gece olanlardan sonra böyle şeyler söylemesi?

Bir tanesini kıracağım.

Yüzünü kavradım ve beni durduramadan aramızdaki mesafeyi kapatıp onu öptüm.

Ve aman Tanrım, bunu yapmayı ne kadar çok istemiştim. Onu öpmemenin beni ne kadar kötü etkilediğini daha önce fark etmemiştim bile. Ama dudaklarımız birbirine değdiğinde ve göğsümde o kıvılcım tuttuğunda, onu öpmekten daha çok istediğim hiçbir şey yok sanırım.

Dudaklarına yaslanıp eriyorum, inliyorum...

...Ta ki eli demir gibi boğazımı kavrayana kadar.

Beni iterek çarşafların arasına savurdu, nefesim kesildi ve soğuk bakışları ölümcül bir şekilde bana saplanırken göğsümde korku kabardı.

"Bekle, Vaughn, ben—"

Elinin sıkılaşmasıyla titreyerek inliyorum, beni çarşafıya yapıştırıyor ve gözlerinde zehirle üzerime doğru eğiliyor.

"Misafir odasında uyanmanızın, benim odamda değil, bir sebebi var."

Sesi, soğuk bir tokat gibi çarpıyor.

"Kurallar var Evelina," diye tısladı. "Bunu biliyorsun."

Aniden boğazımı bıraktı ve uzaklaştı.

"Onları tekrar kırarsanız, iş biter."

Gözleri kısılıyor ve arkasını dönüp kapıya doğru yürüdüğünde ben de biraz dayanamıyorum.

“Pencerenin yanındaki sandalyede senin için kıyafetler var. Giyin. Beş dakika içinde biri gelip seni eve götürecektir.”

Sonra ayrılıyor.

Ve bundan nefret ediyorum... kesinlikle nefret ediyorum... ne kadar acı verdiğinden.

ŞEYTAN

"SEN ÇOK ACINASI BİRİSİN."

Onun buz gibi sesi boynumuza dolanıp bizi sıkarken biz sessiz kalıyoruz.

"Zayıf."

Ellerimiz yanlarımızda seğiriyor. Quentin sessizce gülüyor.

"Bu seni kızdırdı mı evlat?"

Hiçbir şey söylemiyoruz. Sessizlik akıp gidiyor.

Aniden, başımız yana doğru savrulurken yüzümüzde şiddetli bir acı patlak verdi.

"Sana lanet olası bir soru sordum," diye bağırdı Quentin.

"Hayır, dede," diye hırlıyoruz. Duymak istediği şey bu.

Quentin içini çekti, sonra kendi kendine kıkırdadı. "Anladım. Yani şimdi yalan söylüyoruz, öyle mi?"

Çenemizde şiddetli bir acı hissederek dişlerimizi sıkıyoruz.

Önümüzde durmak için yanımıza doğru yürürken tekrar iç çekti. Elini kaldırdığında kendimizi hazırladık. Gözleri gözlerimize dikilirken eli sadece nazikçe omzumuza dokundu.

"Biliyorsun, bunları seni üzme için söylemiyorum, Vaughn."

Başımızı sallıyoruz.

“Acı... ve o acıya karşı direnç... gücü doğurur.”

Tekrar başımızı sallıyoruz.

Quentin sessizce, "Yöntemlerimin can yakabileceğini biliyorum," diyor. "Ama sizi zirveye taşıyan da bu yöntemlerdi. Doğduğunuzdan beri oturmaya hakkınız olan tahta oturmanızı sağladı."

Yavaşça başımızı salladık. "Evet. Anlıyoruz—"

Kahretsin.

Ağzımız anında kapanıyor.

Çok geç.

Quentin bize bakarken gözleri kararıyor, sonra yavaşça nefes veriyor, bakışları soğuklaşıyor.

"Biz," diye homurdanıyor.

“Büyükbaba—”

“Biz mi?!” diye hırladı, bu sefer biraz daha yüksek sesle. Sonra başını sallayarak soğuk bir kahkaha attı. “Demek yine o saçmalığa geri döndük.”

Konu hiçbir zaman "o saçmalıktan" uzaklaşmadı. Ama onun bizden ne kadar nefret ettiğini biliyoruz, bu yüzden genellikle onun yanında bunu gizliyoruz.

"Bugün sıra kimde, torunum?" diye hırlayarak bize döndü. "Bugün dizginsiz psikozlarınızdan ve lanet olası zaaflarınızdan hangisine katlanmak zorundayım, hmmm?"

O yavaşça etrafımızda dönerken, bakışlarımız dümdüz ileriye kilitlenmiş durumda.

Darbe hiç beklemediğimiz bir anda geldi, sırtımızda alevler patladı, omurgamız kırılırken acıyla inledik ve dişlerimizi sıktık.

“Eee?!” diye hırladı Quentin. “Şeytan mı?” diye alaycı bir kahkahayla bağırdı. “Yoksa senin diğer uydurmalarından biri mi?”

“Büyükbaba—”

Acı yeniden geliyor ve dişlerimizi sıkarak vahşice inliyoruz.

"Evet, Şeytan," diye hırlıyoruz.

Quentin soğuk bir kahkaha attı. Elindeki deri kırbacı çevirerek önümüze doğru yürürken, "Aman Tanrım," diye içini çekti. "Görünüşe göre pençesiz şeytan. Hâlâ işleri halletmem için bana ihtiyacı olan şeytan!"

Kırbaç göğsümüzü, ardından yüzümüzü korumak için kaldırdığımızda kollarımızın arkasını keserken acıyla inliyoruz.

On iki kadar kulaç attıktan sonra duruyor, nefes nefese geriye doğru çekiliyor.

"Seni şu anki haline ben getirdim, evlat."

Başımızı sallıyoruz.

"Biliyorum," diyoruz sessizce, derimiz acı içinde kıvrılırken yutkunarak.

Yanına kamçıyı koyarak bana doğru döndü.

"Kızdan kurtul," diye mırıldanıyor. "Hedeflerimden beni uzaklaştırıyor."

Başımızı sallayıp yere bakıyoruz.

Quentin'le durum her zaman böyledir. O, aramızdaki diğerleri gibi olmayı reddeden tek parçamızdır.

Biz'i kucaklamak.

Kamçının ucunu göğsümüze dokundurduğunda irkiliyoruz.

"Zaten çok yaklaştı."

Kırbacı küçük deri şeritle kaldırarak çenemize kadar getiriyor.

“Ve bu günah için kefaret gerekir. Acı çekmeden başarı olmaz.”

Elimizi okşadı.

"Şimdi ne yapılması gerektiğini biliyorsun," diyor nazıkçe.

Evet, yapıyoruz.

Gömlüklerimizi çıkarıp taş zemine diz çöktük. Quentin sessizce arkamızdan yürüdü ve deri kırbacın sırtımızdaki eski yaraların üzerinden geçmesiyle gerildik.

"Bunu ikimiz için de yaptığının farkındasın, torunum."

"Biliyorum," diye kekeliyoruz.

"Onları sayın."

İlk kırbaç darbesi acıtır.

İkincisi ateş gibidir.

Üçüncüsü ve onu takip eden yirmi dört tanesi, derimizi kemiğe kadar açan jiletler gibidir.

Saymaya devam ediyoruz.

Biz hareketsiz kalıyoruz.

Anlıyoruz.

Çünkü bunu hak ediyoruz.

Buna ihtiyacımız var.

Biz buyuz.

Ve her şey bittiğinde, sırtımızdan ve kollarımızdan kanlar süzülürken dizlerimizin üzerindeyken, bakışlarımız yumruğumuzdaki sıkıca tuttuğumuz kırbaça kayar.

O, sistemdeki bir hata.

Tasarımda bir kusur.

Hafif bir esinti, iskambil kağıtlarından yapılmış evi yıkmakla tehdit ediyordu.

Peki neden ondan uzak duramıyoruz ki?

VAUGHN

Tek ayağının parmak uçlarında yükselip diğer bacağını tavana doğru kaldırdığında nefesim kesiliyor. Bakışlarım tiyatronun karanlığını yarıp geçiyor, gözümü kırpmadan, kaldırdığı bacağını arkaya doğru hareket ettirip, bir tüyün zarifçe yere inmeden önce, vücudunun zahmetsizce yüz seksen derece dönmesini izliyorum.

Kahretsin.

O iyi.

Bale, üzerinde zaman harcadığım bir şey değil açıkçası. Yani, evet, muhtemelen ortalama bir insandan daha fazla gösteri izlemişimdir. Ama bu, kardeşim büyürken onu takip ettiğim, hatta benim varlığımdan bile haberdar olmadığı zamanlardan uzaktan bir izlemeydi.

Ama Val'i izlediğim o zamanlarda, bale izlemek istediğimden çok, onu izlemek istediğim için izliyordum.

Yani son on on iki yılda belki yüz kadar bale gösterisi izlemiş olsam da, yine de bale hakkında hiçbir şey bilmediğimi iddia edemem.

Bununla birlikte, Evelina'nın inanılmaz derecede harika olduğunu anlayacak kadar çok şey gördüm.

Knightsblood kampüsündeki Fonteyn Tiyatrosu'nun sahnesinde, Evelina, az önce kusursuzca yaptığı hareket karşısında genç dansçıların hayranlık dolu bakışlarını duyarken, boynuna doğru yayılan bir kızarıklıkla gülümsüyor.

“Teşekkürler,” diye sırttı Evelina, yüzündeki kızarıklık hala duruyordu. “Şimdi, İtalyan fouetté à la seconde'nin adımlarını tek tek inceleyelim.” Önünde sıraya dizilmiş öğrencilere başıyla işaret ederken boynunu çevirdi.

“Yani, acele etmediğim için işe yaradı. Ayakta duran bacak işi yapıyor. Yukarı çıkmadan önce aşağı doğru bastırın. Eğer plié'niz geç kalırsa, ondan sonraki her şey de geç kalır. Değil mi?” Anladıklarından emin olmak için gruba şöyle bir göz attı. “Bacağı fırlatmayın. Yerleştirin. Gelmesine izin verin, sonra dönün. Dönüş ancak dengeyi sağladıktan sonra gelir.” Gülümsedi. “Ve tabii ki müzikle senkronize olarak. Sorunuz var mı?”

Bir kız elini kaldırıyor ve Evelina onu işaret ediyor.

"Evet, sadece développé'den dönüşe nasıl geçtiğinizi merak ediyordum?"

“Ahh,” Evelina sırtıyor. "Evet, işte tam da bu noktada fouetté à la Seconde berbat olabiliyor."

Gölgelerin arasında istemsizce gülümsüyorum.

Şimdi küfür ediyor. Ve onun, kadının yavaş ve kaçınılmaz yozlaşmasında en azından kısmen -tamam, büyük ölçüde- sorumlu olduğunu bilmek, sikimi seğirtiyor.

Kahretsin, sesini çok özledim.

Çok fazla.

Evelina'nın tamamen sessiz kalmasının beşinci günü. Altın retriever yavrusunun enerjisine sahip sürekli mesajlar yok. Durmaksızın neşeli, uzun uzadıya sesli mesajlar da yok.

Syndicate etkinliklerinde herhangi bir görünüm sergilemedi.

Hiç bir şey.

Ve bu durum beni ne kadar rahatsız ediyor, bu da canımı sıkıyor.

Bunun sebebi, diğer sabah ona karşı kaba davranmamdı; sanırım Sebastian'ın partiye getirdiği haplar yüzünden yanlışlıkla E hapı almıştı.

Uyuşturucuya ilk kez girişmek için cesur bir seçim, ama sonrasında yaşananlardan sonra açıkçası şikayetçi değilim.

Sadizmle harmanlanmış cinsel ilişki tarzımı, uyuşturucu etkisi altında olan bir partnerle birleştirdiğim için kendimi ahlaki açıdan gri bir alanda hissetmeli miyim?

Belki.

Muhtemelen.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

Bu, genel olarak rıza kavramına önem verilmemesi anlamına gelmiyor.

Evelina söz konusu olduğunda, aşmayacağım hiçbir sınır yok.

Bu, itiraf etmek isteyebileceğimden çok daha sorunlu olabilir. Çünkü onunla birlikteyken görüldüğünün aksine, hayatım çizgiler üzerine kurulu.

Kurallar. Kontrol. Dünyaya dair sarsılmaz, siyah beyaz bir bakış açısı. İşte bu yüzden geçen sabah böyle bir aptallık yaptım.

Öpüşmeye karşı bir tiksintim yok aslında. Ama aramızda belli kurallar var.

Bir tanesi bozulursa, her şey tam bir kaosa dönüşür. Buna izin veremem.

Ama Evelina beni onları kırmak istemeye itiyor. Bu yüzden de kırıyorum.

Örneğin, şu anı ele alalım. Bugün Knightsblood kampüsünde Evelina'nın dansını gölgede izlemek için bulunmuyorum. Bir nevi taç giyme törenim için buradayım.

Aylar süren çabalama, entrika çevirme, rüşvet verme ve yatıştırma çabalarının ardından, Andrés Torvallés'in devre dışı kalması ve Cyril'den herhangi bir itiraz gelmemesiyle, yönetim kurulundaki yerim nihayet sağlamlaştı. Bugün bu resmiyet kazanıyor.

Yine de, rektörün ofisinde oturup şampanya soğutup, planlarımın gerçekleşmesini kibirle beklemiyorum. Adamla puro içip üniversitenin geleceğine dair planlarımdan bahsetmiyorum.

Buradayım, lanet olası gölgelerin arasında saklanıyorum ve Evelina Nikitin'in sahnede süzülmesini izliyorum.

Onun itaatkâr bir şekilde ayaklarımın dibine diz çöktüğünü, ağzının açık ve dudaklarında "lütfen efendim" ifadesiyle durduğunu hayal ediyorum.

Onun bana doğru eğildiğini ve pembe, hırpalanmış kalçalarına avucumun darbelerini yüksek sesle sayarken nefes nefese kaldığını hayal ediyorum.

Benden kaçıyor, hem korku hem de heyecanla çığlık atıyordu.

Kıvranarak, inleyerek ve paramparça olarak, sikimi tüm santimleriyle daracık deliklerinin her birine alıyor, daha fazlasını yalvararak istiyor, ta ki benim uyluklarından ve yüzünden aşağı damlayana kadar.

Pantolonumu geren, artık kocaman bir ereksiyon haline gelmiş penisimi düzeltirken kaşlarımı çatıyorum.

Henüz otuz yaşına bile gelmedim. Ama yine de... Tayt ve mayolar giymiş üniversiteli kızların arasında ereksiyon olmak asla iyi bir görüntü değil.

"Tamam aşkım!"

Sahneye çıkan Evelina, ellerini iki kez birbirine vurarak dikkatimi gerçekliğe geri döndürdü ve külotunu ağzına tıkıp klitorisini sıkıştırırken boşalmamı da anüsüne bırakmanın muhteşem zihinsel imgelerinden uzaklaştırdı.

Durulmak.

Hadi bakalım, bizi zorla, korkak.

Evelina'nın sahnenin önüne doğru ilerleyip öğrencilerine doğru dönmesini izlerken sessizce boğazımı temizledim.

"Arkadaşlar, bugün harika iş çıkardınız. Ciddi anlamda. Fouetté à la seconde hareketini yaparken düşünmeden yapma fikri üzerinde çalışmaya devam edin. Unutmayın, eğer sayarak yaparsanız, kaçırsınız. Önceden tahmin etmeniz gerekiyor. Ve herhangi bir sorunuz olursa, gerçekten, bana mesaj atın, tamam mı?"

Öğrencileri etrafına toplanıp, ona sorular sorarak, gülümseyerek ve birkaç utangaç kucaklamayla karşılık verdikten sonra, onu sahnede yalnız bırakarak uzaklaşıyorlar. Evelina'nın omuzları biraz düşüyor, sanki bir oyun sergilemiş ve perde kapandıktan sonra nihayet tekrar kendisi olabiliyormuş

gibi. Kollarını başının üstüne doğru uzattığını, sonra sahne boyunca koşarak az önce öğrettiği fouetté à la seconde hareketlerini bir dizi halinde yapmaya başladığını izliyorum.

Kahretsin.

O muhteşem.

Onun tekrar dönmesini izliyorum, bacağı zahmetsizce yukarıdaki sahne ışıklarına doğru kalkıyor, dönüyor, dönüyor ve dönüyor, sonunda zarif bir şekilde bitişe ulaşıyor. Küçük göğsü inip kalkıyor ve derin bir nefes veriyor, sonra sırtı bana dönük bir şekilde tekrar parmak uçlarına yükseliyor, bana taytı ve mayosuyla çerçevelenmiş sıkı kalçalarının güzel bir manzarasını sunuyor.

Tiyatronun arka tarafından alkışlamaya başladığımda Evelina irkildi. Döndü ve yüzünün solgunlaşıp sonra kim olduğumu anladığında kızarmasını izlemekten keyif aldım.

Yanlarında ellerini düzensizce sıkıp gevşetiyor, ben sakince koridordan ona doğru yürürken narin boğazı da inip kalkıyordu.

"Ne-ne yapıyorsun burada?" diye kekeledi, ben sahnenin kenarında durduğumda.

"Seni izliyorum."

Yüzü kızardı. "Hayır... Yani, Knightsblood'da ne işin var?"

Kaşımını kaldırıyorum. "Az önce bunu ele aldık."

Evelina'nın dudağı dişlerinin arasına sıkıştı ve kollarını kavuşturdu. "Ben..."

"Bir Adept'in, inisiyasyon dönemi boyunca Acolyte'ini yakından takip etmesi önemlidir."

Sanki bir ders kitabından ezberden okuyormuş gibi heyecanla söylüyorum. Ağzı bükülüyor.

"Ben... Ben hâlâ senin müritin miyim?"

"Bunu yapmamanız için herhangi bir sebep var mı?"

Kaşları çatıldı. "Ben... yani... diğer günden beri konuşmadık..."

"Sözünüzü verdiniz mi?"

Bakışlarım altında hafifçe kıpırdanıyor, dişlerini dudağını tırmalıyor.

"Hayır," diyor sessizce.

"O halde hâlâ benim müritimsin," diye mırıldandım. Boynumu çevirip kaşlarımı çatarak sahnenin ön kısmına işaret ettim. "Otur."

Evelina'nın tüyleri diken diken oldu, gri gözlerinde ateş kıvılcımları parladı.

Derin bir nefes verdim. "Lütfen. Sizinle konuşmak için başımı kaldırmaktan hoşlanmıyorum."

Sırıttı. "Şey," dedi, yanakları kızararak, kollarını yanlarına indirdi ve sahnenin önüne doğru ilerleyip kenarına oturdu, bacakları aşağı sarkıyordu. "Şimdi nasıl hissettiğimi anladın."

"Sanırım ikimiz de senin nasıl hissettiğinin gayet farkında olduğumu biliyoruz," diye mırıldandım, yüzünün kıpkırmızı olmasını keyifle izleyerek. Ona doğru yaklaşırken nefesini tuttu, ellerim iki yanına yerleşip onu çevrelerken narin bedeni titredi.

"Gerçekten de beni dans ederken izlemek için buraya kadar mı geldin?" diye sessizce soruyor.

"Aslında kampüste bir toplantı için bulunuyorum," diye homurdandım. "Ama evet, buradayım çünkü senin dansını izlemek istedim."

Kaşları çatıldı. "Ama neden?"

"Çünkü sen oldukça iyisin."

Evelina kızardı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Ama ben... yani, şimdiye kadar seni sadece biz..." Ellerine baktı. "Cinsel ilişkiye girdiğimizde," diye fısıldadı.

"Yani seviştiğimiz zamanı mı kastediyorsun?" diye hırladım. "Söyle bakalım."

İki parmağımla çenesine dokunup yüzünü kendime doğru kaldırdığımda sessizce nefes nefese kaldı. Yutkundu ve saçlarının köklerine kadar kızardı.

"Seviştiğimiz zaman," diye hırıltılı bir sesle söylüyor, bu da penisimin zonklamasına neden oluyor.

"Kim diyebilir ki ben buraya bunun için gelmedim?" diye karanlık bir ses tonuyla söylüyorum.

Nefesi kesildi, gözleri irileşti. "Öyle mi?" diye fısıldadı.

"Prensesim, bu oldukça rica niteliğinde bir söz gibi geliyor."

Kıvranıyor, bakışlarını kaçırmaya çalışırken yüzü daha da kızarıyor. Parmaklarım çenesini sıkıca kavrayarak onu doğrudan bana bakmaya zorluyorum.

"Bunun için burada olmamı istiyor musun?"

Bakışlarımdan kaçınmaya çalışarak kıpırdandı, yüzü ateşle yanıyordu. Aniden, diğer elim bacaklarının arasına kayıp taytının üzerinden vajinasını kavradığında keskin bir nefes aldı.

"Vaughn," diye inliyor, nefesi kesik kesik, aralıklı bir şekilde gelirken ben de kumaşın üzerinden vajinasını okşamaya başlıyorum, onun daha da ıslanıp ısındığını hissediyorum.

"Cevap ver bana," diye hırladım, avucumu vajinasından yayılan ham, kaygan sıcaklığa biraz daha sert bastırarak.

"E-evet—"

"İşte buradasın!"

Kahretsin!

Evelina nefes nefese kaldı, bacaklarını sıkıca kapatarak elimi arasına sıkıştırdı. Sesin geldiği yöne döndüm ve konferans salonunun kapısının gürültüyle açıldığını duydum. Evelina bileğimi yakalayıp elimi çekip götürünce dişlerimi sıktım.

Sabine tekerlekli sandalyesiyle koridordan bize doğru gelirken, yönetim kurulunun önde gelen üyelerinden Ed Forbes ve Madeline Brecht de 紧紧 arkasından yürüyorlardı.

Sabine, "Biz toplantı odasında, gitmeye hazırdık," diye dudak büzerek gülümsedi, gözlerini ise sanki "sen neredeydin?" dercesine bana dikti. Ama sonra bakışları benden uzaklaştı ve o gülümseme bile bir anda kayboldu.

"Ed, Madeline," diye kıbarca gülümsedim, "buradaki Bayan Nikitin'i tanıyor musunuz? Dans programımızdaki bazı öğrencilere ders veriyor."

Evelina sahnenin kenarından aşağı atlıyor.

"Ah, Roman'ın kız kardeşi, öyle mi?" diye gülümsedi Ed, elini sıkmak için öne doğru adımlayarak. "Mezunlarımızın hak ettikleri tahtlara oturduklarını görmek her zaman güzel."

Madeline, Evelina'nın uzattığı elini tutuyor. "Zakharova'da çalışıyorsunuz, değil mi?" diye soruyor ve gülümsüyor. "Birkaç ay önce şirketinizin Kuğu Gölü prodüksiyonunu izledim. Çok güzeldi. Ve Naomi Kim muhteşemdi."

Eveline geniş bir gülümsemeyle başını eğdi. "Teşekkür ederim. Gerçekten."

Madeline sözlerine şöyle devam ediyor: "Ayrıca, kardeşiniz çok etkileyici bir mezun olduğu için sizi özellikle izlediğimi hatırlıyorum. Harika işler çıkardınız."

Evelina'nın yüzü kıpkırmızı oldu ve ona tekrar teşekkür etti.

"Evet, oldukça yetenekli," diye mırıldandım, dönüp gözlerimi ona diktim.

Sabine boğazını yüksek sesle temizledi. "Ne yazık ki, yönetim kuruluna gitmemiz gerekiyor. Diğer üyelerin birkaçının bugün yoğun programı var," dedi sert bir şekilde, Evelina'ya sert bir bakış fırlatarak.

"Çok doğru," diye iç çekti Ed. "Peki, Bancroft?" Omzuma vurdu. "Aylar sonra nihayet işleri resmileştirelim mi?"

Doğrusunu söylemek gerekirse, burada kalmayı, Evelina'yı sahneye yatırıp başını kenardan aşağı sarkıtarak boğazını becermeyi ve yüzüne boşalmayı çok daha fazla tercih ederim.

Hadi yapalım şunu. Hepsini izletebiliriz...

Durulmak.

Boğazımı temizleyip başımı salladım. "Elbette. Buyurun, Ed."

O ve Madeline arkalarını dönüp koridordan yukarı doğru yürümeye başladılar. Sabine bana ters ters baktı ve başını sertçe ileri geri salladı.

"Dikkatin dağılmış," diye fısıldıyor bana.

"Kendi işine bak," diye karşılık verdim sessizce.

Gözlerini devirdi ve ardından tekerlekli sandalyesiyle koridordan geri döndü.

Bakışlarımda ateşle ona döndüğümde Evelina titriyor. Kişisel alanına giriyorum ve elimi boğazına doladığımda hafifçe nefes nefese kalıp sahneye doğru geri çekilmesinin tadını çıkarıyorum.

"Toplantım sadece bir saat sürecektir," diye hırladım, gözlerinin içine bakarak. "Buradan sakın kıpırdama. İşimi bitirince buraya geri geleceğim, seni ön sıraya yatırıp, o sürtük amını boşalana kadar becereceğim. Anlaşıldı mı?"

Çenesi açık kaldı, gözleri bana dikilmişti, yüzünün ardında ateş yanıyordu.

"Sana bir soru sordum Evelina. Anlaşıldı mı?"

Boynundaki baskı noktalarını sıktığımda nefesi kesiliyor ve hevesle başını sallıyor.

"Evet," diye kekeleydi.

"Aferin kızım."

EVELINA

AFERİN KIZIM.

Su bedenime dökülürken titriyorum, dudağımı ısırıyorum.

Bende bir sorun var.

Elbette.

Hayatım boyunca kim olduğumu ve ne olduğumu tam olarak biliyordum. Görevine bağlı bir Bratva kızı. Bir mafya prensesi. Tatlı. Kibar. Korunaklı. Özellikle ailemin işi göz önüne alındığında, dünyaya karşı biraz fazla naif olabilirim, ama bununla da barışık oldum.

Ama şimdi, hiçbirinden emin değilim.

Suyu kapatıp askıdan bir havlu alıyorum, saçımı kuruladıktan sonra havluyu kendime sarıp duşlardan soyunma odasına doğru yürüyorum.

Haftalardır, içinde bulunduğum durumun kontrolüm dışında olan dış güçlerden kaynaklandığına kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Sendikaya girebilmek için Vaughn ile ilişkiyi sürdürmek zorundayım. Eğer bunu yapmazsam, Diego Torvallés değer verdiğim insanlara zarar verecek. Bütün bunlara "katlanmak" zorunda olduğum ve böylece Torvallés'in bilinmeyen varisinin kim olduğunu öğrenebileceğim anlatısına tutunuyorum.

Büyük ihtimalle Carson King. İnternette biraz araştırdım ve Carson'ın geçmişi pek de gizli değil.

O, milyarlarca dolarlık varlık yönetimi şirketi Rook Capital Investment Group'un kurucusu ve CEO'su Rupert King'in oğlu. Annesi ise "eski zengin sosyetik"ın en tipik örneği olan Victoria King. Her ikisi de onlarca kamuoyuna yansıyan evlilik dışı ilişkiye karıştı, ancak nedense hiç boşanmadılar.

Carson sekiz yaşındayken bir çocuk psikiyatri hastanesine yatırıldı. Söylentilere göre on yaşına geldiğinde o kurumdan kaçmış ve ardında polis raporları bırakmıştı; bu raporlar ebeveynleri tarafından hızla örtbas edildi.

Yıllar sonra, Carson yetişkin olduktan sonra, Rupert ve Victoria "gerçeği ortaya koymak" için ortaya çıktılar: Carson hastaneden kaçmamıştı, daha ziyade birkaç yıl boyunca yurt dışındaki bir amcasının yanında yaşamıştı.

Elbette.

Her halükarda, Victoria'yı en az iki düzine ilişkiyle ilişkilendiren çevrimiçi magazin haberlerini bir kenara bırakalım, Carson Rupert'a hiç benzemiyor.

Kesin bir kanıt değil ama hadi ama.

Eğer Diego'nun gayrimeşru varisi Sendika'nın iç çevresindeyse, bu kesinlikle Carson olmalı.

Ama yine de, tüm bunlar kendime neden bunu yapmak zorunda olduğuma dair anlattığım hikayenin bir parçası.

Vaughn'un acımasız sadizmine katlanmak zorundayım.

Ama... Bu bir yalan.

Diego'nun tehditleri gerçek. Ama kardeşim dünyanın en güçlü mafya örgütlerinden birini yönetiyor; bu örgüt, diğer yarım düzine son derece güçlü suç ailesiyle ittifak halinde.

Roman'ın babamıza olan duygularına rağmen, tek bir telefon görüşmesiyle bu işi bitirebilirdim.

Ama yapmadım. Çünkü diğer acı gerçek şu ki, Vaughn'a "katlanmıyorum".

Onu çok özlüyorum.

Getirdiği çılgınlıktan ve bana verdiği zarardan zevk alıyorum.

Havluyla kurulanmayı bitirip giyiniyorum ve dans eşyalarımı çantama tıkıyorum. Soyunma odasındaki aynada saçlarımı tarıyorum, biraz makyaj yapıyorum, kendime kızarıyorum ve sonra Vaughn'un bana "yerinde kal" dediği sahnenin kenarındaki tam o noktaya oturmak için geri dönüyorum.

Emirlerine uymadığım takdirde ne yapacağından endişe ettiğim için değil.

Çünkü eğer yaparsam ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Belki de Vaughn'a ve onun sunduğu karanlığa duyduğum bu çekim gerçekten bir hastalık. Çünkü biliyorum ki bu hikayenin mutlu sonu yok. Vaughn da istemiyor zaten.

Bu adam benimle tanrı gibi sevişiyor ama beni öpmüyor.

Bana dokunmasına bile izin vermiyor.

Şey, ona dokunmam derken dudaklarımı penisinin etrafına sarmayı, tırnaklarımı göğsünde gezdirmeyi veya o boğazımı ısırırken saçlarını tutmayı kastediyorum.

Ama ondan sonrası? Onun için aşılmaz bir çizgi.

Sarılmak yok. Birlikte yatakta yatmak yok. Hatta sonrasında arkasından gidip ona sarıldığımda bile sinirlenmişti.

Ve tüm bunların en büyük sorunu da bu. Acımasız sekse katlanabilirim. Yani, Tanrı aşkına, muhtemelen sapıkça olduğunu bildiğim şekillerde buna can atıyorum. Ama aynı zamanda onun demir gibi "kurallarına" ve inanılmaz derecede katı yaşam tarzına da katlanabilirim.

Ama ben bundan daha fazlasını istiyorum. Bunun benim saflığımın ve deneyimsizliğimin bir sonucu olduğunu kendime söyleyebilirim. Ama mesele sadece onunla birlikte olduğum ilk erkek olması değil. Aramızdaki bu şey –zehirli, sapıkça ve son derece sağlıklı olsa da– şimdiye kadar yaşadığım en yakın ilişki.

Telefonum aniden elimde bir bildirim sesiyle çınladı ve boş salonda yankılanarak beni ürküttü. Ekranı baktım ve mesajı okuyunca kaşlarımı çatıttım.

BİLİNMIYOR

Merhaba, ben Sabine. Vaughn'un toplantısı uzuyor. Bu akşamın ilerleyen saatlerine kadar müsait olmayacak.

BİLİNMIYOR

Sana şehir, evine gitmeni söylememi istedi. Daha sonra iletişime geçecek.

Hayal kırıklığı yüzüme vururken kaşlarım çatıldı.

Lanet etmek.

BEN

Tamam, bilgilendirdiğiniz için teşekkürler.

Sahnenin kenarına çökerken kaşlarımı çatıttım ve Sabine'in yazısına tekrar baktım. Yani, bunu bana kendisi söyleyemez miydi de, benden açıkça nefret eden arkadaşına söyledi?

Onun çok çekici, göz alıcı Fransız kadın arkadaşı, ki belli ki benden nefret ediyor.

Hayal kırıklığının ve ikinci planda kalmış gibi hissetmenin buruk tadını yutmaya çalışarak sahneden inip ön sıradaki bir koltuğa çöküyorum.

Ona gelince, tüm bunlarla ne yapıyorum ben? Buna "zorlandığım" için değil, ona karşı gelmekten korktuğum için de değil; kendimi aksine ikna etmeye çalışsam da durum böyle.

Acaba onun içimdeki, sadece onun tatmin edebileceği bu karanlığı açığa çıkarmasından mı korkuyorum?

Elimdeki telefon titredi ve beni düşüncelerimden kopardı. Bu sefer ekranda ismi görünce genişçe gülümsedim.

“Sen kimsin ve kardeşimin telefonunu nasıl ele geçirdin?”

Roman konuşmadan önce kısa bir sessizlik oluyor. "Ne?"

Kıkırdadım. "Sadece tahmin ediyorum. Kardeşimin ne zamandan beri arayacak vakti var ki?"

Roman derin bir nefes verip kıkırdadı. "Tamam, bunu hak ettim."

"Elbette," diye takıldım.

"Özür dilerim Evie," diye inledi. "Sadece... kahretsin." Derin bir nefes daha verdi. "Zirvede olmak çok zor."

"Bahse girerim," diye omuz silktim, sırtarak. "Hey, takas yapmak ister misin? Ben işleri yönetmeye başlayabilirim, sen de pli  yapmayı öğrenebilirsin. Val tayt giyerken bütün gün onunla vakit geçirebilirsin."

Roman g r ve derin bir kahkaha attı. "Harika görünüyor."

" aka," diye kıkırdadım. "Senin işini almak gibi bir niyetim yok."

Bir an sessiz kalıyor.

"Hım. Bu yeni bir şey."

Kaşlarımı çatıyorum. "Nedir?"

"Küfür ediyorsun," diye kıkırdıyor. "Dürüst olmak gerekirse, senden daha önce hiç 'F' kelimesi duymamıştım."

Burnumu  ektim. "Lütfen. O kadar da tutucu değilim."

" ey... Aslında  ylesiniz."

"Ha ha ha," diye mırıldanıyorum gülümseyerek, o da gülüyor. "Ne haber?"

"Ne yani, küçük kız kardeşimi arayıp sohbet edemez miyim?"

"Kesinlikle yapabilirsiniz, ama bunu asla yapmazsınız."

İçini  ekerek, "Aynı çatı altında yaşıyoruz," dedi.

"Ama yine de evde asla yollarımız kesişmiyor," diye vurguluyorum.

"Büyük bir ev."

"Romannnn..."

İçini çekti. "Özür dilerim. Gerçekten. Şey... İşler inanılmaz derecede yoğundu, biliyor musun?"

"Eh, sorun değil," diye gülümsedim. "Meşgul olduğumu biliyorum. Yani gerçekten sadece sohbet etmek için mi aradın?"

"Hım."

Sırıttım. "Harika—ha, tahmin et bakalım, şu anda senin mezun olduğun okuldayım."

"Adamım, bir ara tekrar oraya gitmeliyim," diye iç çekti. "O yeri özledim. Bak, Para Bellum'un mevcut yönetimine ulaşip son zamanlarda oraya çok sık gittiğinizi bildirmeliyim. Eminim size etrafı gezdirmekten veya sizi yemeğe çıkarmaktan mutluluk duyarlar."

Normal üniversitelerde erkek ve kız öğrenci dernekleri bulunur. Knightsblood'da ise Hogwarts evlerinin yeraltı dünyası versiyonu gibi dört gizli topluluk vardır: Savaşçı ve gözü pek tipleri cezbeden Gözü Karalar Topluluğu; bilgi simsarlarını ve sır saklayıcıları kendine çeken Ouroboros Topluluğu; ailelerin gelecekteki liderlerini, generalleri ve taktikçileri kendine çeken Para Bellum; ve casuslar için olan Tarikat.

Roman ve arkadaşları, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Para Bellum'daydı.

"Belki," diye omuz silktim. "Para Bellum'un bana göre olup olmadığından emin değilim. Yani, ben burada hiç öğrenci olmadım."

"Evet, ama sen benim küçük kız kardeşimsin. Bu bana birçok kapı açıyor."

Dudaklarım inceliyor. "Belki de kendi kapılarımı kendim açmak isterim."

Telefon bir anlığına sessiz kalıyor.

"Hey, iyi misin?"

Nefesimi veriyorum. "Evet, özür dilerim. Ben..."

"Bununla kötü bir şey kastetmedim Evie. Sadece, oradasın, beni tanıyorlar ve sana bakabilirler. Onlar benim üniversite kulübüm. Hepsi bu."

“Hayır, biliyorum...” Omuzlarımı silkiyorum. “Ama onlar benim üniversite kulübüm değil.”

“Tamam, anladım. Özür dilerim.”

Roman boğazını temizledi.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

"Roma?"

"Pekala, seni aramamın bir sebebi vardı."

Ses tonundaki sertlik dikkatimi çekti. "Öyle mi? Her şey yolunda mı?"

“Umarım öyledir,” diye homurdanır ve derin bir nefes verir. “Eves, geçen gece The Moon Room'daki partide miydin?”

Koltukta daha dik oturdum. "Ne?" diye nefes nefese sordum.

"Rockefeller Center yakınlarındaki o yeni gökdelenin çatı katındaki yer."

"Evet, hayır, ne olduğunu biliyorum..."

"Peki?" diye homurdandı.

Kaşlarımı çattım. "Ne olmuş yani?"

"Orada mıydın?" diye homurdanıyor.

Kaşlarım çatılıyor. "Bunun ne önemi var ki?"

“Kahretsin, Evie,” diye mırıldandı, sesi sertleşmişti. “Orada mıydın, değil miydin?!”

“Roman, dışarı çıkmama izin var!” diye çıkıştım, ayağa fırlayarak. “Herkesin beni narin bir çiçekmiş gibi gördüğünü biliyorum ama ben yirmi üç yaşındayım!” Sesim yükselmeye başladı. “Barlara gitmeme, içki içmeme, istediğim herkesle konuşmama izin var ve tüm bunları mikroskop altında tutulmadan yapmama izin var!!”

Telefon tamamen sessiz.

Göğsüm hızla inip kalkıyor, kalbim gümbür gümbür atıyor, gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Özür dilerim," dedim yere bakarak. "Böyle patlamak istememiştim."

Roman bir saniye daha sessiz kaldıktan sonra boğazını temizledi. "İyi... yani," diye homurdandı. "Ve haklısın. Ben..." İç çekti. "Bazen senin sadece küçük kız kardeşimden daha fazlası olduğunu unutuyorum."

"Her zaman senin kız kardeşin olacağım Rome," diye buruk bir gülümsemeyle karşılık verdim, "ama artık çocuk değilim."

"Biliyorum," diye iç çekti. "Ama—bak, bunu söylemeliyim ve bu sadece kız kardeşim olduğun için değil..."

Kaşlarım çatılıyor. "Peki, tamam mı?"

"Az önce kullandığınız gereksiz küfürlerden anladığım kadarıyla, geçen gece Moon Room'da bir partideydiniz, değil mi?"

Yüzümü buruşturuyorum ama cevap vermiyorum.

"Evie—"

"Evet, tamam mı?" diye mırıldandım. "Öyleydim."

"Gabriella De Luca ile birlikte."

Çenem kasıldı. "Ne olmuş yani?" diye çıkıştım.

Roman telefona üfledi. "Evie, o lanet partiyi kimin verdiğini anladın, değil mi?"

"VE YANİ?" diye tısladım.

"Ve senin Val'in Bond filmlerindeki kötü adam kılıklı kardeşinin psikopat çetesiyle takılman konusunda endişelenmeye hakkım var!" diye bağırıyor. "Evie, Sendika çok tehlikeli, tamam mı?!"

"Biz de o lanet olası Bratva'da büyüdük!" diye karşılık verdim. "Roman, biliyorum beni küçük bir Disney prensesi sanıyorsun ama ben kelimenin tam anlamıyla dans eden orman yaratıklarıyla çevrili bir ortamda büyümedim! Ben büyük bir kızım ve kendime bakabilirim!!"

"Sen sendikanın iç çevresinin partisinde ne işin vardı lan!" diye kükredi.

"Seni hiç ilgilendirmez!!!"

Çağrı sonlandırma düğmesine basıp öfkeyle odada volta atmaya başladım.

Yani, kardeşimi çok seviyorum ama şaka mı yapıyorsunuz?!

Derin bir nefes alıp veriyorum, gerginliği atmaya çalışıyorum.

Onu geri aramalıyım.

Ama ben de sadece eve gitmek istiyorum. Orada onunla daha sonra konuşabilirim.

Çantamı omzuma atıp yan kapılardan birine doğru yürüdüm. Koridorda, neon kırmızı çıkış tabelasına doğru ilerlerken kendi kendime homurdandım.

"Sakın buradan kıpırdama," diye kendi kendime sinirli bir şekilde mırıldandım. "Toplantım sadece bir saat sürecek."

Evet, sonra da sevgilisi Sabine'e çok meşgul olduğunu ve geri dönemeyeceğini söylüyor.

Çıkış kapısını tekmeleyerek açıp dışarı adım atarken kaşlarımı çatıyorum. Gece havası serin ve etrafa şöyle bir göz gezdirirken yüzümde bir ürperti belirliyor.

Kahretsin.

Otoparkın bulunduğu binanın tam karşısındayım.

Fonteyn Tiyatrosu kampüsün kenarında, ormanın yakınında bulunuyor ve yanlış çıkıştan çıktığım için şimdi o ormanın yakınında, gölgelerin içinde duruyorum. Gece vakti. Yalnız başıma.

Harika bir iş çıkardın, kendin yap!

Kendi kendime homurdanıp, binanın etrafından dolaşan ve otoparka doğru giden taş döşeli yoldan hızla yürümeye başladım.

Yakınlarda bir dal kırılıyor.

Tiyatro salonunun arka kapısının yakınındaki gölgelere bakışlarım takılınca donakaldım, kulaklarım dikleşti ve başımı hızla çevirdim.

"Merhaba?"

Çantamı omzuma daha yukarı çekerken sesim biraz titriyor ve karanlığa doğru kaşlarımı çatıyorum.

Orada hiçbir şey yok.

Tam paranoyamı yatıştırmaya başlamışken, bir hareket başımı geriye doğru savurdu. Tiyatronun kenarından aniden beliren ve önümde, yürüme yolunda duran karanlık bir adam silüetini görünce nefesim kesildi.

İri siluet bana doğru yaklaşmaya başladı ve tüylerim diken diken oldu.

"Vaughn?" diye umutla fısıldadım.

Figür karanlık bir şekilde gülüyor.

"Tekrar dene, kaltak," diye hırıltılı, boğuk bir sesle bir adam konuştu.

Birdenbire, bana doğru yürümeyi bıraktı.

Koşuyor.

Boğazımdan kopan bir çığlıkla hızla döndüm, çantamı yere düşürdüm ve patikadan geriye doğru koştum. Çıkış kapısının yanındaki duvara çarptım ve kapı kolunu çektim, ama kalbim taş gibi düştü.

Kilitli.

Omzumu çevirip baktığımda, siyah giysili adamın elinde metal bir şey parıldayarak bana doğru koştuğunu gördüm. Yüzümün rengi soldu.

Aman Tanrım.

Adrenalin vücudumda kükrerken, dönüp duruyorum ve ondan olabildiğince hızlı bir şekilde kaçarken çığlık atıyorum.

Onun beni kovaladığını gerçekten hissedebiliyorum, ağır botlarının kaldırımda çıkardığı gıcırtı sesi yaklaştıkça içimde panik dalgası yükseliyor.

"YARDIM!" diye bağırdım. "BİRİ! HERHANGİ BİRİ! YARDIM!"

Diğer binalardan birine, belki de yurtlardan birine gitmem gerektiğini biliyorum. Ama tiyatronun bulunduğu yer ve benim de ormanlık tarafında olmam nedeniyle yakınlarda hiçbir yer yok.

Gözümün ucuyla, kampüs güvenlik acil durum telefon istasyonlarından birinin mavi ışığını görebiliyorum. Ama çok uzakta.

Bunun yerine, olabildiğince hızlı bir şekilde ağaçlara doğru koşuyorum, arkamdan gelen ayak sesleri gittikçe yaklaşıyor.

Ana kampüs yolundan ayrılıp orman içinden geçen yola girdiğimde, zifiri karanlık beni yutuyor.

Burası gayet aydınlık. Ama şu an bunu istemiyorum.

Kaybolmak istiyorum.

Yolun kenarından kendimi aşağıya atıyorum, çalılıkların arasından hızla koşarak gölgelerin beni saklamasını umuyorum. Sonra hemen arkamdan dalların kırılma ve çatlama seslerini duyuyorum ve kalbim boğazıma kadar geliyor.

Ondan hiç kurtulamadım.

Yaklaşıyor.

O kadar yakın ki, hırıltılı nefesini duyabiliyorum ve ucuz kolonyasının kokusunu alabiliyorum.

Birdenbire beni yakaladı.

Beni yüzüstü yere serdiğinde çığlık attım.

"Seni yakaladım, kaltak!"

Çığlık atıyor, çırpınıyor ve tekme atıyorum, adam beni şiddetle sırt üstü çevirip üzerime çıkarken hâlâ inliyorum. Gözleri parıldıyor ve elindeki bıçağı boğazıma dayarken şeytani bir şekilde sırtıyor.

"Seni öldürmem gerekiyordu," diye sırttı. "Ama boş ver, önce biraz eğlenmeyi tercih ederim."

Elini kapüşonlu kazağımın eteğine uzattı ve damarlarıma buz gibi su doldu.

"HAYIR!!"

Çılgılık atıyorum, çırpınıyorum ve tekmeliyorum. Aniden yüzümde şiddetli bir acı hissediyorum ve boğazımda bakır tadı boğazıma takılıyor.

Adam bana tekrar bir tokat attı, kafam yana savruldu ve görüşüm bulanıklaştı.

HAYIR.

Hayır, hayır, HAYIR.

Onun kapüşonlu kazağını yukarı doğru ittiğini ve tişörtüme uzandığını hissettiğimde gevşedim.

...Birdenbire, artık üzerimdeki ağırlığı hissetmiyorum.

Onun keskin kolonya kokusu artık burnumu rahatsız etmiyor.

Birdenbire, bağırان o oldu.

Gözlerimi açtım, odaklanmaya çalışırken ikinci bir karanlık figürün adamı benden uzaklaştırdığını izledim. Saldırganım tekme atıyor ve çırpınıyordu, yüzü dehşet maskesi gibiydi, iri gölge onu bir ağaca çarptı.

"Mahvettin işi," diye hırladı gölgeli şekil.

Beklemek.

Gölge gibi görünen şekil Vaughn'dur.

Vaughn, saldırganı çenesinden yakalayıp yüzünü korkunç bir açıyla yana doğru ittiğinde, saldırgan hırıltılı bir sesle "Lütfen!!" diye haykırdı. "Lütfen! Ben—"

"Böylece işin içinden sıyrılabilceğini düşünmen, tam bir hakaret," diye hırıldadı Vaughn, neredeyse tanımadığım karanlık ve soğuk bir ses tonuyla. "Ona dokundun."

Ay ışığı ağaçların arasından süzülüyor ve Vaughn adamın kafasını geriye doğru itip boğazını açığa çıkardığında, buz mavisi gözlerindeki zehirli parıltıyı görünce ürperiyorum.

“Lütfen!” Adam boğulurcasına konuştu. “Her şeyi yaparım—”

“Anlaşma yok.”

Vaughn'un diğer eli adamın nefes borusuna sertçe bastırır, o kadar sıkı kavrar ki parmak boğumları bembeyaz olur ve adamın kolunu geriye doğru çeker.

Kutsal Tanrı.

Vaughn adamın boğazını parçalarken midem bulanıyor. Boynundaki paramparça olmuş, kocaman delikten kan fışkırırken ormanda ıslak, hırıltılı bir ses yankılanıyor.

Ceset ağır bir şekilde yere düştü. Vaughn bana döndü, parmaklarından kan damlıyordu.

“Ben—ben—ben!”

Bana doğru hızla yaklaşırken gözlerim karardı.

Sonra her şey kararıyor.

VAUGHN

SEBASTIAN

Wick, bu doğrulama konusunda ne durumdayız Allah aşkına?

GIDEON

Bana bir dakika ver.

SEBASTIAN

Burada, o lanet olası evin önünde, elimde sikimle, bir aptal gibi oturuyorum. Ne saçmalık!

SEBASTIAN

V-adam, hadi ama. Tetiği çek.

CARSON

Bence senden ona mastürbasyon yapmanı istiyor, Marcus.

SEBASTIAN

Sende ne sorun var?

CARSON

Hey, patronumdan tetiği çekmesini isteyen ben değilim. Burada terfi böyle alınmaz, Seb.

SEBASTIAN

Bir dahaki görüşmemizde dişlerini yutturacağım sana.

CARSON

Bana neyi yutturacaksınız?? Bunu İK departmanı mı ekran görüntüsü alıyor?

AMAN TANRIM, NE KADAR DA KÖTÜ.

Bu adamlarla arkadaş olmak bazen zorlayıcı olabiliyor. Arkadaş olmak zor değil elbette. Ama onlarla uğraşmak bazen gerçekten de kedi sürüsü gütmeye benziyor.

BEN

Gideon, bu teyide gerçekten ihtiyacım var.

SEBASTIAN

Ona o lanet olası onayı ver, Wick.

CARSON

Hım, evet, tetiği çek, bebeğim.

SEBASTIAN

DOSTUM

BEN

İkiniz de susun artık! Seb, Beaumont'un evde olduğunu teyit edebilir misin?

SEBASTIAN

O evde. Ben de onun metresinin penisini emmesini izliyorum.

CARSON

Sen sapık herif.

SEBASTIAN

Tanıdık geliyor... kahretsin, King. Sanırım annen.

CARSON

Uyurken derini tuzlu bir bıçakla yüzeceğim, şerefsiz herif.

SEBASTIAN

Erkek cinsel organını emmekten bahsetmişken, annen bu aralar ne kadar ücret alıyor?

CARSON

İşte bu kadar, şerefsiz herif. İşin bitti.

SEBASTIAN

Komik, sanırım annen de neredeyse bitirdi. Wick, ONAY. HEMEN ŞİMDİ.

Telefonumdan başımı kaldırıp, loş ışıklı oturma odasının karşısındaki kanepede uyuyan Evelina'ya baktım.

O şerefsizin ağaçların arasında onun üzerine eğilip, tişörtünü yukarı çekip, ellerini ona sürdüğünü gördükçe içimde öfke kabarıyor.

Sebastian ve adamlarından birkaçının şu anda Long Island'daki Jameson Beaumont'un sahil kenarındaki malikanesinin dışında pusu kurmasının bir sebebi var. O sebep, kanepemde battaniyeyle örtünmüş, çok tatlı ve masum bir şekilde kıvrılmış yatıyor. Çok güzel.

Benimki de öyle.

Birisi benim olan bir şeye dokunursa, ölür. Ama önce bir şeyin teyidini almam gerekiyor.

Jameson Beaumont, selefim Étienne'in yakın bir müttefiki olması ve Sendika saflarında isyanı körükleyen ahlaksızlardan biri olması nedeniyle zaten benim kara listemde yer alıyor.

Markiz olarak ben kral ve komutanım. Ama sinir bozucu olan şu ki, Beaumont'un ön kapısını kırıp içeri giremiyorum, çünkü bu gece Evelina'ya yapılan saldırının arkasında onun olduğundan tamamen emin olmam gerekiyor.

Herhangi bir tarihçi size "sert komutan" ile "deli kral" arasındaki çizginin algı meselesi olduğunu söyleyecektir. Eğer Jameson Beaumont benim sorumlu olmam konusunda ağzını açıp duruyorsa, ağzına silah dayayıp, saldırının arkasında olduğuna dair kanıt olmadan tetiği çekmek, bu örgüt üzerindeki kontrolümü daha da kaybetmemin harika bir yolu olur.

CARSON

Kafam karıştı. Seb neden bu herifi hâlâ testislerinden tutup dışarı sürüklemiyor?

Bu yüzden Sebastian ve adamları gölgelerde oturup Jameson'ın metresiyle keyifli vakit geçirmesini izliyorlar. Bu gece Evelina'ya saldıran adamın doğrudan Jameson Beaumont için çalıştığını biliyoruz. Ancak Gideon'ın teknoloji uzmanı arkadaşı saldırganın telefonunu kırıp bunun kanıtını elde edene kadar—

Elimdeki telefon bip sesi çıkarıyor.

GİDEON

Telefon görüşmesindeyiz. Beaumont'tan gelen mesajlarda ona kadını öldürmesi yönünde açık talimatlar var.

Burun deliklerim genişliyor.

BEN

Seb, sıra sende. Şehre zincirlenip geri getirildiğinde beni ara.

“Neler oluyor?”

Bakışlarım telefonda Evelina'ya kaydı; Evelina kanepede yarı doğrulmuş bir şekilde oturmuş, etrafına şaşkınlıkla bakıyordu.

Tamamen doğruldu, dizlerini göğsüne doğru çekti. "Neredeyiz?"

“Şehirdeki yerim.”

Dudaklarını ısırarak, ayağa kalkıp yanına gidip kanepenin kenarına otururken beni dikkatle izliyor. Kaşlarım çatılıyor.

"Bu gece bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," diye homurdandım.

Onun önünde kelimenin tam anlamıyla bir adamın boğazını parçalamak niyetinde değildim. Sadece... oldu. Sanki Demon'ı çoğu zaman engelleyen şeyin düğmesi, o herifin onun üzerine çıktığını gördüğüm anda çevrildi.

Evelina yarı uyuşmuş, yarı korkmuş bir halde battaniyeyi göğsüne sıkıca bastırıyordu. Yüzü solgundu, gri gözleri etrafta geziniyor, bana bakmaktan kaçınıyordu.

Başka bir şey söylemeden onu kucağıma aldım. Biraz itiraz etti ama onu sıkıca bacaklarımın üzerine yerleştirdiğinde hareketsiz kaldı. Omuzları içe doğru kıvrıldı.

Çenesini avuçlarımın içine alıp yüzünü kendime doğru kaldırıyorum.

"Korkman normal," diye hırıldadım sessizce, gözlerim onun gözlerine kilitlenmişti. "Ama korkmana gerek yok. Durum hallediliyor."

Gözlerini kırptırdı, boğazı seğiriyordu. "H-hükümlendi mi?"

“Seni kovalayan adam, benimle sorunları olan bir adam için çalışıyor. Bana saldırmak zaten yeterince büyük bir hata. Bunu yapmak için seni kullanması ise...” Boğazımı temizledim. “Neyse, şu anda hallediliyor.”

Başını hızla salladı, gözleri ellerine indi.

“Al.” Döndüm ve uyanınca yemesi için sehpanın üzerinde bıraktığım üzüm kasesini ve su bardağını aldım. “Bir şeyler yemelisin.”

"Ben iyiyim."

“Şoktasın—”

"İyiyim dedim," diye tersledi.

Burnumdan yavaşça nefes alıp veriyorum, onu inceliyorum.

"Sana söylediğim yerde neden beklemedin?"

Kaşları çatıldı. "Affedersiniz?"

"Sana sahnede o noktadan kıpırdamamanı söylemiştim."

Evelina kaşlarını çatarak, "Beni mi suçluyorsun? Çünkü sanki öyleymiş gibi geliyor." dedi.

“Size söylenenleri yapsaydınız daha güvende olurdunuz diye belirtiyorum.”

Kucağımda onun tüylerini diken diken ettiğini hissedebiliyorum.

“Öncelikle, ben sizin çalışanınız değilim,” diye mırıldandı. “İkincisi, eve gitmemi bizzat siz söylediniz.”

Kaşlarımı çattım. "Hayır, yapmadım."

Evelina bana deliymişim gibi bakıyor. "Tamam, belki şahsen değil. Ama Sabine bana toplantınızın geç biteceğini ve şehre geri dönmemi istediğini mesajla bildirdi."

Bu da neyin nesi?

Evelina kucağımdan kaymaya çalışıyor. Bir kolumu beline dolayarak onu sıkıca yerinde tutuyorum ve bacaklarıma bastırırken diğer elimle

telefonuma uzanıp Sabine'e bir şeyler açıklığa kavuşturmak için mesaj atıyorum.

Evelina hâlâ kıvranarak, "İnanmıyorsanız telefonuma bakın," diye mırıldandı. "Aynen aynısını söyledi."

Sabine hemen mesajıma cevap vermeyince kaşlarımı çatıyorum, sonra telefonumu sehpanın üzerine fırlatıyorum.

"Eminim bir yanlış anlaşılma olmuştur."

Evelina homurdandı. "Yanlış anlama yok. Sadece benden nefret ediyor."

Hayır, öyle değil.

Bana soğuk bir bakış attı. "Evet, öyle yapıyor."

"O... beni korumaya çok meyilli."

Evelina gözlerini devirdi. "Evet, yeterince dans draması gördüm. Bu koruyucu bir davranış değil. Beni bir tehdit olarak görüyor."

Kaşlarım çatıldı. "Bu inanılmaz. Sabine benim için adeta küçük bir kız kardeş gibi."

"Sen onun için hiç de büyük bir abi gibi değilsin," diye homurdanıyor.

Gözlerimi devirip üzüm dolu kaseye uzandım. "Yemek yemen gerek."

"İyiym dedim."

Kaseden bir üzüm koparıp ağzına götürüyorum. "Ağzını aç."

Bana dik dik bakıyor.

"Ağzını aç dedim, Evelina."

"Hayır," diye tısladı dişlerini sıkarak. "Ben çocuk değilim. Sana ihtiyacım yok, seni istemiyorum da—hey!"

O nefes nefese kalıp bana vururken ben de çenesini kavrayıp ağzını zorla açtım ve içine bir üzüm soktum, sonra da çenesini kapattım.

"Bunu ye."

Gözleri öldürücü bir şekilde kısıldı. Birdenbire, yarı çiğnenmiş üzümü göğsüme tükürdüğünde, sanki üzerimdeymiş gibi hissettim.

Bakışlarım onun gözleriyle buluştu. Perdenin arkasında gerginliğin kaynadığını görebilsem de, o da bana aynı şekilde dik dik baktı.

“Üzümü ye.”

"Siktir git—AHHH!"

Uzanıp kapüşonlu kazağının üzerinden meme uçlarından birini sertçe sıkıgımda çıgılık atıyor. Bunu yaptığıında, ağzına bir üzüm daha tıkıyorum.

"Çiğneyip yut, yoksa bir sonraki tutam çok daha zor olacak."

Gri gözleri adeta fırtınalı bir ifade alıyor.

“Ciddi söylüyorum. Bunu yüzüme tükürürsen, seni dizime yatırıp bir hafta oturamayacak hale gelene kadar döverim.”

Dudaklarını büzdü.

Sonra çiğnemeye başlar.

Üzümü öfkeyle yuttuktan sonra, "Sadist," diye mırıldandı.

"Not alındı."

Ona verdiğim sonraki beş üzümü yiyor ve hatta yarım bardak suyu bile içiyor.

Evelina kaşlarını çatarak bana baktı. "Neden bana bu kadar sert davranıyorsun?"

Gözlerimi kırpıyorum. "Herkes karşı sert davranırım. Ben böyle biriyim."

Başını salladı, uzanıp bir üzüm aldı ve ağzına attı.

"Ama sadece seni beslememden bahsetmiyorsun," diye mırıldanıyorum.

Bana şöyle bir baktı. "Sadece... bana geliyorsun, benden nefret ederek benimle sevişiyorsun..."

"Seni nefretle becermiyorum." Kaşlarını çatıyorum. "Seni nasıl beceriyorsam öyle beceriyorum. Ve bunu yaptığımda paramparça olmadığını görmezden gelmeyi bırak."

Yüzü koyu pembe bir renge büründü.

"Sen sadece..."

"Zor," diye homurdandım.

"Çok baskıcı," diye karşılık verdi. "Ve bazen... tamam, çoğu zaman..." Yüzü kızardı. "Hoşuma gidiyor. Yani, biliyorsun... biz..."

"Kahrolası."

Dudakları dişlerinin arasına sıkışıyor.

"Evet... o." Yüzü daha da kızardı. "Ama ben, mesela..." Omuz silkti. "Şey, tıpkı şu an gibi. Bana yemek yedirmek."

"Az önce travmatik bir deneyim yaşadın ve bunu kabul etmek istesen de istemesen de, bu çoğu insan için belirli bir fiziksel ve zihinsel şokla birlikte gelir. Bunun üstesinden gelmenin en iyi yolu kan şekerini yükseltmektir." Kaşlarını çatıyorum. "Ve sen kendini beslemedin, ben senin için yaptım."

Ağzı küçülüp dişlerini emmeye başladığında, yavaşça nefes veriyorum.

"Bana ait olan şeylere karşı böyle davranırım işte," diyorum nazikçe. "Ve sen de bana aitsin, Evelina."

Gözlerini hızla kırptırdı. "Yani, biz..."

"Biz değiliz." Başımı hafifçe sallıyorum. "Ben 'biz' diye bir şey kullanmıyorum."

Kaşlarını çatı. "Peki... O zaman ben ne oluyorum? Senin malın mı?"

"Evet."

Evelina yüksek sesle alaycı bir şekilde güldü, sonra bana dik dik baktı. "Ben senin değilim, Vaughn."

Çenem seğiriyor. "Öylesin. Kesinlikle. Benim müritim olarak başlatıldığın törende kendini bana zincirlediğinde benim oldun."

Evelina hızla göz kırptı. "Pekala, ama hâlâ bunun bir akrabalık olmadığını mı söylüyorsun?"

"İnan bana, benim gibi biriyle böyle bir şey yaşamak istemezsin."

Bana hem merak hem de temkinli bir bakışla bakıyor, sanki katmanları tek tek aralamaya çalışıyor.

...Bu da kesinlikle aptalca bir fikir.

Telefonum sehpanın üzerinde bildirim sesi çıkarıyor.

SEBASTİAN

Beaumont ile yoldayız.

SEBASTİAN

LOL, kendi üzerine işemiş.

CARSON

Sen sapık herif. Su sporlarına meraklı olduğunu bilmiyordum.

SEBASTİAN

Yapmadın mı? Bence bu konu annenin evinde Şükran Günü yemeğinde gündeme gelirdi.

Gözlerimi devirdim, telefonumu yere koydum ve bakışlarımı tekrar onun gözlerine çevirdim.

"Bir şey halletmem gerekiyor," diye mırıldandım. Kalçalarından tutup onu kucağımdan indirdim ve ayağa kalktım. "Burada kalacaksın, prensesim."

Kaşını kaldırarak, "Kim söylüyor bunu?" diye sordu.

"Öyle mi?" diye homurdanarak yüzünü kendime doğru kaldırdım. Baş parmağımla alt dudağının üzerinden geçtim, bunu yaptığımda titremesinden zevk aldım. "Kal. Ye. Rahatla. Takıl. Geri döneceğim."

* * *

"BENİ ÖLDÜREMEZSİN!!"

Jameson Beaumont çıplak ve ortası kesilmiş bir sandalyeye bağlı. Kaşlarımı çatıyorum. Küçük, penceresiz bodrum odasında etrafında dolanıyorum, ucunda düğüm olan uzun deri şeridi düşünceli bir şekilde çeviriyorum.

“Hım...yapamaz mıyım?”

Kolumu sertçe savurdum, deri şeridi sandalyenin oturma yerindeki delikten yukarı doğru çatlattım. Derinin sarkık penisini ve testislerini ısırması ve kan akıtmasıyla Beaumont çığlık attı.

"Kahretsin, Bancroft!!" diye inledi, titreyerek ve hıçkırarak. "Bunu yapamayacağını biliyorsun! Sendika buna asla izin vermez! Beni öldürürsen, başına bir isyan çıkacak..."

“Ah, Jameson,” diye iç çektim. “Seni buraya öldürmek için getirmedim...”

Ben onun testislerini tekrar kırbaçlarken çığlık atıyor. Tekrar ediyorum, bu sefer daha sert, sonra bir sonraki sefer daha da sert. Derinin hassas bölgelerden narin deriyi soyarken çıkardığı vahşi ses, kanın ıslak sıçraması ve kan dondurucu çığlıklarıyla karışıyor.

“Seni buraya sana zarar vermek için getirdim.” Yanına çömelip yanağını nazikçe okşadım. “Ve sana gerçekten, gerçekten çok zarar vereceğim.”

Bir saat sonra dışarıda mola veriyorum. Etrafımdaki şehre bakarken ciğerlerim kan, idrar, dışkı ve korku kokmayan havayı solumaktan zevk alıyor.

"İyi mi?"

Gideon paslı metal kapıdan dışarı çıktı ve tuğla duvara yaslanarak, üzerimizde yükselen neon ışıklı ve çelik binalara baktı.

"Kimden bahsettiğimi sormaya bile zahmet etme, salak herif," diye içini çekti, alaycı bir gülümsemeyle.

Kaşlarım çatılıyor. "O... iyi."

"Senin evinde."

"Oldukça sarsılmıştı," diye homurdandım. "Sana bir açıklama borçlu değilim."

O boğazını temizlemeden önce ikimiz de tekrar şehre bakmaya başladık.

“Biliyorum, yardımcınızla sıkı bir bağ kurmanız teşvik ediliyor,” diye mırıldanıyor. “Ayrıca, aşmamız gereken veya aşmamamız gereken sınırlar konusunda açıkça belirtilmiş hiçbir şey olmadığını da biliyorum...”

Ona doğru dönüp gözlerimi kısarak sordum: "Burada varılacak bir sonuç var mı?"

Gideon kaşlarını kaldırdı. "Sadece, müritine üzüm yedirmenin o sözsüz çizginin hangi tarafında kaldığını merak ediyorum. Belki de şu anda o herifi içeride işkence etmekten çok daha önemli bir yerde olmalısın. Geri kalanımız burada işimizi bitirebiliriz."

Bir an düşündüm. "Teklifi kabul ettim. Teşekkürler." Tam ayrılmak üzereyken durup omzumun üzerinden ona şöyle bir baktım. "Hey, Wick..."

"Öyle mi, kardeşim?"

"Bir daha beni böyle gözetlersen, seni gebertirim."

Sırıttıyor.

On beş dakika sonra, çatı katındaki daireme geri dönüyorum. Sessiz. Kendi kendime gülümsüyorum, acaba kanepede uyuyakaldı mı yoksa kendine bir yatak bulmayı başardı mı diye merak ediyorum.

Salona girdiğimde kanepede boştu. Misafir odalarını gezmeye başlamadan önce sehpanın üzerindeki karalanmış bir not beni durdurdu.

Ben kulede kilitli tutabileceğiniz bir prenses değilim. Ben kimsenin malı değilim.

İç çekerek başımı salladım.

Bu kızın ne kadar da yüz­süz olduğuna bakın...

Sonra dudaklarımın kenarları hafifçe yukarı kalkıyor.

Avcıyla oyun oynuyor. Ama avın kendisi olduğunun ne kadar farkında olduğundan henüz tam olarak emin değilim.

EVELINA

"BU GERÇEKTEN SÜRPRİZ OLDU."

Roman telefonun diğer ucundan kıkırdadı. "Seni aramakta bu kadar mı kötüyüm?"

"Rome, aynı evde yaşıyoruz ve sanırım bir haftadır seni görmedim ya da seninle konuşmadım."

Burun kıvırdı. "Bak, burası büyük bir ev. Ve Val aracılığıyla seni takip ediyorum."

Kulaklığımdaki AirPods'u ayarlarken gözlerimi deviriyorum ve ardından ellerimi uzattığım sol bacağıma doğru yavaşça indirerek, arka bacak kaslarımın derin gerilmesine kendimi bırakıyorum.

"‘Erkek arkadaşım benimle kız kardeşim arasında aracı’ demenin, sandığınız kadar havalı bir şey olduğundan emin değilim."

Kardeşim gülüyor. "Haklısın. Yakında bir ara görüşebilir miyiz? Akşam yemeği?"

"Her zaman. İmkansız bir programı olan sensin, ağabey," diyorum kuru bir şekilde.

Roman bir an sessiz kaldıktan sonra boğazını temizledi. "Aslında, sizi aramamın önemli bir sebebi vardı."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu saçma programın mı?"

"Hayır, baba."

Geriliyorum, dudaklarımdaki gülümseme kayboluyor.

Roman içini çekti. "Bu sabah Moskova'dan bazı haberler aldım."

Aman Tanrım.

"Roma-"

"İyidir Evie," diye homurdandı.

Derin bir nefes veriyorum.

"Görünüşe göre Egorov ailesiyle bir anlaşma yapmış," diye homurdanıyor. "Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama küçük çaplı bir mafya ailesi. Pavel'in onlara ne teklif ettiğini bilmiyorum, ama artık resmen onların koruması altında."

"Pek de mutlu görünmüyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Evie, babamızın Val'in ve benim yüzüme silah doğrultmasından sonra ona karşı umursamaz tavrımı mazur göreceksin, unuttuysan diye söylüyorum," diyor sert bir şekilde.

"Hayır," diye iç çektim. "Sadece... O bizim babamız."

"Bu bir bakış açısı meselesi," diye tersliyor. "Ve bu konuda farklı bakış açılarına sahip olduğumuz oldukça açık."

"Biliyorum, o bir pislik!" diye bağırdım. "Biliyorum, korkunç, affedilemez şeyler yaptı. Ama üzgünüm, yine de onun öldürülmesini istemiyorum!"

"Ben de öyle düşünmüyorum, Eves! Eğer öyle düşünseydim, sürgün edilmek yerine çoktan ölmüş olurdu!"

İkimiz de bir an sessiz kalıyoruz.

"Orada değildin," diyor nazıkçe. "Onun, çok sevdiğin ve canını acıtan birinin alnına silah dayadığını görmedin. Kendi babamın ölümünü görmek istemeyebilirim, ama kelimenin her anlamıyla, o benim için çoktan öldü. Bunu anlamanı istiyorum."

Başımı salladım, gözlerimi kapattım. "Haklısın, Rome," diye nefes verdim. "Orada değildim. Sadece..."

"Biliyorum," diyor.

İkimiz de derin bir nefes alıyoruz, sonra dudaklarımdan hava üflüyorum. "Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?"

Sessizce kıkırdadı. "Gerçekten başka her şey hakkında konuşmayı çok isterim. Ve bu vesileyle..." Boğazını temizledi. "Bu sabah Ethan Campbell'ı gördüm."

Donakaldım. "Başka hiçbir konuda şaka yapmıyordun. Aşırı koruyucu ağabeyim eski erkek arkadaşım hakkında konuşmak istiyor?"

Roman gülüyor. "Biliyorsunuz, kuruluş için daha iyi bir varlık yönetimi arayışındaydım. Ethan, Hudson Equity'de kıdemli yönetici ortak ve geçen gün benimle iletişime geçti. Muhtemelen Ironclad Holdings'i tercih edeceğim, çünkü o Gavan Tsarenko'nun firması ve kendisi de oldukça saygın biri. Ama Ethan oldukça ikna edici bir sunum yaptı ve her şeye rağmen bana ulaşmasına saygı duyuyorum... biliyorsunuz..."

Gözlerimi devirdim. "Ne yani, beni birkaç kez öpmüş mü? Eskiden erkek arkadaşımken mi? Ne cüret!"

"Ha ha ha," diye gülüyor Roman. "Yine de cesaret gerekiyordu. Bu yüzden bu sabah oturup konuştuk."

"Ve?"

"Sunum harikaydı ve performans rakamları da sağlam, ama yine de muhtemelen Gavan'ı tercih ederim."

Kaşlarımı çattım. "Peki... Bunu bana neden söylüyorsunuz?"

Roman içini çekti. "Çünkü Ethan senden bahsetmiş olabilir ve numarasını iletmemi istemiş olabilir."

Kaşımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

Telefonumdan bir bildirim sesi geldi.

"Gerçekten mi?" diye kıkırdadı Roman. "Az önce sana mesaj olarak gönderdim."

* * *

BU KÖTÜ BİR FİKİR.

Gerçekten kötü.

Bunu biliyorum. Ama Ethan'a sarılıp onunla birlikte restorana girerken içten içe umursamazca omuz silkip geçen başka bir yanım da var.

Peki ya eski bir arkadaşım la akşam yemeği yemek istersem? Hatta ailemle iş ilişkisi içinde olan biriyle bile?

Bu sadece bir hasret giderme görüşmesi.

Trasimeno'nun özel yemek odasında Ethan sandalyemi çekerken kendi kendime kaşlarımı çatıyorum. Neden bunu sanki büyük jüriye sunum yapıyormuşum gibi haklı çıkarmaya çalışıyorum? Yanlış bir şey yapmıyorum.

Bunu gayet açık bir şekilde ifade etti.

Vaughn benim erkek arkadaşım değil. Biz bir "biz" değiliz. Sadece... çok sık seks yapıyoruz.

Gerçekten iyi, gerçekten sert seks.

Bunun ötesinde, ben onun örgütü için potansiyel bir adaydan ibaretim.

Daha fazla yok.

Bunu bir kez daha son derece açık bir şekilde ortaya koydu.

Ayrıca, Ethan'la akşam yemeği yiyerek yanlış bir şey yapmıyorum. Kimseyi aldatmıyorum. Ethan'la çok kısa bir süre çıktığımız geçmiş dışında, bu akşam yemeğinde romantik hiçbir şey yok.

O zamanlar da ona pek ilgi duymuyordum, şimdi de duymuyorum. Sevimli ve çekici biri ama... hayır. Üstelik, onunla tekrar bir ilişki kurmak istesem

bile, bu ihtimal bile yok. Ethan, daha önce telefonda konuştuğumuzda bana nişanlısından bahsetmişti -ki çok hoş biriymiş.

Ah, neden hâlâ bunu savunma ihtiyacı hissediyorum ki?

Garson şarabı doldurup usulca ayrıldıktan sonra Ethan gülümseyerek, "Yani," dedi. "Daha önce dolaylı olarak sormuştum ama cevaptan kaçındınız."

Gülümseyerek kadehimi onunkine doğru kaldırıp tokuşturuyorum. "Dolaylı olarak ne soruldu?"

Ethan kıkırdadı. "Eğer biriyle görüşüyorsan..."

İçimde bir suçluluk duygusu saplanıyor. Bundan nefret ediyorum.

"Hayır," diye başımı salladım.

Ben sadece onun isteği üzerine, tamamen onun programına göre şiddet içeren bir şekilde biriyle ilişkiye giriyorum. Ve evet, bunun ne kadar acınası bir durum olduğunun farkındayım.

Hafifçe gülüyorum. "Hayır, ciddi bir şey yok. Senin gibi değil!" diye coşkuyla anlatıyorum. "Bana bu nişanlın hakkında daha fazla şey anlat!"

Ethan'ın yüzü aydınlandı. "Evelyn." Sonra yüzünü buruşturdu. "Biliyorum, garip davranıyormuşum ve başka bir Evie arıyormuşum gibi geliyor. Yemin ederim, öyle değilim."

İkimiz de güldük ve Ethan şarabından bir yudum alırken başını salladı.

"Kısaca Linny derler ona." Omuz silkerek, "İngiliz. Orada böyle demek yaygın bir şey." dedi.

Masada karşılıklı gülümseyerek soruyorum: "Nasıl tanıştınız?"

Kıkırdar. "Aslında çalışıyor. Özel sermaye sektöründe..." İç çeker. "Aslında Ironclad Holdings'te... Gavan Tsarenko'nun firması, ki büyük ihtimalle kardeşin de oraya gidecek?"

Acı dolu bir yüz ifadesi takınıyorum. "Ben..."

"Sorun değil." Dişlerini gıcırdatıyor. "Tahmin etmiştim."

"İstedığınız zaman akşam yemeğine gelmeyebilirsiniz."

Gülüyor. "Hayal bile etmezdim. Seni görmek güzel, Evie."

"Evet, siz de," diye gülümsedim kapı açılıp garsonumuz mezelerimizle içeri girerken.

Ethan, bana Evelyn ile önümüzdeki birkaç yıl içinde İngiltere'ye geri dönme planlarından bahsetmeyi yeni bitirmişti ve ben de ona Zakharova otelinden bahsetmeye başlamıştım ki, özel odanın kapısı tekmeyle açıldı.

Garsonun neden böyle aniden içeri girdiğini görmek için arkamı döndüğümde, Ethan'ın yüzündeki donmuş, şok olmuş ifadeyi gördüm; bana bakıyordu.

Kahretsin...

"Vaughn!"

Sandalyemden fırladım. Ama o çoktan bir yük treni gibi yanımdan geçip Ethan'ı yakasından tutmuştu bile.

"Ne lan bu?!" diye bağırdı Ethan, Vaughn'un bileklerini kavrayıp ellerini çekmeye çalışarak. "Kim bu—" Birdenbire yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi. "Bekle, sen birkaç hafta önce beni sarhoş eden o şerefsiz değil misin!" Dudakları büküldü ve gözleri masanın üzerinden bana doğru kaydı.

"Bu senin 'ciddi bir şey yok' adamın mı?!" diye çıkıştı Vaughn'a dik dik bakmadan önce. "Lanet olası ellerini benden çek, seni manyak herif. Geçen gece bana o kokteylleri ve Tanrı bilir başka neler içirdiğinde anlamadığın ne oldu? Sana her şeyi anlattım."

Dikkatini tekrar bana çevirdiğinde ürperiyorum.

"Evet, senin o lanet olası erkek arkadaşın beni uyuşturdu Evie. Tam bir felaketi seçmişsin!"

Vaughn'a doğru döndüm. "Ne yaptın sen?!"

Vaughn, Ethan'a hırlayarak, "Bunu çok basit hale getireceğim," dedi. "Git. Şimdi."

Ethan homurdandı. "Tekrar dene bakalım, manyak. Yanlış bir şey yapmıyorum ve hiçbir yere gitmiyorum. Ben evin bir dostuyum, salak herif."

Vaughn'ın mavi gözleri ölümcül bir şekilde parlıyor, dudakları ise karanlık bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Artık değilsin. Burayı yeni aldım."

Ceket cebinden katlanmış bir sözleşme çıkarıp masaya fırlattıktan sonra Ethan'ın yüzüne doğru yaklaştı.

"Kendinizi artık evin bir dostu olarak görmeyin."

Vaughn parmağını Ethan'ın göğsüne saplar.

"Ben de önümüzdeki dört saniye içinde buradan ayrılmayı düşünürdüm," diye devam ediyor. "Tatlı olarak dişlerinizi yemek istemiyorsanız tabii."

Ethan arkasını dönüp bana soğuk bir bakış attı. "Ne halt ediyorsun Evie?"

"Ethan, çok üzgünüm—"

"Kardeşine söyle, işini istediği yere götürebilir. Bu saçmalıkla ilgilenmiyorum."

Vaughn'u iterek geçti ve tek kelime etmeden öfkeyle dışarı çıktı.

Yüzüm gergin ve zonkluyor, yavaşça dönüp Vaughn'a bakıyorum.

"Bu da neydi böyle?" diye tısladım.

Vaughn son derece sakın bir şekilde bana bakıyor, eğlenmiş bir ifadeyle kaşını kaldırarak şarap kadehimi masadan alıp bir yudum alıyor. "Yani, şimdi küfür mü edeceğiz?"

"Artık sana yetişemiyorum!" diye bağırdım ona. "Yani, benimlesin, benimle sevişiyorsun ve beni kurtarıyorsun. Sonra da bana ilişkimizin olmadığını söylüyorsun—"

"Çünkü biz değiliz—"

"Ve sonra da bunu yapıyorsun!" diye bağırdım, baş parmağımla kapıyı işaret ederek. "İşte burada, bir arkadaşımın akşam yemeği yiyordum—"

“Sakın,” diye homurdandı, yüzündeki o kendini beğenmiş ifade bir anda kayboldu. Şarap kadehini yere bıraktı ve bana yaklaşıp üzerime doğru eğilince nefesim kesildi. “Bana onun arkadaşın olduğunu söyleme sakın.”

Soğuk bir kahkaha attım. "Ne yani, birkaç kez çıktığım gayet iyi bir adamı mı kıskanıyorsun? Yıllar önceydi! Üstelik onunla yatmadım bile, seni hiç ilgilendirmez ki!"

Vaughn'ın çenesi kasıldı. "Yine de, rüyalarınızda sürekli karşınıza çıkıyor gibi görünüyor."

Ona uzun uzun bakıyorum, ardından bir yapboz parçası hafifçe yerine oturuyor.

“Vay canına,” diye tükürdüm acı acı. “Hem rüyamda –ki içeriğini tamamen ben kontrol edebiliyorum– sende başka bir adam hakkında konuştuğum için bana kızmaya cüret ediyorsun, hem de aynı anda ilişkimizin olmadığını hatırlatıyorsun.” Acımasız bir kahkaha attım. “Ah, bir de bu rüyayı ancak sen benim evime girip uyurken beni taciz ettiğin için öğrendin, tam bir manyak gibi!”

"Dikkatli ol, prenses."

Burnumu çektim. "Sen delisin. Sana bir açıklama borçlu değilim ama yine de söyleyeceğim çünkü umarım kendini aptal gibi hissetmeni sağlar: O gece seni rüyamda görüyordum, salak herif," diye tükürdüm. "Ethan'ın adını söylememin sebebi, rüyamı böldüğü için sinirlenmiş olmamdı."

Ona dik dik bakıyorum, insan olduğunu ve belki de pişmanlık duyabileceğini gösteren bir şey görmeyi umuyorum.

Hiçbir şey. Çabalarımın karşılığını alamıyorum.

Bakışlarım masanın üzerindeki katlanmış kağıda kayıyor.

"Cidden o lanet olası restoranı mı satın aldın?" Sözleşmeyi kaptım ve ağzım açık bir şekilde inceledim. "Yedi MİLYON dolara mı?!" Gözlerim kocaman açılmış bir şekilde onun gözlerine kaydı.

Vaughn omuz silkiyor.

"Bu delilik!" diye tükürdüm ona. "Yani bu tam anlamıyla psikotik bir davranış!"

"Bunun yarısını bile bilmiyorsunuz," diye mırıldanıyor.

"Ha, yani Ethan'a ilaç vermek gibi mi demek istiyorsun?!"

Gözlerini devirdi. "Sodyum pentotaldi. Abartıyor."

Ona dik dik bakıyorum. "Eski erkek arkadaşına gerçeği ortaya çıkaran serum mu verdin?" diye çığlık atıyorum. "Sonra da ilişkimiz hakkında sorguya mı attın? Vaughn, ne halt ediyorsun sen—"

Boğazımı parmaklarıyla kavradığında adrenalini seviyem yükseliyor.

"Onu bodrumda paslı bir sandalyeye bağlayıp, aynı soruları sorarken vücudunun parçalarını kesmemi mi tercih edersin? Yoksa onun önünde seninle birlikte olup, kimin olduğunu anlamasını mı sağlarım?"

"Hayır!" diye çıkıştım, bileğini yakalayıp elini boğazımdan çektim. "İstedğin zaman benimle birlikte olmaya devam edemezsin."

İçini çekti. "İkimiz de biliyoruz ki 'hayır' beni durduracak bir kelime değil..."

"Bunu kullanacağım."

Ses tonumdaki soğukluk karşısında donakaldı.

"Lanet olsun, kullanacağım," diyorum sert bir sesle. "Güvenlik kelimesini kullanacağım. Hadi dene bakalım."

Vaughn'un gözleri karardı. Sonunda yavaşça nefes verdi, boğazından kısık bir hırıltı yükseldi. "Pekala. Bunlar ne?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne nedir?"

"Talepleriniz."

"Talepler mi?"

"Az önce bir tehdit savurdun Evelina," diyor sabırla. "Bu yüzden, karşılanmasını istediğin taleplerin var, yoksa bu tehdidi yerine getireceksin."

Ne olmuş yani? Ne önemi var ki?"

Bir an düşündüm, sonra ona sııttım. "Normalde yapmadığın bir şeyi yapacaksın."

Vaughn'un buz gibi bakışları beni delip geçiyor, titrememek için kendimi zor tutuyorum. Sanki bir silahın namlusuna bakıyormuşum ya da dilinde kan tadı olan vahşi bir hayvanla pazarlık yapmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum.

Titrek bir nefes alıyorum. "Eğer bu"... parmağımı aramızda sallıyorum... "devam edecekse, o zaman biz bir 'biz'iz."

Vaughn kaşlarını çatı. "Bir Adept'in Acolyte'ıyla sevgili olması pek de hoş karşılanan bir şey değıl..."

"O zaman istifa ediyorum," diye çıkıştım. "Sendikaya katılma ihtimalimi ortadan kaldırıyorum."

"Ya baban?" diye soruyor sesinde alaycı bir tonla.

"Yapma," diye çıkıştım, parmağımı yüzüne doğru uzatarak. "Bunu bana karşı kullanmaya kalkma sakın. Giderim ve ona yardım etmenin başka bir yolunu bulurum." Dudaklarım kıvrıldı. "Başka bir yol mu?"

Vaughn'un yüzü ve muhteşem gözleri ölümcül bir şekilde kararıyor.

Saniyeler dayanılmaz bir yavaşlıkla geçiyor.

"İyi."

Beklemek.

"Ne?" diye patladım, kaşlarım çatılmıştı.

"Tamam dedim," diye homurdandı, gözleri benimkine delici bir şekilde dikilmişti. "Biz bir 'biz'iz."

İçimde bir sevinç kıvılcımı beliriyor ve yükseliyor.

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye mırıldanıyorum.

"Nereden bileyim ben?" diye homurdanıyor. "Sen söyle bana."

Sırtmamak için alt dudağımı ısırdım.

“Bu, birlikte olduğumuz anlamına geliyor. Hem de tam anlamıyla birlikte.”

Gözlerini devirdi. "Aman Tanrım. Yani, bir çift mi?"

“Evet,” diye mırıldandım. “Eğer seninle seks yapacaksam—”

“Sen de öylesin.”

İçimde sıcak kabarcıklar oluşuyor.

"O halde evet, biz bir çiftiz."

Çenesi kasıldı. "Yani bu ne anlama geliyor...?"

Şimdi de gözlerimi devirme sırası bende. "Bir çiftin ne olduğunu tanımlamamı mı istiyorsun?"

"Sana söylemiştim," diye homurdandı. "Ben 'biz' kelimesini kullanmam. 'Çift' kelimesini de kullanmam."

"Benimleysen, benimlesin," diyorum.

Vaughn kaşını kaldırır. "Detaylandır."

“Öncelikle, bu bizim ayrıcalıklı olduğumuz anlamına geliyor.”

"Eski sevgilisiyle yeni bir buluşmaya çıkan kız böyle diyor."

İnleyerek, "Ciddi misin?" diye sordum.

Vaughn kendi kendine homurdanır. "Pekala. Devam edin."

“Bu, beni randevulara götürmen, birlikte bir şeyler yapmamız anlamına geliyor.”

Kaşlarını çattı. "Zaten birlikte birçok şey yapıyoruz."

"Karanlıkta beni kovalayıp sonra yerde benimle sevişmen bir randevu sayılmaz."

“Ne kadar sıkıcı,” diye mırıldandı. Sonra kaşlarını çattı. “Bu arada, eğer bu anlaşma seninle sevişmemeyi içeriyorsa, anlaşmamız yok demektir.”

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Hayır, öyle değil, sadece... Önce buluşmalarımız var."

"Sonra seni karanlıkta avlayabilir, yere serebilir, külotunu ağzına tıkabilir ve açgözlü, ıslak amını şişman sikimle becerebilirim?"

İsa.

Bütün vücudum ısınıyor.

"Şey...evet," diye mırıldandım.

Vaughn'ın çenesi gıcırdadı. "Başka bir şey var mı?"

Evet, bağırarak istiyorum. Seni öpmeme izin verilmesini istiyorum. Misafir odasında yalnız uyanmak yerine senin yanında uyanmak istiyorum.

Ama şansını zorlamak başka, mucize beklemek başka.

"İşte bu kadar..." diye sessizce söylüyorum.

Vaughn bir an daha sessizce bana bakıyor.

"Pekala," diye homurdandı sonunda.

Parmaklarıyla çenemin alt kısmına dokunuyor ve bakışlarımı kendisine çeviriyor.

"Biz, lanet olası bir 'biz'iz," diye mırıldanıyor.

O titrek his içimde yeniden beliriyor.

"Ama seni uyarmadığımı söyleme sakın," diye homurdandı.

Aniden arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kapattı. Kilidi çevirirken özel odada yüksek bir tık sesi duyuldu ve sonra yavaşça bana baktı.

Hava ısınıyor. Duvarlar birbirine daha da yaklaşıyor gibi geliyor. Gergin bir şekilde yutkunuyorum ve o bana doğru yaklaşıırken ondan uzaklaşıyorum, ta ki kalçam masaya çarpana kadar.

"N-ne yapıyorsunuz?" diye kekeledim.

“Yemek henüz bitmedi.”

Ağzım büküldü. "Yine zorla yemek yedirmeye mi çalışacaksınız?"

"HAYIR."

Vaughn uzanıp tek bir kol hareketiyle masayı şiddetle dağıttı. Bardaklar, porselenler ve mezeler yere saçılırken kalbim ağzıma geldi.

“Vaughn—!”

Beni yakalayıp, kaldırıp, kalçamı masaya bastırıp sonra da masanın üzerine ittiğinde çığlık attım. Elbisemi yukarı çekip, parmaklarını külotuma geçirip, bacaklarımdan aşağı doğru yırtarken titredim, inlememi bastırmaya çalıştım. Dantel ayakkabılarımdan birine takıldı ve Vaughn bacaklarımı omuzlarına atıp, uyluklarımın arasına ittiğinde, külotum yüksek topuklu ayakkabımdan sarktı.

Kahretsin...

Dişlerini iç bacağıma sertçe geçirip ısırık yerini emmeye başlayınca çığlık atıyorum, çırpınıyorum. Tekrar yapıyor, dişlerinin ardından sıcak diliyle yarayı yalıyor ve sonra dikkatini başka yöne çeviriyor.

Vücudum gerildi ve ağzı vajinamı bulduğunda boğuk bir çığlıkla ciğerlerimden hava boşaldı. Dilini dudaklarımın arasından geçirerek beni araladıktan sonra dilini içime soktu.

O beni diliyle becerirken inliyorum, nefes nefese kalıyorum ve kıvranıyorum, altımdaki masa örtüsüne damlıyorum, saçlarını tırmalıyorum. Ağzı yukarı doğru kayıyor ve şişmiş klitorisime dudaklarını sarıp emmeye başladığında keskin bir çığlık atıyorum.

İki kalın parmak içime giriyor, kolayca içeri ve dışarı doğru hareket ediyor ve içerideki o noktaya doğru kıvrılıyor. Parmaklarıyla beni okşarken ve acıyan klitorisimi sertçe emerken, tüm vücudum titreyip sarsılırken, inlemelerim gittikçe yükseliyor.

Bacaklarımı geriye ve yana doğru itiyor, kalçalarımın sertçe vuruyor ve içimde acı yeşerirken, sadece onun bana verebildiği o haz ve coşkuyla karışıp çığlık atmama neden oluyor.

Ağzını çekip vajinama vurmadan önce beni tekrar tekrar, defalarca popoma vuruyor. Çığlık atıyorum, bacaklarımın arasında saf bir ateş patlıyor. Bunu tekrar yapıyor, beni bağırtıyor, sonra ağzı aniden şimdi zonklayan vajinama geri dönüyor, dili acıyı dindirirken ben de ona doğru eriyorum.

Beni cezbeden şey, vahşet ve zevkin birleşimi.

İtme ve çekme.

Tatlı ve ekşi.

Beni popoma vuruyor, uyluklarıma tokat atıyor, vajinamı yalarken bir yandan da göğüs uçlarımı vahşice büküp çekiyor.

Ta ki aniden her şey üzerime kara bir dalga gibi çökene kadar.

Ellerimin arasına çığlık atıyorum, Vaughn'un tehlikeli diline sertçe boşalırken bedenim paramparça olmuş masa örtüsünden sarsılıyor.

Hâlâ titriyordum ki iç bacağıma ısırıldı ve sonra benimle birlikte masanın üzerine tırmanmaya başladı. Bacaklarımı ayırdı, elbisemin üst kısmını aşağı çekti, meme uçlarımı ısırıldı ve sonra devasa penisinin şişmiş başıyla vajinama vururken vahşi bir hayvan gibi boynuma hırladı.

“Bir dahaki sefere eski sevgilinizle akşam yemeği yemeye karar verdiğinizde...”

Acımasız bir hamleyle bana çarptığında, kalın penisinin her santimini sıkıca kasılan duvarlarımdan derinliklerine kadar soktuğunda çığlık atıyorum.

"Şunu bilmelisin ki, seni onun kanının içinde becereceğim."

EVELINA

Uyandığımda vücadum çok ağrıyordu.

Kalçam. Bacaklarım. Boğazım. Göğüslerim ve zonklayan, hırpalanmış meme uçlarım.

Ve benim vajinam... Aman Tanrım.

Uykunun yavaş yavaş kaybolmasıyla irkiliyorum, gözlerimi açmadan önce yorganın altında dikkatlice kıpırdanıyorum.

"Aman Tanrım!"

Vaughn'un yatağın kenarında oturduğunu görünce birden doğruldum.

"Günaydın," diye homurdandı.

"Beni çok korkuttun," diye fısıldadım, çıplaklığımı örten battaniyeyi çeneme kadar çekerken.

Dün gece "artık bir 'biz'iz" diyerek kazandığım "zafere" rağmen, az önce misafir odasında uyandım.

Her zaman olduğu gibi.

Vaughn, görünüşe göre artık sahibi olduğu restoranın özel odasında masada benimle seviştikten sonra, beni çatı katındaki dairesine götürdü ve ellerimi arkadan bağlayıp dizlerimin üzerine çöktürdü. Ardından boğazımı becerdi, yüzüme boşaldı, ağlayana kadar popoma vurdu ve boğazımı eliyle

kavrayarak iki kez, sonrasında da iki parmağını götüme sokarak bir kez daha benimle sevişti.

Bana acımasızca davranıldı, cezalandırıldım, aşağılandım ve kullanıldım ve gerçekten de hayatımda hiç bu kadar çok ya da bu kadar sert orgazm yaşamadığımı düşünüyorum.

Bu benim hakkımda ne söylüyor, emin değilim.

Yine de, sonunda işimiz bittiğinde, yerde nefes nefese kalmış haldeyken, Vaughn beni duşa götürüp nazikçe temizledikten, hayvan gibi becerdikten ve sonra tekrar temizledikten sonra, beni burada uyuttu.

Konuk odası.

O, elbette kendi odasında uyudu.

Hayat böyle işte.

"Günaydın," diyor karanlık bir sesle, ses tonunda hafif bir eğlence sezgisi ve gözlerinin köşelerinde bir parıltı belirliyor.

"Günaydın," diye mırıldandım, uykumu dağıtmak için gözlerimi kırptıştırırken. Onu bana aç gözlerle bakarken görünce boynumdan yanaklarıma doğru bir sıcaklık yayıldı.

"Ne?" diye gülümsedim.

"Bu çok eğlenceli."

Kaşlarımı çatıyorum. "Eğlenceli mi?"

"Kendine güvenini kaybettiğinde ve kendini böyle saklamaya çalıştığında," diye homurdanıyor, çenesini yorgana doğru sallayarak. Daha da yaklaşıyor, dudaklarını kulağıma değdiriyor. "Sanki dün gece senin her santimini nasıl sahiplendiğimi canlı bir şekilde hatırlamıyormuşum gibi."

Ben daha bir şey söyleyemeden, yorganı elimden kaptı ve göğüslerimi açığa çıkarmak için aşağı doğru çekti.

"Hey!" diye patladım, üzerimdeki örtüleri geri çekmeye çalışarak.

Spoiler: Başarılı olamadım.

Dudaklarım dişlerimin arasına sıkıştı, Vaughn'un delici bakışları üzerimde gezinirken yüzüm zonkladı. Gözleri tenimde gezinirken titredim; göğüslerimin morarmış yamaçları, şişmiş, acıyan meme uçlarım, kaburgalarımındaki ve kalçalarımındaki parmak izleri. Battaniyeyi tamamen çekti ve ben kıpırdandım, bacaklarımdan birini tutup zorla ayırdığında sessizce nefes nefese kaldım, gözleri üzerimde ve yaralarımında alev alev yanıyordu.

"Dur," diye mırıldandım çekingen bir şekilde.

"Ne?" diye homurdandı.

Üşüdüm, başımı aşağıya eğdim. "Senin yüzünden bir saldırıya uğramış gibi görünüyorum."

Çenesinde alaycı bir gülümseme belirdi. "Çabuk morarıyorsun."

"Sorun bu muymuş?" diye homurdandım.

"Dün gece, amın sikime boşalırken daha sert gitmem için yalvarırken hiç de sorun gibi görünmemişti. Şöyle demiştin—tam olarak aynen aktarıyorum—" diye nefesim kesildi, o da bana doğru eğildi ve eli bacaklarımdan arasına girip çıplak amımı kavradı. "Benden nefret ediyormuş gibi sik beni."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Ben yapmadım—"

Kalın parmağını ıslak dudaklarımdan arasına sokarken boğazımdan kırık, muhtaç bir inilti koptu. Sonra klitorisimi çimdikledi ve ellerim kolunu sıkıca kavradığında inilti boğuk bir feryada dönüştü.

Parmak ucunu zonklayan klitorisimin üzerinde hafifçe gezdiriyor, sonra da elini nazikçe çekiyor.

"Evet, yaptın," diye fısıldıyor kulağıma.

O arkasına yaslandı, yüzünde alaycı, kibirli bir sırıtış vardı, ben de ona bakakalmıştım.

"Bir işi halletmem gerekiyor. Ama kahve var."

Komodinin üzerindeki dumanı tüten kupaya başıyla işaret etti.

"Yulaf sütü. Üç çeşit şeker," diye ekliyor.

Kaşlarım birden yukarı kalktı. "Nasıl—" Duraksadım. "Boş ver. Bilmek istemiyorum. Muhtemelen beni takip ettin ya da benzeri bir şey."

Omuz silkiyor. Ben inliyorum.

"Peki?" diye sonunda içimi çektim. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Seni takip ettim."

Kahvemi uzatırken kıkırdıyorum.

"Kendinizi evinizde gibi hissedin. Dün gecedan kalan kıyafetleriniz temizlendi ve orada." Banyo kapısının arkasındaki askıyı işaret ediyor. "İstediğiniz kadar kalın. Bir şeye ihtiyacınız olursa Sabine burada."

İrkilerek "Sabine?" dedim.

"Evet."

Harika.

Konuk odasının kapısına gelen bir tıkırtı beni ürküttü.

"İçeri gelin," diye homurdandı Vaughn.

"Vaughn!" diye tısladım, üzerini örttüğü battaniyeyi hızla çekip çeneme kadar kaldırdım tam o sırada kapı açıldı.

Sabine içeri girdi, gözleri her zamanki gibi kutup soğukluğuyla doluydu ve bana baktı.

"Günaydın," diye mırıldandım.

"İyi günler," diye zehirli bir gülümsemeyle bana karşılık verdi.

"Bu arada, gizemi çözdük," diyor Vaughn ayağa kalkarak.

"Gizem?"

"Geçen gece sana gönderdiği mesaj," diye homurdandı. "Sabine, yönetim kurulu toplantısı için beni almaya tiyatroya giderken telefonu çantasından düştü. Ertesi sabah kampüs güvenliğine teslim edildi, ancak birkaç saatlik bir süre boyunca elinden çıkmış."

Sabine soğukkanlılıkla, "Sanıyoruz ki size saldıran adam ya da onun için çalışan biri, sizi tiyatrodan dışarı çıkarmak için telefonumu kullandı," diyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Vaughn bana döndü ve eğilirken yüzümün kızardığını hissettim.

Aman Tanrım.

O bana doğru yaklaştıkça kalbim hızla çarpıyor.

Cidden beni öpecek.

O da öyle yapar.

Kafamın en üstünde.

O uzaklaşırken zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdim. "İhtiyacın olan bir şey olursa Sabine'e sor," diye mırıldandı. "Ve istediğin zaman bana mesaj atabilirsin."

O arkasını dönüp kapıya doğru yönelirken ben de başımı salladım.

Sabine'e kaşlarını çatarak, "Nazik ol," dedi.

Gülümseyerek, "Ben her zaman nazikim," dedi.

Vaughn odadan çıkarken ikimiz de tek kelime etmedik. Ayak sesleri giderek azaldı, sonra çatı katının ön kapısının açılıp kapandığını hafifçe duydum.

"Her zaman nazik değilsin," diyorum sessizce. "Hiçbir zaman da değil."

Sabine omuzlarını silkerek dudaklarını büzdü. "Ona yaklaşmaya çalışan insanlardan şüpheleniyorum."

Gelen mesaj bildirimi odada cıvıldadı. Tekerlekli sandalyesinin yan tarafında asılı duran çantaya uzandı ve telefonunu çıkardı.

Yüzüm ifadesiz bir şekilde ona bakıyorum; şehre geri dönmemi söyleyen mesajı ve daha sonra beni kovalayan adamın dehşetini hatırlıyorum.

"Bana sor yeter."

Gözlerim birden yukarı kalktı. Tam gözlerimin içine bakıyordu. "Sana ne sorayım?"

"Yüzünden anlıyorum," diye iç çekti. "Sana olanların ya da neredeyse olanların arkasında benim olup olmadığımı öğrenmek istiyorsun. O yüzden sor."

Gözlerimi kısıyorum. "O mesajı gönderdikten sonra telefonunu kaybettiğine dair bir hikaye mi uydurdun? Aklımdan geçti," diyorum soğuk bir şekilde.

"Gerçekten kaybettim," diye omuz silkti. "Bir öğrenci buldu ve teslim etti. Hala inanmıyorsanız, Knightsblood kampüsünün güvenlik raporunda bile var." Hafifçe güldü. "Putain, seni öldürmeye çalışacağımı düşündüğüne göre, senden gerçekten nefret ettiğimi mi sanıyorsun?"

"Vay canına," diye mırıldandım. "Senin gibi sıcakkanlı bir kişiliğe sahipken neden böyle düşündüğümü merak ediyorum."

Gözlerini devirdi. "Biraz dürüstlük ister misiniz?"

Burun kıvırdım. "Ah, özür dilerim, şimdiye kadar kendinizi mi tutuyordunuz?"

"Ah, epey bir şey sakladım," diye çıkıştı. "İşte, sana her şeyi anlatayım." Gözlerini kısarak, "Senden hoşlanmıyorum. Kabadayı olmandan hoşlanmıyorum. Babanla ilgili kardeşinle aranızdaki bu saçma aile dramasına Vaughn'u da dahil etmeden hoşlanmıyorum. Ve Vaughn'un senin yanındayken dikkatini dağıtmasından da hiç hoşlanmıyorum." dedi.

Ağzım açık bir şekilde ona bakakalıyorum, o da bana soğuk bir bakış fırlatıyor.

"Sen ne Sendika'da ne de onun yakınlarında yer almamalısın. İşte böyle. Şimdi mutlu musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bir sorum var."

"Sormaya başlayın," diyor sert bir tonla.

"Vaughn için mi endişeleniyorsun? Yoksa burada onun yatağında çıplak bir şekilde, tenimde onun parmak izleri varken senin değil de benim oturuyor olmamdan mı endişeleniyorsun?"

Yüzündeki alaycı ifade kayboluyor ve bana soğuk bir bakış atıyor. Milena'nın tavizsiz kraliçe enerjisinin her zerresini içime çekmeye çalışarak yavaşça nefes alıyorum ve Sabine'e dik dik bakıyorum.

"İlginç bir soru," diyor sonunda sessizce. "Ama, sadece bilgi olsun diye söylüyorum?" diye gülümsüyor. "En son kontrol ettiğimde, Vaughn'un yatağı koridorun sonundaydı."

Kalbim sıkışıyor.

"Neyse, misafir odasının tadını çıkarın," diyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, gidin kendinizi becerin."

Tekerlekli sandalyesini döndürüp kapıya doğru yönelmeye başladı, ama sonra durdu. Omuzları gerildi ve bana dönüp baktığında ifadesi sert ve soğuktu.

"Onun sandığınızdan daha fazlası var," diye mırıldanıyor. "Ama bir kere fark ettiğinizde, artık çok geç olacak."

EVELINA

Milena dolaplara yaslanarak inledi: "Yemin ederim, o kadın her geçen gün sadizme daha da fazla yöneliyor."

Naomi kıkırdadı. "O... tamam, evet, durumu kötüleşiyor olabilir."

Zakharova Balesi'nin yuvası olan Mercury Tiyatrosu'ndaki yorucu bir prova sonrasında hepimiz bitkin düştük. Milena'nın bahsettiği "sadist" ise sanat yönetmenimiz Madam Kuzmina'dır.

Şunu söyleme dürtüsüne direniyorum: Evet, Kuzmina'nın sadist olduğunu kabul ediyorum ve bunu biliyorum çünkü düzenli olarak bir sadist tarafından acımasızca istismar ediliyorum.

Bugün sözde izin günüydü. Ama Kuzmina birkaçımızı "özel bir prova" için çağırdı ve bu prova, hepimiz bitkin düşene kadar sürekli olarak bize talimatlar vermesiyle sonuçlandı.

Lyra, terli dans kıyafetlerini çıkarıp havlu alırken başını salladı. "Bunun bir yardım çağrısı olabileceğini hiç düşündük mü?"

Milena kaşını kaldırarak, "Affedersiniz?" dedi.

Lyra arkasını dönüp duşlara doğru yürümeye başlarken sıırttı. "Belki de sadece seks yapmaya ihtiyacı var," diye seslendi omzunun üzerinden.

"Bekle, onun hangi takımında olduğunu biliyor muyuz?" diye soruyor Naomi, Lyra'nın yanındaki musluğu açarken.

Brooklyn kendi duşunu bitirirken araya girerek, "Doğru," dedi. "Bu Kir'den."

Brooklyn'in kendisinden çok daha yaşlı erkek arkadaşı, Nikolayev Bratva'nın başı ve sadece Zakharova Balesi'nin değil, aynı zamanda ona ev sahipliği yapan Mercury Tiyatrosu'nun da sahibi olan Kir Nikolayev'dir. Ayrıca Magda Kuzmina ile tamamen platonik bir geçmişi vardır. Ancak bu konuda son derece ketumdur ve Brooklyn, kendisinin bile olayın tüm detaylarını asla öğrenemediğine yemin eder.

"Şey, başka bir şey teyit etti mi?" diye soruyor Naomi umutla.

"Hayır, inan bana, denedim," diye iç çekti Brooklyn.

Milena suyunu kapatıp havluya sarınırken sırtıttı. "Ne kadar zor?"

"Zor," diye kıkırdadı Brooklyn.

Duşa en son giren ben olduğum için, duşu en son bitiren de ben oluyorum. Bugün de, son birkaç haftadır tiyatrodaki her gün olduğu gibi, insanların beni çıplak görmesini engellemeye çalışıyorum.

Bu, tevazudan kaynaklanmıyor. Daha önceki, masum Evie bile insanların önünde kıyafet değiştirmekte sorun yaşamazdı. Yani, ben hayatım boyunca dans ettim.

Hayır, şu anki sorun vücudum değil. Sorun Vaughn'un vücuduma yaptıkları.

Açıkçası, arkadaşlarıma vücudumun her yerinde el ve başparmak izleri şeklinde korkunç morluklar olduğunu açıklamak zorunda kalmak istemiyorum.

Yani, son birkaç haftadır, diğerleri soyunurken ben rahatça telefonumla ilgileniyorum, sonra onlar duş alırken bale kıyafetlerimi çıkarıyorum, kanıtları bir havluyla örtüyorum ve diğerleri giyinip tekrar giyinmeye başlayınca en uzak kabine sessizce giriyorum.

Uzun vadeli bir çözüm olmadığını biliyorum. Ama şimdilik elimdeki en iyi çözüm bu.

Üzerime hâlâ havlu sarılıyken, kadınlar soyunma odasının kapısı menteşelerinden neredeyse kopacak kadar sert bir şekilde açıldı ve Val

öfkeli bir şekilde içeri daldı.

Brooklyn kaşlarını çatarak, "Dostum," dedi. "Ne yapıyorsun—"

"Herkes dışarı!" diye tısladı ölümcül bir sesle, gözleri doğrudan bana dikilmişti. Oda sessizliğe bürünürken bembeyaz kesildim.

Milena etrafına bakındı ve boğazını temizledi. "Şey, Val—"

"Herkes defolup gitsin!" diye kükredi.

Brooklyn, Val'e doğru yürürken kaşlarını çattı.

"Hey dostum," diyor usulca. "Ne haber? Herkesi korkutuyorsun."

Boğazı çalışıyor. "Onunla konuşmam gerek..." Beni işaret ediyor. "Yalnız. Şimdi."

Brooklyn bana baktı. Başımı salladım. "Devam edin çocuklar. Evet, Val ile konuşmamız gerekiyor." Zayıf bir şekilde gülümsedim. "Roman için bir sürpriz," diye yalan söyledim.

Milena karanlık bir ses tonuyla, "Val tam bir psikopata mı dönüşüyor acaba?" diye mırıldandı.

Val derin bir nefes aldı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Ben... kafamda çok şey oluyor." Başını ovuşturdu. "Lanet olsun."

Milena homurdanıp gözlerini devirdi. "Evet, psikopatlardan bahsetmişken..." Bana baktı. "Dışarıda seni beklememi mi istiyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır, sorun değil. Sonra görüşürüz."

Diğerleri gidiyor. Val sessizlikte bana dik dik bakıyor.

"Val—"

"Ne halt ediyorsun Evie!" diye patladı. "VAUGHN?! Kafan mı güzel?!"

Saçmalık.

"Sana mı söyledi?" diye hırıltılı bir sesle soruyorum.

Val alaycı bir şekilde, "Hayır. Ama az önce onun haklı olduğunu kanıtladın," dedi.

Kaşlarım çatılıyor. "Kimin haklı olduğunu kanıtladı?"

"Sabine."

Nefesimi veriyorum. "Val—"

"Aman Tanrım, Evie," diye inledi, dövme parmaklarını saçlarının arasından geçirirken.

"Öncelikle, size şunu söyleyecektim—" diye başlıyorum.

"Saçmalık."

"Eninde sonunda," diye mırıldandım. Sonra kaşlarımı çattım. "Ve Sabine az önce bana bulaşmanı söyledi. Benden nefret ediyor."

"O da beni sevmiyor," diye homurdandı Val. Bana bakarken derin bir nefes verdi. "Ama Sabine'i boş ver. Eves, şaka mı yapıyorsun? Kardeşimle mi yatıyorsun?!"

"Hey, sen benim kardeşimi beceriyorsun!!" diye karşılık verdim.

"Yani bu, ne yani, intikam mı?"

"Hayır!" diye tükürdüm.

"O zaman neden onunla birliktesin ki!" diye tısladı.

"Çünkü onu seviyorum!!"

Vay canına.

O küçük miktarı diş macunu tüpüne geri koymak için artık çok geç.

Val alaycı bir şekilde, "Hiç şansı yok. Kimse Vaughn'u sevmiyor," dedi.

"Onun böyle arkadaşları mı var...?" diye soruyorum.

"Yani, benim kadar dengesiz olmayan kimse değil," diye mırıldanıyor Val.

Burnumu çektim. "Sabine ondan hoşlanıyor gibi görünüyor," dedim zehirli bir sesle.

“Evet,” diye tersledi Val. “Çünkü o da Vaughn ve onun manyak çetesi kadar deli!” Saçlarını karıştırırken homurdanarak daire şeklinde volta attı. “Lanet olsun Evie! Cidden bakireliğini benim kardeşime mi kaybettin?!”

Dudaklarımı ısıırıp tırnak etlerimi yolarken aşağıya baktım. "Roman biliyor mu acaba?"

Val sessiz. Başımı kaldırdığımda, hâlâ bana dik dik bakıyordu.

"Hayır," diye homurdandı. "Henüz değil."

Gözlerimi kırpıyorum. "Bu bir tehdit mi?"

"Kardeşine yalan söylemeyeceğim Evie," diye kaşlarını çatı. "Söyleyemem."

"Val, lütfen," diye yalvardım. "Ben sadece... ona kendi şartlarımla söylemek istiyorum."

Nefesini verdi. “Anlıyorum. Ama eğer sen hazır olmadan önce sorarsa...” Bana acı dolu bir bakış attı. “Seni seviyorum Evie.” Acı bir şekilde omuz silkti. “Ama Roman’ı daha çok seviyorum.”

“Evet, hayır...” Başımı sallıyorum. “Anladım.”

Val inledi. "Peki, şöyle yapalım: Eğer sorarsa yalan söylemeyeceğim. Ama ona önceden de söylemeyeceğim." Bana dik dik baktı. "Ama onunla konuşman gerekiyor. Ciddiyim."

"Teşekkür ederim," diye nefesimi verdim. "Ve gerçekten onunla konuşacağım."

Val başını salladı ve sonra bakışlarını başka yöne çevirerek, tekrar dağınık saçlarını parmaklarıyla karıştırdı ve bana döndü. "Dikkatli ol Eves," dedi sessizce. "Vaughn'un neler yapabileceğini bilmiyorsun."

"BEN-"

“Hayır. Ne bildiğini sanıyorsan, inan bana, bunun yarısı bile değil,” diyor sesi gergin bir şekilde. “Buna güven, tamam mı? Kardeşimi seviyorum...” Boğazı titriyor. “Ama o çok tehlikeli ve içindeki kırık neyse, onu ne sen, ne

ben, ne de başka biri düzeltmeye çalışmayı aklından bile geçirmemeli. Anlıyor musun?"

Başımı salladım. Sonra kaşlarım çatıldı. "Hey, Val?"

"Evet?"

"Biz... yani... Sen ve ben iyi miyiz?"

İçini çekti. "Evet, sanırım öyle." Gözlerini bana dikti, sırttı. "Yani, önce senin kardeşinle yattım sonuçta."

* * *

Val ile Mercury Tiyatrosu'nun arkasındaki ara sokaktan çıkarken kaldırım kenarında bekleyen siyah SUV'yi görüyorum. Ama vedalaşırken birbirimize sarılıp o koşarak uzaklaşana kadar ona doğru dönmüyorum.

Vaughn arka kapıyı açıp dışarı çıktı, üzerine mükemmel oturan koyu renk bir takım elbise giymişti.

"Merhaba," dedim, gülümserken yanaklarımın kızardığını hissederek. "Beni siz mi götüreceksiniz?"

"Evet," diye mırıldandı. "Çantalarınız hazır ve bagajda, pasaportunuz da bende."

Kaşlarım çatılıyor. "Pasaportum mu? Bu sabah baloya gideceğimizi söylemiştin."

Vaughn elini kalçamın üzerine kaydırıp beni kendine doğru çekiyor.

"Ah, evet, öyleyiz," diye mırıldandı gözlerimin içine derinlemesine bakarak. "Ama balo Paris'te."

VAUGHN

Maskeli balo aslında benim dünyamda güçlü insanları bir araya getirmek için bir bahaneden ibaret. Herkes şık giyiniyor, Paris'in batısındaki Neuilly-sur-Seine'de bulunan görkemli Villargent Şatosu'na lüks arabalarla geliyor, pahalı şampanyalar içiyor ve ardından gizli odalarda ve yönetim kurullarında milyarlarca dolarlık anlaşmalar yapıyor.

Bazen yatak odalarında da.

Burada bulunma sebebimiz, benimki de dahil olmak üzere, tamamen kişisel çıkarlarımıza yönelik. Aylarca birbirimizin etrafında dolandıktan sonra, bu gece çok güçlü d'Auvrelle ailesinin başı olan gizemli Xavier d'Auvrelle ile oturup konuşacağım.

Suç aileleri vardır, bir de suç hanedanları. Evelina'nın ailesi, çoğu Bratva ailesi gibi, ilkinde örnektir. Soğuk Savaş yıllarında veya daha önceki iki Dünya Savaşı sırasında kurulanlar bile, Avrupa'nın eski ailelerinin etrafını saran muazzam tarihle kıyaslandığında sönük kalır.

Örneğin, Torvallés ailesinin kökeni İspanyol Engizisyonu'na kadar uzanıyor. Sendika, son iki yüzyıldır sahip olduğu halinden önce, "la fraternité d'obsidienne" adında bir suikastçılar loncasıydı ve Haçlı Seferleri sırasında aktıftı.

D'Auvrelle ailesinin kökeni ise "Fransa Kralı" unvanını ilk kullanan II. Philip'e kadar uzanmaktadır.

Yani... bu akşam Chateau de Villargent'teki konuk listesinin güçlü insanlarla dolu olduğunu söylemek, Everest Dağı'na "sevimli küçük bir tepe" demek gibidir.

Ama şu anda, yüz yıl sonra insanların tarih kitaplarında okuyacaklarını şekillendirecek olan bu akşamki toplantılar umurumda bile değil.

“Şey...” Paris'teki küçük dairemde, Evelina, benim onun için seçtiğim elbiseyi giymiş halde yatak odasının kapısında durakladığında kızarıyor.

Onu camın arkasına koyup Louvre'un duvarına asmalı mıyım yoksa kovalayıp, sikimle boğarken kışını paramparça edip, yürüyemez hale gelene kadar bir fahişe gibi mi becermeliyim, karar veremiyorum.

"Her ikisi de" de kendisi için cazip bir argüman sunuyor...

Bir ara, bu akşam için ona özellikle çarpıcı bir siyah gece elbisesi düşünüyordum. Bir de gözlerindeki ışıltıyı daha da belirginleştireceğini bildiğim, göz alıcı gümüşü beyaz bir elbise vardı.

Ama neden akıntıya karşı koymaya çalışalım ki?

Pembe, yere kadar uzanan balo elbisesi, altın telkari ve ipek çiçeklerle süslenmiş olup, bu çiçekler açık yaka, omuz askıları ve derin sırt dekoltesi boyunca aşağı doğru dökülmektedir. Hacimli, katmanlı tül etek, vücuda oturan korseden açılarak dolgun bir çan silüeti oluşturmaktadır.

Bu elbiseyi sadece pembe olduğu için seçmedim. Elbisenin hem neşeli hem de çekici bir havayı mükemmel bir şekilde harmanlaması nedeniyle seçtim.

Hem kaygısız ve hayalperest, hem de lüks ve kışkırtıcı.

Prenses, itaatkâr bir seks oyuncuğıyla tanışıyor.

Bacaklarından aşağı doğru süzülen meni damlalarıyla uslu kız.

Tam da ona göre.

Ve aman Tanrım... Evelina o elbiseyle beni öldürebilir.

“Vaughn.”

Utangaç sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

“Ben...” Ağzı bükölüyor. “Bunu giyemem.”

“Benim fikrim farklı. Harika bir iş çıkarıyorsunuz.”

Yanakları kızardı. "Hayır, yani..." Evelina dudağını ısırdı ve gözlerini bana dıkti. "Elbiseyi Google'da aradım."

Ben hiçbir şey söylemiyorum.

“Vaughn, ben dört yüz bin dolarlık bir elbiseyi şu amaçla giymiyorum—”

Tamamen kişisel alanına giriyorum, parmağımı şah damarı boyunca yukarı doğru gezdiriyorum, ardından nazikçe çenesini kavrayıp iri gri gözlerini gözlerime çeviriyorum.

"Evet," diye mırıldandım. "Öylesin."

“Bu...” Yüzü kızardı. “Bu çok fazla para. Bu inanılmaz.”

"Şu anda yaşanan tek müstehcenlik, o elbiseyi giydiğimde sana yapmak istediklerimden ibaret."

Bakışlarım onun gözleriyle kesiştiği anda nefesi birden kesildi.

Karanlık bir gülümsemeyle, "Ayrıca bu durumun, bu gece görüşeceğim erkeklerin zihinlerinde de aynı türden müstehcenlikler yaratacağına bahse giriyorum," dedim. Kaşımı kaldırdım. "Onların kafalarının karışmasını istiyorum. Anlaşmalarımızın inceliklerini görüşürken, düşüncelerinin dağılmasını, seni ve o elbiseyi düşünmelerini istiyorum."

Parmaklarımı nazikçe boğazının etrafına doladım ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Hem de, içinde inanılmaz derecede harika görünüyorsun."

Evelina, ondan uzaklaşırken titriyor, iri gözleri hâlâ benimkine kilitlenmiş durumda. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

“Şimdi de bana diğer kısmını göster.”

Yüzü kıpkırmızı oldu.

"Elbiseyi kaldır, prenses," diye mırıldandım.

Boğazı bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. "Ben... ben bunu giymeyeceğim," diye mırıldandı, yüzü kıpkırmızıydı. "Ben... Vaughn, yapamam."

Elbise ile birlikte onun için bıraktığım, kalça kısmından fiyonklarla bağlanmış, son derece ince ve şeffaf siyah dantelli tanga külottan bahsediyor.

"Bana göster."

Yüzü kıpkırmızı oldu ama yine de pembe tül bulutlarını elleriyle topladı ve eteğini beline kadar kaldırdı.

Üzerinde sıradan, düz siyah bir külot var.

"Beni takip et."

Tereddüt ediyor, ama sonra beni yatak odasına kadar takip ediyor. Giymesi gereken külot, yatağın kenarında, hiç şaşırmadığım bir şekilde görmezden geldiği diğer küçük eşyanın yanında duruyor.

Önünde diz çöktüğümde Evelina nefes nefese kaldı, yüzü zonluyordu. "Vaughn..."

Hiçbir şey söylemeden elimi elbisesinin altına uzattım, parmaklarımı külotuna geçirdim ve aşağı doğru kaydırarak bacaklarından çıkardım.

"Aldığım diğer hediye de takmadığınızı fark ettim."

Evelina'nın yüzü kararıyor.

"Vaughn, ben o lanet olası smokinli baloya vajinamda bir dildo ile gidecek değilim."

Gülümsüyorum. "Bu bir dildo değil. Ve vajinan için de değil."

Ayağa kalkıp, pembe taşlı küçük altın tıpayı yatağın üzerinden alıyorum ve sonra ona dönüyorum.

"Anlamıyorum—"

"Bu bir tıkaç," diyorum. "Ve kıkırına girecek."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Ben—Vaughn!” diye ciyakladı, yüzü çilek rengine bürünmüştü. “Bunu giymeyeceğim!”

"Hemen düzelteceğimiz bir ihmal."

Parmaklarımı boğazına doladığımda nefesi kesildi, gözlerim parıldıyordu.

"Eğil."

Nefesi kesildi. "Vaughn—"

"Ya bu," diye mırıldanıyorum, "ya da baloya gitmeden önce o daracık, fahişe gibi küçük deliği şişman sikimle iyice genişleteceğim. Seçim senin."

"İsa," diye hıçkırdı, yüzüme bakarken.

Ama gözlerinde şok ya da korku belirtisi göremiyorum.

Bu çok daha tehlikeli ve çekici bir şey: onun bana meydan okumak isteyen yanı, bu yüzden ben de o tehditleri gerçekleştiriyorum.

Bu onun içindeki mazoşistten kaynaklanıyor. İstekli bir boşalma düşkünü. Boyun eğen bir seks oyuncağı.

Onun, poposunu bir hafta oturamayacak hale gelene kadar dövmekle tehdit ettiğimde ya da eğer hemen şimdi restoranın dışındaki arabada parmaklarımın üzerine boşalmazsa yüzüne boşalıp akşam yemeği boyunca orada bırakacağımı söylediğimde inlememek için kendini zor tutan tarafı.

Onun bir yanı, bunları yapmamı istiyor. Onun üzerinde o güce sahip olmamı istiyor. Çünkü o kontrole sahip olmak beni nasıl tahrik ediyorsa, o kontrolü bırakmak da onu paramparça ediyor.

"Prensesim, benim için uslu bir kız olacak mısın?"

Başını sallarken hafifçe inledi, yüzü biraz buruştu.

"Öyleyse eğil ve elbiseyi kaldır."

Dönüp yatağın üzerinde öne doğru eğildi. Arkaya uzanarak, çıplak kalçalarının üzerindeki çok katmanlı tülü çekti. Orada durup, bir ömür boyu

dans etmekten gerginleşmiş kalçalarının ve bacaklarının mükemmelliğine hayran kaldım. Yumuşak, kremi teninin altında dalgalanan kaslar. Sıkı, büzülmüş, davetkar anüsü. Uyluklarının arasına yerleşmiş ipeksi, pembe vajina dudakları.

Islak.

"Ağzını aç."

Evelina titriyor ama söylenenleri yapıyor. Altın popo tıpasını ağzına yerleştiriyorum.

"Prensesim, iyice ıslat onu."

Oyuncakla hevesle emmeye başlarken inliyor, oyuncacı tükürüğüyle kaplıyor. Dudaklarından çekip arkasına çömeldiğimde oyuncak ıslak ve parıldıyor.

Evelina'nın omurgası dimdik oldu ve boğazından hırıltılı, boğuk bir çığlık koptu, ben de onun sıkı arka deliğini öptüm ve dilimi halkasının etrafında döndürdüm.

"Vaughn..." diye fısıldadı.

Fişi kaygan deliğine bastırıp itiyorum. Evelina keskin bir nefes alıyor, kalçaları geriliyor. Küçük bir popo tıpası. Ama yine de...

Bu gerçekten de çok dar bir delik.

"Rahatla prensesim," diye mırıldanıyorum, kalçasının bir tarafını öperek. "İçine girmesine izin ver."

Derin bir nefes alıyor, gözle görülür şekilde biraz gevşiyor. Tekrar itiyorum ve bu sefer küçük tıpa içeri giriyor. Evelina boğulurcasına bir nefes alıyor, tıpa içeride yerleşirken bacakları titriyor, pembe taş yanaklarının arasında parıldıyor.

"Aferin kızım."

Dantelli külotu giymesini sağlıyorum, sonra da sıkıca yukarı çekiyorum.

İnce tanga şeridinin arkasından parıldayan o küçük mücevheri hâlâ görebiliyorum ve smokin pantolonumun içinde penisim sızlıyor.

Evelina ayakta dururken titriyor. Kolundan tutup onu dışarı çıkarırken yüzü kıpkırmızı olmuş.

"Kahretsin..." diye hıçkırdı ilk adımını atarken. Göz ucuyla bana baktı. "Yürürken... hissedebiliyorum," diye fısıldadı sessizce.

"Güzel," diye hırladım dudaklarımı kulağına yaklaştıırken. "Bu, penisimin onun yerini aldığında nasıl bir his vereceğini sana hatırlatacak."

EVELINA

YAN YANA GETİRME.

Vaughn, kusursuzca dikilmiş smokini içinde muhteşem görünürken, beni Château de Villargent'in büyük balo salonunda vals yaparken aklıma gelen tek kelime bu.

Valsler. Hem de gerçek bir yaylı dörtlüsü eşliğinde.

Bir yandan, bu bir peri masalı gibi geliyor. Var olan en prenses elbisesini giymişim, yakışıklı bir Prens'in kollarında Fransız bir şato balo salonunda dans ediyorum. Her adım bir rüya gibi. Her defasında, yüzümüzün üst yarısını kaplayan siyah maskelerin ardında mavi gözleri benimkine parıldadığında, göğsümde hafif bir heyecan dalgası hissediyorum.

Öte yandan, bu "Yakışıklı Prens"in gözümün önünde bir adamın boğazını parçaladığına da şahit oldum.

Beni bağladı. Popoma vurdu, yüzüme tokat attı. Sanki tam bir fahişeymişim ve kendi kişisel sürtüğüymüşüm gibi benimle ilişkiye girdi. Ve bu akşamın başlarında, eğer dediğini yapmazsam ve o... şeyi popoma sokmasına izin vermezsem, hiçbir ön hazırlık yapmadan popomdan ilişkiye gireceğini söyledi.

Ve her saniyesinden keyif aldım.

Bunu çok özledim. Vücudum daha fazlasını isterken, sonrasında da sürekli bunu düşündüm. Beni tehdit ettiğinde ondan korkmuyorum. Bana zarar

vereceğinden endişelendiğim için taleplerine boyun eğmiyorum.

Bunu yapıyorum çünkü bana söylediklerini yapmaktan hoşlanıyorum.

Kontrolü bırakmak.

Her şeyim O'nun ellerinde olduğunda hissettiğim saf huzur ve berraklık.

O beni paramparça ettikten sonra, sevgiyle, özenle yeniden bir araya getirilme hissi.

Ve böylece, maskelerimiz ve süslü kıyafetlerimizle balo salonunda vals yaparken ve onun vahşetini ve canavarlığını bilerek onunla şık bir galada dans ederken, aslında tek bir çifte dönüşmüş iki ayrı çift gibiyiz.

Işıltılı prens ve prenses.

Ama aynı zamanda acımasız Dom ve onun itaatkâr astı da var.

Dolayısıyla...yan yana getirme.

"Çok iyi dansçısınız," diye fısıldadım, dörtlü "Patencinin Valsi"nin son derece etkileyici ve hızlı bir yorumunu bitirirken biraz nefes nefese kalmıştım.

Vaughn hafifçe sırttı ama sonra başını eğdi. "Sen de öylesin, ama bunu sana söylememe gerek yok."

Sırttım, sonra kaşlarımı çattım. "Ciddi misin, böyle dans etmeyi nereden öğrendin?"

Yani, sadece bir valsdi ama mükemmeldi. Ondan önceki danslar da öyleydi. Bu da... boğaz yırtan ve kemerini boğazınıza geçirip yerde sizi beceren bir adamdan becereceğim bir şey değil.

"Yakınımdaki biri öğrenmemi önerdi."

Acı bir gülümsemeyle, "Tahmin edeyim. Sabine." dedim.

Vaughn çenemi kavrayıp başparmağıyla alt dudağıma hafifçe dokunurken dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

"Kıskandığın zaman çok çekici oluyorsun, biliyor musun?" diye mırıldanıyor.

"Bu hissi biliyorum," diye fısıldadım, eli ağzımdan kayıp giderken.

"Ama hayır, Sabine değil." Kaşlarını çattı, sonra silkeleyip şöyle dedi: "Neyse, balo dansı öğrenmenin selefimi etkileyeceği, böylece onun iç çevresine daha da yaklaşmama ve sonunda onun yerini almamı sağlayacağı öne sürüldü."

Kaşımı kaldırdım. "Patronunu öldürmek için mi balo dansı öğrendin?"

"Ve fırsat doğarsa, güzel profesyonel balerinleri etkilemek için," diye mırıldanıyor.

"Marki Beyefendi?"

Arkamızı döndüğümüzde, smokin giymiş genç bir adamın kaskatı bir şekilde eğildiğini görüyoruz.

"İsterseniz beni takip edebilirsiniz, Monsieur d'Auvrelle şimdi sizinle görüşecek."

Kafam karışmış bir şekilde Vaughn'a baktım. Bu isim neden tanıdık geliyordu? Vaughn sadece başını salladı. "Bir dakika lütfen."

"Elbette, efendim."

Adam geri çekilir ve şatonun birçok gösterişli koridorundan birine açılan yaldızlı bir kemerin yanında bekler.

"Xavier d'Auvrelle," diyor Vaughn, yüzümdeki soruyu görünce. "d'Auvrelle ailesinin başı."

Anlaşıldı.

"Durun bakalım, o d'Auvrelle ailesi mi?" diye fısıldadım sessizce.

D'Auvrelle ailesi eski kafalı bir aile. Kraliyet ailesine yakın, ülkenin kurucuları gibi eski kafalılar. Üstelik inanılmaz derecede güçlü bir yeraltı imparatorluğuna sahipler.

Vaughn başını salladı. "Evet."

“İşte bu yüzden mi buradayız?”

Omuz silkerek, "Bir de dans," diye mırıldandı. "Tabii ki seni bu elbiseyle görmek de."

Yüzüm kızarıyor.

“Ciddi anlamda,” diye mırıldanıyor, “Sendika ile d’Auvrelle ailesi arasında aylardır bir anlaşma sağlamaya çalışıyorum, ama Xavier toplantı yapma konusunda son derece seçici. Yani, evet, onunla oturup konuşabilmemiz için onun bölgesine gitmemiz gerekti.”

Yutkunuyorum. "Biz."

Başını salladı.

“Biz... olarak mı?”

Vaughn eğlenmiş bir ifadeyle, "Bizim 'biz' olmadığımız konusunda çıkardığın onca yaygaradan sonra, şimdi de bununla mı sorun yaşıyorsun?" dedi.

Dudaklarımı ısırdım. "Hayır, sadece..." Omuzlarımı silktilim. "Bu kadar güce sahip birine kendimizi bir bütün olarak sunmak büyük bir duyuru gibi geliyor."

Vaughn kaşlarını çattı. "Peki, ne olmuş yani?"

“Ve...” Ağzım büküldü. “Acaba ben izlemesem olur mu?”

Kaşları kızardı.

"Hayır," diye homurdanır sessizce.

“Vaughn—”

"Yanımda olman çok önemli."

"Onu dekoltemle mi oyalayacağım?" diye çıkıştım. "Senin lanet olası kol süsün mü olacağım?"

"Diğer şeylerin yanı sıra, evet," diye homurdanıyor. "Tam isabet. Hadi gidelim."

“Vaughn, gerçekten de bunu yapmak istemem—”

"Ve daha sonra seni duvara yaslayıp Carson King ve geçmişıyle ilgili tam olarak neyin bu kadar inanılmaz derecede ilgi çekici olduğunu sormak istemem."

Gözleri gözlerime dikilirken yüzüm bembeyaz oldu.

"N-ne?" diye mırıldandım.

Vaughn acı bir gülümsemeyle, "Sinsi birisin, ama fark etmeyeceğim kadar da sinsi değilsin. Çok iyi arkadaşımın ailesini neden sürekli kurcaladığını bana anlatır mısın?" dedi.

Gergin bir şekilde yutkunuyorum.

Nedense, "Sizin ve arkadaşlarınızın peşinde casusluk yapmak için örgütünüz katılmaya çalışıyorum çünkü nefret ettiğiniz bir adam, iç çevrenizdeki uzun zamandır kayıp olan oğlunu bulmazsam ailemi tehdit ediyor" demenin şu anda pek iyi karşılanmayacağı izlenimine kapılıyorum.

Ya da herhangi bir an.

"Hiçbir sebep yok," diye mırıldandım. "Geçmişı dikkatimi çekti. Hepsi bu."

"Hım," diye homurdandı Vaughn.

Elini belime daha sıkı sardı ve gözlerimin içine baktı.

“Sırlarınızı daha sonra sizden öğrenmeyeceğimi bir an bile düşünmeyin. Ama şu anda önemli bir toplantımız var. Gidelim mi?”

Başımı hızla sallıyorum.

"İyi."

Az önce gördüğümüz genç adam bizi devasa şatonun içinden geçirip birkaç merdiven basamağından aşağıya, yerin derinliklerine götürüyor ve artık maskelerimizi çıkarabileceğimizi söylüyor.

Silahlı muhafızlar bizi taş duvarlara oyulmuş iki ağır ahşap kapıdan içeriye davet ediyor. Sonunda, pürüzsüz granit duvarları ve eski bir zemini, lüks İran halıları ve yumuşak deri koltuk ve kanepeleri olan, önünde ortaçağdan

kalma gibi görünen, çtırtıdayan büyük bir şöminenin bulunduğu görkemli bir salona giriyoruz.

İçeride zaten dört erkek ve bir kadın oturuyor; hepsi de sanki yukarıdaki balodan yeni gelmiş gibi giyinmişler. Biz odaya girdiğimizde ayağa kalktılar.

“Marki Beyefendi.”

Bu grubun ortasındaki daha uzun boylu adam—belli ki Xavier d’Auvrelle—konuşuyor, aksanlı sesi alçak ve mavi gözleri parlıyor. Smokin, ince ve atletik yapısına mükemmel bir şekilde oturuyor, kırklı yaşlarında olmasına rağmen geniş omuzlarını ve kaslı kollarını sergiliyor. Vaughn'un elini sıkarken bembeyaz bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Hoş geldin dostum," diye mırıldandı. "Umarım yukarıdaki partinin tadını çıkarıyorsunuzdur?"

"Çok nazik bir ev sahibisiniz," diyor Vaughn sert bir şekilde.

Xavier, kendisinden biraz daha büyük veya kendi yaşıtlarında görünen üç adama dönerek, "Danışmanlarımı tanıdığınızı düşünüyorum," diyor. "Bertrand, Jean ve Pierre."

Vaughn çenesini öne eğerek, sırayla adamların her birinin elini sıkıca sıktı.

“Ve bu güzel bayan...” Xavier, omuzlarından aşağı zarıfçe dökülen ve göz alıcı mavi elbisesinin altından dökülen, benim yaşımdaki genç kadını işaret ederek gülümsedi. “O da kızım Cerise.”

Sonra Xavier'in dikkati bana yöneldi.

“Peki bu sevimli yaratık kim olabilir?”

Vaughn başını eğerek, "İzin verin de size Evelina Nikitin'i tanıtayım," diye mırıldandı. "Benim..."

"Asistan" veya "yardımcı" diye hitap edilmesine kendimi hazırlıyorum.

"Bu akşamki randevum... aslında tüm akşamlar için."

Tenimde bir sıcaklık karıncalanma hissettim, boynuma ve yüzüme doğru yayıldı, hızla ona baktım. Ama Vaughn da bana bakıyordu, bir kaşı hafıfçe

kalkık ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

"Memnun kaldım," diye mırıldandı Xavier, elimi dudaklarına götürüp elimin üstünü nazikçe öperken.

Vaughn kendi kendine homurdandı.

"Lütfen, oturmamıza izin verin," diyor Xavier. Siyah takım elbiseli bir adam hızla yanına geliyor ve tozlu, son derece eski görünümlü bir şişe şarap uzatıyor.

Xavier, kendinden emin bir şekilde, "1964 tarihli bir Château Lafite Rothschild'in boğazımızı ıslatmak için yeterli olduğuna inanıyorum?" diyor.

"Keşke 61 modeline sahip olsaydın," diye homurdanıyor Vaughn hafifçe.

Xavier, garsonun elinden şişeyi alırken genişçe gülümsedi ve etiketi Vaughn'a ve bana doğru çevirdi.

1961.

Adam, gülünç derecede pahalı şişeyi garsona geri verirken kıkırdıyor; garson da şişeyi dikkatlice açmaya başlıyor.

"İşte bu yüzden sizi seviyorum, Bay Bancroft," diye gülümsedi Xavier, parmağını sallayarak. "Bir bukalemun gibisiniz. Ortama uyum sağlamak için hangi renge bürünmeniz gerekiyorsa o renge bürünebilirsiniz. Sizden önceki kişi için klasik edebiyat ve balo dansı öğrendiniz. Benim içinse kaliteli şaraplar konusunda bilginizi tazelediniz."

Vaughn sözlerine şöyle devam ediyor: "Ve antika ateşli silahlar. Bunlardan da bahsedelim mi?"

Garson herkese şarap doldurup ayrılırken Xavier derin bir kahkaha attı. "Silahlarım hakkında konuşmaktan gerçekten keyif alıyorum. Çeşitli eski ABD başkanlarına ait tabancalardan oluşan giderek büyüyen bir koleksiyonum var ve yakın zamanda, tek ve biricik Billy the Kid'i öldüren Şerif Pat Garrett'e ait Colt Single Action Army tabancasını da edinmeyi başardım."

Vaughn gülümsedi. "Bu size ne kadara mal oldu?"

Xavier kıkırdadı. "Eh bien, kim tarihe fiyat biçebilir ki?"

Cerise, kaşını kaldırarak sıkılmış bir tonla, "Babam ikinci el bir silah için ne kadar para ödediğini söylemekten utanıyor demek istiyor," dedi.

Ah, onu beğendim.

Xavier içini çekerek kollarını açtı. "Yine de, tarihe kim fiyat biçebilir ki?" Bir yudum şarap içti, sonra bakışları...

Ben.

"Ama siz buraya silahlar hakkında konuşmak için gelmediniz, değil mi Bay Bancroft?"

"Maalesef hayır," diye yanıtlıyor Vaughn.

"Evet, önerdiğiniz anlaşma çok iyi düşünülmüş," diyor Xavier. "Dengeli... karşılıklı fayda sağlayan... minimum risk. Beğendim."

Vaughn gülümsedi. "Tahmin etmiştim. Xavier, her iki kuruluşumuzun da tarihe işlemiş mirasları var. Aramızda imzalanacak bir anlaşmanın bu mirasların geleceğe uzanmasını sağlayacağına inanıyorum."

Xavier yavaşça başını salladı. "Gerçekten de."

Hâlâ doğrudan bana bakıyor.

"Öyleyse, daha fazla görüşmek istediğiniz herhangi bir detay yoksa, bunu burada ve şimdi imzalamamızın önünde hiçbir engel görmüyorum," diyor Vaughn. Gülümsüyor ve kadehini kaldırıyor. "Hatta bu özel günü kutlamak için uygun şarabımız bile var."

Xavier sessizce kıkırdıyor, hâlâ bana bakıyor. Ben de yerimde rahatsızca kıpırdanıyorum.

Xavier mırıldanarak, "Bir noktayı daha detaylı görüşmek istiyorum," dedi. "Anlaşmamızın bir parçası değil. Ama... nasıl diyelim... anlaşmanın gerçekleşmesi için bir şart."

Onun bana bakış şeklinden hiç hoşlanmıyorum.

"Bu hangi durum olurdu acaba?" diye mırıldandı Vaughn.

“Ailemin kökeninin II. Philip'e kadar uzandığını biliyor muydunuz?”

Vaughn başını salladı. "Evet, öyle. Etkileyici bir geçmiş."

Xavier başını salladı. "Evet, soyumuzla oldukça gurur duyuyoruz. Ancak ondan çok önce, bugün Fransa olarak bilinen bölgenin kralları ve lordları belirli ayrıcalıklardan yararlanıyordu."

Xavier bakışlarını benden Vaughn'a çevirdiğinde oda sessizleşti.

"Prima nocta'yı duymuşsunuzdur herhalde?"

Gerçekten var olup olmadığı tartışmalı olsa da, prima nocta veya "ilk gece", iddiaya göre, yerel bir lordun, kadının düğün gecesinde, kocasından önce onunla birlikte olmasına izin verilmesi uygulamasıydı.

Elbette tarihçi değilim, ama gerçek olsun ya da olmasın, bunun düşüncesi bile iğrenç.

Vaughn'un çenesinin ne kadar sıkıca kenetlendiğini görünce ürperiyorum.

"Evet," diye homurdanır sessizce.

Xavier'in bakışları tekrar bana kayarken genişçe gülümsüyor ve birdenbire her şey yerine oturduğunda midem bulanıyor.

"Bayan Nikitin," diyor gözlerinde bir parıltıyla. "Babanızı tanıdığımı biliyor muydunuz?"

Donakaldım. "Ben... bundan haberdar değildim, hayır."

Başını salladı. "Evet. Yıllar önce Pavel, Rus arkadaşlarımdan birinden satın almaya çalıştığım nadir bir klasik Ferrari'yi benden çaldı."

Yüzüm buruşuyor.

“Babam Monsieur d’Auvrelle adına özür dilerim.”

Yüz ifadesiz bir şekilde gülümsüyor. "Gerek yok. Birkaç yıl önce zaten arabayı almayı başardım. Hatta, sizinle buluşacağımı bildiğim için bu akşam buraya onunla geldim."

Xavier nefesini verip koltuğuna yaslandı. "Sanırım seni o arabanın kaputunun üzerinde becermek ve fotoğraflarını babana göndermek uygun bir intikam olur, değil mi?"

Fransız adama dehşet içinde bakarken ağızım açık kaldı.

"Sanırım İngilizcede bunun karşılığı 'bir taşla iki kuş'tur." Karanlık bir gülümsemeyle, "Babanızın hakaretinin intikamını alıyorum. Ve benimle iş yapmak isteyen genç Markiz de bana hakkımı vererek saygısını gösteriyor," diye homurdanıyor.

Boğazımda safra yükseliyor.

Başımı hızla çevirip Vaughn'a dik dik baktım, bir an önce çıldırıp Xavier'i gözümün önünde öldürmesini bekliyordum.

Sessiz odada kımıldamadan duruyor.

Boğazım düğümlendi, dehşet içinde Xavier'e bakmak için hızla arkamı döndüm. O ise bana sadece gülümsedi. Sonra bakışlarım Cerise'e kaydı, babasının iğrenç ve umarım sadece sarhoşken yaptığı davranışından dolayı onu azarlayacağını bekliyordum.

Ama o da bana dik dik bakarken aynı derecede kayıtsız görünüyor.

Bu da neyin nesi?

Tekrar Vaughn'a bakmak için döndüm. Hala orada oturuyordu.

Tanrım, bunu gerçekten düşünüyor mu?!

Ayağa fırlayıp lanet olası şarabımı Xavier'in suratına fırlatmak üzereydim ki Vaughn sonunda sessizliğini bozdu. Sakince boğazını temizledi ve Cerise'e dönerken gülümsedi.

"Bayan d'Auvrelle," diye mırıldandı, "biraz izin verir misiniz? Bu anlaşmanın bazı ayrıntılarını babanızla görüşmem gerekiyor."

Damarlarımda buz gibi su dolaşıyor. Cerise bana bir bakış atıp ayağa kalktı. "Elbette, Bay Bancroft."

O anda bu kahpeyi artık sevmediğime karar verdim.

Vaughn, kadın odanın karşısına geçip kapıdan çıkarken sessiz kalır. Ardından ayağa kalkar ve Xavier'in sandalyesi ile üç danışmanın oturduğu kanepenin arasındaki küçük masanın üzerinde duran tozlu şarap şişesine doğru kayıtsızca yürür.

“Harika bir şarap, 61 yılı,” diye mırıldanıyor, ardından sakince bardağına bir yudum daha doldurup ışıktaki çeviriyor.

Xavier köpekbalığı gibi sırtıyor. "Buradaki üç arkadaşım da onunla birlikte olmak için sıraya girerse, bir şişe daha eklerim."

Vaughn'un Xavier'e gülümseyerek bakması karşısında midem bulanmaya başladı.

"Ne düşündüğümü biliyor musun, Bay d'Auvrelle?" diye sırtıyor.

Xavier kıkırdadı. "Bunun güzel bir dostluğun başlangıcı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Vaughn'un gözleri parıldıyor. Eli şişenin boynunu daha sıkı kavlıyor.

“Hayır...o değil.”

Her şey inanılmaz hızlı oluyor. Bir an orada öylece duruyor, ev sahibimize gülümsüyor ve kadehindeki aşırı pahalı şarabı çeviriyor.

Sonraki aşama ise tam bir kaos.

Vaughn'ın kolu geriye doğru savrulur ve tek bir temiz vuruşla şarap şişesini Bertrand'ın kafasının yan tarafına çarpar. Adam inler, gözleri geriye doğru döner ve yere yığılır. Vaughn çoktan tekrar savurmaya başlamıştır, bu sefer Jean'in yüzüne vurur ve şişenin dibiyi burnunu parçalar. Adam çığlık atarken yüzünden kanlar akar. Vaughn sadece ona tekrar vurur ve ardından şişeyi Pierre'in kafasına o kadar sert vurur ki paramparça olur.

Donakalmış bir halde, Vaughn'un Xavier'e doğru atılmasını izliyorum. Fransız'ı boğazından yakalıyor, sandalyesinden çekip çıkarıyor ve dizlerinin üzerine itiyor, böylece Vaughn tam tepesinde duruyor. Hâlâ kan gibi damlayan kırmızı şarap damlayan kırık şişeyi sallıyor ve sakın bir şekilde sivri kenarını Xavier'in şah damarına bastırıyor.

“Aslında aklımdan geçen şuydu, bayım,” diye homurdandı tuhaf bir sakinlikle, “eğer bir daha benim olanı düşünürsen, lanet olası kalbini sökerim.” Kırık camı Xavier'in boğazına dayayarak tısladı. “Ona bakmayacaksın. Yüzünü hatırlamayacaksın. Adını asla söylemeyeceksin. Eğer söylersen, öğrenirim, seni bulurum ve en nadir, en değerli şarap şişeni gece yarısı öyle bir kışına sokarım ki, otopsi için bir sommelier'e ihtiyaç duyarlar.”

Gözlerimi kırpmadan karşımda duran şiddet dolu sahneye bakıyorum.

"Anlattıklarım anlaşılırsa başınızı sallayın," diye mırıldandı Vaughn.

Xavier kaşlarını çattı ama başını salladı. "Her şey gayet açık, Sayın Markiz."

"Harika."

Vaughn kırık şişeyi odanın öbür ucuna fırlattı, yerde inleyerek kıvranan Bertrand'ın kaburgalarına tekme attı, sonra da elimi tuttu.

"Hadi gidelim."

O beni odadan sürükleyerek çıkarırken ben hâlâ şok olmuş, hayretler içinde sessizdim.

EVELINA

Vaughn beni peşinden yukarı, topun içinden sürüklerken her şey bulanıklaşıyor. Aniden, serin gece havası tenimde bir karıncalanma hissi yaratıyor ve dışarıda olduğumuzu fark ediyorum.

O durmuyor.

Beni de peşinden sürükleyerek, araba yolundan hızla uzaklaştı, yan bahçeden geçti ve şatoyu aydınlatan projektörlerin yanından geçerek karanlığa karıştı.

“Vaughn!” diye bağırdım, topuğum çimdeki bir çukura takılınca neredeyse bileğimi burkuyordum. “Dur! Neredeyiz biz—”

Hızla döndü ve bodrumdan fırlayıp çıktığımızdan beri ilk defa yüzünü gördüm.

Beyaz. Öfkeden titriyor. Öfke, intikam ve şiddetin soğuk bir maskesi.

"Kimse seninle böyle konuşmaz."

Üzerime doğru hücum etti, demir gibi bir eliyle boğazımı kavradı ve faltaşı gibi açılmış gözlerimi öfkeli gözlerine dikti.

"Benim olanlara kimse dokunamaz," diye homurdanıyor.

Beni sıkıca kendine çekiyor, kasları kafese kapatılmış bir hayvanınki gibi seğiriyor.

İçimdeki büyük bir parça onu kurtarıcım ve kahramanım olarak kucaklamak istiyor, ama sözleri aklımdan çıkmıyor.

"Seninki ne?"

Gözleri kısılıp gözlerimin içine indi. "Sen benimsin, lanet olsun—"

"Yani bir ahmak kaba bir yorum yaptığında çıldırıp kontrolden çıkıyorsun —"

"O herifin söylediği şey," diye homurdanıyor, "şuydu..."

"Yine bir adam daha iğrenç bir yorum yaptı!!" diye karşılık verdim ona. "Vaughn, ben bir kadını! Korunaklı bir hayat yaşadım, ama gerçekten daha önce hiç erkeklerin bana böyle iğrenç, aşağılık şeyler söylemediğini mi sanıyorsun?! Kadın olmanın getirdiği zorluklara hoş geldin! On iki yaşımdan beri metroda bana sürtünen ya da DM'lerime müstehcen mesajlar atan her sapığı tek tek bulmak mı istiyorsun?!"

"EVET!" diye kükredi, üzerime doğru atılırken beni yerimden sıçrattı. "Evet, kesinlikle istiyorum! Belki sana penis fotoğrafı gönderen her piçi bulup çıkaramam ama bu fırsat yüzüme vurulduğunda bir şeyler yapmama izin verirsin, değil mi?"

"Vaughn, benim için ayağa kalktığın için çok mutluyum!" diye bağırdım. "Ve... tamam... böyle çılgınca davranman da hoşuma gitti, muhtemelen olması gerekenden daha çok." Yutkundum. "Ama asıl noktayı kaçıırıyorsun."

"Öyleyse hadi başlayalım!" diye kükredi.

"O herif bana kaba davrandığında çok sinirlenmiştin. Ama beni toplantıya getirmenin asıl sebebi de buydu!"

"İsa!" diye homurdanarak arkasını döndü.

"Yanılıyor muyum?!" diye bağırdım arkasından. "Bana, aynen şöyle demiştin: 'Görüştüğün erkeklerin zihinlerinde aynı türden müstehcenlikler yaratacağına bahse giriyordun!' Gözlerim kısıldı. "Onlarla pazarlık yaparken düşüncelerinin benim bedenimi düşünmesini istediğini söylemiştin!"

Vaughn kahkaha atarak başını salladı. "İnanılmaz derecede saçma."

Kaşlarım birden yukarı kalktı. "İnanılmaz mıyım?! Ne için?! Kapıyı benim için tutan bir adamın dişlerini mi kıracaksın yoksa beni bir iş anlaşması için mi kullanacaksın diye düşünürken boynum mu incindi?!"

Bana doğru hızla yaklaştı ve elini boğazıma doladı. Gözleri gözlerime saplandı, dişleri ay ışığında parıldadı.

"Deniyorum Evelina," diye hırladı. "Ama sen... KAHRETSİN!"

"Ben neyim?" diye bağırdım.

"Beni mahvediyorsun!!" diye kükredi, beni pençelerinin altında titreterek. "Seni o lanet olası törene asla sokmamalıydım! Burada bile olmaman gerekirdi!"

"Beni buraya siz getirdiniz!" diye bağırdım.

"Evet, seni gözetliyorum!" diye kükredi karşılık olarak.

"Beni gözetlemek için mi?" diye şaşkınlıkla patladım. "Ne demek istiyorsunuz?!"

Soğuk, boğuk bir kahkaha attı. "Bir şeyler çevirdiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?!" diye çıkıştı, gözleri alev alevdi. "Ne oluyor Evelina! Neden Carson'ın geçmişini kurcalıyorsun?! Amacın ne?! İkimiz de biliyoruz ki Sendikaya katılmak umurunda bile değil!"

"Ben—biliyorsun neden o törene geldim," diye kekeledim, kelimeleri bir araya getirmeye çalışırken kalbim düzensizce çarpıyordu. "Çünkü kurtarmak için yardımına ihtiyacım vardı—"

"O adi baban mı?!" Soğuk bir kahkaha attı. "Çok komik. İkimiz de başka seçeneklerin olduğunu biliyoruz."

"Hayır, sanmıyorum!" diye çıkıştım ona.

Gözlerini devirdi. "Cidden, her ne kadar aptal olsa da, babanın her yerde hâlâ arkadaşları olmadığını mı düşünüyorsun!? Demir Masa'da oturdu, Allah aşkına! Gidip ona seve seve yardım edecek düzinelerce insan vardı!" diye kükredi. "Öyleyse neden kapımı çaldın ki?!"

"Bana bu onlarca başka seçenekten bahsetsen nasıl olur!" diye bağırdım. "Çünkü inan bana, senin o sapıkça oyunlarla ve sadist cinsel istismarla bir saniye daha uğraşmaktansa, o seçeneklerden herhangi birine gitmeyi tercih ederim!"

"Ah, sanki senin amın benim sadizm anlayışım için yerlere su damlatmıyormuş gibi. Ne açgözlü küçük bir fahişe—"

Avucumun yanağına çarpma sesi gecenin karanlığında yankılanıyor.

Ardından tüm ortam birdenbire sessizliğe bürünüyor.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve kalbim hızla, düzensiz bir şekilde atmaya başladı. Vaughn yavaşça başını bana doğru çevirirken, yanağı kıpkırmızı olmuştu ve avucum hala ona attığım tokattan acıyordu.

"Vaughn," diye kekeledim. "Ben—"

"Ne düşündüğümü biliyor musun, prenses?" diye fısıldadı sessizce, sesi ürkütücü derecede sakindi.

Yutkunurken kalbim hızla çarpıyor.

"Bunu kastetmedim—"

"Sanırım sana haksızlık ettim," diye homurdandı. "İçimdeki canavarın tüm gücüyle başa çıktığını sanıyorsun." Dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrıldı, gözleri vahşi ve parıldayan bir şekilde yaklaştı. "Daha işin yarısını bile görmedin."

Elini smokininin içine sokarken yavaşça nefes aldı.

"Sence sana sunabileceğim en kötü şeyleri gösterdim."

Eli geriye doğru kayıyor ve metal ay ışığında parıldıyor.

"Hayır, yapmadım."

Elindeki parıldayan av bıçağını görünce gözlerim kocaman açıldı.

"Vaughn—"

“Bu gece, Evelina,” diye mırıldanıyor sessiz, karanlık, dengesiz bir ses tonuyla, “bunu değiştireceğiz.” Başını yana eğiyor, gözleri ay ışığında buz gibi parıldayarak adeta şeytani bir görünüm alıyor.

"Bekle bir dakika," diye kekeledim ondan yavaşça uzaklaşmaya başlarken.
"Vaughn—"

Elini uzatıp papyonunu gevşetti, papyonun çözölmesine izin verdikten sonra gömleğinin üst düğmesini açtı ve göğsüne dövme olarak işlenmiş kafatasları ve hortlaklar bana sırtarak baktı. Titreyerek bir adım daha geri çekilirken damarlarımda buz dalgaları dolaştı.

"Lütfen," diye fısıldadım bitkin bir sesle. "Vaughn—"

"Bu gece, o lanet olası güvenli kelimeni kullanacaksın."

Ceketini üzerinden silkeleyip çimenli alana düşmesine izin verdi.

“Bunu çığlık çığlığa haykıracaksın. O yüzden kaç prenses,” diye hırladı tanımadığım, derin ve acımasız bir sesle, bu ses vücudumda dalgalanmalara neden oldu. “Ve hızlı kaç. Çünkü seni yakaladığımda...”

Parmaklarının arasındaki bıçak parıldıyor, kalbim damarlarımda gümbür gümbür atıyor.

"Seni mahvedeceğim."

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Dönüyorum.

Ve ben koşuyorum.

Karanlık tarlanın içinden hızla koşarak, şatonun bitişiğindeki ormana doğru yöneliyorum. Saf adrenalin ve korku, damarlarımda sıvı ateş gibi patlayarak, bacaklarım olabildiğince hızlı hareket ederken yoluna çıkan her şeyi yakıp kül ediyor.

Bu yeterli değil.

Çok hızlı.

Çok güçlü.

Çok güçlü.

On adım kadar ilerleyebildim ki bir el saçımı yakalayıp vahşice çekti. Kafa derimde şiddetli bir acı hissettim ve beni acımasızca geriye çekip yere serdiğinde çığlık attım.

Üzerime tüm ağırlığını vererek beni yere sabitledi ve bacaklarımı ayırarak aralarına girdi. Çığlık attım ve çırpındım, tırnaklarımı bulabildiğim her yumuşak şeye saplamaya çalışarak pençelerimi ve tekmelerimi savurdum. Bir şeye takıldım ve yanağımda yanma hissi oluşmadan önce onun acı dolu iniltisini duydum.

Aman Tanrım. Az önce bana tokat attı.

Çok öfkeli olmak istiyorum.

Bunun yerine, tenimde sinsice yayılan hain, karıncalanma hissi dışında hiçbir şey hissetmiyorum. İçimdeki karanlık ihtiyaç, ruhumun etrafına bir ilmek gibi dolanıp sıkılaşıyor.

Elini boğazıma dolarken, doğaüstü mavi gözleri ay ışığında parıltıyor. Bıçağı boynuma dayıyor. Ucu derimi çiziyor ve tam çığlık atmak üzereyken Vaughn'un ağzı yaraya değişiyor.

Dudakları yaranın etrafına yapışıyor, dili yaranın üzerinde gezinirken emiyor.

İçim eriyor, acı ve dilinin, dudaklarının tenimde bıraktığı şehvetli, karanlık hissin birleşimi, içimde şimşek çakmasına neden oluyor. Isırıyor, boğazıma doğru hırlıyor, ben inerken kalçalarım vücuduna sürtünüyor.

Aman Tanrım.

O çok sert biri.

Vaughn tekrar boğazımı ısırды, hırlayarak dilini kesiğin üzerinde gezdirdi. Geri çekildi ve dudaklarının kenarlarından kan damladığını ve gözlerinde parlayan ham karanlığı görünce inledim.

Bıçağı elbisenin göğüs kısmına saplanıyor ve kolunu aniden kaldırıp, göbeğimden göğüslerime kadar uzanan, muhteşem ve inanılmaz derecede

pahalı elbiseyi kestiğinde boğazımdan fırlayan o muhtaç, kırık sesi engelleyemiyorum.

Elbiseyi bir anda yırtıp açtı ve bıçağını tekrar boğazıma dayadı.

"Canavarımın yanına hoş geldin prenses," diye hırıltılı bir sesle, daha önce hiç duymadığım bir tonda konuştu. Bıçağı köprücük kemiğimin üzerinden, sonra da göğsümün yamacından aşağı doğru sürükledi, nefesim birden kesildi.

Bıçağın ucunu, gergin ve acıyan meme ucuma dayıyor; bu, zevk fırtınasıyla karışık, hayatta kalma içgüdüsünün patlamasına neden oluyor. Ardından bıçak derimin üzerinde kayıyor, diğer meme ucumun üzerindeki ölümcül ucuyla beni ürpertiyor ve nefes nefese bırakıyor.

Soğuk bıçak kayıp gitti, yerini hemen sıcak dili aldı. Dişleri hafifçe ısırды ve sonra sertçe bastırdı, bu da sırtım yerden şiddetle kalkarken kırık, berbat bir zevkle çığlık atmama neden oldu.

Vaughn homurdanarak elbiseyi kalçalarıma kadar yukarı itti. Acı, zevk, korku ve ona duyduğum ham, dizginsiz arzuyla titriyordum; o da elini bacaklarımın arasına sokup ince siyah tanga üzerinden vajinamı avuçladı.

"Vay vay vay, prenses," diye hırıltılı bir sesle Vaughn, ağzını tekrar boğazıma götürürken. Tekrar ısırды, bu da beni çığlık attırdı, ardından parmakları külotumun üzerinden kaygan vajinamı okşamaya başladı. "Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye hırladı tenime. "Bence kendimi tutmayı bırakmamı bekliyordun. Bence canavarımın ortaya çıkıp oynamasını özlüyordun."

Parmakları dantel şeridin altına giriyor, eklemleri vajinama değiyor.

Sonra kollarını sertçe çekerek külotu yırtıp attı.

"Bu açgözlü küçük orospu bu yüzden mi bu kadar ıslak ve pis?" Vajinama tokat atıyor ve ben çığlık atarak yerde çırpınıyorum, şimşek fırtınası tekrar içimden geçiyor. İç organlarım sıvılaşıyor ve ıslak sıcaklık uyluklarımı kaplıyor.

"Ne pis bir fahişe."

Vaughn iki parmağını derinden içime sokuyor. O kadar ıslakım ki, vajinamın parmaklarını hevesle emdiğini, o da parmaklarını tekrar tekrar içeri ve dışarı sokup çıkarırken, vajinamın kasılmasıyla sert ve derinden parmakladığını duyabiliyorum.

Gözlerim geriye doğru dönüyor. Boğazım tıkanıyor. Topuklarım yere vurup çırpınırken, vajinam parmaklarını sıkıca kavrayıp elini ıslaklıkla dolduruyor.

Aman Tanrım.

Zaten geliyorum.

Kırık, muhtaç, çaresiz sesler boğazımdan yırtılıyor. Vaughn beni parmaklamaya devam ediyor, orgazmımı beni boğmakla tehdit eden başka bir doruk noktasına taşıyor, sonra aniden parmaklarını çekiyor.

Yüzüm buruşuyor, ondan daha fazlasını istiyorum.

Onun en zoru.

En dengesiz olduğu an.

En kötü hali.

Onun sapkınlığının ne kadar derinlere uzandığını görmem gerekiyor.

"Daha fazla," diye inledim, bacaklarımı ayırarak sertçe vurduğunda titreyerek.

"Daha mı?" diye hırladı, vücudu bana doğru kıvrılırken bıçağı derimde aşağı doğru sürükledi. Bıçağın ucunu meme ucumun üzerinde gezdirince titredim, sırtım bıçağın kenarına doğru kavislendi. Bıçağı gövdemin aşağısına kadar sürükledi.

Bacaklarımın arasında.

Aman Tanrım...

Bıçağın düz tarafını klitorisime sürüp, metal parçayı ileri geri ovarken, ben de başımı geriye atıp altımdaki çimleri tırmaladığımda ürperiyorum.

“Vaughn—!”

"Mmm, lanet olası adımı söyle, bebeğim," diye inledi.

Kemerinin açıklığı şangırdarak açılıyor.

"Adımı söyle. Bu kahpeyi sikimle ikiye ayırırken haykır."

Bıçak klitorisimin üzerinden geçerken aniden onun sıcak, şişkin ve kaygan vücudunu vajinamın girişinde hissettim, bacaklarımın arasına doğru itti. Yanımda yere bıçağımı sapladığında ve kalçalarımın tuttuğunda irkildim...

Ve sonra tek bir acımasız hamleyle sonuna kadar içeri giriyor.

Çığlık atıyorum, sırtım topraktan kalkıyor ve göğsüne, omuzlarına ve kollarına pençelerimle saldırıyorum. Vaughn derin ve acı verici darbelerle bana vururken topuklarım yere saplanıyor.

Kalın penisi beni son sınıırıma kadar geriyor ve tekrar tekrar derinlere doğru içime giriyor, ben de daha fazlasını yalvararak istiyorum.

Eli boğazımı kavradı ve bir meme ucumu o kadar sert ısırdı ki, sanki koparacakmış gibi geldi bana. Acı vücudumu sardı ve muhteşem penisinin bana çarpmasının saf cennetiyle birleşince her şey bulanıklaştı.

Daha önce de onunla zorlu zamanlar geçirdim. Acımasız, karanlık ve vahşi hallerini gördüm.

Ama bu bambaşka bir şey.

Kafesten kurtulmuş ve dengesini kaybetmiş bir şey.

Bunu benden bilerek saklıyor.

Ama içimden zorla çıkardığı bu delilik geri dönmeyecek. Susmayacak ve DAHA FAZLASINI istemeye devam edecek.

Ve birdenbire, artık mesele onun akıl almaz sapkınlığı ile benim cılız savunmalarım arasındaki bir mücadele olmaktan çıktı.

Karanlıklarımız kafa kafaya çarpışıyor, kıvılcımlar, inlemeler ve kan yağmuru içinde birbirlerine çarparak kanlı bir cinayet çığlığı atıyorlar.

Yüzüne tekrar tokat attım, o da aynısını yapınca çığlık attım. Göğsünü tırmaladım, bacaklarım sıkıca etrafına dolandı, Vaughn beni altımda yere

doğru bastırarak sertçe becerdi. Onun sert, cezalandırıcı hareketleri içimdeki o ihtiyaç duyan noktaya sürtündü, her yerim zevkten titreyip çığlık atana kadar içeri ve dışarı doğru hareket etti.

Ağzını tekrar boynumdaki kesiğe götürüp dilini üzerinde gezdirince, kendimi kaybediyorum.

Gömleğini yırtıp açtım ve onun için paramparça olurken tırnaklarımı göğsüne geçirdim.

Boğazımdan çıkan o yırtılma sesini tarif edecek kelime yok. Ya da onu daha da derine, gittikçe daha derine çekmek, ta ki bütün ruhu ve bedeni içime karışana kadar paramparça olmak isteğimi.

Yavaşlayıp derin ve güçlü itişlerle içime girerken, bacaklarım titreyene kadar orgazmımı yaşarken, bacaklarım ıslanıyor.

Vaughn geri çekiliyor ve aniden beni yüzüstü çeviriyor.

"Vaughn..." diye hırıltılı bir sesle konuştum, başım dönüyordu ve nefes nefese yere yığıldım.

"Benimle işinin bittiğini mi sandın prenses?" diye hırladı kulağıma.

Bıçak elbisemin arkasından geçip onu tamamen ikiye ayırırken inledim, sonra da elbiseyi vücudumdan uzaklaştırdı. Avucu kalçama sertçe vurdu, sonra da çığlık atarken ikinci kez vurdu.

Eli sırtımda gittikçe aşağı doğru kayıyor ve parmaklarının nereye gittiğini anlıyorum.

"Beklemek-"

"HAYIR."

Parmakları hâlâ kıcımda duran altın tıpayı bulup çevirmeye başlayınca inliyorum.

Aman Tanrım...

Titreyerek ters dönmeye çalışırken inliyorum. Ama Vaughn beni yere yapıştırıp döndürmeye devam ediyor.

İsa.

Fişin deliğimin halkasına sürtünmesi içimde şimşekler çakmasına neden oluyor. Ben alt dudağımı ısırırken o da ileri geri dönüyor.

Göğsümün derinliklerinden gelen muhtaç bir ses yankılandığında, alaycı bir şekilde kıkırdadı.

"Küçük ve daracık deliğin benim penisime hazır mı, prenses?" diye fısıldıyor kulağıma, ben de onun altında kıvranıyorum.

Boğazımdan çaresiz, hırıltılı bir inilti koptu ve inleyerek yüzümü altımdaki çimenlere gömdüm.

"Ben... Çok büyüksün," diye nefes nefese kaldım. "Acıtır mı?"

"Acı çekmesini istiyorsun," diye hırılıyor. "Bunu arzuluyorsun, prenses. Şişman penisim o son masumiyet kırıntısını alırken yanaklarından süzülen gözyaşlarını hissetmek istiyorsun... değil mi?"

Fişi tekrar çeviriyor, bu da beni zevkle mırıldanmaya ve inlemeye itiyor.

Sonra çekmeye başlar.

O yavaşça tıpayı çıkarırken ağzım açık kaldı, kaşlarım çatıldı.

Arkama doğru eğildi ve dilini kalça kıvrımına doğru sürükleyip, ıslak vajinamdan başlayarak sıkışmış halkanın üzerinden yukarı doğru yaladığını hissettiğimde nefesim kesildi. Dilini etrafında döndürürken hırladı, sonra ucunu içime itti.

İsa.

Gözlerim geriye doğru dönüyor, vücudum sıvı ateşe dönüşüyor, o da anüsümü diliyle yalıyor.

Dilini dışarı çıkarıyor ve kalçama tükürdüğünü hissettiğimde inliyorum. Bunu tekrar yapıyor, sonra parmağını büzülmüş deliğimin etrafında döndürüyor ve içeri sokuyor.

"Aman Tanrım..." diye inledim, kaslarım gerilirken nefes nefese kaldım.

"Ah, benim penisim bundan çok daha büyük bebeğim," diye fısıldıyor kulağıma, ikinci parmağını da yavaşça içeri sokarak. Parmaklarını içeri ve dışarı pompalıyor, sonra çıkarıyor ve arka deliğime tekrar tükürdükten sonra üzerime doğru hareket ediyor.

Vaughn, şişmiş, kaygan penis başını anüsümün üzerinde ileri geri kaydırırken nefesim kesiliyor. Tekrar tükürüyor, sonra penis başını anüsümün tam ortasına getiriyor.

İtmeye başlıyor.

Aman Tanrım.

Kocaman kafa sonunda kaygan bir sesle halkamın yanından geçince ürperdim.

"Vaughn!" diye inliyorum, altında titrerken sızlanıyorum. O da inerken, kalın, şişman bir santim daha kalçama sokarak beni itmeye devam ediyor.

Klitorisimin üzerinden ağır ve şişkin bir şey yuvarlandı. Sıçradım, dudağımı ısırarak başımı çevirip arkaya baktım.

"Bu da neydi—aman Tanrım!"

Penis benzeri şey vajinama girerken içimde bir zevk patlaması yaşanıyor. Onu yavaşça içeri ve dışarı pompalamaya başlıyor, çıkarken şişmiş klitorisimin üzerinden geçmesine izin veriyor ve sonra tekrar içeri itiyor.

"Bu da ne?!" diye inliyorum Vaughn, penisinin bir santimini daha kıcıma zorla sokarken.

"Beğendin mi?" diye homurdandı kulağıma.

Gözlerimi sıkıca kapatıp titreyerek inliyorum ve başımı sallıyorum.

"Evet," diye hıçkırdım, yüzüm yanıyordu.

Kalçalarımın tuttu ve iterek bir santim daha içime soktu. Sonra bir santim daha. Onun muazzam büyüklüğü ve penisinin halkamdan içeri girmesinin yarattığı sürtünme beni tedirgin etti, ayak parmaklarım kıvrıldı ve uyluklarım titredi. Vaughn yavaşça penisinin her santimini içime gömerken göğsüm yere doğru inip kalkıyordu.

Diğer cisim vajinama sıkıca bastırmaya devam ediyor ve ben yüksek sesle nefes nefese kalıyorum.

"Ah, kahretsin!"

"Mmm... Bu sürtük amın bıçağımla sikilmeyi seveceğini biliyordum."

Bu da neyin nesi böyle?

Aleti vajinamdan çıkarıp kolunu yukarı kaldırdı ve beni av bıçağının sapına bakakalmış halde bıraktı; bıçak, tahrik olmuşluğumdan dolayı ıslak ve parıldayan bir haldeydi.

"Ağzını aç."

İnleyerek gözlerimi onun gözlerine diktim. "Vaughn—"

Aniden sertçe itti ve büyük penisinin son parçasını da acı ve zevk karışımı çılgınlıkla atarken kalçama gömdü. O kadar kalın ki, sanki beni ikiye ayıracakmış gibi hissettim.

Ve görünüşe göre ben de onun kadar dengesizim, çünkü sadece bunu düşünmek bile beni çıldırma noktasına getiriyor.

O bana sürtünürken zevkten inleyerek yüksek sesle mırıldanıyorum.

"Ağzını aç," diye hırladı tekrar, penisini kısmen dışarı çıkarıp sonra tekrar içeri sokarken.

Gözlerim geriye doğru döndü ve o penisini götüme sokarken yerde kıvranmaya başladım.

Sonra ağzımı açıyorum ve o da bıçağın sapını dudaklarımın arasına kaydırıyor. Dudaklarımı bıçağın etrafına kapatıp emmeye başlıyorum, dilimi etrafında döndürerek kendi tadımı alıyorum ve o tekrar kalçama girmeye başladığında inliyorum.

Kılıcın kabzasını ağızımdan çıkarıp bacaklarımın arasına indiriyor. Islak vajinama sokarken derin bir inilti çıkarıyorum ve aynı anda penisini de içime sokarken kendimi daha da dolu hissediyorum.

Kalçaları daha hızlı hareket ediyor, daha derine ve daha sertçe itiyor, kocaman penisinin her santimini derine sokuyor. Bıçağının sapı vajinamı

Vücudum bir kez daha kasılırken, kırık, acı dolu, umutsuz bir zevk çılgılığı atıyorum. Vaughn inliyor, penisini sonuna kadar kalçama sokuyor ve onun

titrediğini, nabzını ve kasılmasını hissediyorum. Sıcak menisi içime akıyor, derine fişkırıyor, sonra geri çekilip penisini okşuyor.

Sıcak, yapışkan meni akıntıları kalçalarım ve bacaklarımın arasına sıçrayarak vajinamın üzerinden aşağı doğru akıyor, sonra da penisini tekrar anüsümün içine sokuyor.

Gözlerim geriye doğru döndü. Saçlarımdan bir tutamını kavrayıp yüzümü kendine doğru çevirirken, bir bez bebek gibi gevşedim.

Ay ışığında bir canavar görüyorum, gözlerinde delilik parıltısı var.

Saçlarımı sıkıca kavrayan, buz gibi bakışlarıyla beni delip geçen ve yüzünü bana yaklaştıran bir canavar.

Sonra birdenbire beni ilk kez öptüğünde nefesimi kesen ve beni milyon parçaya bölen bir canavar.

Dünya yavaş yavaş kayboluyor.

Onu öpüyorum ve yavaşça geri çekilene kadar öpmeye devam ediyorum. Ta ki beni kollarına alıp dudaklarını tekrar benimkine bastırana kadar, etrafımızda gölgeler girdaplar oluşturuyor.

Bir canavar.

Benim canavarım.

EVELINA

"ÇOK ÖZENSİZ DAVRANDIN, EVELİNA. YİNE."

Bayan Kuzmina'nın sesi, tiyatronun dördüncü sırasındaki her zamanki yerinden geliyor.

"Ne?" diye mırıldandı Milena yanımda sahnede. "Abi, mükemmeldi. Sen mükemmeldin. Bu kızın sorunu ne?"

"Bekliyoruz, Bayan Nikitin," diyor Kuzmina soğukkanlılıkla.

Omuzlarımı silkip dik durdum, sonra ona döndüm. "Elbette, Madam."

Belki de son prova mükemmeldi. Ya da belki de, anlamaya başladığım gibi, mükemmellik tamamen algıyla ilgili.

Bazen, mükemmel olduğunu düşündüğünüz şey sadece belirli bir açıdan bakıldığında öyle görünür. Farklı bir açıdan baktığınızda ise ne kadar kusurlu olduğunu görürsünüz.

Evet, Vaughn'dan bahsediyorum.

Uyuyan Güzel'in üçüncü perdesindeki Aurora'nın varyasyonunu, rolün gerektirdiği saf tekniğe odaklanarak tekrarlıyorum. Ama aklım sadece adımların yarısında.

Diğer yarısı ise çözülüyor.

Çözülüyorum.

Vaughn ile aramızdaki bu çılgın, vahşi ilişkinin mükemmel olduğunu söylesem deli olmam gerekirdi. Özellikle de onun bizi bir çift olarak adlandırmayı ısrarla reddetmesiyle, bir yandan da bana karşı o kadar sahiplenici ve koruyucu davranması arasında gidip geldiğimiz bu son derece kafa karıştırıcı çizgi göz önüne alındığında, durumun mükemmel olmadığı açık.

Ama eğer "ilişki" kısmını bir kenara bırakıp sadece fiziksel olana odaklanırsam... evet... belli bir açıdan bakıldığında, o kısım mükemmel.

Beni sınırlarımın ötesine zorluyor, sonra da aslında o sınırların hiç de benim sınırlarım olmadığını gösteriyor ve beni daha da ileriye taşıyor. Korktuğum için sakladığım yönlerimi açığa çıkarıyor. Beni orgazma ulaştırma şekli ve benimle sevişme şekli... Tanrım, benimle sevişme şekli...

O, şimdiye kadar tüm hayatını pembe tül prenses kişiliğinin ardına saklanarak geçiren Evelina'nın başka bir yönünü uyandırdı. Hayatımda ilk defa iki ciğerimle de nefes aldığımı hissediyorum.

Aynaya baktığımda nihayet kendimin tüm yönlerini gerçekten görebildiğimi hissediyorum.

...Yine de, onun bende uyandırdığı şeyin karanlık bir tarafı da var. Benliğimin yeni bir parçası, her zaman olduğum "ben" ile çatışıyor gibi görünüyor.

Çarpışma, kavga ve tüketim.

Ve bu durum beni iyice korkutmaya başladı.

Çünkü onun dokunuşunun kaba, kontrolsüz vahşetine ne kadar özlem duysam da, onun bende açığa çıkardığı bu yanımın benim için iyi olup olmadığını merak etmeye başladım.

Beni özgürleştiriyor mu yoksa yozlaştırıyor mu? Çünkü aynaya baktığımda gerçek benliğimi gördüğümü hissetsem de, gördüğümünden emin değilim.

Endişelenmeye başladım ki, bilinçaltım Vaughn'un şimdi ortaya çıkardığı bu karanlık yanımı neden saklamış olabilir; öyle ki, üç gün önce Fransa'dan döndüğümüzden beri neredeyse tamamen sessiz kaldım—evimde

uyuyorum, aramalarından kaçınıyorum, mesajlarına da çok nadiren cevap veriyorum.

Belki bu korkakça bir davranış. Ama aynı zamanda kendini koruma içgüdüsü de. Aynaya baktığımda "tüm benliğimi" gördüğümde, gördüğüme güvenebilmeliyim.

Bilmem gereken şey şu ki, içimdeki o diğer yanlarım—sadece onun bana verebildiği belli bir karanlığa duyduğum özlem—gerçekten ben'im, sadece onun bana yansıttığı bir şey değil.

Brooklyn ve Milena provadan sonra beni içki içmeye davet ettiler. Ama ben geç saate kadar kalıp varyasyon üzerinde çalışmaya karar verdim.

Brooklyn, Milena'ya anlayışla bakarak, "Mükemmel olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi. "Bu sadece Kuzmina'nın her zamanki Gulag hapishane gardiyanı numarası. Ciddi söylüyorum, bugün harikaydın."

Gülümsedim ve omuz silktim. "Teşekkürler. Biliyorsun, birkaç kez daha vurmak istiyorum."

Bu sadece kısmen doğru. Uyuyan Güzel parçası üzerinde çalışmak için geç saatlere kadar kalmamın sebebi pratik yapmaya ihtiyacım olduğunu düşünmem değil. Geç saatlere kadar kalmamın sebebi, şu an eve gidersem, henüz yüzleşmeye hazır olmadığım bir yansımayla karşılaşacak olmam. Bu yüzden de prova stüdyosunda değil, sahnede çalışacağım.

Arkadaşlarım gittikten sonra, loş ışıklı sahneye çıkıyorum, yerimi alıyorum ve başlıyorum. Önce relevé'lerle başlıyorum, sonra attitude en arri re'e atlamalara geçiyorum ve ardından ilk diyagonale geçiyorum. Müzik kafamda yankılanıyor, koreografi kas hafızama iyice yerleşmişken, ter tenimi ıslatana ve bacaklarım acıdan kıvrana kadar sessiz sahnede dans etmeye devam ediyorum.

Sonunda, nefes nefese, kollarımı başımın üstüne kaldırarak son pozisyona ulaştım.

"İşte bu yüzden benden kaçınıyormuşsun."

O derin, boğuk bariton sesi duyunca neredeyse çığlık attım, kalbim boğazıma kadar geldi. Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir halde, karanlığa

bakarken kendimi toparlamaya çalışarak hızla döndüm.

Vaughn, oturduğu yerden, belki beş altı sıra geriden kalkıp koridora doğru ilerledi. Yavaşça sahneye doğru yürüdü ve sahneye zahmetsizce çıkışını görünce yutkundum.

"Çok iyisin," diye mırıldandı, birkaç adım ötemde durup, boyu benden çok daha uzun boylu bir şekilde.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ayaklarıma bakarak.

"Ama benden kaçınıyorsunuz," diyor Vaughn sahnenin sessizliğinde. "Neden?"

Olabildiğince umursamaz bir tavırla omuz silkdim. "Hayır, olmadı. Sadece çok meşguldüm."

Kaşını hafifçe kaldırdı.

"Bunun..." diye etrafımızdaki sahne ve tiyatroya geniş bir işaretle bakarak, "sadece küçük bir hobi olmadığını anlıyorsun, değil mi? Bu benim işim, Vaughn. Benim kariyerim."

"Bunun aksini ima ettiğimi hiç sanmıyorum," diye homurdanıyor.

"Şey..." Yutkunuyorum. "Beni meşgul ediyor, tamam mı?"

"Eminim öyledir," diye yanıtlıyor. "Ama şimdi bana beni sözde görmezden gelmenin gerçek nedenini söylesene."

"Seni öylece bırakıp gitmiyorum," diye çıkıştım.

"Benden kaçınıyorsun, aramalarımı telesekretere yönlendiriyorsun. Hayatta olduğunu teyit etmek için en az sayıda mesaj atıyorsun."

Onun delici mavi bakışları altında ürperiyorum.

"Hoşuma gitmiyor," diyor soğuk bir şekilde.

"Sendika işleri için bana mı ihtiyacın vardı?" Kaşlarımı çatarak ona baktım. "O aramaların veya mesajların herhangi biri, Adept ve Acolyte olarak aramızdaki ilişkiyle ilgili miydi?"

Vaughn'un ağız inceliyor.

"Çünkü, eğer öyle değilse," diye omuz silkiyorum, "antrenman yapmam gerekiyor."

Yüzümü çevirdim. Aniden, sert eli çıplak kolumu kavrayıp beni kendine doğru çekince nefesim kesildi. Gerçekten de üzerime çökmüş, alanımı işgal etmiş, tanıdık kokusuyla doldurmuştu.

"Şu çocukça saçmalıkları bırakalım," diye homurdanıyor, gözlerini kısarak, "ve sen bana neler olup bittiğini anlat."

"Ben..." Dudaklarımı ısırarak başka yöne baktım. "Belki de Paris'ten sonra düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Neden?" diye mırıldandı karanlık bir sesle.

"Belki..." Aşağıya bakıyorum.

"Şu lanet olası soruyu cevapla, Eveli—"

"Belki de beni dönüştürdüğün şeyden hoşlanmıyorum!!"

Sahne birdenbire sessizliğe büründü ve ben irkildim.

"Yanlış anlaşıldı," diye iç çektim. "Ben sadece—"

Vaughn üzerime doğru atıldı ve büyük eliyle çenemi kavradı. Bakışlarımı ona çevirdiğinde, delici bakışlarıyla beni adeta yakıp kavururken, içimde bir ürperti dalgası yayıldı.

"Bence bundan gayet hoşlanıyorsun," diye homurdanıyor. "Hatta bence buna can atıyorsun."

İçim bir sıcaklık dalgasıyla kaplandı. Ama kendimi toparlayıp, gözlerine sabit bir şekilde bakarak başımı salladım. "Hayır. Bu ben değilim."

"Ama öyle," diyor gergin bir şekilde. "Sen bütün hayatını öyle değilmiş gibi davranarak geçirdin. Bu arada, rica ederim."

Onun elinden kurtulup kahkaha attım. "Ne için? Beni morarmış ve yara bere içinde bırakan vahşi seks için mi? Beni lanet olası bir bıçakla becerdiğin için mi?!"

Gözlerini devirdi. "Sadece kılıcın kabzasıydı. Abartmaya gerek yok."

"Tanrım, Vaughn!" diye bağırdım. "Kendini duyuyor musun?! Bu durmalı!"

Titreyerek gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Olmalı..." diyorum sessizce. "Kendimi kaybetmeden önce."

Tiyatro salonunu sessizlik kapladı.

"Bunu nasıl durduracağınızı biliyorsunuz. Nasıl sonlandıracağınızı biliyorsunuz."

Alçak sesi, sessizliği ve durgunluğu yarıp geçiyor ve gözlerimi açıp ona baktığımda omurgamda bir ürperti hissediyorum.

"Ve yine de, garip bir şekilde," diye homurdanıyor, "bunu yapmaya devam etmiyorsun." Çenesi seğiriyor. "Acaba benim penisime ya da sende uyandırdığım karanlığa doyamadığın için mi?"

O bana doğru tekrar yaklaşırken sessizce nefesimi tutuyorum, ta ki kaslı, sıkı vücudu benimkine milimetreler kala değene kadar.

"Yoksa gerçekten ne istediğinizi yeterince derinlemesine araştırmadığınızı için mi böyle düşünüyorsunuz?"

Boğazım düğümlendi ve gözlerine bakarken kaşlarım çatıldı.

"Ben sadece..." Alt dudağımı dişlerimle tırmaladım. "Neden hâlâ senin malın gibi hissediyorum?" diye sessizce sordum.

"Çünkü öylesin."

Kaşlarım çatıldı. "Ama bir ilişki böyle bir şey değildir ki—"

"Bunu yapmanın bildiğim tek yolu bu," diye mırıldanıyor sessizce. "Size sunabileceğim tek şey bu."

Yutkunuyorum. "Ya daha fazlasına ihtiyacım olursa?"

"Sana daha fazlasını verebileceğime güvenmiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden olmasın?"

"Çünkü henüz tanışmadığınız yanlarım sizi kaçırmaya ve çığlık atmaya itecektir."

Dudaklarımı ısırarak ürperiyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Ya kaçmak ve bağırarak istersem?" diye fısıldıyorum.

"Yeter artık," diye homurdandı.

"Neyi durduracaksın?"

"Sürekli bu kadar baştan çıkarıcı olmak," diyor karanlık bir sesle. "Kurtun önünde kan içinde yıkanan küçük bir tavşan gibisin." Yavaşça başını sallıyor. "Dünya tarafından nasıl olup da henüz yutulmadın?"

"Çünkü senin gibi kurtlardan uzak durdum," diyorum sessizce.

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, parmakları boğazımı kavradığında ve dudakları karanlık bir gülümsemeye kıvrıldığında titredim.

"Hayır, yakalanmadın," diye homurdanır hafif bir eğlenceyle. "Evelina Nikitin, artık tamamen benim kısılcım altındasın."

O beni güçlü bedenine sıkıca çekerken, üzerime eğilip buz gibi bakışlarıyla nefesimi keserken, içimde bir sıcaklık birikiyor.

"En azından hâlâ benim müritimsin. Ve o lanet olası güvenli kelimeyi söyleyene kadar, prenses?" Yüzünü benimkine yaklaştırdı, o kadar yakınlaştık ki aynı havayı soluyorduk. "Hâlâ benimsin."

Gözlerim onun gözleriyle buluştu.

"Öyleyse söyle," diye hırladı dudaklarımın arasından. "Sadece söyle artık."

İçimden bir ses bunu çok istiyor.

Ama adil oynamıyor.

Çok yakın.

O çok cazip.

Çok etkileyici ve dudakları benimkilerden bir milimetre uzakta dururken inanılmaz derecede elektrik yüklü.

Saniyeler geçiyor.

Ve güle güle.

Ve ben hiçbir şey söylemiyorum.

Vaughn'ın parmakları, ona doğru erirken nabız noktalarımı sıkıca kavradı.

"Artık çok geç, prenses."

Dudakları aradaki mesafeyi kapatarak, acımasız, sahiplenici, münasebetli ve cezalandırıcı bir öpücüğü benimkine bastırdı.

"Şimdi," diye hırladı ağzıma doğru, ben de ona yaslanıp titrerken. "Dizlerinin üzerine çökeceksin ve—"

"HAYIR."

Ben ondan uzaklaşırken kaşları çatıldı, kollarımı belime dolayarak başımı salladım.

"Ben... ben bunu istiyorum," diyorum sessizce. "Yani gerçekten bunu istiyorum, ve getirdiğin diğer tüm çılgınlıkları da."

Boğazım kesik kesik hareket ediyor.

"Ama daha fazlasına ihtiyacım var, Vaughn."

Çenesi kasılırken gözleri kısılıyor.

"Daha fazlası seni mahveder," diye mırıldanıyor sonunda. "Sana daha fazlasını veremem."

Yüzümü buruşturdum. "O zaman şimdi ne olacağını bilmiyorum."

Dudakları incelerek bir çizgi haline geldi. "Sanırım öyleyim."

Ben irkilirken o arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

"Ama sakın yanlış anlama Evelina, benim şimdi gitmem senin 'güvenlik kelimeni' söylemen anlamına gelmiyor. Ve bunu yapana kadar," sahnenin kenarında durup bana dönerek yakıcı bir bakış fırlattı, "Sen benimsin. Lanet olsun. Benimsin."

ŞEYTAN

Koridorda sendeleyerek ilerlerken dünya siyah, beyaz ve kan kırmızısı renklerin bir kaleydoskopu gibi görünüyor. Damarlarımızda ateş ve zehir akıyor, çenelerimiz o kadar sıkı kenetleniyor ki dişlerimiz acıyor.

Elimizle yüzümüze vuruyoruz, bu da acıya ve görüş alanımızdan geçen daha fazla ışık fraktalı oluşmasına neden oluyor.

Bunu, bize öğrettiği gibi, tekrar tekrar yapıyoruz.

Acı bir merkezdir. Acı bir çıpadır.

Odak.

Zayıf karakterli adam, kendini bu sarmaldan kurtarmayı bırak.

ONU DÜŞÜNMEYİ BIRAK ARTIK.

Kükreyerek gözlem evinin kapısını tekmeleyerek açtık ve sendeleyerek içeri girdik. Pencere pervazını sıkıca kavradık ve yüzümüzü soğuk cama bastırdık. Parçalı bakışlarımız aşağıdaki dağları ve ormanı taradı, ondan başka bir şeye odaklanmak için çaresizce çabaladık.

Bunu bize yapmamalıydı.

Biz onun fırtınasından daha güçlüyüz.

Biz o lanet olası fırtınayız.

Onu öptük.

Evet... ve o da bizi öptü.

Kısa bir an için, her şey netleşiyor. Bir saniyeliğine, yüzümüzde neredeyse bir gülümseme beliriyor ve kalbimizde bir sıcaklık hissediyoruz.

Dudaklarından çok daha fazlasını istiyoruz. Sadece şimdiye kadar gördüğümüz gibi değil; bizim için inleyen, acı ve zevkle çığlık atan ya da o sürtük küçük boğazını becerirken penisimizin etrafına salya akıtan dudaklarından da çok daha fazlasını istiyoruz.

Elbette, tüm bunları hala istiyoruz. Ama daha fazlasını istiyoruz.

Ve artık geri dönüş olmayabilir.

"Kontrolü kaybediyorsunuz."

Arkamızdan yankılanan sesiyle gözlerimizi sımsıkı kapattık, nefesimiz göğsümüzde düğümlendi.

İçimizde mi?

Quentin, "Yine," diye ekliyor.

Hayır, arkamızda olduğundan oldukça eminiz. Döndüğümüzde, gözlerimiz siyah giysili, abanoz bastonuna ağır ağır yaslanmış adama takıldı.

"Benimle konuş, torunum."

Ben, biz değil.

Ben, biz değil.

Nefes almadan önce bu mantrayı sessizce kendi kendimize tekrarlıyoruz.

"Kontrol bende," diye homurdanıyoruz.

Quentin alaycı bir şekilde güldü.

"Elbette öylesin, torunum," diye mırıldandı. "Başka neden Beaumont o yılanı yakaladın ki, sonra da... neydi o?" Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Ah, evet. Bırak yaşasın."

Çenemiz kasıldı. "İşkence gördü. Hâlâ işkence görüyor. Onu öylece öldüremem ki—"

“Evet, yapabilirsin,” diye hırladı Quentin. “Sen lanet olası bir Markizsin! Artık ona göre davranmaya başla!”

“Anlamıyorsunuz,” diye tıslıyoruz. “Onu idam etmek, onu takip edenleri veya Veyrac'ı takip edenleri daha da cesaretlendirir.”

Quentin soğuk bir kahkaha attı. "Bana ders verme evlat," diye çıkıştı, bastonunu yere vurarak. "Yılanlara işkence yapılmaz. Onları yatıştırmazsın." Gözlerini kısarak, "Ölene kadar üzerlerine basarsın," dedi.

Ağzımızı büzdük. "Anlıyorum, dede," diye mırıldandık.

“Peki, Xavier d’Auvrelle ile olan bu mesele ne?”

Kanımız kaynar. "Orada değildin," diye hırlıyoruz. "Onun kadına nasıl saygısızlık ettiğini görmedin."

Quentin öfkeyle, "Tanrım," diye tısladı. "Sen aklını kaçırdın ve senin o küçük sürtüğüne hakaret ettiği için yeraltı dünyasının en güçlü ve etkili adamlarından birini fena halde dövdün."

Venom vücudumuzu ele geçiriyor. İçimizde kara bir öfke alevleniyor ve farkına varmadan odanın bir ucundan diğer ucuna koşup onu duvara çarpıyoruz.

Biz onun yüzüne hırlarken bile, Quentin bizimkine gülüyor ve kollarımızı itiyor.

"Bana zarar veremezsin, oğlum. Ben senim. Hep istediğin bu değil miydi?"

Gözlerimiz kapanıyor. "O zaman seni kesip atmalıyız," diye boğazımız düğümleniyor.

Gülüyor. “Saçmalama. Zaten odak noktan d’Auvrelle olmalı. Orada bir sınırı aştın evlat. Hem de büyük bir sınırı. Bu organizasyonun tamamını, belki de kaçamayacağı bir hedef tahtasına koydun.”

Derin bir nefes veriyor ve eli omzumuza ediyor.

"Ona öyle dememeliydim. Ama artık yeter. Eğlendin. Onunla hasta oyunlarını oynadın."

Yüzümüzü buruşturuyoruz.

"Artık kurtaracak bir imparatorluğunuz kalmadan önce buna bir son verin."

"Yapamam," diye mırıldanıyorum. "Yapmayacağım."

"Evet, yapacaksın," diyor nazikçe. "Yapmalısın." Omuz silkiyor. "Zaten onunla boğma oyunları oynuyorsun, değil mi? Biraz daha ileri git."

Boğazımız daralıyor.

"Kazalar olur Vaughn, özellikle de insanlar senin gibi oynadığında. Bırak olsun olsun. Onu ve ona olan takıntını göm."

Omuzlarımızı biraz daha sıkıca sıkıyor.

"Çok yaklaştın, torunum."

Deri kırbacı ellerimize tutuşturuyor ve parmaklarımızı onun etrafına kenetliyor.

"Beni hayal kırıklığına uğratma."

EVELINA

"EVET, MERHABA?"

Bir an için nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Beynim kısa devre yaptı, birkaç aydır onunla konuşmadığım için ne söylemem gerektiğini anlayamadım.

"Bu kim?" diye hırıltılı bir sesle sordu.

Boğazım hareket ediyor.

"Baba?"

Telefon hattı bir an sessiz kalıyor.

"Evelina mı?" diye homurdandı sonunda. "Gerçekten sen misin?"

Suçluluk duygusu beni sarıyor.

Bunu yapmamam gerekiyor. Sadece "Roman'ı kızdıracağı" için değil. Babamızı Moskova'ya gönderme kararı, Nikitin Bratva'nın tüm üst düzey liderliğinin birlikte aldığı bir karardı. Pavel ile iletişim kurma yasağı... ve evet, bu yasağı birkaç kez görmezden geldiğimi açıkça itiraf ediyorum... önemsiz bir şeyden kaynaklanmıyor. Bu bir emir.

Ama hissettiğim suçluluk duygusu kuralları çiğnemekten kaynaklanmıyor. Roman'ın babamızdan neden bu kadar nefret ettiğini anlıyorum. Orada değildim ama anlıyorum. Yine de, ne yaparsam yapayım, aynı duyguları hissetmeyi başaramıyorum.

"Nasılsın?" diye birden sordum. "İyi misin? Güvende misin?"

"Ah, küçük prensesim," diye kıkırdadı sessizce. "Babasına karşı her zaman çok iyi davranıyor."

İçimde bir başka suçluluk duygusu daha beliriyor.

"İyiym Evelina," diye iç çekti. "Ama... Zor. Buradaki birçok insan babanın ölmesini istiyor."

Ürpererek gözlerimi sıkıca kapattım. "Sana yardım etmek için bir plan üzerinde çalışıyorum."

Bir an sessiz kaldı, sonra boğazını temizledi. "Öyle mi?"

"Evet. Seni eve götürmenin bir yolu," diye patladım.

Gülerek, "Kardeşin bundan haberdar mı?" diye sordu.

Yüzümü buruşturdum. "Tam olarak değil."

Baba tekrar kıkırdadı. "Ahhh, bu benim kızım. Büyük kalbinin bana yardım edeceğini biliyordum. Peki, bu harika plan nedir?"

Başımı salladım. "Henüz bir şey söyleyemem. Ama size yardım edebilecek ve sizi koruyabilecek güce sahip bir kuruluşla anlaşma yapıyorum."

Baba dişlerini sıkarak homurdandı. "Hangi örgüt?"

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. "Ben... ben de sana henüz bunu söyleyemem."

"Ama onlar bana koruma sağlayabilirler, değil mi?"

"Onlar seni eve götürebilirler baba," diyorum. "Ve buraya vardığında da güvende olmanı sağlayabilirler."

"Bunu benim için neden yapsınlar ki?"

"Sadece... Üzerinde çalışıyorum baba. Merak etme."

"Evelina..." diye homurdandı. "Bunun olmasına sebep olacak ne yapıyorsun?"

Gözlerim kapanıyor. "Kendimi onlara adıyorum," diyorum sessizce.

Baba nefesini içine çekti. "Güvenli evlilik mi?"

"Şey..." Yutkunuyorum. "Bir bakıma öyle."

Rusça olarak tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

"Bu tehlikeli mi?"

"Şey... Hayır, sorun yok."

Kıkırdadı. "Benim Evelina'm. Her zaman çok kötü bir yalancı. Ve kardeşin... bu konuda ne düşünüyor acaba?"

Gözlerim kapanıyor. "O... o da bu kısmı bilmiyor."

Baba yavaşça nefes verdi. "Ağabeyinin haberi olmadan, aklına yatmayan bir şeyi benim için mi yapıyorsun?"

"Elbette, baba," diye fısıldıyorum. "Sen ailemsin."

"Ahhh, güzel Evelina'm," diye iç çekti. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Arka planda biri ona Rusça bir şeyler söylüyor ama tam olarak duyamıyorum, o da iç çekiyor.

"Evelina, üzgünüm ama gitmem gerekiyor."

Kaşlarım çatılıyor. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim," diye homurdanıyor. "Ama bu düzenleme... Ne zaman eve gelip korunabileceğim?"

"Yakında," diye söz veriyorum. "Gerçekten çok yakında. Sadece biraz daha sabret, tamam mı?"

"Harika bir kızsın, Evelina," diye iç çekti.

Acı bir gülümsemeyle, "Kendine iyi bak baba. Yakında tekrar arayacağım." dedim.

* * *

Yine de, her şey bakış açısına bağlı.

Belki bir açıdan bakıldığında, Vaughn ile olan durumu sorun etmem. Biz sadece vahşice sert, sadistçe karışık seksten hoşlanan iki insanız.

Bu noktada bunun tam bana göre bir şey olduğu benim için çok açık.

Ondan önce hiç seks deneyimim yokmuş gibi değildi. Ethan vardı, öpüşmelerimiz ve yoğun sevişmelerimiz.

Ama bu bana hiçbir şey ifade etmedi. Ethan'ın öpüşmede kötü olmasından, beceriksiz ve soğuk ellerinden kaynaklanmıyordu bu. Hiç de öyle değildi.

O bendim. Bunu şimdi anlıyorum.

Ethan'ın yaklaşımı romantik ve tatlıydı. Beni nazıkçe öperdi ve işler ileri gittiğinde, sanki Hollywood filmlerinden fırlamış gibiydi. Ama ellerini bana değdirdiğinde, her zaman halimi hatırlamı sorarak bunu noktalardı.

Bu uygun mu?

Sana buradan dokunabilir miyim?

Bu size iyi geliyor mu?

Bu beni çıldırttı.

Vaughn ile ilgili olarak...

Tam tersi.

Bana dokunuşunda şefkatten eser yok.

O da izin istemiyor. Yanlış anlamayın, rızanın önemi yokmuş gibi değil. Ama en azından onun söz konusu olduğunda, onu durduracak tek bir kelime olduğunu bilmek... şey...

...Olması gerekenden çok daha sıcak.

Onda romantik ya da tatlı hiçbir şey yok. Hiçbir yumuşaklık yok. Tamamen keskin kenarlar ve sert köşelerden oluşuyor. Saf şiddet ve karanlık.

Ve tüm bu çılgınlıklar sonucunda anladığım şey şu ki, sanırım buna özlem duyuyorum.

Onun sertliğini istiyorum. Onun dengesiz ve acımasız olmasını istiyorum. Beni tamamen domine etmesini ve ezmesini istiyorum.

O ruh halindeyken kendimi ezilmiş hissetmiyorum.

Kendimi hiç olmadığı kadar özgür hissediyorum.

Ama yine de, bakış açısı önemli. Çünkü o duygu ne kadar bağımlılık yapıcı olsa da ve ilişkimizin şu ana kadar olduğu gibi kalmasından ne kadar "memnun" olabileceğimi kendime söylesem de...

Bu doğru değil.

Sadece vahşi, kontrolden çıkmış seksten zevk almıyordum.

Şiddet içeren veya içermeyen, seksle birlikte gelen her şeyi istiyorum.

Keşke cinsel ilişkiye girip sonra da gününe devam edebilen kızlardan biri olsaydım. Ama değilim. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Sorun şu ki, Vaughn'la bunun gerçekleşeceğinden pek emin değilim... "Tamam, biz bir 'biz'iz" dese bile.

Bu beni kapana kısılmış hissettiriyor. Çünkü onun sapıkça seks anlayışının bana sağladığı o arınma hissini başka nerede bulabileceğimi gerçekten bilmiyorum. Ayrıca bunu başka bir yerde bulmak da istemiyorum, çünkü ister istemez ve ne kadar acınası görünse de...

Onu seviyorum.

Çok fazla.

Sahip olduğumdan veya haklı olduğumdan çok daha fazla.

Önceleri, bastırmaya çalıştığım yavaş bir sızıntıydı. Ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o sızıntı o kadar hızlı bir şekilde barajdaki tam anlamıyla bir deliğe dönüştü. Ve Fransa'da ilk kez beni öptüğünden beri, ve geçen gece Mercury'de tekrar öptüğünden beri...

Tamir edilecek bir baraj kalıp kalmadığını bile bilmiyorum. İronik bir şekilde, bu yüzden mesafemi korumaya çalışıyorum.

Çünkü şu anda Vaughn ile benim anlamlı bir şekilde iletişim kurabildiğimiz tek yol, kontrolden çıkmış cinsel maceralarımız gibi görünüyor.

Ve bana bundan daha fazlası gerekiyor.

"Merhaba yabancı."

Mutfakta, kahvemi yudumlarken Roman'ın içeri girdiğini görünce gülümsedim. Sonra onu iyice tanıyınca kaşlarım çatıldı.

"Vay canına," diye haykırdım.

Roman genellikle ceket ve gömlek giyer, kravat takmaz, üst düğmesi veya iki düğmesi açık bırakır. Tabii ki pantolon da giyer.

Bugün, üzerinde göz alıcı bir kömür grisi takım elbise, Fransız kesimli, tüm düğmeleri iliklenmiş bir gömlek, uyumlu gri ipek kravat, kravat iğnesi, kol düğmeleri ve sanırım yepyeni bir Rolex bileğinde duruyor.

Her zamanki gibi hafifçe kıvrılmış sakalı düzeltilmiş ve saçları düzgünce geriye taranmış.

"Rico Suave!" diye kıkırdadım. "Ne vesileyle?"

Roman sırtarak kahve makinesine doğru yürürken kol düğmeleriyle oynuyor.

"Bugün Sicilyalılarla Queens'teki bölgeler arasında tarafsız bir bölge oluşturmak için önemli bir görüşme yapacağım."

"Evet, Sicilyalılar da gösterişli giyinme konusunda şaka yapmıyorlar."

Val, siyah kot pantolon ve beyaz tişört giymiş, çok daha rahat bir şekilde mutfağa giriyor.

"Bu yüzden buradaki oğlumuzun gayet iyi görünmesini sağladım."

Roman'ın kalçasına vurur, kavrar, sonra onu buzdolabının önünde öpmek için kendine doğru çeker.

“Merhaba, evet, selam,” diye homurdandım. “Üçüncü tekerlek oda arkadaşı burada.”

Roman, Val'den uzaklaşırken yüzü kıpkırmızı oldu. Sonra sırtıttı ve tekrar Val'e yaklaşp onu öptükten sonra kalçasını sıktı.

"Üzgünüm Eves," diye kıkırdıyor Roman. "Ama yetişkinler de birbirleriyle seks yapıyor."

Val bana ters bir bakış attı ve yüzüm zonklamaya başladı, hemen gözlerimi kaçırdım.

"Çok şık görünüyorsun," diye mırıldandım kardeşime.

"Teşekkürler. Hepsi Val'in işi."

"Elbette ki her şey benim suçum, bebeğim," diye mırıldandı Val, Roman'ın kulağını hafifçe ısırdıktan sonra kahve arayışına koyulmak için yanından geçip gitti.

Dudaklarımı ısıırıyorum.

Onların sahip olduklarına ben de sahip olmak istiyorum.

Keskin şakalar ve ateşli bakışlar. Özel gülümsemeler ve halka açık öpüşmeler.

Kalça tutma. Sabahları paylaşılan kahve fincanları.

Bir an için, her şeyi ağzımdan kaçırıp kardeşime Vaughn hakkında anlatmak istedim.

Sonra bunun kafeinin etkisi olduğuna ve o sabah için yeterince kafein tükettiğime karar verdim.

Roman kaşlarını çatarak, "Hey, oda arkadaşlığından bahsetmişken," dedi, "son zamanlarda hepimiz gece birbirinin yanından geçen gemiler gibiyiz."

Val iç çekerek, "Bunun içinde bir yerde 'büyük tahta direk' şakası var," dedi. "Biraz bekleyin, bulurum."

Roman gözlerini devirirken ben de yüzümü saklayarak homurdandım.

“Neyse,” diye iç çekti. “Bu akşam hep birlikte akşam yemeği yesek nasıl olur?”

Omuz silktim. "Elbette. Ben özgürüm."

Roman sırtıttı, sonra birden yüzünü buruşturdu. "Ah, kahretsin." İçini çekti. "Özür dilerim, bu akşam Nikolai Antonov'la randevum olduğunu unutmuşum." Kaşlarını çattı. "Öğle yemeği?"

“Ben değil,” diye başını salladı Val. “Babamla öğle yemeği yiyeceğim.”

"Nasıl gidiyor?" diye soruyorum. "Onun geri dönmesi çok güzel olmalı."

Val başını salladı. “İşler...gidiyor mu? Yani, evet, hâlâ hayatta olması harika ve onunla hiç beklemediğim bu konuşmaları yapabildiğim için çok minnettarım. Ama hâlâ geçmiş var. Mesela, Vaughn'la beni günlerce evde yalnız bırakıp, dolaplarda hiç yiyecek olmadan uyuşturucu kullanmaya gittiğini hatırlamıyorum...” Şakağına dokundu.

“Teşekkürler, hafıza kaybı,” diye yüzünü buruşturuyor. “Ama geri gelen duygular da var, biliyor musun? Bazen, onun yanındayken içimde bir terk edilmişlik hissi kabarıyor.” Gözlerini deviriyor. “Saçmalık. Terapistimle bunun üzerinde çalışıyorum.”

Başımı salladım. "Aptalca değil. Anladım."

Roman, Val'in beline kollarını dolayarak onu göğsüne çekerken gülümsedi. "Onunla denediğin için seninle gurur duyuyorum," dedi Roman sessizce. "Ve onun da bu kadar çaba göstermesi inanılmaz bence." Başını salladı. "O kadar derin bir çukurdan çıkmaya çalışmanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum."

Val, Rome'un alnını öptü ve sonra omuz silkerek bana döndü. "Vaughn'ın biraz olsun denemesi güzel olurdu. Bilmiyorum, belki de hayatımızın o dönemine dair benden çok daha fazla şey hatırlıyordur. Bugün öğle yemeğimize beş dakika bile olsa uğraması için ona defalarca rica ettim ama biliyorum ki gelmeyecek. Durum bu işte, sanırım."

Roman başını salladı, sonra Val'in yanağını öptü. "Seninle gurur duyuyorum bebeğim. Gitmem gerek. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Enkaz," diye homurdandı Val, Roman'ın kalçasına vurarak.

Abim bana doğru bakarken tatlı bir şekilde kızardı. "Seni seviyorum, Evie."

"Seni seviyorum, hoşçakal."

Val ve ben kapının kapanma sesini duyana kadar sessiz kaldık. Sonra bana kaşlarını çattı.

"Ee? Nasıl gidiyor?"

Gözlerimi devirdim. "Yani kardeşinle mi demek istiyorsun?"

"Daha spesifik konuşacak olursak..."

İnleyerek ellerimi yüzüme sürdüm. "Vaughn hakkında beni sorgulamayı başka bir zamana erteleyebilir miyiz lütfen?"

"Hım...elbette. Ama sadece senden hoşlandığım için."

Sırıtiyorum. Sonra geriliyorum.

"Hey, babanla öğle yemeği ne zaman?"

Val kaşlarını çattı. "On bir buçuk. Neden?"

Genişçe gülümsüyorum. "Çılgın bir fikrim olabilir."

Gerçekten çılgınca, belki de "aptalca" sınırında bir fikir. Ama sanırım umutsuzca iç içe geçmiş olduğum adamla insani düzeyde bağlantı kurmanın bir yolunu buldum.

VAUGHN

"ONDA BİR GARİPLİK VAR."

Masamdan başımı kaldırıp Sebastian'ın pencerelerin yanında ofisimde volta attığını gördüm.

"Kimle birlikte?"

Seb homurdanarak, "Carson," dedi. "Onda bir gariplik var."

Karşımda masada oturan Gideon, Sebastian'a yüzünün alabileceği en hafif gülümsemeyi gösterirken, kaşları ince bir eğlenceyle kalktı. "Onu neredeyse yirmi yıldır tanıdıktan sonra bu senin için yeni bir bilgi mi?"

Sebastian bize dik dik bakıyor. "Yani normalden daha fazla," diye mırıldanıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Hiçbir şey fark etmedim."

"Vay canına, tabii ki," diye homurdandı Sebastian.

"Evet, biraz dikkatin dağılmış, V," diye homurdandı Gideon, dizüstü bilgisayarından başını kaldırmadan.

"Özür dilerim, aranızdan biri bir haftalığına, bir günlüğüne, hatta bir saatliğine bile olsa Markiz olmak ister mi?" diye çıktım.

"Hayır," diye mırıldandı Gideon.

"Kesinlikle hayır," diye homurdandı Seb. "Ama çok iyi biliyorsun ki resmi görevlerinden bahsetmiyoruz."

Çenem seğiriyor. Seb gözlerini deviriyor.

"Defol git, Bancroft. Gözümüz var."

Ona dik dik baktım. "Peki, bu her şeyi gören gözler sana ne anlatıyor?"

"Takımınızla ilgili tamamen aklınızı kaçırmışsınız. Yanıldığımı söyleyin lütfen," diyor kuru bir sesle. "Bunu çok isterdim."

Azı dişlerim gıcırıyor.

"Peki... Carson hakkında bu ne?"

Gideon homurdandı. "Konu değişikliği güzel oldu," diye sırttı.

"Evet, kusursuz," diye ekliyor Sebastian. "Ama onun için endişeleniyorum, bu yüzden şimdilik bunu görmezden gelmeyi tercih ediyorum."

"Yine mi?" diye iç çektim. "Carson'a ne oluyor böyle?"

"Lütfen. Bugünkü mesajlaşma grubumuzu gördün mü?" diye mırıldandı Seb.

Hayır, yapmadım. Dikkatim dağıldı...

Ve "benim müritim" konusunda kesinlikle haksız değiller.

Bu yeni "ben de dik dururum" Evelina'dan hiç hoşlanmıyorum.

Pek sayılmaz... Elbette onun uysal ve itaatkâr olmasını seviyorum. Ama aynı zamanda mücadeleci ve azimli yapısını da beğeniyorum.

...Ama bana yöneltildiğinde değil.

Ben aptal değilim. Benden ne istediğini biliyorum. Ve bunu ona veremememin sebebi geçmişte hayal kırıklığına uğramış, mutsuz ve acınası bir vaka olmam değil.

Evelina'ya istediğini, yani benden daha fazlasını veremem, çünkü bende olmayan kısımlarım son derece tehlikeli.

Kontrol edilemezler. Akıl sağlıkları yerinde değil. Ve muhtemelen, en azından bazen, benimkileri geçersiz kılan kendi gündemleri var.

Ona Demon'ı nasıl açıklayacağım ki? Ya da daha kötüsü, Quentin'i? O korkunç kutuyu nasıl açıp da ona, ruhumun parçalanmış bir parçası aracılığıyla ölü büyükbabamı görüp onunla konuştuğumu anlatacağım? Bana acı verdiğini ama derinlerde bunun aslında onun yerine kendime acı çektirmemden kaynaklandığını nasıl fark edeceğim?

Kesinlikle.

Evelina benden daha fazlasını istediğini düşünüyor.

Gerçekten de anlamıyor. Ona gösterebilsem anlardı. Ama Quentin'in dediğı olursa, ona göstermenin onun sonu olabileceğinden endişeleniyorum.

Ama mevcut durumdan nefret ediyorum. Geçen gün onu tiyatroda görmeye gittikten ve öptükten sonra, aramızda bir tür sessizlik oluştu.

Hoşuma gitmiyor. Ona sertçe girerken vücudunun kıvranmasını, çırpınmasını ve ıııklık atmasını hissetmemeyi sevmiyorum.

Onun gülümsemesini görmemek.

Onun dansını gölgelerden izlemiyordum.

Pekala, tamam. Son iki tanesini hâlâ yapıyorum.

Hâlâ onu izliyorum. Sürekli. Ama en azından kendi kendine koyduğı mesafeyi koruduğuma saygı duyduğuma inanıyor.

“Hayır,” diye başımı salladım Seb'e. “Mesaj zincirini kontrol etmedim.”

"Malısın."

Telefonumu çıkarıp Seb, Carson ve Gideon'la olan grup sohbetime dokunuyorum.

SEBASTIAN

BİNGO ANASINI SİKENLER

SEBASTIAN

Beaumont için çalışan ve Triadlara sendika istihbaratı satmaya çalışan o üç herifin yerini tespit ettik.

SEBASTIAN

El Capitan'ın müritleriyle "meşgul" olduğundan oldukça eminim.

Sebastian'a keskin bir bakış attım.

"Okumaya devam edin," diye sırtıyor.

SEBASTIAN

Bu pisliklerin üzerine eski usul şiddet ve kargaşa yağdırmamda bana kim yardım etmek ister?

GIDEON

İçeri. Alet kutumu getirebilir miyim?

SEBASTIAN

Tam bir psikopat enerjisi. Beğendim. Ve kesinlikle EVET.

GIDEON

Tatlı.

Gideon'a şöyle bir baktım; omuz silkmesi hem umursamaz hem de mahcup bir ifade taşıyordu.

"Bazen beni gerçekten çok korkutuyorsun dostum."

Gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi.

Mesajlaşmadaki son mesajlara şöyle bir göz atıyorum.

SEBASTIAN

KRAL. Haydi bakalım, şerefsizler. Katliam zamanı!

CARSON

İyiyim.

CARSON

İyi eğlenceler.

Kaşlarımı çatarak yukarı baktım. "Endişenizin sebebi bu mu?"

Gideon boğazını temizledi. "Şey... Carson gibi birinin başkalarına acı ve ıstırap çektirmeye hayır demesi, onun karakterine hiç uymuyor. Hem de radikal bir şekilde."

Hımm. Haklıymış.

"Onun nerede olduğunu biliyor muyuz?"

"Hayır, ama tahmin edebiliyorum," diye homurdandı Seb. "Şu kahrolası De Luca denen kız yüzünden."

Bok.

Normalde, Carson'ın kimin iç çamaşırına girmeye çalıştığı umurumda bile olmazdı. Ama Gabriella'nın kardeşi Nero... şey... tıpkı bizler gibi.

Tamamen akıl almaz. Şiddet dolu, tahmin edilemez ve güçlü olmasının yanı sıra.

Nefesimi veriyorum. "Tamam, onu bulayım ve..."

Telefonumdan bir bildirim sesi geldi ve dikkatimi gelen mesaja çekti.

EVELİNA

Sizi görmeyi çok isterim. Bugün Café Boulud'da benimle buluşabilir misiniz?

Bu kadar hızlı yanıt vermem hem gülünç hem de biraz utanç verici.

BEN

Ne zaman?

EVELİNA

11:30?

BEN

Tamamlamak.

Tekrar başımı kaldırdığımda Gideon tam karşımda duruyordu.

"Carson'ı bulsam nasıl olur? Meşgul görünüyorsunuz."

İtiraz etmek için ağzımı açmaya başladım ama başını salladı. "Sorun yok dostum. Git işine bak. Ben de Carson'a psikopat Nero'nun kız kardeşine dokunmamasını söyleyeceğim."

* * *

Bakışlarım Evelina'dan, Café Boulud'daki görevlinin beni götürdüğü masada oturan diğer iki kişiye kaydığında tamamen hareketsiz kalıyorum.

Val...ve Morgan.

Babam ayağa kalkarken, biraz güçsüz de olsa sıcak bir gülümsemeye bana bakıyor. Evet, nasıl hissettiğimi biliyor.

Gözlerim tekrar Evelina'ya kaydı, o da bana sırtırken biraz irkildi.

Eğer bunun sevimli bir sürpriz olduğunu düşünüyorsa, fena halde yanılıyor.

Morgan boğazını temizleyerek, "Vaughn," dedi. "Ben sadece..."

"Hayır."

Arkamı dönüp uzaklaşmaya başladım.

"Hadi ama, dostum!" Val önüme koşup ellerini göğsüme koydu. "Bir saniye durabilir misin?!" Bana kaşlarını çattı. "Sadece öğle yemeği işte."

"Bunun için memnuniyetle otururum," diye homurdanıyorum. "Tabii ki yanındaki o alçak herif buradan defolup gitsin."

Gözlerini kısarak, "O bizim babamız..." dedi.

"Bunu duymamış gibi yapacağım."

"Vaughn!" diye tısladı. "Hadi ama be adam! Adamın üç dakika boyunca ukalalık yapmadan konuşmasına izin ver! Çabalıyor işte!"

"Bunun olup olmaması umurumda bile değil—"

"Hey..."

Elinin koluma dokunuşu ve yumuşak sesiyle irkildim. Evelina dudaklarını ısıırıyor, bana bakıyordu.

"Beni bu saçmalığa kandırmanın sevimli olduğunu düşünüyorsan, fena halde yanılıyorsun," diye tükürdüm, öfkeli bakışlarım onu delip geçerken ona doğru yaklaştım.

"Sakin ol," diye hırladı Val, aramızdan geçmeye çalışarak. "Onunla böyle konuşma—"

“Val.”

Evelina elini omzuna koyup onu yana doğru çekti.

"Bana zırlı bir şövalye gerekmiyor," diyor usulca.

Val kaşlarını çatı.

"Evet, hadi bakalım, Lancelot," diye mırıldandım, o da omzunun üzerinden bana orta parmağını göstererek masaya doğru geri yürürken.

Evelina içini çekti. Elimi tuttuğunda, aklım adeta durdu. Sanki hafıza çipi, ona çok kızgın olmam gerektiğini unutmuş gibiydi.

"Bunun bir pusu olmasını istememiştim," diyor sessizce, o büyük, masum, muhteşem gri gözleriyle bana bakarak. "Sadece... bak, babaların karmaşık olabileceğini anlıyorum, tamam mı? Bunu biliyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum.

“Ama insanların değişebileceğini de biliyorum. Bağımlılıklarından daha fazlası olabilirler.” Omuz silkeli. “Siz içeri girmeden önce belki dört dakika orada oturuyordum ve gerçekten çok çabalıyor gibi görünüyordu.” Bana alaycı bir gülümseme verdi. “Ayrıca, gelip birkaç dakika oturmanız Val için çok şey ifade ederdi diye düşünüyorum.”

“Çünkü o öyle düşünmüyor...” Geri kalanını yutkunarak, başımı sallayarak geçiriyorum.

"Lütfen?" diye usulca sordu. "Benim için?" Alt dudağını dişlerinin arasına alıp parmak uçlarına yükselerek kulağıma fısıldadı: "Eğer istersen, bana acı çektirmene izin veririm."

Geriye doğru çökerken yanaklarındaki kızarıklığa alaycı bir gülümsemeyle baktım. "Zaten bunu yapmama izin verirdin," diye mırıldandım.

Omuz silkerek, "Gerçekten mi? Son birkaç günün nasıl geçti?" diye sordu.

"Dikkatli ol prenses," diye hırladım, yüzü daha da kızarınca hafifçe sırıtarak. "Bu rüşvet gibi geliyor."

"Belki de öyledir," diye gülümsüyor.

Nefesimi verip, onun arkasından kardeşime ve Morgan'a baktım, ikisi de sohbet ediyordu.

"Beş dakika," diye homurdandım. "Ona beş dakika süre verilecek."

O, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle parmak uçlarına doğru gerinip yanağımdan öptüğünde donakaldım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı elimi tutarak ve beni masaya doğru geri götürdü.

Morgan, "Vaughn," diye neşeyle gülümsedi, ayağa kalkıp kollarını açarak bana doğru ilerledi.

Evet, o bununla defolup gidebilir.

Neyse ki, sarılma havasında olmadığımı anlamış gibi görünüyor ve bunun yerine elini uzatıyor.

"Seni görmek güzel, Vaughn," diyor sıcak bir gülümsemeyle.

Küçük bir dirsek yanıma saplandı. Aşağıya baktığımda Evelina'nın bana baktığını ve ardından uzattığım ele bakarak kaşlarını belirgin bir şekilde kaldırdığını gördüm.

Kahretsin, bu kadın!

İstemeyerek de olsa elimi uzattım ve Morgan'la isteksizce tokalaştım.

En azından geçen seferki gibi o "oğlum" saçmalığını tekrar denemiyor.

Hepimiz yerlerimize otururken kardeşim bana hızlıca sırtıttı. Morgan ise genişçe sırtarak ve başını sallayarak nefes verdi, bir bana bir de Val'e baktı.

"İki oğlumun da McKeesport'tan ta New York'a kadar gelebildiğine hâlâ inanamıyorum!" diye haykırıyor. "Yani aman Tanrım... kavraması zor. İkisiyle de çok gurur duyuyorum—"

"İlginç," diye mırıldandım soğuk bir şekilde, "Sizin ve o diğer uyuşturucu bağımlısının katlandığı ev ortamında iki oğlunuzun da dokuz yaşını nasıl geçtiğine inanamıyorum."

"Hadi ama, dostum," diye tısladı Val. "Senin neyin var lan—"

“Hayır, sorun değil Val.” Morgan içini çekti. “Bunu hak ettim. Ve bu, sempati aradığım anlamına da gelmiyor.” Masaya baktı. “Berbat bir babaydım. Evet, uyuşturucuyu suçlayabilirdim, ama bahaneler sizin ikinizin katlanmak zorunda kaldığı hayatı değiştirmiyor. Narkotik Bağımlıları Anonim Derneği'nde, bahanelerin sadece sorumluluğu başkasına atmak için bir yol olduğundan çok bahsediyoruz. Bahaneler, sahip olduğumuz hastalığın bir belirtisidir.”

"Ayık olduğunu sanıyordum," dedim sert bir şekilde.

Morgan yavaşça başını salladı. "Sekiz yıl oldu."

Val, Morgan'ın omzuna elini koyup sıktığında dişlerimi sıktım. "Seninle gurur duyuyorum baba. Bunun için ne kadar güç gerektiğini hayal bile edemiyorum."

İsa Mesih.

“Hayır, demek istediğim ‘sahip olduğunuz hastalık’ dediniz,” diye mırıldandım. “Sahip olduğunuz hastalık değil.”

Val, bana sert bir şekilde bakarak, "Bağımlı her zaman bağımlı kalır," diyor. "Önemli olan, kullanan bir bağımlı olmamaktır."

Morgan boğazını temizleyip Evelina'ya döndü. "Bayan Nikitin siz gelmeden önce bana kardeşinin, yani Val'in özel adamının da programda olduğunu söyledi."

"Bu Alkolik Anonimler değil mi?" diye iğneleyici bir şekilde soruyorum.

Evelina masanın altında bacağıma tekme attı, sonra Morgan'a gülümsedi.

“Evet, Bay Bancroft. Altı aydır alkol kullanmıyor. Ben—” Tekrar gülümsedi ve kardeşime başıyla onay verdi. “İkimiz de onunla gerçekten gurur duyuyoruz.”

Morgan başını salladı. "İnanılmaz. Onun adına tebrikler. Benim altı ay boyunca kesintisiz alkol kullanmamam dört yılımı aldı," diye iç çekti.

"Bunu nasıl başardın?" diye soruyor Val.

"Çok çalışmak, öz eleştiri yapmak, azim göstermek ve kendimden daha büyük bir engeli aşma arzusu."

"Hım," diye mırıldandım. "Demek ki düzgün bir ebeveyn olmak için gereken yeteneğe sahipmişsin. Sadece bunu çocukların değil, kendin söz konusu olduğunda kullanmaya zahmet etmedin."

Evelina bana dönüp kaşlarını çattı. Val ise bana zehirli bir bakış fırlattı.

Morgan içini çekti. "Anlıyorum, çok öfkелisin evlat."

Anasını siktiğim.

"Sana söylemiştim," diye homurdandım parmağımı ona doğrultarak, "bana öyle seslenme diye."

"Vaughn..." diye uyardı Evelina, elini koluma koyarken.

Başımı salladım, hem ona hem de kardeşime baktım. "İkinizin de sadece bir pislik olduğumu düşündüğünüzü biliyorum. Ama sen," Evelina'ya baktım, "orada değildin ve sen," Val'e döndüm, "hatırlamıyorsun." Masanın karşısındaki Morgan'ı şiddetle işaret ettim. "Özürler güzel. Ayık olmak harika. Ama bu herifin ikimize yaşattığı cehennemi öylece unutacak değilim, tamam mı?!"

"Vaughn—"

"Siktir git, sus artık," diye hırladım Morgan'a. "Val'in gözünü boyayabilirsin belki, çünkü hafıza kaybı gerçeği hatırlamasını engelliyor. Belki de sen de o kadar kafayı yemişsindir ki kendini bile hatırlamıyorsundur. Ama ben hiçbirini unutmadım," diye sertçe çıkıştım. "Şuradaki kardeşime, uyuşturucu bağımlısı arkadaşlarından birinin tuvalette onu köşeye sıkıştırmaya çalıştığı zamanı anlatmak ister misin?"

Morgan'ın yüzü bembeyaz oldu.

"Ona, ben tuvalet pompasının sapıyla dişlerini kırarken senin kanepede oturup ne olduğunu bilmediğin şeylere güldüğünü mü anlatmak istiyorsun?! Ha, biliyorum. Ya annem kafayı güzelken beni Oxy'sini çalmakla suçladığı zamanı hatırlıyor musun baba?!"

Ceketimi sertçe üzerimden attım, kol düğmemi çözdüm ve gömleğimi kolumun üzerinden yukarı çektim.

“Hatırlıyor musun, o lanet hapları sattığımı itiraf edene kadar üzerime sigara söndürmüştü, oysa hepsini o yapmıştı ve sadece unutmuştu?” Soğuk bir gülümsemeyle iç kolumdaki yara izlerinin üzerinden parmağımla geçtim. “Sen hiçbir şey yapmadan sadece izlediğini hatırlıyor musun?!”

Masada sessizlik hakim. Kahretsin, etrafımızdakiler de sessiz.

Val yutkundu, yüzü bembeyaz olmuştu bana bakarken. "Hey, Vaughn—"

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" İçimde iblis kıpırdanırken, hırlarken ve dışarı fırlarken manyakça sırtıyorum.

Kahretsin.

“Evet, biraz daha yapalım!” diye bağırdım yüzümde çılgın bir gülümsemeyle. “Elimizde—” Kaşlarımı çattım. “Benim bolca var.” Bakışlarımı masanın karşısındaki Morgan'a diktim, yüzü şimdi dehşet maskesine bürünmüştü. “Ne dersin baba? Val, Noel arifesinde tüm hediyeleri önümüzde açıp sonra da eroin almak için satmaya gittiğin Noel'i tekrarlamak ister mi sence?”

"Vaughn—" diye hırıltılı bir sesle konuştu.

Ama işimiz henüz bitmedi. Daha yeni başlıyoruz.

Sakin ol. Burada olamazsın.

İşte geldik lan, piç kurusu! Hadi gidelim lan!

“Komik olduğunu düşünerek beni kusana kadar votka içmeye zorladığın zamanı hatırlıyor musun?” diye kekeledim. “Ya da sen uyuşturucu kullanırken kravatını tutmamı istediğin zamanları? Ah, bir de unutmayalım, eve erken geldiğin ve annemin hâlâ kanepede müşterilerinden biriyle seviştiği, ben de Val'in duymaması için kulaklarını yastıklarla kapattığım o eğlenceli günü.” Ona ölümcül bakışlar attım. “Sonra ikiniz birbirinize bağarmaya başladınız, ben de dışarı çıkıp Val'i korkuttuğunuzu söyledim ve siz de bunun karşılığında yüzüme yumruk attınız.”

Morgan sessiz, gözlerinde uzaklara dalmış bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ben sekiz yaşımdaydım, şerefsiz!"

Şimdi bütün restoran sessizliğe büründü ve herkes birbirine bakıyor.

Kardeşıme döndüm. "Ve sen neden bu herifle hiçbir işim olsun istemediğimi merak ediyorsun?!" diye kekeledim. "Neden 'denemediğimi' merak ediyorsun?!"

Evelina'ya döndüm. "Bana bu bok gibi şeyle pusu kurmanın neden hiç de sevimli olmadığını anlamaya başladın mı?!"

Yüzü buruşuyor. Gözlerimi kaçırıp öfkemi Morgan'a yöneltiyorum.

"New York'a nasıl ulaştığımızı anlamakta zorlanıyor musun?" diye kükredim soğuk ve acımasız bir kahkaha atarak. "Anasını siktiğim, senin lanet olası çocuğun olarak doğma talihsizliğinden sonra hayatta kaldığımı anlamakta zorlanıyorum! Val ve benim, bizi ayaklarının altında ezmek isteyen bir dünyada hayatta kalmamızı sağlamak için neler yaptığımı bilmiyorsun bile." Ona başımı salladım. "Özürlerini kendine sakla. Lanet olası ayıklığını ve ikiyüzlü kendini affetme çabanı kendine sakla. Ben senin kurtuluş öykün değilim, senin lanet olası Hallmark tatil filmin değilim, ben senin çocuğum," diye öfkeyle söylendim. "Ve Val ve ben bu sorumluluğu üstlenmeni istediğimizde, bizi lanet olası kurtların önüne attın."

Demon gölgelerin arasına geri çekilirken, sanki tüm dünya sessizliğe bürünmüş gibi hissediliyor.

Morgan'ın yüzü... bomboş. Yıkılmış. Perişan.

İyi.

Ama Val de öyle düşünüyor. Bu... değil.

Ona döndüm. "Ben... ben bunu kastetmedim..."

"Sorun yok," diye mırıldandı. Sonra ayağa kalktı. Babamıza dönerken yüzündeki mücadeleyi görebiliyordum. "Bu veda değil Morgan. Ama bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Morgan gözlerinde acıyla kardeşime baktı. "Çok üzgünüm Val," diye hıçkırdı. "Çok çok üzgünüm."

Val başını salladı. Sonra bana döndü. Hiçbir şey söylemedi, sadece elini omzuma koyup sıktı.

Sonra dışarı çıkıyor.

Bakışlarım tekrar Morgan'a kaydı.

“Çok şey yaşadı,” diye tısladım. “Birbiri ardına kâbuslar gördü. Birbiri ardına şeytanlarla karşılaştı. Bazılarıyla başa çıkabildim, bazılarıyla çıkamadım. Ama sen?” Başımı salladım. “Onunla daha fazla uğraşmana izin vermeden önce seninle savaşacağım. Anlaşıldı mı?”

Başını salladı.

Bir el nazikçe koluma dokundu ve dönüp baktığımda Evelina'nın yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla bana baktığını gördüm.

“Bay Bancroft,” diye kekeledi kadın, Morgan'a bakarak. “Üzgünüm ama gitmemiz gerekiyor.”

Onun yanımda durduğunu, elimi tuttuğunu ve beni restorandan dışarı çıkardığını ancak belirsiz bir şekilde hatırlıyorum.

Şehrin gürültüsünün içine dışarı adım attığımızda, "Bana deli olduğumu ve babalarla olan karmaşık ilişkileri anlamadığımı söyleyeceğin kısım burası mı?" diye homurdanıyorum.

“Hayır,” diye hıçkırdı. Döndü, tişörtümü yakaladı ve beni kendine doğru çekti, gözleri gözlerimi arıyordu. “İşte tam da bu noktada sana çok özür dilediğimi söylemeliyim. İşte tam da bu noktada sana, neye ihtiyacın olursa olsun, senin için burada olduğumu söylemeliyim.”

Sonra da beni öptü.

Ve kahretsin, diğer her şey bir anda yok olup gidiyor.

EVELINA

"BEN ÇOK ÜZGÜNÜM."

Vaughn, deri koltuğun arkasını sıkıca kavramış halde oturma odasında hareketsiz duruyor. Başı öne eğik, omuzları gergin.

Ona biraz daha yaklaşıırken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Ben..." Başımı salladım. "Vaughn, böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim. O zamanki hayatını bilmiyordum..."

Yavaşça bana doğru döndü ve yüzündeki ham acı ve öfke beni ürperti. Dişlerini sıkarken, titreyerek, gözlerinde bir keder ifadesi vardı.

"Nasıl?" diye hırıltılı bir sesle sordu, mavi gözlerindeki buz, paramparça olmuş cam gibi çatlıyordu. "Babanızın size ve ailenize yaşattıklarından sonra onu nasıl affedebilirsiniz ki?"

Yüzümü buruşturuyorum.

"Kardeşine yaptıklarından sonra mı?" diye kekeliyor. "Benimkine mi?!"

Yanağımdan bir damla yaş süzülürken ürperiyorum. "Özür dilerim—"

"Özür dilemeni istemiyorum," diyor sert bir sesle. Ama sesinde hiçbir kötülük yok ve yüzündeki duyguları gerçekten fark ettiğimde, öfkeli ve intikamcı olmadığını anlıyorum.

Bu gerçekten de sorulması gereken bir soru.

“Gerçekten,” diyor, yutkunurken sesi titriyor. “Birinin sana böyle bir şey yaşatmasını nasıl affedebilirsin ki? Böyle bir şeyi, senin ebeveynin olması gereken o kişiyle nasıl bağdaştırabilirsin?”

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Sadece... o benim babam. Ondan nefret edemem."

Vaughn nefes verdi ve sonra yavaşça sandalyeye oturdu. Ben de tek kelime etmeden odanın karşısına geçip sandalyenin koluna oturdum. Ardından kolunu belime dolayarak beni kucağına çekti.

“Ben—” Yüzümü buruşturdum. “Sanırım... yani, sana pusu kurmanın, onunla isteksizce öğle yemeği yiyeceğin aptalca bir şey olacağını düşünmüştüm. Çok özür dilerim.”

"Bilmiyordun," diye homurdanıyor. "Nasıl bilebilirdin ki? Val hatırlamıyor, ben de hayatımın o kısmını kimseyle paylaşmıyorum."

Telefonu titriyor. Derin bir iç çekiyor, sonra ceket cebinden telefonunu çıkarıyor. Meraklılık etmeye çalışmıyorum ama ekranda "Sabine" yazısını görmeden edemiyorum.

"Sabine'le bile mi?" diye sert bir şekilde soruyorum.

Bana döndü ve "Prensesim, bu kıskançlık gibi geliyor." dedi.

Başımı çevirdim. "Bak, biliyorum aramızda... her neyse. Ama seninle bazen birlikte yaşayan, benden nefret eden -hayır, gerçekten nefret ediyor- ve belli ki sana hayran olan bir kız var."

"Bu da seni kışkandırıyor."

"Evet," diye çıkıştım sonunda, ona dönerek. "Evet, bu beni kışkandırıyor."

Bana dikkatlice bakıyor. "Roman'ı kıskanmalı mıyım?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Onunla hiç birlikte oldun mu?"

Yüzüm kırışıyor. "İğrenç. Tabii ki olmaz."

"İşte böyle," diye omuz silkti. "Sabine ile yatmak ya da onunla romantik bir şey yapmakla senin Roman'la olan ilişkin kadar ilgim var."

Ağzım büzülüyor.

Vaughn içini çekti. "Söyle artık."

"Ne?" diye mırıldandım.

"Aklından geçen her şeyi söyle."

Sinirle homurdandım. "Pekala. Ciddi ciddi, kampüsteki tiyatrodan biri beni dışarı çekip öldürmeye çalışmadan hemen önce telefonunu kaybettiğine inanıyor musun?"

"Hayır."

Ona dik dik bakıyorum. "Ne?!"

Omuz silkerek, "Hayır, buna inanmıyorum," dedi.

Ağzım açık kaldı. "Demek o, şu kişiyle çalışıyor..."

"Hayır," diye başını salladı. "O değil. Sabine'in, sana şehre geri dönmeni istediğini mesaj atarak buluşmamızı sabote etmeye çalıştığını düşünüyor muyum?" Omuz silkti. "Evet. Ama daha sonra sana zarar vermeye çalışan o şerefsizle iş birliği yaptığına dair hiçbir ihtimal yok. Bence başka bir düşmanım, o gece seni yalnız başına dışarıda yürürken bulmanın talihsizliğinden faydalandı."

Ağzım açık kaldı. "Şanssızlık mı? Vaughn, zamanlama..."

"Sabine, bana karşı tehlikeli derecede aşırı koruyucu ve biraz da bencil davrandığı için suçlu. Ama sana zarar vermek veya seni öldürmek için komplo kurduğu için değil. Sonrasında hiçbir şey söylemedi çünkü nasıl görüneceğini biliyordu."

Yavaşça başımı salladım. "Gerçekten buna inanıyor musun?"

"Sabine benim için bir kız kardeş gibidir, Evelina," diye homurdanıyor. "Babası Stellan benim akıl hocamdı. İki yıl önce Diego Torvallés'in düzenlediği bir bombalı saldırıda öldü. Aynı saldırı Sabine'i felç etti ve onu tekerlekli sandalyeye mahkum etti."

Elimi tuttuğunda yüzüm düşüyor, kalbim sıkışıyor.

“İşte bu yüzden o ve ben çok yakınız. İşte bu yüzden ona bakıyorum, işte bu yüzden bazen benimle yaşıyor...” Acı bir gülümsemeyle, “Şunu da belirtmek isterim ki, o da çocukluğum hakkında hiçbir şey bilmiyor. Val ve Morgan dışında kimse bilmiyor.” dedi. Eli benimkini daha sıkı kavradı. “Ve şimdi de sen.”

Ben de onun elini sıkıyorum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım. "Stellan'a ve Sabine'e olanlar için."

Başını salladı.

"Andrés'i bu yüzden mi öldürdün? İntikam mı?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Ormanda yaptığım şey, onun sana el uzatmasından kaynaklanıyordu," diyor. "Çünkü sana zarar vermeye çalışıyordu."

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Ama bir saniye önce kucağında oturmuş, elini tutuyorum, bir sonraki saniye ise yüzünü avuçlarıma içine alıp öpüyorum.

Geri çekilirken mırıldandım: "Lütfen aramızdaki yanlış anlaşılımları giderebilir miyiz? Yani, öğle yemeğindeki felaket sürprizim ve Sabine ile olan ilişkinizi anlamamam arasında..." İç çektim. "Bu akşam yemek yiyebilir miyiz? Sadece ikimiz?"

Vaughn'ın kaşları çatıldı. "Prensesim, bu çok şüpheli bir şekilde randevuya benziyor."

"Ya öyleyse?"

Kaşlarını çattı. "Evelina, ben böyle şeyler yapmam..."

"O zaman buna randevu deme," diye sııttım, dudağımı ısıırıp onun kaslı göğsüne hafifçe dokunarak.

Bana dik dik bakıyor. Ama sonra dudaklarının hafifçe kıvrılıp alaycı bir gülümsemeye dönüştüğü sırada, kenarlarındaki buzun çatladığını görüyorum.

Sırıtiyorum. "Seni etkiliyorum, değil mi?"

* * *

Kapı zili çaldıktan sonra elimi geri çektiğimde sessizlik çöktü. Ortamı temizleme arayışına devam etmeye ve Vaughn'la olan, "randevu" diye nitelendirilemeyecek buluşmamdan önce birini evinde ziyaret etmeye karar verdim.

"Merhaba?" Sabine'in sesi interkomdan duyuldu.

Zaman zaman Vaughn'un çatı katındaki dairesinde kalıyor. Ve Adirondacks'taki malikanesini gerçekten çok seviyor. Ama artık Columbia Üniversitesi kampüsünün yakınında, Upper West Side'da kendi evi de var.

Şu anda bulunduğum yer orası.

"Hey, Sabine?" Boğazımı temizledim. "Ben Evie." Kaşlarımı çattım. "Şey, Evelina mı? Nikitin mi?"

İnterkom uzun bir süre sessiz kalıyor.

"Ne istiyorsun?"

Harika gidiyor!

"Az önce civardaydım ve—"

"Benim nerede yaşadığımı nasıl öğrendiniz?"

Gülümsedim. "Ortak arkadaşımız mı?"

Derin bir iç çekiyor.

"Bak, ben sadece..." Kaşlarımı çattım. "Sanırım yanlış bir başlangıç yaptık —"

"Bu tekerlekli sandalye şakası mı demek istedin, aptal herif?" diye çıkıştı.

Bok.

“Hayır!” diye patladım. “Özür dilerim, kelime seçimim berbat oldu. Sadece... sanırım gerginim?” İç çektim. “İçeri girebilir miyim? Gerçekten sadece konuşmak istiyorum.”

Yine uzun bir sessizlik.

"Bana bir dakika verin."

İnterkomdan uzaklaşıyorum, sırtarak ve gergin bir şekilde ayağımı yere vurarak. Sonunda kapı zil sesiyle açılıyor ve içeri giriyorum.

Asansörden yukarı çıktığımda Sabine'in kapısı açıktı. İçeri girdiğimde tuğla duvarları, büyük fabrika pencereleri ve asma kata çıkan merdivenleri olan, son derece havalı ve sanatsal bir mekanla karşılaştım.

"Vay canına," diye ıslık çaldım, kapıyı arkamdan kapatırken etrafa bakındım. "Burası muhteşem. Şu çatı katı!"

Sabine, pencerelerin yanındaki alçaltılmış oturma/ayakta durma masasının yanında bana doğru döndü. "Evet, çatı katına çıkan merdivenler çok işimize yarıyor," dedi kuru bir sesle.

Garip bir gülümsemeyle başımı asarak çatı katına doğru işaret ettim. "Sık sık misafir ağırlıyor musunuz?"

"Ya öyle yaparsam?" diye tersledi.

Kaşlarımı çattım. "Özür dilerim, ben... demek istediğim, yukarıdaki yatak...?"

"Evet," diyor sonunda. "Bazen bende kalan arkadaşlarım oluyor."

Başımı salladım ve tekrar etrafına bakındım.

"Neden bu kadar gerginsin?" diye sordu, kaşlarını çatarak bana bakarak.

İçimden bir ah çektim. "Bak, o gece telefonunu kaybetmediğini biliyorum."

Kaşlarını çattı. "Evet, ben—"

"Vaughn da aynı fikirde."

Ağzı aniden kapandı, yüzü bembeyaz oldu.

“Ama o, benim tiyatrodan ayrıldıktan sonra yaşananlarla hiçbir alakanız olmadığını da biliyor.”

Dudaklarını büzdü. "Ne düşünüyorsun?"

Gülümsüyorum. "Bence, bunca insan arasında o birine güveniyorsa, ben de güvenmeliyim herhalde."

Gözleri kucağına iner.

“Bak, beni sevmediğini biliyorum çünkü ona karşı çok koruyucusun. Anlıyorum,” diye devam ediyorum. “Büyük abim Roman'la hayatım boyunca böyle oldum. Hatta eşcinsel olduğunu açıklayıp yakın bir arkadaşına aşık olduğunda bile, o arkadaşımın niyetlerinden şüphelenmiştim. Yani, Val kelimenin tam anlamıyla en yakın arkadaşlarımdan biri ve yine de neden Roman'la birlikte olduğunu sorguluyordum.” Acı bir gülümsemeyle ekliyorum: “Onu seviyorum ve sevdiğin insanlar için endişelenirsin. Onları korursun, bu seni biraz deli gibi gösterse bile.”

Sabine bana baktı. "Yani biraz deli gibi görüldüğümü mü söylüyorsun?"

“Evet, kızım,” diye patladım, hafifçe gülerek, sonra onun da gülümsemesini bastırmaya çalıştığını görünce tekrar güldüm. “Ama nedenini anlıyorum ve...” Omuz silktim. “Sadece bunu bilmeni istedim.”

Yavaşça nefes alırken, parmaklarıyla tekerlekli sandalyesinin koluna vurarak şöyle dedi: "Peki... Vaughn ile ilgili niyetleriniz neler?"

“Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum,” diye iç çektim. “Sana daha iyi bir cevap verebilmeyi çok isterdim. Ama şunu söyleyebilirim... Onu gerçekten çok seviyorum. Onun yanında kendimi güvende hissediyorum. Daha önce hiç olmadığı kadar anlaşıldığımı ve duyulduğumu hissediyorum. Yanında olmadığım zaman onu özlüyorum. Ayrı kaldığımızda onu düşünüyorum. Ve birlikte olduğumuzda kendimi tamamlanmış hissediyorum.”

Söylediklerimin ciddiyetini fark edince gözlerim faltaşı gibi açıldı.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım. “Şey...”

"Biraz deli misin?" diye sırtıttı.

Başımı salladım. "Belki biraz."

Sabine'in kaşları çatıldı. "O mesajı gönderdiğim için özür dilerim. Gerçekten, gerçekten hiçbir fikrim yoktu..."

"Yeniden başlayabilir miyiz acaba?" diye umutla soruyorum.

"Duruma bağlı. Sence bir kadeh şarap için henüz çok mu erken?"

Ona alaycı bir bakış attım. "Yine arkadaşım gibi davranıp beni uyuşturacağın kısım bu mu?"

Kıvranıp kızardı, ama sonra ikimiz de güldük.

"Ama hayır," diye başımı salladım. "Henüz çok erken değil."

"İstersen içine dökebilirsin, kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa," diye sırtıyor. "Buzdolabında," diye ekliyor, başını sallayarak.

Çatı katının köşesinden dönüp mutfak bölümüne giriyorum. Buzdolabında biraz Chardonnay, dolapta da kadehler buluyorum. Kadehleri normal yükseklikteki tezgaha koyup şarabı doldururken kaşlarım çatılıyor.

"Burası ne zamandır sizin?" diye soruyorum.

"Bir aydan biraz fazla oldu," diye geri aradı. "Vaughn ayrıca milyarder manzaralı, kapıcı hizmeti olan bu çılgın binaların hepsini buldu. Yanlış anlamayın, çok güzeller ve o manzara için arada bir onun evinde kalmayı seviyorum. Ama bilmiyorum. Burayı gerçekten çok sevdim."

"Sık sık gelir mi?" diye sordum, yanına geri dönüp ona biraz şarap uzatırken.

"Durmaksızın çalışan Bay mı?" Gözlerini devirdi. "Hayır. Aslında hiç durmaksızın çalıştığından emin değilim."

Onun çok sevdiği bu dairedaki tezgahları düşünüyorum ve Vaughn'un o tezgahları onun gözünden hiç görmediğini düşünüyorum.

Kafamda küçük bir ılık yanıyor.

Sabine'e iyi niyetimi nasıl kanıtlayacağımı bildiğimi düşünüyorum.

“Sana bir şey sorabilir miyim, Evie? Aile şirketinizin günlük işleriyle ne kadar ilgileniyorsun?”

Burun kıvırdım. "Ne?"

Bana şaşkın bir bakış attı. "Yani, Roman senin fikirlerini kendi liderlik anlayışıyla nasıl dengeleyecek?"

Ona tuhaf bir bakış attım. "Ah, ben... ben bununla hiç ilgili değilim."

Kaşları çatıldı. "Gerçekten mi?"

Omuz silktim. "Yani, ailemin ne yaptığını anlıyorum ve bazen Roman olaylar olmadan önce beni bilgilendiriyor. Ama o sorumlu." Gözlerimi devirdim. "Ben sadece küçük kız kardeşiyim."

Sabine'in dudakları kıvrıldı. "Bu... vay canına..."

"Ne?"

“Hayır, sadece... belli ki zekisin ve durumları analiz etmede, satır aralarını okumada gerçekten iyisin. Sanırım kardeşinin bunu aile için bir kazanım olarak göreceğini düşündüm.”

“Bunu pek bilmiyorum...” diye omuz silktim.

“Evet, biliyorum.” Şarabından bir yudum alıyor. “Sadece şunu söylüyorum, Sendikaya girdikten sonra?” Bana keskin bir bakış atıyor. “Sezgileriniz ve ince anlayışınız değerli olacak ve size boş laf etmiyorum.” Kıkırdıyor. “Ciddi söylüyorum.”

Bir saat boyunca ikimiz de sohbet edip güldük, ta ki onun hakkında yanıldığımı anlayana kadar. Ya da belki de ilk tanıştığımızda haklıydım, sonra bir süreliğine yanılmıştım.

Her iki durumda da, buraya geldiğime sevindim.

“Merhaba Evelina?” Çıkarken kapıyı benim için açık tutarken gülümsüyor. “Teşekkür ederim.”

"Ne için?"

"Aramızdaki bu ilişkiyi sonuca ulaştırmak için cesaret gösterdiğin için teşekkürler. Ben asla yapmazdım." diye sırtıttı. "Ve yeri gelmişken, bence onun için gerçekten iyi biri olabilirsin."

* * *

Vaughn'un kolunda restorana girerken omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Yemekler muhteşem, şarap enfes. Yanımdaki kişi çekici ve gizemli; mezelerimizin ortasında külotumu çıkarıp ona vermemi emrediyor.

Onun çatı katındaki dairesine döndükten sonra ışıkları kapatıyor, beni kovalıyor, boğazıma bıçak dayayarak beni şehre bakan cama sertçe yapıştırıyor ve kalın penisinin üzerinde tekrar tekrar boşalırken beni acımasızca beceriyor.

Daha sonra misafir odasına gitmek üzereydim ki, Vaughn tek kelime etmeden elimi tuttu ve beni kendi yatak odasına götürdü.

Yatağının örtülerini kenara çekiyor.

...Ve kaşımı kaldırdığımda bana "sus artık, içeri gir" diyor.

İlk defa onun kollarında, yatağında, ona sokularak uyuyakaldım.

Uyandığımda hava karanlık. Bağırış sesleri duyabiliyorum.

Başımı yastıktan kaldırırken kaşlarımı çatıyorum. Yanımdaki yatak boş.

"Vaughn?"

Oturma odasından daha yüksek sesle tekrar bağırışlar geliyor.

Bacaklarımı yorganın altından sarkıtıp, yorganı üzerime sardım. Yavaşça, temkinli bir şekilde yatak odasının karşısına geçip kapıyı araladım.

Bağırışlar şimdi daha da yüksek sesle duyuluyor ve kesinlikle Vaughn'un sesi.

Kendi kendime onun iş görüşmesinde olduğunu söyleyip yatağıma geri dönmek için döndüm.

"Hiçbir yere gitmiyor!" diye gürledi.

Açık kapının önünde duraksıyorum.

"Bizi güçsüz düşürüyor."

Ürperdim. Bu onun sesiydi. Ama... hayır. Daha sert. Daha soğuk. Neredeyse biraz insanlık dışı.

"Onu benden almana izin vermeyeceğim," diye hırladı Vaughn.

"Bize izin vermeyeceksin mi!?" diye karşılık verdi değişmiş sesiyle. "Bizsiz bir senin var olabileceğini düşünmeye nasıl cüret edersin!"

Tüylerim diken diken oldu.

Neler oluyor böyle?

Yatak odasının kapısını yavaşça iterek açtım ve koridorda parmak uçlarımda ilerledim. Koridorun karanlığı aydınlanırken ve aşağıdaki açık yaşam alanına bakan sahanlığa yaklaşırken bağırışlar devam ediyordu.

"Sen diye biri yok!" diye kükredi şeytani ses. "Sadece BİZ varız! Ve BİZ diyoruz ki, o defolup gitmeli!"

"Seni devre dışı bırakacağım," diye hırladı Vaughn.

Sonra diğer sesi gülüyor.

"Bunu yapmak istiyorsan kendini öldürmen gerekir, şerefsiz herif."

"Sanırım bunu birlikte öğreneceğiz, değil mi?" diye hırslı bir şekilde söylüyor Vaughn.

Bir metal sesi ve ardından cam kırılma sesi duyuldu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, koridorda hızla koştum, merdiven sahanlığının korkuluğunun üzerinden bakarak onun köşeyi dönüp gözden kaybolduğunu, belki de sürüklenerek götürüldüğünü gördüm.

"VAUGHN!"

Merdivenlerden hızla iniyorum, köşeyi hızla dönüyorum...

Ve sonra neye baktığımdan emin değilim ama bu beni çok korkutuyor.

Vaughn mutfakta dizlerinin üzerinde, sersemlemiş bir ifadeyle kendi kendine mücadele ediyor, kol kasları şişmiş halde büyük bir mutfak bıçağının ucunu kendi şah damarına dayıyor.

"Biz olmadan sen yoksun!" diye kükredi, daha önce hiç duymadığım korkunç bir sesle.

Ardından bıçağı derisine değdirir.

"HAYIR!" diye bağırdım, kendimi mutfağın diğer ucuna doğru fırlatıp dizlerimin üzerine çöktüm. "DUR!"

O irkildi, ben de bıçağı kaptım, elinden çekip odanın öbür ucuna fırlattım.

"VAUGHN!" diye patladım, yüzünü avuçlarımın arasına alıp gözlerindeki şeytani, acımasız parıltıyı delmeye çalışarak. "Vaughn, benim! Evie! Eve döndün! Güvendesin!"

"SEN OLMADAN SEN OLMAZSIN—"

Avucum sertçe yüzüne çarptı. Aniden, boğuk bir nefesle, bakışları normale döndü.

Yüzündeki soğuk alaycı ifade kayboluyor ve bana odaklanırken kaşlarını çatarak hızla göz kırpmıyor.

Bakışları odanın karşısındaki yerde duran bıçağa kaydıktan sonra tekrar bana döndü.

"Evelina," diye kekeleyerek söylüyor.

Gözlerimden yaşlar süzülürken kollarımı ona doladım, omzuna yaslanıp sıkıca sarılarak ağladım.

"Seni görüyorum," diye hıçkırarak ağladım, nefesim kesilirken ona o kadar sıkı sarıldım ki canım acıdı. "Buradayım ve seni görüyorum."

Az önce olan şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Ama hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorum.

EVELINA

“Sana bir şey sormam gerekiyor, Evie.”

Mercury'nin arkasındaki ara sokaktan aşağı doğru ilerlerken, bir yandan kahvemi, bir yandan da dans çantamı elimde tutarak telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım.

“Durun bir dakika, ben... ahh, kahretsin!” diye bağırdım, sıcak kahve bardaktan dökülüp elimi yakınca.

Roman içini çekti. "Önemli değil. Meşgulsen, sonra konuşabiliriz."

"Hayır, sorun yok, sadece... bir saniye."

Sonunda arka kapıya vardığımda, çantamı omzumdan indirdim, kahveyi yangın merdivenine bıraktım ve derin bir nefes aldım.

“Özür dilerim Rome, bu sabah çok dağınık bir haldeyim.” Kaşlarımı çattım.
“Ne oluyor?”

Kardeşim boğazını temizledi ama hiçbir şey söylemedi.

“Şey...Roman?”

Milena'nın evindeki pijama partiniz nasıl geçti?

Tanrım, yalan söylemekten nefret ediyorum.

Vaughn'un mutfağında her neyse onu gördüğümünden beri, yani son iki haftadır onun evinde kalıyorum.

Yatağında.

Onunla birlikte.

Bu yeni gerçekliğimi çok seviyorum. Birlikte akşam yemeği yemek ya da kanepede saçma sapan televizyon programları izlemek gibi normal, sıradan insanların yaptığı şeyleri yapıyoruz.

Sonrasında, elbette, normal insanların yapmadığı şeyleri yapıyoruz: yani, acımasızca sert, şiddetli, sadistçe seks yapıyoruz.

Her yerim sürekli ağrıyor ve morarıyor.

Ve hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim.

Ama tüm bunların altında, her zaman onunla geceyi birlikte geçirme konusunda ısrar etmeye başlamamın sebebi yatıyor; yani o geceyi mutfakta geçirmek.

Bu konuda konuşmuyor. Ya da konuşuyorsa da bana gerçeğin tamamını anlatmıyor. Muhtemelen bir kâbus gördüğünü ve bazen uyurgezerlik yaptığını söyledi. Ama uyurgezerlik yapıp kendine sandviç yapmak başka, uyurgezerlik yapıp boğazına bıçak dayayarak kendine bağlamak başka.

Her gece onunla birlikteyim çünkü onu yalnız bırakma düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

Ama iki hafta boyunca kendi yatağınızda uyumadığınızda ve aşırı koruyucu ağabeyinizle aynı evi paylaştığınızda... işte durum bu.

Ona sürekli yalan söylüyorum, geceleri çeşitli arkadaşlarımdan evlerinde kalacağımı anlatıyorum. Ama inanılabilirliğin da bir sınırı var ve biz o sınırı bir haftadır aşmış durumdayız.

"Eğlenceli miydi?" diye fısıldadım.

"Evie."

Yutkunuyorum. "Hım?"

"Dün gece nerede uyudun?"

Göğsüm sıkışıyor. "Milena'nın."

"Nero, Milena'ya sürpriz yapmak için dün gece iş seyahatinden erken döndü."

Bok.

"Bu sabah onunla kahve içtim ve garip bir şekilde eve geldiğinde beklenmedik misafirlerden hiç bahsetmedi. Yani... bana doğruyu söylemek ister misin?"

Pek sayılmaz.

"Eves, neredeydin Allah aşkına?"

Kaşlarım çatıldı, sinirlerim alt üst oldu. "Bak Rome, endişen için teşekkür ederim ama suçlamayı değil," dedim sert bir sesle.

"Eve—"

"Biriyle görüşüyorum, tamam mı?"

"İsa," diye tısladı.

Nefesimi veriyorum. "Roman, ben yirmi üç yaşındayım."

"Birini görmek ne demek?"

"Ne düşünüyorsan o demek!" diye çıktım. "Roman, çocuk değilim. Yani, biraz rahat bırak beni! Bir noktada biriyle ilişki yaşayacaktım zaten!"

"Peki, bunca zamandır bana neden yalan söylüyorsun?"

"Çünkü senin aşırı korumacı ve psikopatça davranacağını biliyordum!" diye bağırdım.

"Bu benim lanet olası işim—"

"Artık olmaz!" diye çıktım.

Telefon hattı bir anlığına tamamen sessizliğe bürünüyor.

"Kim?" diye mırıldandı sonunda. "Kim bu kahrolası?"

Gözlerimi diktim. "Seni ilgilendirmez," dedim.

"Affedersin..."

Derin bir nefes verdim. "Roman, ben yirmi üç yaşında bir kadınıam. Kiminle çıktığım ya da kiminle yattığım seni hiç ilgilendirmez. Bunu sevgiyle söylüyorum."

Roman içinden küfretti, sonra içini çekti. "Biliyorum," dedi sessizce. "Ama... Aşırı koruyucu ağabey modundan çıkmak zor."

Acı bir gülümsemeyle, "Anladım," dedim.

Gülerek, "Sanırım son birkaç gecedir nerede olduğun konusunda bana yalan söylemenin nedenini kanıtladım," dedi.

Sırıtiyorum.

"Yani... durum ciddi mi?"

Yutkunup başımı salladım. "Evet," diye mırıldandım.

"Peki bu herifle ne zaman tanışacağım?"

Asla.

"Bunu... düşünebilir miyim?"

"Bu, asıl pisliğin kim olduğu konusunda pek de iç rahatlatıcı bir durum değil," diye homurdanıyor.

Gözlerimi devirdim. "Bana güveniyorsun, değil mi? Lütfen iyi olduğuma, doğru kararlar verdiğime ve mutlu olduğuma güvenebilir misin? Bununla başlayabilir miyiz?"

"Pekala," diye homurdandı. "Sanırım. Ama bana birkaç şey söz vermek gerekiyor."

"Örneğin?"

"Sana iyi davranıyor mu?"

Başımı salladım. "Evet."

"Onunla güvende misin?"

"Aşırı boyutta."

Abim boğazını temizledi. "Ve... sen mutlu musun?"

"Çok," diye gülümsedim.

"O zaman sanırım memnunum," diye homurdanıyor. "Şimdilik."

"Çok şükür," diye kıkırdadım.

"Tamam, gitmem gerekiyor—"

"Hey, Roma?"

"Evet."

"Benim hakkımda ne düşünürsünüz..." Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum... toplantılarınızdan bazılarına katılsam?"

Roman homurdandı. "Ne?"

"Toplantıların bazılarına katılabilir miyim sizce?" diye tekrarlıyorum.

"Şey..." Boğazını temizledi. "Neden?"

"Yani..." diye omuz silktim. "Bu bir aile şirketi ve ben de o ailenin bir üyesiyim. Belki de olup bitenlerden daha çok haberdar olmalıyım."

Roman kıkırdadı. "Evie, elbette bu ailenin bir parçasısın. Ama, yani... Dans senin işin değil mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Evet. Ama bu benim tarzım da olabilir. Bu bir sorun mu?"

"Hayır," diyor hızla. "Hayır, elbette hayır. Ama..."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ama?"

"Biraz zamana ihtiyacım var, Evie."

Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

"Hadi ama Eves. Evet, ben patronum ama yeni patronum. Yeni eşcinsel patronum."

"Roman, üst düzey adamların bununla ilgilenmediklerini açıkça belirttiler."

“Evet, insanların konuşma tarzı ve davranış biçimi farklı,” diye homurdanıyor. “Hâlâ tahtımın temellerini sağlamlaştırıyorum. Elbette hayır demiyorum. Ama... Bratva işleriyle ilgili hiç tecrüben yok, biliyorsun değil mi?”

“Pekala, ama tekrar ediyorum, bu benim aile şirketim. Ben bu işte büyüdüm, Roman. Tek istediğim, bir adım da olsa işe dahil olmak.”

Nefesini dışarı verdi. "Bak, hayır demiyorum. Sadece... bana biraz zaman verebilir misin?"

“Evet,” diye mırıldandım, iç çekerek. “Evet, tabii ki. Teşekkürler, Rome.”

* * *

"Ne yaptığınızı sormak bile istemiyorum neredeyse. Manzara çok güzel."

Arkamdan gelen sesini duyunca nefesim kesildi ve kapüşonlu kazağımın fermuarını tekrar çekmeye başladım.

“Hayır, hayır, hayır,” diye mırıldandı Vaughn, banyoda çıplak bir şekilde boy aynasının karşısında durduğum yere doğru gelirken. “Sakin aklından bile geçirme.”

Arkamdan kollarını bana doladığında ve kapüşonlu kazağımı tekrar açarak çıplak gövdeyi ortaya çıkardığında, dudaklarımı ısırıp tüm yüzüm kızarak sııttım. Büyük elleri kaburgalarımın üzerinden yukarı doğru kayıp göğüslerimi kavradığında boğazımdan hafif bir mırıltı yükseldi.

"Pekala, şimdi ne yaptığını soracağım," diye hırladı kulağıma.

Yanaklarım kızardı.

“Nereye gidebileceğini düşünüyordum...”

Eğlenirken zaman çok çabuk geçer. Özellikle de her gece muhteşem, son derece büyüleyici bir kötü adam tarafından kovalanırken, yakalanırken, vahşice muamele görürken, boğulurken, tokatlanırken ve ölümün eşiğine kadar tecavüze uğrarken.

O adama delicesine aşık olduğunuz zaman.

Blackbriar Hall'daki ilk ayından bu yana neredeyse üç ay geçti. Yakında, orada yapılacak bir başka gizemli törende, kalan Acolyte'lerle birlikte kendimi tamamen Sendikaya adayacağım ve Sendikanın sembolü olan, ışıltı halesiyle çevrili ters hançeri tenime dövme olarak yaptıracağım.

“Sence nereye gitmeli?” diye soruyorum titreyerek, Vaughn’un başparmakları aynada gergin meme uçlarıma dokunurken.

Elleri hareketsiz, kaşları çatık.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun," diye mırıldanıyor.

Kollarının arasında kıvrınarak ona doğru döndüm. "Ne?"

“Evelina, Sendika ömür boyu sürecek—”

“Vaughn,” dedim sessizce. “Neye imza attığının farkındayım.”

“Endişem şu ki, sen bunu yapmıyorsun,” diye homurdanıyor. “Ve bunu hâlâ sadece baban için yapıyorsun.” Çenesi seğiriyor. “Belki de Sendika dışında bazı bağlantılarımı kullanabilirim...”

"Bunu yapabilir miydiniz?"

"Yapabilirdim."

Kaşlarım çatılıyor. "Ama Sendika sadece kendi adamlarına yardım etme konusunda net..."

"Her halükarda sana yardım ederdim."

Kaşlarımı biraz daha çattım. Bana daha önce de, önceki Markiz'e olan bağlılıklarına sıkıca tutunan bazı kıdemli üst düzey yetkililerle yaşanan iç sürtüşmeden bahsetmişti. Ve biliyorum ki "sürtüşme" sadece yönetim kurulu toplantılarındaki tartışmalardan ibaret değil.

"Bu seni gerçekten zor bir duruma sokar," diye fısıldıyorum.

Omuzlarını silkerek, "Öyle olmazdı," dedi.

“Vaughn—”

“Pekala, yeniden ifade edeyim: Olabilir, ama umurumda bile olmaz.”

İçimden bir ah çektim. "Peki bu ne kadar kötü görünürdü? Markiz, kız arkadaşına yardım etmek için yüzyıllardır var olan bir kurumun kurallarını hiçe sayardı?"

Ağzım anında kapanıyor.

Saçmalık.

"Kız arkadaşın mı, hımm?"

İnleyerek, “Ben sadece olayın halkla ilişkiler açısından değerlendirilmesinden bahsediyordum. Biliyorum, ben öyle değilim—” dedim.

“Evelina—”

"—ve sen ilişki kurmuyorsun, ben de bunu istemiyorum ve—"

“Evelina, bir dakika durur musun—”

"—cidden, unut gitsin, gerçekten çok aptalcaydı—"

Çenemi sıkıca kavrayarak bakışlarımı ona çevirmemi sağlıyor.

"Sakın kız arkadaşına aptal deme," diye homurdandı, alaycı bir gülümsemeyle.

Sırıttım, yanaklarım kızardı.

“Peki... bu ne anlama geliyor?” diye tereddütle soruyorum.

"Prensesim, zaten bildiğin şeyi ifade ediyor," diye fısıldıyor. "Benimsin."

Dudakları dudaklarıma yapıştı, beni derinlemesine öptü ve nefesimi kesti. Ama geri çekildiğinde kaşlarını çatmıştı.

"Bu nedir?" diye soruyorum.

"Hâlâ baban yüzünden katıldığından endişeleniyorum."

Yutkunuyorum. "Sadece o değil, aynı zamanda—"

“Sana bir şey göstermem gerekiyor,” diyor sessizce. Ellerimi tutuyor, yüzü kararıyor. “Sendikaya katılmadan önce bunu görmem lazım. Gel.”

Beni yatak odasına geri götürüyor; dizüstü bilgisayarını pencerenin yanındaki masanın üzerinde açık duruyor. Bilgisayarın başına oturuyor, beni kucağına çekiyor, sonra dizüstü bilgisayarda bir klasör açıyor ve bir süre duraklıyor.

“Bunu benim için yapmak zorunda değilsin,” diye homurdandı, delici bakışları gözlerime kenetlenirken eli yanağımda yukarı doğru kaydı. “Bütün bunları durdurabilirsin ve ben hiçbir yere gitmem. Ama Sendikaya katılmadan önce bunu görmem gerekiyor.”

Fotoğrafların küçük önizleme resimlerini gösteren bir alt klasöre tıkladığında kalbim hâlâ yerinden fırlayacak gibiydi.

“Bunları, Minsky Bratva'ya sızmış bir casusum Moskova dışından aldı.” Gözleri benimkine kaydı. “Sanırım onları tanıyorsunuz?”

Evet.

Grigori Minsky liderliğindeki Minsky Bratva, Moskova ve St. Petersburg'da son derece güçlü bir ailedir.

“Peki... Bunlar ne?”

Vaughn arkasını dönüp çift tıklayarak fotoğraf serisini açarken hiçbir şey söylemiyor. Ekranda beliren ilk görüntüyü görünce gözlerim faltaşı gibi açılıyor.

Bu benim babam, sarhoş gibi görünüyor, elinde bir kadeh votka ile gülüyor. Üzerinde özel dikim bir takım elbise var, lüks bir restoranda şık bir masada kucağında göz alıcı bir kadınla oturuyor ve yanındaki sırtan adama kadeh kaldırıyor, ikisi de çok yakın arkadaş gibi görünüyorlar.

Diğer adam ise Grigori Minsky.

Vaughn sessizce, “Anlaşılan babanız Moskova'ya hiçbir değerli şey olmadan gitmemiş. Grigori ile büyük bir anlaşma yapmış: Minsky Bratva'ya eski Rus bağlantılarını, kaçakçılık rotalarını ve istihbaratını anlatmış. Karşılığında Grigori onu Minsky Bratva'da ortak ve en üst düzey avtoritet yapmış.” diyor.

Ağzım açık kaldı.

“Baban artık dokunulmaz,” diye homurdanıyor Vaughn. “Korunuyor, kefiller var, her şeyin halledilmesi sağlanıyor.” Yavaşça nefes verip bana dönüyor. “Bunu yapmak zorunda değilsin Evelina,” diyor. “Artık bana ya da Sendika'nın yardımına ihtiyacın yok.”

Orada sessizce oturuyorum, kalbim burkuluyor.

Onunla birkaç hafta önce konuştum.

“Nasıl...” diye kaşlarımı çattım. “Böyle bir şeyin kurulumu ne kadar sürer?”

Vaughn kaşlarını çattı. “Minsky ile mi? Adam paranoyak bir deli. Aylar sürer, bahse girerim.”

Aylar.

Babam, ona artık ihtiyacı olmayan bir yardımı sağlamak için kendimi tehlikeye attığımı ve tüm aileye karşı geldiğimi söylediğimde zaten bu işi ayarlamaya başlamıştı.

Kahretsin.

“Eğer yine de katılırsam,” diyorum, “sendikadaki rolüm tam olarak ne olurdu?”

Gözleri şeytanca parıldıyor. “Yani benim kişisel seks oyuncağım ve meni fahişem olmanın dışında mı demek istiyorsun?”

Yüzümde adeta bir ısı patlaması yaşandı.

“Bunun dışında,” diye mırıldandım, yüzüm kıpkırmızı olmuştu ve eli kalçamı sıkıca kavradığında nefesim kesildi. “Yani, gerçekten.”

Yavaşça başını salladı. “Sendika içindeki tek sınır hırstır. Yani, evet, kişisel ilişkiler önemlidir; en yakın arkadaşlarımdan iç çevrem olması tesadüf değil. Ama aynı zamanda bu konuda güvenebileceğim tek kişiler de onlar.” Bana dikkatlice baktı. “Sendikadan ne istersin?”

Alaycı bir şekilde, “Baş suikastçı, elbette.” dedim.

Sırıtarak, "Gerçekten de kötü bir yanın var," dedi.

"Bilmiyorum..." Omuz silktim. "İnsanları okumakta iyi olduğumu hissediyorum—"

"Öyle mi?" diye gülümsedi bana. "Bu konuda bir dahisin."

Ona göz kırptım. "Bunu sadece üstsüz olduğum için söylüyorsun."

Başını salladı. "Bunu söylüyorum çünkü görünmeyi görme ve satır aralarını okuma konusunda bir yeteneğiniz var." Kaşları çatıldı. "Sendika, kimin çocuğu olduğunuzun veya doğum sıranızın önemli olduğu diğer mafya örgütlerine benzemez. Biz beceriye, hırsa ve bağlılığa değer veriyoruz ve liderlik yeteneğine ve azmine sahip insanları istiyoruz."

Vaughn'ın eli çeneme uzandı. "Prenses, yapmak istediğin bu mu? Önderlik mi etmek?"

Acı bir gülümsemeyle, "Belki?" diye mırıldandım. "Bilmiyorum, biraz aptalca..."

"Sana kız arkadaşına aptal dememeni söylemiştim," diye homurdandı.

Kıkırdıyorum. "Belki de liderlik yapmamalıyım. Çok zahmetli bir iş gibi geliyor."

"Gerçekten de öyle," diye inledi.

"Ama belki liderliğe yardımcı olmak? Mesela danışmanlık yapmak?" Gözlerimi deviriyorum. "Ya da, bilirsiniz, baş balerin olmak. Sendika partilerinde dans edebilirim," diyorum kuru bir şekilde.

Vaughn gülümsedi ve başparmağını alt dudağımın hemen altına sürdü. "Gerçekten yetenekli bir dansçısın, prenses," diye mırıldandı. "Ama biliyorum ki başka birçok şeye de kadırsın."

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdıkça vücudumda sıcaklık ve mutluluk dalgaları yayılıyor.

EVELINA

Üç gün sonra, ilk üyelik töreninin yapıldığı gecekiyle aynı cam tavanlı balo salonunda, Blackbriar Hall'dayım.

Mezarlıkta beni kovaladığı ve ilk kez benimle birlikte olduğu gece.

O gece çok gergindim. Bu gece de gerginim ama aynı değil.

Ben artık aynı kişi değilim.

Sadece cinsel hayatımdaki değişikliklerden bahsetmiyorum; yani, hiç cinsel hayatım olmamasından, neredeyse deliliğe varan şeylere hevesle katılmaya kadar olan değişimden bahsetmiyorum.

Değiştim. Daha önce farkında olmadığım bir güç ve cesaret buldum. İçimdeki, daha önce sakladığım bir gücü keşfettim.

Vaughn belki de katalizör oldu. Ama bu değişikliklerin çoğu benim sayemde gerçekleşti.

Bundan gurur duyuyorum.

Loş, mum ışığıyla aydınlatılmış salonda yanımda duran figüre bakmak için döndüm, yüzümün üst yarısını kaplayan maske gözlerimi gölgeliyordu. Bana bakarken yeşil gözleri parıldayarak gergin bir şekilde sırtıyor ve titriyordu.

Gabriella ile görüşmemizin zamanı çoktan geldi. Ve her ne kadar sır olması gerekse de, onun Adept'inin Carson King olduğundan eminim. Elbette

sorularım var...

Ama şimdi zamanı değil.

Bu akşam, salonun başındaki kürsüde yedi adet siyah minderli masa bulunuyor ve her masanın yanında şişeler ve müzik aletleriyle dolu küçük bir masa yer alıyor.

Dövme istasyonları.

Gergin bir şekilde yutkunuyorum.

Bu gerçekten oluyor.

Bir çan sesi duyulur ve oda sessizleşir. Kürsünün yanındaki bir kapı açılır ve elinde asasıyla kırmızı cübbeli ve Bauta maskeli aynı adam dışarı çıkar.

"Hepinize tebrikler," diye sessizce duyurdu adam. "Kendinizi bu kadim kardeşliğe adamaya istekli olduğunuzu kanıtladınız ve layık görüldünüz. Bu gecedan itibaren, bu değeri teninizde taşıyacaksınız."

Vaughn bana daha sonra bir kutlama olacağını zaten açıklamıştı. Ancak her bir Acolyte'ın son adımı atıp Sendikaya bağlılık yemini ettiğı ve bu yeminin kanıtını vücutlarına dövme yaptırdığı bu an, kasvetli bir an.

Yutkundum ve koridoru çevreleyen gölgeli ikinci kat sahanlığına baktım. Onu göremiyorum ama Vaughn'un orada olduğunu biliyorum.

Onun bana baktığını hissedebiliyorum ve bu içimde bir güç uyandırıyor.

"Başlayacağız," diye seslendi adam ciddi bir tonda. "Hamza Zayd. Kürsüye yaklaş ve müritini ömür boyu hizmete çağır."

Büyülenmiş bir şekilde, uzun boylu, yapılı, bronzlaşmış Orta Doğu tenli ilk Adept'in kürsüye çıkıp Acolyte'ini adıyla çağırmasını izliyorum. Aynı derecede uzun boylu Acolyte -Liam- Adept'inin elini sıkıca sıkıyor ve ardından gömleğini çıkararak kas yığını bir vücudu ortaya koyuyor. İlk dövme masasının kenarına oturuyor ve Hamza şablonu Liam'ın göğsüne uyguluyor. Dövme makinesi vızıldayarak çalışmaya başlıyor ve Hamza hançeri derisine işlemeye başlarken Liam dişlerini sıkıyor.

Karanlık balo salonunu sessizlik kaplamış durumda, artık benden başka kimse yok.

"Marki," diye homurdandı kırmızı giysili adam maskesinin ardından.
"Lütfen yardımcınızı çağırın."

Vaughn, yeşil işlemeli siyah Bauta maskesiyle ikinci kattaki balkondan yavaşça inip kürsüye çıktığında üzerimde elektrik dalgalanmaları hissettim.

"Evelina Nikitin," diye mırıldanıyor.

Ona doğru yürürken gözlerimiz buluştu. Bir adım öne doğru ilerlerken elimi tuttu ve beni en arkadaki minderli masaya doğru yönlendirdi.

"Hemen burada olacağım," diye homurdandı omzuma yaslanarak.

Son dakikada "Bundan emin misiniz?" diye sorulmuyor. Bunu çok seviyorum.

Sırt üstü uzanıp tişörtümü sol göğsümün hemen altına kadar kaldırıyorum. Dövmemin kaburgalarımın üst kısmına yapılacağını zaten biliyor. Özellikle ilk dövmem olduğu için çok acıtacağını da biliyorum.

Sorun değil. Acımasını istiyorum.

Bunun bir anlam ifade etmesini istiyorum.

Vaughn şablonu yerleştirirken tüylerim diken diken oldu. Silahın mekanik vızıltısı odada yankılanırken, üzerime eğildi, gözleri gözlerime kilitlenmişti.

"Tam buradayım," diyor tekrar. Sonra gözlerini şablona indiriyor ve silahı tenime dayıyor.

Aman Tanrım.

Bu kahredici. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı ve Vaughn'un eli dövme makinesini yavaşça kaburgalarımın üzerinde gezdirirken vücudumdaki her sinir merhamet için yalvarıyordu.

Ama gözlerimi ondan ayırmıyorum. Sendikanın işaretini tenime işlerken doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

İşlem bittiğinde ayakta durmakta zorlanıyorum. Ama o, söz verdiği gibi, tam orada, beni desteklerken yeni dövme nazikçe sarıyor ve sonra tişörtümü dikkatlice tekrar üzerine çekiyor. Bir eli elimi tutuyor, diğer eliyle de yüzümü kavırıyor.

Sonra yaklaştı ve dudaklarını benimkine bastırarak beni tutkuyla öptü.

"Artık geri dönüş yok, prenses."

* * *

"Cidden, bu ne kadar acıttı?! Yani, kahretsin!"

Gabby sarhoş. Yani, ben de biraz sarhoşum. Ama zaten mesele de bu.

Blackbriar Hall'daki törenden iki gece sonra, hepimiz şehir merkezindeki bir kulübün özel odasında bir partideydik. Mekan, yeni dövmelelerini gururla sergileyen ve sendika kardeşleriyle birlikte içki içen sendika üyeleri ve yeni üyelerle doluydu.

"Çok fazla," diye inledim. "Hâlâ acıyor."

O kıkırdadı. "Kızım, kaburgalar bir tercihti. Duyduğuma göre, meme uçları veya vajina dışında en acı veren yer orasıymış."

Yüzümü buruşturuyorum. "Akı başında olan biri neden oraya dövme yaptırır ki?"

Burun kıvırdı. "Söyle bakalım, Acı Kraliçesi." Votka sodasını yudumlarken şehvetli bir şekilde sırttı. "Sırada, vajinanın hemen üstünde kıvrımlı harflerle 'Markinin malı' yazması mı var?"

O kahkaha atarken ben de gözlerimi deviriyorum.

"Peki." Partinin coşkusu etrafımızda yankılanırken ona keskin bir bakış attım. "Şimdi senin Adept'in hakkında mı konuşacağız?"

Yanakları pembeleşti. "Hayır."

Burun kıvırdım. "Özel bir sebebi var mı?"

"Birkaç tane," diyor kibarca.

"Siz ikiniz..." Tavana bakıyorum. "Yakın mısınız?"

“Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum,” diyor omuz silkerek. “Carson bir psikopat ve tam bir sadist. Evet, o benim Adept'imdi. Ama artık o kısım bitti ve o çılgın herifle bir daha asla karşılaşmama gerek yok.”

Bakışlarım omzunun üzerinden barda oturan Carson'a kaydı; yüzünde karanlık, hafifçe kötü niyetli bir ifadeyle kadının başının arkasına bakıyordu.

"Emin misin?" diye mırıldandım, bakışlarımı tekrar onun gözlerine çevirerek.

"Evet," diye mırıldandı.

Üzerimize bir gölge düşüyor. Yukarı bakıyorum ve Vaughn'u orada dururken, buz mavisi gözlerinin kulübün karanlık ışığında adeta parladığını görünce kalbim duracak gibi oluyor.

"Bayan De Luca," diye homurdandı, başını Gabby'ye doğru eğerek.

"Bay Marquis," diye karşılık verdi gülümseyerek.

Bana döndü. "Sana ihtiyacım var. Şimdi."

İçimde bir kıvılcım çakıyor. Gabby kıkırdıyor ve bana "iyi eğlen" diye fısıldıyor, ardından Vaughn elimi tutuyor, ayağa kalkmama yardım ediyor ve beni odanın diğer ucuna kadar götürüyor.

"Naber?" diye sordum, o da küçük bir sahnenin üzerindeki bir sandalyede oturmuş, sanki bir kral ya da Roma imparatoru sefih bir Bacchus şölenini izliyormuş gibiydi.

Beni kucağına çektiğinde nefesim kesildi, kalçam bacaklarına çarptı ve o da sahiplenici bir şekilde büyük kolunu belime doladı.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı. "Sadece seni burada istedim. Dövme nasıl?"

“Acıyor,” diye itiraf ediyorum. “Ama çok da kötü değil.”

"Belki de acıya karşı yüksek bir toleransınız vardır."

Ona sııttım. "Acaba bunun sorumlusu kim?"

Sırıttı. "Suçlamak mı? Sanırım teşekkür etmek demek istedin." Daha da yaklaştı, dudakları kulak mememe değdi. "İdeal olarak dizlerinin üzerine çök."

Onun sıcak ve sert ereksiyonunu kalçamda hissettiğimde yüzüm kızardı, vücudumun içi eridi.

"Yerleştirmeden memnun musun?" diye mırıldandı, parmağıyla kolumu okşayarak.

Başımı salladım. "Yani, tanıdığım başka biri gibi boğazıma yaptırmayı düşünüyordum ama ne yazık ki," diye iç çektim, "bu, kuledeki prenses estetiğini tamamen mahvederdi."

Elini yüzümü avuçlarının arasına alıp bakışlarımı onun gözleriyle buluşturmaya zorluyor.

"Sen hiçbir zaman kulede hapsedilmiş bir prenses olmadın," diye homurdandı. "Sen tahtını bekleyen bir kraliçeydin."

Sonra beni öptü ve ayaklarımın yerden kesildiğinden neredeyse eminim.

* * *

Bir saat sonra parti hâlâ tüm hızıyla devam ediyordu, ama Vaughn beni kollarına çekip bir işi halletmesi gerektiğini fısıldadı. "Sonra orospu amımı meniyle dolduracağım ve sonra da meni bacaklarımdan aşağı akana kadar götümü sikeceğim" diye söz verdikten sonra (bu birebir alıntı) beni öptü ve halletmesi gereken işi halletmek için gitti, ben de Gabby ile dans etmeye geri döndüm.

...Odanın diğer ucundan Carson tarafından ya gözleriyle taciz edilen ya da gözleriyle adeta öldürülen kişi kim?

Sonunda enerjim tükeniyor.

"Gitmem gerek," diye inleyerek ona sarıldım.

"Aynı şey," diye iç çekti. "Gidelim mi?"

Başımı sallıyorum.

Eşyalarımızı topladık ve kulüpten ayrıldık, Uber'lerimizi beklemek için kaldırımda durduk. Önce Gabby'nin dükkanına gittik.

"Seni seviyorum," diye birden söyledi, içkinin etkisini belli ederek beni sıkıca kucakladı ve yanağımdan öptü. "Eve sağ salim dön!"

Uber şoförünü dikkatlice inceliyorum. Kadın, Gabby'nin güvenli bir şekilde evine girmesini sağlayacağından emin olduktan sonra yola çıkıyor.

Telefonumdan bir bildirim sesi geldi, kendi arabamın köşede beklediğini haber veriyor.

Nefesimi verip hızlı adımlarla yola koyuldum. Tek istediğim yatağa girmek. Yani, en azından Vaughn eve gelip beni çığlık attırıncaya kadar.

Uber aracımı görünce yaşlı şoföre el salladım. Ben bekleyen SUV'ye doğru koşmaya başlarken o da bana el salladı.

Ben başaramıyorum.

Kafama ağır bir şey çarptı. Gözlerim kamaşırken ve kafamda şiddetli bir acı patlak verirken, şoktan boğuk bir çığlık attım. Dizlerim kaldırıma çarptığında bir başka acı dalgası dizlerimi parçaladı, ardından kafama gelen bir darbe daha beni yüzüstü kaldırıma serdi.

Soğuk, keskin metal boynuma bastırılıyor ve derimi kesiyor...

"Her şeyi mahvediyorsun."

Boğazıma bıçağı dayayan, hırıltılı erkek sesi kulağıma fısıldarken, saf bir korku tenimi sardı.

"Vaughn'dan da, Syndicate'ten de kesinlikle uzak durun."

Kafama aldığım bir darbe daha duyularımı alt üst etti, ardından hızla uzaklaşan ayak seslerini duydum. Gözlerim bulanıklaştı ve Uber şoförümün koşarak geldiğini gördüm.

Sonra bilincimi kaybettim.

NEREDEYİM?

Bilincim kaybolup geri geliyor, duyularım sanki su altındaymışım gibi bulanıklaşıyor.

Görüşüm ara ara netleşiyor ve netleşiyor.

Neredeyim?

Biz neredeyiz, nankör herif?

Kapa çeneni.

Bu sefer gözlerimi zorla açıp öylece bırakıyorum.

Bu da neyin nesi böyle?

Arabamın direksiyonundayım, ellerim kan içinde.

Gözlerim tekrar bulanıklaştı, ama bakışlarımı derimdeki neredeyse kurumuş kanın üzerinden saate diktim ve kaskatı kesildim.

Beaumont'un hamamböceklerinden birini daha bulan Sebastian'la buluşmak için partiden ayrılalı üç saat oldu.

Seb ile tanıştım ve ikimiz o adi herifle ilgilendik. Elbette ellerim kana bulaştı ama temizledim. Partide Evelina'ya sürpriz yapacaktım.

Üstelik bu neredeyse iki saat önce oldu. Ne oldu böyle?

İçimde soğuk bir kahkaha yankılanıyor.

Biz vardık, kahrolası herif.

O sesi duymamazlıktan geldim, sonra telefonumu aramaya koyuldum. Ceketimin cebinde buldum.

Kahretsin, elli üç cevapsız çağrım ve bir sürü mesajım var. Hepsini tek tek incelemeye başlıyorum, sonra birdenbire ölüm sessizliğine bürünüyorum.

Aman Tanrım.

* * *

“Beyefendi! Beyefendi!!” Beni durdurmaya çalışan hemşireleri ve hastane güvenlik görevlisini umursamadan, danışma masasının yanından hızla geçip gidiyorum.

Birisi ona zarar verdi.

Birileri benim olan şeye zarar verdi ve onu lanet olası hastaneye yatırdı. Yani, hayır, yapmam gereken tek şey onun iyi olduğundan emin olmak ve sonra da bunu ona kimin yaptığını bulana kadar dünyayı yakıp yıkmak.

Kan içinde ellerimle ve dümdüz ileriye bakarak, bir hayalet gibi koridorlarda hızla ilerliyorum. Sonra 206 numaralı odayı görüyorum ve içeri dalarken kapıyı neredeyse menteşelerinden söküyorum.

“Evel—”

Yanımdan bir kamyon ya da belki de lanet olası bir boz ayı üzerime doğru hızla geldi. Çarpma o kadar şiddetliydi ki, ayaklarım yerden kesilip duvara sertçe çarptım ve inledim.

Gözlerimde yıldızlara bakarken siyah noktalar belirliyor. Ellerimi savurup duvara tutunmaya çalışırken çılgılık attığımın belirsiz bir şekilde farkındayım.

Bu da neydi böyle—

"Seni ikiye ayıracağım, şerefsiz!"

Ah.

Aynen öyle.

Roman Nikitin'in öldürücü yüzüne bakarken kaşlarımı çatıyorum; elleri gömleğimin yakasını sıkıca kavramış, beni duvara yaslamış durumda.

“ROMAN!” diye bağıır Evelina. “Roman, DUR!”

Omuzunun üzerinden hastane yatağında oturan kadına bakıyorum. Ona odaklanamadan, lanet olası kardeşi kafamın arkasını tekrar duvara çarpıyor ve gözlerimden daha fazla yıldız fırlıyor.

"Kardeşim yarı baygın haldeyken neden seni çağırdı ki, şerefsiz!" diye kükredi. "Ne yaptın sen—?!"

“Vay canına! ROMAN!!”

Val odaya koşarak girdi, bizi gördü ve hemen yanımıza geldi. Kollarını Roman'ın boynuna ve gövdesine doladı, sonra onu benden uzaklaştırıp geriye itti ve aramızda durdu. "Durun!! Kahretsin!" diye bağırdı Roman'a doğru dönerek. "Neler oluyor lan?!"

"Kardeşini geberteceğim!" diye hırladı Roman, Val'in yanından geçmeye çalışırken. "İşte bu!"

“ROMA! DUR!”

Evelina'nın çığlığı odayı delip geçti ve hepimizi ürküttü.

Yanağındaki kurumuş kan lekelerini ve başındaki bandajı görünce yüreğim yerinden çıktı.

"Roman, dostum, sakın ol," diye tısladı kardeşim, ellerini erkek arkadaşının hıçkırarak inip kalkan göğsüne koyarak. "İkisi de yetişkin ve kendi kararlarını verebilecek kapasitedeler..."

"Biliyor muydun?"

Bok.

Val yutkundu ve gözlerini Roman'ın gözlerine dikti. "Sakin ol, Enkaz."

Evelina, hastane yatağından yavaşça kalkmaya başlarken, "Roman, dinle," dedi.

Üçümüz birden ona "yerinde dur!" diye bağırınca irkildi.

Roman'ın gözleri ona dikilmişti, bir yandan da parmağını çılgınca bana doğru salladı. "Evie, bu şerefsizle mi birliktesin?! Bu lanet olası psikopatla mı?!"

Val, Roman'ın göğsüne dürterek, "Hey," diye hırladı. "O benim kardeşim. Biraz sakın ol, dostum."

"Küçük kız kardeşimle ilişki yaşıyor!" diye kükredi Roman.

"İşte bu koca bir kadın!!" diye bağırıyor Evelina arkasından. Gözleri kardeşinin gözlerine dikilmişti. "Ve kendi kararlarını verebilecek kapasitede!"

Roman hâlâ öfkeden titriyordu. "Seni yakında taburcu edecekler Eves. Seni eve götüreceğim ve orada konuşacağız—"

"Gerek yok," diye homurdandım.

Roman bana doğru döndü. "Affedersiniz?!"

"Roma?"

Evelina ona çarpık, alaycı bir gülümseme verdiğinde, adam ona döndü. "Onunla kalıyorum," dedi sessizce. "Ve taburcu olduğumda, onunla birlikte onun evine dönmek istiyorum." Gözleri adamdan bana kaydı ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

İstemsizce ben de gülümsüyorum.

Bu kız...

"Ne?" diye öfkeyle sordu Roman. "Hayır, Evie. Eve gidiyoruz ve bu kesin karar."

Dudaklarını büzdü ve yavaşça başını salladı. "Hayır, Rome, değiliz," dedi. "Seni seviyorum ve her zaman seveceğim. Ama bu gece onun evine gidiyorum."

Roman'ın yüzünde öfke ifadesi vardı, bana kin dolu bakışlarla döndü.

Onunla alay etmekle ilgili her türlü düşünce aklımdan geçiyor. Ama onun hatırına sessiz kalıyorum.

Val, dövmele elini Roman'ın göğsüne koyarak, "Bunu geride bırakmalısın, Enkaz," diyor nazikçe. "O seçimini yaptı."

Roman ona dik dik baktı. "Sen kimin tarafındasın lan?" diye çıkıştı.

Val parmağını ona doğru uzattı. "Burada taraf yok, şerefsiz herif," diye homurdandı. "Sadece karmaşık duygulara sahip bir sürü insan var." Roman'ın göğsüne tekrar vurdu. "Ve böyle devam edersen," dedi sessizce, "onu kaybedeceksin."

Roman'ın çenesi kasılıyor.

"Pekala," diye kekeleydi, kız kardeşinin yanına yürürken. "Dedektif, biraz daha iyileştikten sonra sabah tekrar seninle görüşeceğini söyledi. Bu yüzden lütfen telefonunu açık tut."

Başını salladı. "Tamam."

Roman kaşlarını çatarak kadının elini tuttu. "Sana vuran o şerefsizi hiç hatırlamadığından emin misin?"

Başını salladı. "Onu hiç görmedim bile."

Arabamda kendimden geçmiş haldeyken Val'in gelen mesaj selinden biliyorum ki, Evelina kulüpten çıkıp Uber'ine doğru yürürken, bir başka ölü adam... ya da onu bulduğumda ölecek olan adam... arkadan kafasına vurup yere düşürmüştü. Uber şoförü, Kabir adında yaşlı bir Hintli beyefendi—hastaneye giderken Gideon'a kontrol ettirdim, temiz çıktı—her şeyi arabasından görmüştü. Gelecekteki Ölü Adam siyah bir kayak maskesi takıyordu ve Kabir, saldırganın Evelina'nın boğazına bıçak dayadığını görünce yanına koşunca kaçmış.

Roman içini çekerek ellerini tuttu ve sıktı. "Evie, lütfen eve gel—"

"Roma."

Gözleri kapandı ve başını sallarken yavaşça nefes aldı. "Pekala, tamam. Ama lütfen, sabah beni arayın. İstedığınız zaman arayabilirsiniz. Gerçekten."

Adamın beni duvara çarpmasına kızamam. Roman da benim gibi, sevdiği biri incindiğinde çıldırıyor.

Eğilip kız kardeşinin alnından öptü. Bir süre konuştular ve Val bana daha da yaklaştı.

"Sakinleşir," diyor sessizce. Sonra bana keskin bir bakış atıyor. "Ama eğer ona zarar verirsen..." gözleri parlıyor. "Endişelenmen gereken tek yer Roma olmayacak. Anladın mı?"

Başımı salladım. "Her şey gayet açık, kardeşim."

Val, Evelina'ya nazikçe sarılmaya giderken Roman bana sert bir bakış attı. İkisi de gittikten sonra, yatağına oturup ellerini tuttum. Yüzü buruştu, sanki kardeşi için kendini tutmuş gibiydi ve eğilip onu öptüğümde, o da beni öperken hafifçe hıçkırdı.

"Sana bunu yapanı bulacağım," diye mırıldanıyorum. "Bunun için onları cehenneme sürükleyeceğim."

"Teşekkür ederim," diye gülümsedi. "Ama önce... Beni eve bırakabilir misiniz?"

"Memnuniyetle."

"Vaughn?"

Evelina'nın kaşları çatıldı. "Şey... Ellerine ne oldu?"

* * *

Onu eve götürüp, yıkayıp, kafasının arkasındaki şişliğin etrafındaki saçlarını nazikçe yıkayıp yatağına yatırdığımda saat sabah iki olmuştu. Kollarımda anında uyuyakaldı, yanağı göğsüme, eli de karnıma yaslanmıştı.

Ama benim için uyku o kadar kolay gelmiyor.

Öncelikle, elimdeki tüm imkanları kullanarak şehri didik didik arayıp, ona zarar vermeye cüret eden adamı bulmaya çalışacağım.

Ama ufukta şafak sökene kadar beni uykusuz bırakan, çok daha karanlık bir düşünce daha var.

Hatırlamadığım o boş zaman dilimi.

Ellerimdeki kan, tıpkı Quentin'in beni kırbaçladığı zamanki kan gibi.

Ama ben Quentin'im.

Ve Şeytan.

Ve bir düzine daha, hepsi de her zaman kontrol edemediğim ruh dünyamın parçaları.

Quentin, Evelina'nın gitmesini istiyor.

Quentin de benim bir parçam.

Ellerime baktığımda, buz gibi bir soğukluk göğsümü kesiyor; ellerim tertemiz olsa da üzerlerindeki kan izlerini hala görebiliyorum.

Ya o kişi ben olsaydım?

Peki ya bunu yapsaydım?

Ya içimdeki karanlığın içinde sandığımdan çok daha derinlere gömülmüşsem?

Ya bunu tekrar yaparsam?

EVELINA

MILENA

İyi misin?

Hayır, değilim.

Sendika partisi dışında saldırıya uğradığımdan beri iki hafta geçti. Ama Milena'nın bana mesaj atmasının sebebi bu değil. O ve diğer arkadaşlarımızın hiçbiri bundan habersiz, çünkü Val'den kimseye söylememesini rica ettim.

Hayır, bana mesaj atmasının nedeni kesinlikle benim aldığım haber bildiriminin aynısını o da almış olması.

Moskova: Eski New York suç örgütü lideri Pavel Nikitin, FSB'nin Minsky Bratva'ya düzenlediği baskında tutuklandı.

Fiziksel olarak iyiyim. Başımın arkasındaki iki büyük şişlik kayboldu ve boynumdaki bıçak yarası sadece soluk pembe bir çizgi halinde. Olaydan sonraki ilk birkaç gün kendi gölgemden veya en ufak ani sestem bile irkiliyordum. Ama bu durum büyük ölçüde azaldı.

Ama tekrar ediyorum, kötü hissetmemin sebebi saldırı değil.

Babamın Rusya'nın FBI'ı olarak bilinen kurum tarafından tutuklanmasıyla ilgili manşetlerin bunda büyük payı var, ama bu sebebin sadece bir kısmı.

Bu Vaughn.

Hastaneden eve geldikten sonraki ilk birkaç gün boyunca, sürekli yanımdaydı. Yani adam resmen, kendi banyosunda saldırıya uğrayacakmışım gibi, kapıyı aralık bırakarak tuvalete gitmemi sağladı.

Ama o zamandan beri biraz daha mesafeli hissediyorum. Sanki aramızdaki yıkıldığını sandığım duvarlar yavaş yavaş yeniden örülüyor.

O da benimle yatmak istemiyor; kelimenin her iki mecazıyla da.

Kelimenin tam anlamıyla benimle aynı yatakta uyumuyor. Her gece beni kendi yatak odasına götürüyor ve üzerimi örtüyor. Hatta yanıma yatağa giriyor ve göğsüne yaslanıp uyumama izin veriyor. Ama eğer daha sonra uyanırsam, o gitmiş oluyor, misafir odalarından birinde yalnız başına uyuyor.

Kafa karıştırıcı ve canımı yakıyor. Özellikle de sorduğumda, kabuslar gördüğü için beni uyandırmak istemediğini söylüyor. Neredeyse inanacaktım ama bunu söylerken gözlerime bakmıyor.

Ayrıca benimle sevişmek de istemiyor. Sordum ama hâlâ iyileşme sürecinde olduğum için dinlenmem gerektiğini söylüyor. Sanki beni sikini sokarak öldürmeye çalışıyormuş gibi zevk alan adam birdenbire bana zarar vermekten korkuyor.

Bu da canımı sıkıyor, çünkü gerçekten onun bunu yapmasını istiyorum.

Ona ihtiyacım var.

O benim için bir uyuşturucu gibi. Ya da terapi gibi. Birlikte o ruh haline girdiğimizde, o benim canavarım, ben de onun avı olduğumda ve beni her şekilde kontrol ettiğinde, sanki daha rahat nefes alabiliyorum.

Daha net görün. Daha dürüst olun.

Yatakta yarattığımız acımasız şiddet benim arınma yöntemim ve onsuz, artık tanıyamadığım, gergin bir halime geri döndüğümü hissediyorum.

BEN

Gördün, değil mi?

MİLENA

Konuşmak ister misin? Babanla aranızdaki durumun karmaşık olduğunu biliyorum.

BEN

Teşekkürler, ama sanırım önce Roma ile görüşmem gerekiyor.

MİLENA

Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa buradayım, kızım. Bunu biliyorsun. Seni seviyorum.

BEN

Ben de seni seviyorum <3<3<3

Gönderme düğmesine daha yeni basmıştım ki telefonumun ekranı aydınlandı.

Roma.

"Merhaba," diyorum sessizce.

Nefesini dışarı verdi. "Haberleri okudun mu?"

"Yaptım."

Birkaç saniye süren bir sessizlik oluyor.

"Sanırım onun evindesin, değil mi?"

"Adı Vaughn," diye sessizce söylüyorum.

"Evet," diye homurdandı surat asarak.

"Roman, büyümek gerçekten bu kadar kötü mü? Benimle aynı özelliklere sahip birini bulmak gerçekten bu kadar kötü mü?"

"Kim ne, Eves?" diye tersledi.

"Hadi ama!" diye karşılık verdim. "Kim olduğunu kabullenmeye çalışırken ve bir erkeğe aşık olduğunu bana söyleme cesaretini bulmaya çalışırken sana sevgi ve destekten başka bir şey verdiğimi hatırlamıyorum!"

Kardeşim soğuk bir kakhaha attı. "Cidden benim eşcinsel olduğumu açıklamamı, senin de bir manyakla birlikte yaşayarak kötü adamlar çağına girmeye karar vermenle mi eşdeğer tutuyorsun?"

enem kasıldı. "Bahsettiğim şey bu değil. Kardeşlerin birbirine destek olmasından bahsediyorum. Ayrıca, bu gerçekten çok adaletsiz."

Burun kıvrarak, "Allah aşkına, Val bile kardeşinin sosyopat olduğunu düşünüyor." dedi.

"Vaughn'la neden konuşmaya başladığımı biliyor musun?" diye çıkıştım. "nk babama yardım etmekle hiçbir ilgin olmasını istemediğini biliyordum. Bu yüzden onun yerine Vaughn'a gittim."

Yavaşça nefesini verdi: "Tanrım, Evie. Sana ne kadar değer verdiğimi anlatmam için ne gerekeceğini bilmiyorum..."

"Ondan nefret mi ediyorsun?" diye ıkıştım. "Hayır, Rome, bence bunu fazlasıyla açıkça belli ettin."

Kardeşim nefesini veriyor.

"Bak, işte burada yanılıyorsun. Ondan nefret etmiyorum," diyor dümdüz bir ifadeyle. "Babam söz konusu olduğunda nefreti konuşmaya dahil edecek kadar umursamıyorum. Bunu anlayabilmeni isterdim."

Başımı sallıyorum. "Ben sadece... onun içinde iyilik olduğuna inanmak istedim, biliyor musun? Yani o bizden biri. Eğer özünde rmşse, bu senin ve benim hakkımda ne diyor?"

Roman başını salladı ve nefes verdi. "İşte bu yüzden Vaughn'a ve Sendikaya gittin."

"yle sayılır," diye mırıldandım. "nce bir sürü başka yeri denedim ama kimse ona yardım etmek istemedi."

"Ve bu da sana hâlâ hiçbir ipucu vermedi mi...?" diye iç çekti. "zr dilerim, devam et."

"Aslında ilk olarak Andrs Torvalls ile görüştüm."

Roman inledi. "Allah kahretsin Evie. Torvallés ailesi ya da o kahrolası Sendika gibi insanlara gideceğini bilseydim..."

"Neyi?" diye sert bir şekilde soruyorum. "Babamla ilgili bir şey mi yapacaktınız?"

İlk başta, tek cevabı uzun bir nefes vermek oluyor. Sonra boğazını temizliyor.

"Bekle, Andrés'in yanına ne zaman gittin? Üç dört aydır kayıp ve öldüğü varsayılıyor."

Başımı salladım. "Biliyorum," dedim sessizce, Vaughn'un Andrés'i o arabadan çekip çıkardığı ve onu... öldürdüğü geceyi düşünerek.

Bana dokunduğun için.

Bana zarar vermeye çalıştığın için.

İçimde bir kıvılcım çakıyor.

Roman sessizce, "Bir şey söyleyebilir miyim?" diye soruyor.

"Elbette?"

Nefesini veriyor. "Bak, biliyorum babanla her zaman daha kolay bir hayatın oldu. Bu seninle ilgili bir şey değil, o sadece eski kafalı biri ve sen de prenestin," diyor nazikçe. "Ama ben hayatım boyunca onu oldukça net bir şekilde görebildim. Ve mesele şu ki, onun önceliği her zaman kendisi olmuştur ve her zaman da kendisi olacaktır. Nokta."

Kaşlarımı çatarak ellerime baktım.

"Onun kötü bir adam olduğunu bile düşünmüyorum Evie," diye devam ediyor. "O sadece... kendini düşünen, kusurlu, berbat bir insan ve bu da onu berbat şeyler yapmaya itiyor."

Derin bir iç çekiyor.

"Böyle birine yardım etmenin imkanı yok. Çünkü günün sonunda, kendi kendinin en büyük düşmanı. Rusya'da terk edildiği için sızlanırken ona yardım etmek için dünyadaki her şeyi yapabilirdiniz. Sahip olduğunuz her kuruşu ve hatta bir organınızı bile verebilirdiniz, o herif yine de sizi hayal

kırıklığına uğratmanın ve her şeyi kendine almanın bir yolunu bulurdu. Bunu garanti ediyorum ve hala inanmıyorsanız, bugünkü manşete tekrar bakın.”

Roman homurdanır.

“Minsky Bratva, Rus hükümetindeki doğru kişilere on yıllarca rüşvet vererek dokunulmaz hale geldi. Bu yıllarca işe yaradı.” Acı bir kahkaha atıyor. “Sonra babamızla iş birliği yaptılar ve babamız da inanılmaz derecede aptalca ve tamamen bencilce bir şey yaparak her şeyi mahvetti.” Roman içini çekiyor. “Minsky ailesi otuz yıl boyunca dokunulmazdı ve o lanet herifle ittifak kurmaları dört hafta sürdü, böylece başlarına bela geldi.”

İçini çekti ve ikimiz de bir an sessiz kaldık.

"Ve sonra bir de sen varsın," diyor sonunda yorgun bir şekilde. "Vaughn'ı pek sevmiyor olabilirim ve kesinlikle senin ve Vaughn'ın birlikte olmasından da hoşlanmıyorum. Ama beni en çok sinirlendiren şey, sizin bir araya gelmeniz, Pavel'le olan ilişkinizin yol açtığı bir başka yan etki olması."

Kalbim burkuluyor.

"Vaughn'la mutluluğu bulmam hakkında böyle mi düşünüyorsun?" diye mırıldanıyorum. "Bunu bir yan etki olarak mı görüyorsun?"

"Öyle değil mi?" diye homurdandı. "Babam sana yalvardı, ona yardım etmek için her şeyi yapacağını biliyordu. Ve sen de yaptın, kelimenin tam anlamıyla Vaughn gibi bir psikopatla yatağa girdin..."

"Arkadaşlarının yarısı tam bir manyak!" diye bağıryorum. "Nero?! Carmen?! Nico?! Ciddi misin gerçekten?!"

"Ben asla, milyon yılda bile, onların çıkmana izin vermezdim!" diye tersledi.

İnce, kırılğan bir kahkaha attım. "İzin mi vereyim? Roman, yirmi üç yaşındayım! Artık çocuk değilim! Büyüyüp birini bulduğum için neden dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyorsun?!"

“Çünkü o kişi kim!” diye kükredi. “Seni, seninle birlikte büyüdüğümüz dünyanın en kötü yanlarından korumak için elimden gelen her şeyi yaptım ve şimdi işte o dünyanın en kötüsüyle karşı karşıyasın—”

“Soyadımıza bakın!” diye bağırdım, boğuk bir kakhaha atarak. “Roma, o dünya benim dünyam! Neden Roma'dan biriyle aşık olabileceğimden bu kadar endişeleniyorsun—”

"Lütfen," diye hırladı. "Vaughn'la ilgili bu saçmalığın her neyse, en iyi ihtimalle isyankar bir dönem olduğunu ikimiz de biliyoruz. Normal bir insan gibi gidip dövme yaptırmayı neden beceremediğini anlamıyorum!"

"Roman," diye öfkeyle söylendim, gözlerimi sıkıca kapatarak. "Seni seviyorum. Ama defol git."

Telefonu aniden kapatıp yanıma, yatağın üzerine bıraktım ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

Kahretsin.

* * *

Zakharova'dan dört günlük bir hafta sonu iznim oluyor -ki Vaughn bunu ben ona söylemeden önce bile biliyor gibiydi- bu yüzden şehirden çıkıp Blackbriar Hall'a gitmeye karar veriyoruz.

Bu tam da ihtiyacım olan şey oluyor, çünkü orada geçirdiğimiz ilk gecede Vaughn'un kendi kendine koyduğu bekârlık dönemi acı bir şekilde sona eriyor.

Tüm ev bize ait olduğu için ilk gece tam bir çılgınlık. Kocaman eski ev zaten perili gibi hissettiriyor, ama Vaughn'un karanlık koridorlarda beni kovalamasıyla tam da ihtiyacım olan kaçış duygusunu yaşıyorum.

Kalp atışlarımın her bir nabzı, damarlarıma taze kan doluyormuş gibi hissettiriyor. Her nefes alışım beni biraz daha uyandırıyor. Kalın penisinin her bir sert, sahiplenici, gerici, doldurucu hareketi, her bir parçamı ele geçirirken, adeta bir yaşam coşkusu gibi geliyor.

Ve sonunda benimle işi bittiğinde, kırık dökük, kan içinde ve titreyerek bacaklarının arasına sürünerek hâlâ sert ve kaygan olan penisini ağzıma aldığında, derin bir iniltiyle yumruğunu saçlarıma doluyor, hâlâ daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyor.

Her zaman daha fazlasına ihtiyacım olacak.

Ama ikinci gece oyunlarımız askıya alındı.

Sabine ziyarete geliyor.

Tam bir engelleyici.

Yine de onu görmek harika. Çok beğendiğim, iğneleyici ve acımasız bir mizah anlayışı var. Daha önce bunu bana karşı bir silah gibi kullanıyormuş gibi geliyordu – çünkü öyleydi. Ama şimdi, konuşmamızdan sonra, daha az kişisel ve daha çok onun kişiliğinin bir parçası gibi geliyor.

Ve onun içindeki o ateşi gerçekten çok beğeniyorum.

Vaughn, onun burada olmasından biraz rahatsız olduğumu tahmin etmeli— ya da en azından libidomun öyle olduğunu. Çünkü akşam yemeğinden sonra beni dışarı çıkarıyor, elbisemin yarısını yırtıyor ve sonra mezarlıkta beni kovalıyor, ardından solmuş, yıkık bir mozolenin ön basamaklarına doğru eğip, iki eliyle boğazımı kavrayarak arkadan acımasızca sikiyor, ben de onun adını haykırarak boşalıyorum.

Daha sonra uyandığımda hava kararmıştı, yatağında yalnızdım. Uykunun etkisiyle kaşlarım çatıldı ve neden uyanık olduğumu anlamaya çalıştım.

Yanımdaki yatağa göz attım, çarşafların soğuk olduğunu hissettim. Daha önce ona sarılarak uyuyakalmıştım. Ama uykuya dalarken bile, başka bir yerde yatak bularak bu alışkanlığını sürdüreceğini hissetmiştim. Görünüşe göre tam olarak da öyle oldu.

Başımı yastığa geri koyarken derin bir iç çekiyorum. Belki de onu özlediğim için uyanıkım.

O kadar çok bağlandığım, artık nerede benim bittiğimi ve onun başladığını ayırt edemediğim adamı özlüyorum.

Gözlerimi kapatıp nefesimi düzenleyerek tekrar uykuya dalmaya çalışıyorum. Ama sonra onu duyuyorum.

Bu... bağırma mıydı?

Yatakta dik oturuyorum, kaşlarım çatılıyor. Sesi tekrar duyduğumda kalbim yerinden fırlıyor—hafif, uzaktan, boğuk. Kesinlikle bağırma ya da tartışma.

Yatağımdan kalkıp şort ve kapüşonlu bir sweatshirt giydim. Yatak odasının kapısında durdum, uzaktan gelen sesi tekrar duyduğumda titredim. Vaughn'un çatı katındaki dairesinin merdiven sahanlığına çıktığımı ve kendi kendine tartıştığını hatırlayınca tüylerim diken diken oldu.

...kendi boğazına bıçak dayadı.

Koridordan aşağı inip gözlemevine çıkan merdivenleri tırmanırken göğsümde bir korku alevleniyor. Sanırım ses oradan geliyor.

"Vaughn?" diye sessizce sordum içeri girerken. İçeride kimsenin olmadığını fark edince kaşlarımı çattım. Az önce bağırış çağırışlar duyduğumu biliyordum—

"—yapmanız gereken şey bu!"

Boğuk bir sesin yankısıyla nefesim kesildi, arkamı döndüm. Kimse yoktu, sadece kapının yanındaki duvarda, dağlara ve ormana bakan pencerelerin karşısında sıralanmış kitap rafları vardı.

Ne oluyor be?

Yaklaştım, eski ahşap raflardaki tozlu kitapların üzerinde ellerimi gezdirdim. Birden parmaklarım bir kenara takıldı.

Gerildim, dikiş olmaması gereken yerdeki tahta çıkıntısına dikkatlice baktım. Sonra boğuk bir bağırış sesi tekrar geldi.

Aman Tanrım.

Rafların arkasından geliyor.

Parmaklarımı kitaplığın kenarı üzerinde gezdirirken nabzım hızlanıyor ve geri çekilirken kaslarım geriliyor.

Kitaplık gizli menteşelerle açılıyor ve zeminde kolayca kayıyor. Arkasında, alçak, karanlık, tuğla bir koridor uzanıyor, ardından keskin bir dönüş yaparak gölgelerin içine iniyor.

"Sakın böyle bir şey yapmaya kalkma!"

Bu, hiç şüphesiz Vaughn'du.

Sonra karanlıktan başka bir ses hırıltılı bir şekilde yükseldi, örümcekler gibi tenimde gezindi.

"Ya da neee..."

O kişi Vaughn değildi.

Yine de, bu durumun tanıdıklığı içimde buz gibi bir ürperti yaratıyor.

Her neyse, öylece bırakmalıyım. Belki de işle ilgili bir şeydir, kim bilir. Belki de adamlarından biriyle iş konusunda tartışıyordur?

Gecenin bir yarısı mı? Gizli bir geçitten mi?

Zihnimde, boğazına bıçak dayamış, kendi bedeninde bir yolcu gibi davranan, dehşete kapılmış, dalgın bakışlarının görüntüsü tekrar tekrar canlanıyor.

Hayır. Bunu "öylece bırakıp gitmiyorum" kesinlikle.

Kapıdan içeri adımımı attım ve tuğla döşeli koridorda yürürken, yanımdaki pürüzlü, sıcak taşların üzerinde elimi gezdirdim. Gölgeye doğru kaybolmaya başlayan bir köşeye geldiğimde, aslında karanlığa doğru inen dairesel bir tuğla merdiven olduğunu fark ettim.

Bağırışlar boğuk bir şekilde duyulmaya başladı.

Devam etmek.

Zifiri karanlıkta, merdivenlerden yavaşça inerken elim duvarda sıkıca duruyor. Her adımında dehşet gizleniyor ve zihnimi yanıltan her gölgede oyalanıyor. Merdivenler kıvrıla kıvrıla aşağıya iniyor, ta ki devasa evin ikinci ve birinci katlarını geçip daha da derinlere, cehennemin ta kendisine indiğimden emin olana kadar.

“Zayıfsın! Acınasısın! Küçük bir dikkat dağıtıcı şeyden bile uzaklaşamıyorsun!”

Tüylerim diken diken oldu.

Vaughn'a benzemiyor. Ama o derin, boğuk sesi daha önce duyduğumu biliyorum.

Ama o ses, gizli bir kitaplık kapısının ardındaki ürkütücü bir merdivenin dibinden Vaughn'a bağırıp duruyor, Allah aşkına ne yapıyor?

"Bir daha ona yaklaşmaya kalkarsan, kafanı koparırım!"

Bu yine Vaughn. Ama ses tonundaki o saf şiddet, kalbimin hızla çarpmasını hiç de dindirmiyor.

Merdivenler düzleşerek tuğla bir koridora çıkıyor. Aşağıda hava daha ağır ve garip bir şekilde sıcak. İleride, soluk bir ışık kapalı bir kapının kenarlarını belirginleştiriyor.

"Yapamazsın," diye alaycı bir şekilde, kapalı kapının hemen arkasından gelen tanıdık ama bir o kadar da yabancı ses, soğuk bir eğlenceyle fısıldadı. "Çünkü ikimiz de biliyoruz ki, her şeyden çok GÜÇ'e değer veriyorsun. Kardeşinden, arkadaşlığından, hatta bir kız arkadaşından bile daha çok!"

İrkilerek kapıya doğru ilerlemeye devam ediyorum, damarlarımda nabzım gümbür gümbür atıyor ve içimde karanlık, kıvranan bir his yayılıyor.

Elim kapı kolunu kavradı, kalbim kulaklarımda çığlıklar atarken kapıyı yavaşça iterek açtım, beni ne karşılarsa karşılasın diye kendimi hazırladım.

Ama hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı.

Oda tamamen tuğladan yapılmış, yüksek, kemerli tavanlara ve bir tarafında şöminede çıtırdayan bir ateşe sahip. İki kanepenin bulunduğu bir oturma alanı, duvardan lavabo boruları çıkan derme çatma bir mutfak, bir buzdolabı ve bir yatak var.

Ama beni asıl şaşırtan şey bunların hiçbiri değil.

Vaughn'ın üzerinde gömlek yok, göğsü kabarıyor ve geniş omuzları titriyor. Kaslı sırtını çaprazlayan sayısız korkunç kırbaç izinden kan sızıyor.

Bu izlerin aleti olan, kanla parıldayan deri kırbaç, kendi elinde. Yüzü öfkeyle şeytani bir şekilde buruşmuş, gözleri fırlamış ve çenesi sıkılmış halde, kırbacı neredeyse bir silah gibi sallıyor.

Fakat odadaki diğer kişi, karşısında duran çok daha yaşlı, gri saçlı adam, parmaklarının arasında bir silah tutuyor ve soğuk bakışlarıyla silahın namlusunu Vaughn'a ölümcül bir şekilde doğrultmuş durumda.

Her şey donup kaldı. Yaşlı adam yavaşça döndü ve beni kapı aralığında görünce dudakları şeytani bir şekilde kıvrıldı.

"Ah, demek geldi," diye mırıldandı.

Silah aniden bana doğrultuldu.

Gözlerinde karanlık bir ifade olan ve elinde silah tutan adam bana zehirli bir şekilde gülümsediğinde, nefesim kesildi ve olduğum yerde donakaldım.

"İçeri gelmeyecek misin, canım?"

"Hayır!" diye kükredi Vaughn beni görünce, yüzü bembeyaz kesildi. "Hayır, Evelina! KAÇ!!"

Yaşlı adam başını salladı. Elindeki silaha anlamlı bir bakış atarak, "Bunu tavsiye etmem," diye homurdandı.

Vaughn'a bakmak için döndüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim, içten gelen bir korku vardı.

"Çık dışarı, Evelina," diye hıçkırarak söylüyor. "Lütfen. Sadece git."

"Ah, o kadar aptal değil ki bunu yapsın," diye gülümsedi yaşlı adam, kıkırdayarak.

"Sana zarar vermeyecek!" diye kükredi Vaughn. "SANA ZARAR VERMEYECEĞİM!"

"Vaughn—!" diye bağırdım. "Vaughn, kim—"

"Kimse yok!" diye patladı, yüzü bitkin ve kırışik bir halde bana döndü. "Git lütfen, prenses. Yoksa korkunç bir şey yaparım!!"

Ne?

“Vaughn, ben—kim—”

"Çık dışarı!" diye kükredi.

Birdenbire, elindeki kırbacı kaldırıp diğer adama doğru savurdu.

“Yeter artık!” diye bağırdı. “Şu lanet olası silahı bırak Quentin!!” Dudakları kıvrıldı, vücudundan kan damlıyordu. “Quentin, şu lanet olası silahı ona doğrultmayı bırak!!”

Gözlerim ikisi arasında gidip gelirken, tüm vücudum ürperdi.

“Vaughn—” diye kekeledim. “Vaughn, kim—”

“O gerçek değil, Evelina!” Vaughn’un yüzü buruştu. “O sadece kafamda! O benim ve eğer şimdi buradan defolup gidersen, sana zarar vermesini engelleyebilirim!”

Dehşet beni sarıyor.

“Vaughn,” diye mırıldandım, önce ona, sonra da silah tutan adama bakarak.

“Vaughn, o—”

"O benim, bebeğim," diye hıçkırarak dizlerinin üzerine çöktü ve başını salladı.

“Vaughn—”

“O gerçek değil! O sadece—”

“Evet, öyle,” diye kekeledim, adam genişçe sırtıp silahı tam bana doğrultunca yüzüm bembeyaz oldu. “Vaughn... Tam karşıyındayım.”

VAUGHN

Bir noktada bu delilik dayanılmaz hale gelir.

Akıl sağılığı dediğiniz şey yerle bir olduğunda.

Kendinizi nasıl gördüğünüz ve ne bildiğinizi sandığınız, gözlerinizin önünde ikiye bölündüğünde.

Bundan sonra her şey karanlık bir sarmal şeklinde aşağı doğru ilerlemekten başka bir şey değil.

Evelina'nın, kilitlemeye çalıştığım zihnimin o kısmına doğrudan bakmasına dehşetle bakıyorum.

Onu fark ederek.

Onu fiziksel bir varlık olarak görmek.

İşte bu beni mahvediyor.

Dizlerimin üzerine çöktüm, titriyordum, görüşüm bulanıklaşıp netleşiyordu. Gözlerimin arkasında küçük şimşekler çakıyor, gök gürlüyordu, bu da beni titretip seğirtiyordu; gözlerim Evelina'ya kilitlenmişti, o da kendisine silah doğrultan adama dehşet içinde bakıyordu.

Ben değilim.

Benim elim değil.

Bu benim silahım değil.

Elinde silahı vardı.

Bu nasıl gerçek olabilir?

Onunla nasıl grşyyr?

Belki o da bizim kadar deli, kahrolası herif, diye homurdanıyor içimdeki şeytan. Belki de bu yüzden siki onun için bu kadar sertleşiyr ve bu yüzden dövülmüş bir köpek gibi peşinden koşuyorsun. Delilik deliliği tanır, aptal herif.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Quentin ona söylemesi zerine Evelina odaya girip işaret ettiği sandalyeye otururken, yapabildiğim tek şey ona bakakalmak. Titriyor, gözleri dehşetle açılmış. Gözleri bana doğru kayıyor ve gözlerindeki yalvarışı görüyorum.

Bana yardım et.

Bir şeyler yap.

Beni kurtar.

Ama onu, kontrol edemediğim bir yanımdan nasıl kurtarabilirim?

Artık bunu zihnimden uzaklaştıramam, özellikle de yüzüme dik dik bakarken. Şimdi de, kendimden bile daha çok sevdiğim kadına silah doğrulttuğunda.

Bunu neden yapıyorum?

Neden duramıyorum?

Quentin'in kadının yüzüne silah doğrulttuğunu görüyorum, ama onun ben olduğumu biliyorum. Onu o sandalyeye iten, yüzüne ölüm doğrultan, onu tehdit eden, onu korkudan titreten, kalbini kıran kişinin ben olduğumu biliyorum.

Ve bunu engelleyemiyorum.

Gerçeklik bulanıklaşıyor.

Çatlaklar.

Ve paramparça olur.

Quentin yanıma doğru yürüdü ve titreyen elimden kırbacı çekip yerine silahın kabzasını koyarken donakalmıştım. Beni ayağa kaldırdığında, parmaklarımı silahın etrafına sardığında ve sonra elimi kaldırdığında, silah Evelina'nın dehşete düşmüş, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne doğrultulduğunda buz gibi bir soğukluk içimi kesti.

Hıçkırarak ağlıyor. Bana onun gerçek olduğunu, onu görebildiğini, bunu durdurabileceğimi söylüyor.

O yanılıyor.

Yapabileceğimi sanmıyorum.

“Yap şunu,” diye hırladı Quentin. “Hayatını buna hazırlanarak geçirdin! Doğduğun tahtı ele geçir, Torun! Sadece sen ve Sendika varsınız! Onun gibi dikkat dağıtıcı şeylere yer yok.”

Silahı tutan elim titriyor, sonra başım yavaşça sallanırken yanıma düşüyor.

“Hayır,” diye kekeledim. “Hayır, yapmayacağım—”

Yüzümde alevler yükseldi, kırbaç yanağımı yadı. Sendelleyerek geriye düştüm, silah yerde şangırdarak ses çıkardı.

Evelina çığlık atarak sandalyeden fırladı. Ardından Quentin'in elinin tersiyle ağzına sert bir darbe indirdi ve başı yana savruldu.

Elimin tersi...

Quentin'in sakince silahı aldığını görüyorum.

Kalemin gövdesi alnıma dayanıyor ve ben de yavaşça gözlerimi kapatıyorum.

Belki de onu kurtarmanın tek yolu budur.

Benden.

Quentin sessizce mırıldandı: "Bana bir keresinde Sendikayı yönetmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu söylemiştin. Her şeyi yapardın."

“Yanılmışım,” dediğimi duyuyorum.

Nefesini vererek, "O halde korkarım ki bu teşkilatı yönetmeye uygun değilsiniz," dedi.

Gözlerimin önünde kör edici bir acı ve ışık patlak verdi, silahın namlusu başımın yan tarafına şiddetle çarptı. Tekrar tekrar vurdu, ıslak, yapışkan kan yüzüme sıçradı ve gözlerime damladı, kendimi dengelemek için elimi yere koydum.

Evelina benim adımı haykırıyor ve hıçkırarak ağlıyordu. Tam o sırada sandalyeden tekrar fırladı. Quentin'in elini geri çekip silahı yüzüne doğrultup onu tekrar sandalyeye fırlatmasını, şaşkınlık ve yavaş çekim dehşetiyle izledim.

Namluyu tekrar yukarı kaldırıp gözyaşlarıyla dolu gözlerinin arasına doğrultmasını izledim.

İşte o an her şey yerine oturuyor.

Parçalanmış parçalarım, yerlere saçılmış kırık camlar gibi, bir kasetin tersten oynatılması gibi tekrar bir araya geliyor.

Yapboz parçaları yerlerine oturuyor.

Kırıklar birleşerek kaynaşır.

Kafamdaki uğultu azalıyor ve birdenbire her şey netleşiyor.

O, biz değiliz, değil mi?

Sonunda gerçeği görüyorsun. Hayır, şerefsiz, o öyle değil.

Çünkü ben ona asla öyle bir zarar vermezdim. Veremezdim. Bunu içten gelen, kesin bir şekilde biliyorum.

Bunu damarlarımda, varlığımın özünde hissediyorum.

Ben asla onun yüzüne silah doğrultmazdım.

İşte bu, yanılısamayı paramparça eden şey. İşte bu, o incecik örtüyü yırtıp gerçekliğin gözümün önüne sermesine izin veren şey.

Başına silah dayamış olan adam ben değilim. Olamaz.

O, benim kırık, parçalanmış zihnimin bir yansıması değil.

O gerçekten de öyle.

O hayatta.

Ve eğer yaşıyorsa, ölsün gitsin.

Quentin, ona çarptığımda homurdanarak dengesini kaybedip duvara savrulmasına neden oldum.

Kükreyerek silahı kaldırmaya çalıştım. Tam bunu yaparken, şiddetli bir acı beni yakaladı ve nefesimi kesti.

Tenim sıırıslıklam ıslaklık kapladı. Evelina çığlık attı ve ben de şaşkınlıkla yanımdan akan kana baktım.

Quentin bıçağı tekrar kaburgalarımaya sapladığında içimde bir alev patlaması oldu. Yanlara doğru sendelerken görüşüm bulanıklaştı.

"Bu aptalcaydı, torunum," diye içini çekti sessizce. "Çok, çok aptalcaydı."

O Evelina'ya dönerken inleyerek dizlerimin üzerine çöktüm. Bıçağı kemerinin arkasına sakladı ve sonra kırbacı almak için hafifçe eğildi.

"Torunum, seni ilk önce ne yıkar acaba?" diye düşünüyor. "Güzel yüzünü paramparça ettiğimi izlemek mi? Yoksa bacaklarına ve ayaklarına saldırmak, dansçının kanatlarını tam önünde kırmak mı?" Bana soğuk bir bakış fırlatıyor. "Acaba bu, liderlik için neyin gerekli olduğunu anlamayı sağlar mı?"

"BENCE..."

Boğazımdan kan süzülürken kelimeler boğazımda düğümleniyor. Başım dönüyor ve gözlerim Quentin'den beni kendi deliliğinden kurtaran tek kişiye kayarken bilincimi zar zor koruyorum.

Beni gerçek haliyle gören tek kişi.

Hayatımda sevdiğim tek kadın.

Bakışlarım ölümcül bir şekilde tekrar Quentin'e kayıyor.

"Önümüzdeki altmış saniye içinde," diye mırıldandım, yarılmış dudağımdan kan sızarken ve yan tarafımdaki bıçak yaralarından kan akarken, "seni öldüreceğim."

Quentin, hasta bir gururla neredeyse sırtarak başını salladı. "Evet! İşte ihtiyacım olan canavar, Torunum. Sendikayı yönetmek için gereken vahşet de bu. Birlikte, başaracağız—"

"Hayır," diye kekeledim, görüşüm bulanıklaşıyordu. "Hayır, biz. Çünkü seni öldüreceğim."

Bana soğuk bakışlarla bakıyor ve dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor. "Öyleyse yüz yüze görüşmek üzere."

Adrenalin vücudumda patlama noktasına gelirken Evelina'ya dönüyor.

Ama aniden Quentin çığlık atarak şiddetli bir şekilde kıvrılır. Kafası yana doğru savrulurken, kafasının arkasından kan fişkirir.

Nasıl ya da ne olduğu üzerinde düşünmeye vaktim yok.

Son enerji patlamamla yerden fırladım, Quentin'in kemerinin arkasından bıçağı kaptım ve olabildiğince sert bir şekilde kürek kemiklerinin arasına sapladım.

Bıçağı çekip tekrar içeri sokarken Quentin acı içinde çığlık atıyor, sırtı kasılıyor.

Ve yine.

Ve tekrar tekrar, sonunda ensesine isabet edene kadar.

Adam bıçağın kabzasını tırmalarken yarasından kan fişkiriyor, sendeliyor, tökezliyor ve yere düşüyor.

Sonra hareketsiz kalıyor.

Evelina, yanına koşup titreyen bedenini kollarıma sardığımda çığlık atıyor.

"Tam buradayım," diye fısıldadım boynuna. "Buradayım, prenses," diye hıçkırdım. "Sadece ben. Sadece ben. Sadece—"

“Vaughn—”

Bana olan tutuşu sıkılaşıyor, sonra gevşiyor ve çılgınca sırtıma vuruyor.

"Vaughn," diye kekeledi, benden uzaklaşırken ve gözlerini benden öteye, tamamen inanmaz bir halde dikti.

Döndüğümde yüzümü buruşturuyorum...

Bu da neyin nesi?

Çünkü birden Quentin'in kafasına bir şömine maşası çarptığını fark ettim. Ve bunu fark ettim çünkü ona maşayla vuran kişi tam orada titriyordu, göğsü ağır ağır inip kalkarken ikimize de sinirli bir şekilde bakıyordu.

Tam orada duruyorum.

“Yani...” diyor Sabine, şömine maşasını sert bir sesle yere bırakırken.
“Sürpriz.”

EVELINA

“BABAM HARİKA BİR İNSANDI.”

Sabine, parmakları birbirine dolanmış halde ellerine bakıyor.

“Ve harika bir baba.” Bana sevgiyle bakarak gülümsedi. “Ama annem öldükten sonra kızını tek başına büyütmekte zorlandı. Elinden gelenin en iyisini yaptı, ama bazı şeyler gözden kaçtı. Mesela... ilk adetimden sonra tampon takmayı öğrenmek için bir YouTube videosu izlemek zorunda kaldım.”

Dudakları buruş buruş kıvrıldı ve kanepede derin uykuya dalmış olan Vaughn'a bakarken yavaşça nefes verdi.

"Bence farklı sevgi türlerini anlamak da gözden kaçan bir diğer noktaydı."

Son bir saat çok yorucu geçti. Gizli bodrumda olanlardan sonra ilk düşüncem "vay, Sabine yürüyebiliyor" olmadı. İlk düşüncem "Vaughn'u yukarı çıkarıp ona yardım etmeliyiz çünkü sanırım kan kaybediyor" oldu.

Çok şükür ki öyle değildi.

Quentin'in bıçağı gerçekten de ciddi hasar vermişti. Ancak Sabine'in babası Stellan'ın ona öğrettiği şeylerden biri de küçük bıçak ve silah yaralarını nasıl tedavi edeceğiydi.

Sabine gözlerini kapatıp yavaşça, derin bir nefes aldı. “Son iki yıldır herkese nasıl özür dileyeceğimi bile bilmiyorum,” dedi sessizce. Vaughn'a bakmak için döndü. “İki koca yıl boyunca sadece... yalan söyledin,” diye

hıçkırdı. “Hem de engelli olduğum konusunda!” Gözlerinde yaşlar vardı, duyguları yüzüne yansdı. “Kahretsin, beni bir canavar sanıyorsun herhalde.”

Elimi masanın üzerinden kaydırıp onun elini avucuma aldım ve kendi tırnak etlerini hırsıyla yolmasını engelledim.

“Hayır,” diyorum sessizce. “Öyle düşünmüyorum. Bence aileni kaybettin ve bakıma ya da sevgiye çok ihtiyaç duyuyordun, bu yüzden de buna tutunmak için elinden gelen her şeyi yaptın.”

Elini sıkarken titrek bir nefes aldım. “Babam Moskova'ya gittiğinde ve sadece Roman ve ben kaldığımızda, dünyamın alt üst olduğunu hissettim. Ve bu normalliğin ne kadar berbat olursa olsun, bir nebze de olsa normal bir hayat sürdürme umuduyla her şeyi yapmaya hazırdım.” Kaşlarımı kaldırdım. “Hatta kendimi gizli bir topluluğa ve beni korkutan bir adama adamaya bile. Yani, anlıyorum dediğimde, gerçekten anlıyorum demek istiyorum.” Ona sessizce gülümsedim.

Sabine, omzuna yaslanarak gözlerini silerken gözyaşları yüzünü kapladı.

"Onun beni affedip affetmeyeceğini bilmiyorum. Şu anda neden bana 'git kendini becer' demediğini de anlamıyorum."

Elini tekrar sıktım. "Çünkü onu gerçekten anlıyorum," dedim. "O da anlıyor."

Vaughn kanepede bayılmadan önce Sabine'e sarıldı, onu sıkıca kucakladı ve ne olursa olsun onu sevdiğini söyledi.

Şimdi, bir hafta önceki halim olsaydı, buna çok sinirlenirdim.

Ama artık ne olduklarını anlıyorum. Sanırım Sabine de anlıyor.

"Sadece nazik davranıyordu," diyor sessizce, Vaughn'a bakarak.

Burun kıvırdım. "Evet, çünkü 'sadece nazik olmak' onun tarzına çok uygun."

Kıkırdadı, başını salladı ve ellerini benimkilerden çekip gözlerini tekrar sildi. Sonra uzun, titrek bir nefes alıp verdi.

“Bombardımanın ardından yaklaşık bir ay boyunca gerçekten tekerlekli sandalyedeydim. Omuriliğimde bir yaralanma vardı ve düzgün iyileşemeyebileceğinden endişeleniyorduk.” Bana bakarken ağzı bükülüyor. “Haklısın, biliyorsun. Uzun zamandır sadece babam ve ben vardık ve sonra onu birdenbire benden kopardılar... Sanırım sadece bakıma muhtaçtım. Vaughn ve babam her zaman çok yakındılar ve ben onu her zaman bir abi figürü olarak görmüştüm.”

Nefesini verip başka yöne bakıyor. "O sandalyede otururken, o kadar ilgiliydi ki, hep... oradaydı. Bunu sevdim," diye hıçkırarak söylüyor. "Babam gitmiş olsa bile, hâlâ bu... şeye, bu sevgiye sahip olmamı gerçekten sevdim. Ama farklı sevgi türlerinin ne olduğunu hiç öğrenmedim, bu yüzden uzun süre kendime Vaughn'a aşık olduğumu söyledim."

Zorlukla yutkunuyor.

“Her gün kendime bunun delilik olduğunu söylesem de, bu işin tamamını bilimsel bir düzene oturtmuştum. Yani, Tanrım!” diye hıçkırarak anlatıyor. “Onunla buluşup, o lanet sandalyemde onunla vakit geçirirdim, o da bana bakardı ve bu beni iyi hissettirirdi. Sonra eve gider, ayağa kalkardım ve sanki iş üniformamı çıkarıp pijamalarımı giyiyormuşum gibiydi. İki dünyam vardı: Vaughn'un bana aile gibi baktığı, çünkü Stellan'ın ölümünün ve benim o lanet sandalyede olmamın sebebinin Sendika işleri olduğunu düşündüğü için suçluluk duyduğu dünya. Ve sonra eve gider, etrafta dolaşır, normal mutfagımı kullanır ve çatı katımdaki daireme gidip uyurdum.”

Bana mahcup bir bakış attı.

"Evet, benim... geceyi bende geçiren arkadaşlarım yok."

Gülümsedim. "Yatağınızın nerede olduğunu merak ediyordum doğrusu."

Sabine, bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakarken gözyaşlarını tutmaya çalışıyor.

“Evie, sana karşı çok kaba davrandım çünkü seni bir tehdit olarak gördüm. Sanırım bunun bir kısmı, Vaughn'umu çalacağını kendime telkin etmekten kaynaklanıyordu, ki bu çok utanç verici çünkü onu gerçekten öyle düşünmüyorum. Gerisi de klasik tek çocuk sendromuydu,” diye iç çekiyor.

“Tutunmayı başardığım son sözde ailemi kaybedeceğimden endişeleniyordum.”

Gözlerimden yaşlar süzölmeye çalışıyor. "Sabine, onu senden asla almayacağım. Söz veriyorum."

“Şey,” diye hıçkırarak ağlamaya başladı, “şimdi anlıyorum. Romantik aşkın nasıl olması gerektiğini anlıyorum. Peki ya Vaughn ve ben?” Yüzünü buruşturup şiddetle başını salladı. “Tanrım, o ve ben öyle bir şeye sahip değiliz.” Gülümsedi. “Siz ikiniz sahipsiniz.”

Ben de ağlamaya başladım ve ayağa kalkıp birbirimize sıkıca, gözyaşları içinde sarıldık.

“Aslında ‘aşık olduğumu sandığım’ bir adamın başka birini bulduğu için ağlamıyorum,” diye mırıldanıyor. “Ağlıyorum çünkü hiç sahip olmadığım bir kardeş gibi sevdiğim adam senin gibi inanılmaz birini buldu.”

Kahretsin.

Eğer daha önce ağladığımı sanıyorsam...

Sonunda bir şişe şarap açıp güneş doğana kadar sohbet ederek geceyi geçiriyoruz. Sabine hâlâ Vaughn'un yalan söylediği için onu asla affetmeyeceğinden korkuyor.

Ona söz veriyorum, bunu kesinlikle yapmasını sağlayacağım.

Ama bunun için çok çaba sarf etmeme gerek kalmayacağını biliyorum.

Sonunda Sabine, Vaughn'un uyuduğu kanepenin karşısındaki büyük deri koltuklardan birinde uyuyakaldı. Ben de onun yanına kıvrılıp gözlerimi kapattım.

"İkinizin de ne zaman yorulacağını merak ediyordum."

Yavaşça ona doğru döndüm. Hafifçe kıpırdandı, biraz irkildi. Ama muhteşem mavi gözleri gözlerime dikilirken, elleriyle yüzümü kavramayı başardı.

“Böyle bir babayla nasıl bu kadar iyi bir insan olabildiğini asla anlamayacağım,” diye mırıldanıyor. “Ama yeterince söylemediysem diye

söylüyorum... sen, Evelina," diye homurdanıyor. "çok iyi bir insansın."

Gözlerinin içine bakarken gülümsüyorum. "O da öyle," diyorum. "Bunu unutma."

Başını salladı. "Yapmayacağım."

"Gerçekten de bunca zamandır uyanık mıydın?"

Kaşlarını çattı. "Hım, aşağı yukarı öyle." Sırıttı. "Prensesim, bir şey yapmamı nasıl 'kesinlikle sağlayacağını' öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Gözleri gözlerimin içine parıldadı. "Sana söylemem gereken başka bir şey daha var," diye hırladı. "Yeterince söylemediğim bir şey. Ya da hiç söylemediğim bir şey."

Yaramazca sırıttım. "Bu ne?"

"Seni seviyorum."

Beynim kısa devre yapıyor. Ama sorun değil.

Dudaklarım hâlâ gayet iyi çalışıyor ve o dudaklarını benimkine bastırıldığında, bana yetiyor.

VAUGHN

"BUNA DISSOSİYATİF KİMLİK BOZUKLUĞU DENİYOR."

Hava karardı ve ben Evelina ile yatakta uzanıyordum; bütün gün uyuduktan sonra yeni uyanmıştık. Sabine hâlâ misafir odasında baygındı; Evelina onu taşıdıktan sonra kendi yatağıma uzandık.

Yaklaşık iki saat önce kısa bir süreliğine uyandım ve arkadaşlarımla olan grup sohbetimde daha önce yaptığım yardım talebimin halledildiğini gördüm.

CARSON

Marcus, rahmetli büyükbabanızın vefat ettiğini üzümlere bildiriyorum. Tekrar başsağlığı dileklerimi iletiyorum.

SEBASTİAN

Sus be garip herif!

SEBASTİAN

V, biz cenazeye ilgilendik. Her şey yolunda. Umarım iyi dinleniyorsundur.

CARSON

O, nazlanıyor. İyi olduğunu biliyoruz. Gideon gizlice odana girdi ve seni kontrol etti.

SEBASTİAN

Abi sen tam bir ihbarcısın, inanılmaz.

GİDEON

Herkes sakin olsun. Sadece iyi olup olmadığını merak ettim, Vaughn. Kaburgalarındaki bandajlar iyi görünüyor, ama yüzünün yan tarafındaki morluklara baktırman gerek. Göz çukuru kırığı olabilir.

CARSON

İlginç bir bilgi: Gideon rejimden kaçmadan önce aslında memleketinin 1 numaralı cerrahıydı.

GİDEON

Dostum, sen çok tuhaf birisin.

CARSON

Marcus ve kız arkadaşını gizlice gözetlemeye çalışan ben değilim.

GİDEON

Söylemeye gerek yok ama elbette Evelina'ya gizlice bakmadım.

GİDEON

Ama çenesindeki morluğa bir baktırması gerek.

Evelina'nın gri gözleri karanlıkta parıltıyor.

"Eskiden buna çoklu kişilik bozukluğu derlerdi."

Kaşları çatıldı. "Ne zamandır... doğru ifade bu mu?"

Başımı salladım. "Çocukluğumdan beri böyle. Genellikle ciddi çocukluk travmalarından kaynaklanıyor."

Bana daha da yaklaştı ve göğsümü öptü. "Çok üzgünüm," dedi sessizce, bana bakarak. "Bu beni babana karşı çok kızdırdı. Yani, Tanrım."

Son birkaç haftadır araştırdığım bazı şeylerin tahmin ettiğim gibi gelişmesi durumunda, Morgan'a çok daha fazla kızabilir.

Ama işte o "Çok üzgünüm" ifadesi...

Kahretsin.

Rahatsızlığım hakkında pek çok kişiye anlatmadım. Gideon biliyor. Sabine de biliyor, Stellan da biliyordu. Onlar da benim gibi, bu duruma yol açan çocukluk ve ebeveynlere karşı aynı öfkeyi paylaşıyorlar.

Ancak Evelina, kusurlu bir insan olduğumu gören ve geçmişimin yaralarına öfke değil, üzüntüyle yaklaşan ilk kişi oldu.

“Sen...” Kaşlarını attı. “Boş ver.”

"Bana gerçekten her şeyi sorabilirsin, bebeğim," diye mırıldanıyorum.

Dudakları kıvrıldı, sonra gözleri tekrar benimkine döndü. "Yani... Filmlerde farklı sesler ve tamamen ayrı kişilikler var..."

Gülümsüyorum. "O kadar da dramatik değil aslında, en azından genellikle değil."

Başımı salladı. "Ama farklı..." diye kaşlarını çattı. "Bunlara kişilik diyebilir miyiz?"

Başımı salladım. "Bir bakıma yle. Bazıları onlara 'alter' diyor. Ben ise hep 'ötekiler' diye adlandırdım. Çoğunlukla, bunlar son derece odaklanmış, bölümlere ayrılmış duygusal durumlar gibi, bazen kafamda daha sesli hale geliyorlar. Mesela sinirleniyorum, ama bunun nedeni öfkeyi kontrol eden 'öteki'nin şu anda gemiyi yönetiyor olması. Ya da üzüntü. Ya da intikam. Bunun gibi şeyler."

Gülümsedi ve eğilerek tekrar göğsümü öptü. "Bu gerçekten büyüleyici."

Evelina Nikitin, nereden geldin...?

Ona gülümsediğim sırada bile, yüz ifadesinin değiştiğini görüyorum.

“Dün gece,” diyor sessizce. “Seni... onunla birlikte bulduğumda...” Gözleri birden gözlerime kenetleniyor. “Eğer istersek bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz—”

“Aslında tüm bunları seninle konuşmak isterim,” diye mırıldandım.

Gülümsüyor.

"İçeri girdiğimde bana onun gerçek olmadığını söylüyordun. Yani onu grebiliyordun ama onun bir tezahür, bir başkası, bir alter ego ya da her neyse olduğunu düşünüyordun."

Evet.

Bodrum katında onun da onu görebildiğini fark ettiğimden beri neredeyse hiç durmadan bunu düşünüyorum.

Quentin'in içimde Demon gibi özellikle güçlü bir öteki olmadığı, ama hayatta olduğu gerçeği.

Ve bu nedenle öldürülebilirler.

Ama bu farkındalık çok büyük bir şey ve bunun karşısında hâlâ şokta olan bir yanım olduğunun tamamen farkındayım.

Ama bir noktada bunun ortaya çıkması gerekiyor. Çünkü "ölü" büyükbabamın aslında bunca yıldır hayatta olduğunu kabul etmek, sadece yakın geçmişi değil, geleceği de etkileyecek.

Bu durum çok eskilere dayanıyor.

"Diğerleriyle" ilk kez konuşmaya başladığımda beş yaşındaydım.

Hiç şaşırtıcı değil, yoğun öfkesiyle Şeytan ilk sıradaydı. Ama sonra derin bir üzüntü geldi. Ardından utanç ve endişe geldi ve böyle devam etti.

Quentin geldiğinde yedi yaşındaydım.

O, diğerlerinden farklıydı; diğerleri çoğunlukla sadece kafamın içinde benimle konuşmuş ya da zaman zaman aynada belirsiz bir şekilde görmüştüm. Adını bile zar zor duyduğum ölmüş bir dedenin "tezahürü" o kadar gerçektir ki. O kadar somuttur ki.

Çoklu kişilik bozukluğum gerçeklik algımı bulanıklaştırdığı için, sanırım bunu kabullendim. Özellikle de parçalanmış bir ailede büyümüş ve bir can simidine çok ihtiyaç duyan bir çocuk olduğum için.

Quentin ortaya çıkıp cevaplar ve çözümler sunduğunda onu dinledim. Bana Sendika'dan, güvenli evden ve benden daha büyük bir kardeşliğin parçası nasıl olabileceğimden bahsetti. Bu kardeşliğin saflarında yükselmek ve bir gün onun yanında liderlik etmek için doğduğumu ısrarla vurguladı.

Yirmi bir yıl sonra, bu "tezahürün" gerçek bir insan olduğunu fark etmek...

Üşüme hissi.

Belki biraz utanç verici.

Ve bu da zihnimin ne kadar berbat durumda olduğunun oldukça acı bir kanıtı.

Bütün bunları ona anlattığımda Evelina ağlamaya başlamıştı. Göğsüme yaslanıp hıçkırarak beni sıkıca kucakladı, tenimi öptü ve ne kadar üzgün olduğunu söyledi.

"Bu senin hakkında hiçbir şey söylemiyor," diye tısladı, gözyaşlarıyla ıslanmış, öfkeli gözlerle bana bakarak. "Bu, büyükbabanın kendi çıkarları için ciddi ruh sağlığı sorunları olduğunu bildiğı bir çocuğı manipüle eden bir canavar olduğunu söylüyor," diye hıçkırdı, öfkeyle başını sallayarak. "Sen bir çocuktun, Vaughn."

Çenemi gıcırdatıyorum. "Ama o zamanlar ergendim, sonra yetişkin oldum ve onu hâlâ ruhumun bir parçası olarak algılıyordum," diye homurdanıyorum. "Çünkü kafam o kadar bozuk ki, gerçekliğı ayırt edemiyorum galiba—"

"Vaughn."

Yumuşak eli yüzümü kavradı ve gözlerimi onun gözlerine çevirdi.

"Kendinize biraz hoşgörü gösterin," diyor sessizce.

Kollarımı onun etrafına sarıyorum ve yüzümü saçlarına gömüyorum, o da bana sokulurken başının tepesini öpüyorum.

"Bu arada, oydu," diyor bir an duraksadıktan sonra.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Aşağı indiğimde Quentin'in sesini tanıdım. Ama sonradan hatırlayabildim." Dudaklarını ısırıldı. "Geçen gün partinin dışında bana saldıran adam. Bana 'her şeyi mahvediyorsun' ve 'Vaughn'dan uzak dur' dedi." Başını salladı. "Evet, oymuş."

İsa.

Tanrıya şükürler olsun.

Ben değildim.

Biz değildik.

Kontrolümü tamamen kaybetsem bile ona böyle bir zarar verebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama yine de, bunu kesin olarak bilmek göğsümden büyük bir yükü kaldırdı.

Bu yine de o geceki kayıp zaman dilimini veya ellerimdeki kanı açıklamıyor. Bu... endişe verici.

"Başka var mı?" diye aniden soruyor. "Yani, Quentin'in senin hayal gücünün bir ürünü olduğunu kabul edebilirsen..."

Çenem kasılıyor. "İçimde, onunla kurduğum gibi derinden hissettiğim ve etkileşimde bulunduğum başka 'başkaları' olup olmadığını merak ediyorsun, değil mi?"

Başını sessizce salladı.

Sırrımızı sakın ifşa etmeye kalkma, şerefsiz herif.

Tarihsel olarak, Demon'ı bilinçli olarak susturabildiğim durumlar çok nadir oldu.

Ama Evelina ile yollarımız kesiştiğinden beri bu durum değişti. Tamamen değil elbette. Ama kontrolü geri alma ve onu susturma yeteneğine sahibim.

Ve bu yetenek, onunla birlikte geçirdiğim süre uzadıkça daha da güçlendi.

Bir an bile kendimizi susturacağımızı sanmayın—

Bu özel bir konuşma. Hoşça kalın.

Zihnimde sessizlik hakim.

"Evet," diyorum sessizce. "Adı Şeytan."

Evelina'nın bana yaslanıp titrediğini hissediyorum.

Gülümsüyorum. "Korkacak bir şey yok. Bu sadece yıllar önce ona verdiğim bir isim." Kaşlarım çatılıyor. "İşin aslı şu ki, eskiden ondan korkardım çünkü öfke ya da kötülük ya da benzeri bir şey olduğunu ve diğerlerinden çok daha güçlü olduğunu düşünürdüm. Ama sanırım yaşlandıkça onu daha iyi anlıyorum." Başımı sallıyorum, gülümsüyorum. "O, azim. McKeesport'ta darmadağın olduğum o yıllarda beni hayatta tutan şeydi.

Hayatta kalmama yardım etti. Beni her zaman ileriye, her zaman tırmanmaya, her zaman bir sonraki basamağa ulaşmaya itti.”

Ellerimle yüzünü kavrayıp gözlerinin içine derinlemesine bakıyorum.

“Kötü biri değil, ama korkunç şeyler yapabilecek kapasitede. Ama bence o sadece benim hırslımın bir yansıması.” Acı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. “Sen, eee... onunla birkaç kez tanıştın.”

Merakla kaşını kaldırdı. "Benim mi var?"

"Uyuyordunuz."

Kaşlarını çattı. "Ben..."

Gerçeği anlayınca gözleri faltaşı gibi açıldı. Ardından yanakları kızardı.

“Ah,” diyor sessizce.

“Sanırım ondan oldukça hoşlanıyorsun,” diye mırıldanıyorum.

Yavaşça nefes veriyorum.

“İşte bu kadar,” diye homurdandım. “Artık bütün kirli, berbat sırlarımı biliyorsun.” Ona bakarken ağzım büküldü. “Şimdi kaçma şansın,” dedim sessizce, yarı şaka yollu.

Gözlerini devirmeye başladı ama ben başımı salladım.

“Ciddi söylüyorum Evelina,” diye mırıldandım. “Sadece biraz kafam karışık değilim. Tamamen mahvolmuş durumdayım.” Soğuk bir kahkaha attım. “Yani, Allah aşkına, az önce konuşurken bile Demon'la gizli gizli konuşuyordum. Sana saldırıldığın gece arabamda ellerimde kanla uyandım ve sana zarar verenin ben olup olmadığımı bilmiyordum, çünkü her şeyi o yönetiyordu.”

Kaşları çatıldı. "Bunu yapabilecek kapasitede olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu sessizce. "Yani bana zarar verebilecek, hem de ikimizin de hoşuna giden şekilde değil..."

"Milyon yılda bile asla olmaz," diye homurdanıyorum hemen.

Sağ?

Hayır, kesinlikle hayır. Onun vajinasından çok fazla zevk alıyoruz.

Ciddi olun.

Bu isteğin bağlamını göz önünde bulundurun.

Evet, ciddiylim.

Hayır. Açıkçası, ona asla böyle bir zarar vermezdik ve dürüst olmak gerekirse, bunu düşündüğümüz için hakarete uğradık.

Boğazımı temizledim ve gözlerimi tekrar onun gözlerine odakladım. "Asla," diye hırladım.

Evelina'nın dudağı dişlerinin arasına sıkıştı. "Az önce nereye gittin? Gözlerin birden karardı ve sen..." Kaşını kaldırdı. "Onunla mı konuşuyordun?" diye sordu sessizce. "Şeytanla mı?"

Çenem kasılıyor.

"Bana anlatabilirsin," diyor usulca. "Saklamak zorunda değilsin ya da utanmana gerek yok. Bu, sana karşı hislerimi hiçbir şekilde değiştirmez."

Böylesine inanılmaz bir kadının nasıl var olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Yavaşça nefes veriyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum. "Öyleydim."

Gülümseyiyor. "Peki, ne olmuş yani?"

"Şey, eee..." Boğazımı temizledim. "Sizin büyük bir hayranınız."

Gülümseyerek, "Teşekkür ederim, Şeytan. Ben de senin büyük bir hayranıyım." dedi. Yanakları kızardı ve gözlerime bakarken tekrar dudağını ısırdı. "Gece odama geldiğinde ve, biliyorsun..."

Başımı salladım. "Bazen, evet."

Dudakları kıvrıldı.

"Bunu daha önce başka kızlara da yaptın mı?" diye soruyor sessizce. "Yani Demon sana bunu emretti mi ya da seni buna zorladı mı?"

"Hayır," diye hırladım anında. "Asla."

“Emin misiniz?”

Dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıp onu yavaşça öperken başımı salladım. "Hiç şüphe yok," diye fısıldadım dudaklarına.

“Güzel,” diyor gergin bir şekilde, dudaklarının kenarında hafif bir alaycı gülümseme beliriyor. Gözleri tekrar benimkine dönüyor. “şimdi, eğer hâlâ senden ve tüm bunlardan kaçmak isteseydim...”

Çenem kasılıyor ve vücuduma saplanan bıçak saplanması gibi keskin acıyla dişlerimi sıkıyorum.

Ama tüm bunları onunla paylaşmanın böyle bir ihtimali her zaman vardı. Ve ona az önce anlattığım şeylerden sonra, benden uzaklaşmak istemesine hiçbir şekilde kıyamazdım—

"Beni kovalar mıydın?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Evelina dudaklarını ısırırken sırttı. Gözleri gözlerime kilitlenmiş bir şekilde, "Eğer kaçsaydım," dedi sessizce. "Kovulur muydum?"

Dudaklarım hafifçe kıvrılarak sırttım.

"Kesinlikle," diye mırıldandım.

"İyi olur!" diye kıkırdıyor onu öperken.

Öpüşünde kayboluyorum, her iniltisini ve dilinin her dokunuşunu, bana doğru erirken hissediyorum. Ama geri çekildiğinde kaşları çatık.

“Her şeyi açıkça ortaya koyacaksak,” diye titreyerek söylüyor, “size bir şey söylemeliyim.”

Başımı salladım ve onu sıkıca kucakladım, yüzünü avuçlarımla içine alıp gözlerini benimkine bakmaya zorladım. "Ne olursa olsun, prenses," diye hırladım, "bana anlatabilirsin."

Yüzü buruştu. "Ben...önceden..." Titrek bir nefes aldı. "Sendikaya katılmaya ilk çalıştığımnda, bunun tek sebebi babama yardım etmeni istemem değildi."

Hafifçe gülümsedim. "Diego Torvallés'in gayrimeşru varisini arıyordunuz."

Ağzı açık kaldı. "BİLİYORDUN!?"

Gülerken dudaklarım kıvrıldı. "Elbette. Ama artık bunun için endişelenmenize gerek yok."

Kaşlarını çattı. "Vaughn, Val'i ve kardeşimi tehdit etti..."

"Yani artık Diego için hiç endişelenmenize gerek yok. O öldü."

Gözleri kocaman açıldı.

"Dün gece duydum," dedim sessizce. "Her şey olmadan hemen önce. Yatında sarhoşmuş, düşmüş ve pervaneye çarpmış."

Evelina hızla göz kırptı. "O..." Gözleri birden bana kenetlendi. "Ciddi misin?!"

Başımı salladım. "Şu anda büyük bir kargaşa var, Andrés dışında tahtın varisi belli değil."

Kadın tereddütle, "Aman Tanrım!" dedi.

"Yani, iki kız çocuğu var. Ama Marcela birkaç yıl önce bir olay yüzünden aileyi terk etti, Claudia ise yirmi bir yaşında ve burun boşlukları sürekli kokainle dolu." Acı bir gülümsemeye karşılık verdim. "Her neyse, prenses..." Eğilip onu nazıkçe öptüm. "Torvallés ailesiyle olan sorunun bitti."

Yüzüme dokunup beni öperken, vücudu adeta eriyor.

Geri çekilirken hafif bir gülümsemeye, "Bir şey daha sorabilir miyim?" dedi.

"Elbette."

"Bir tedavisi var mı? Yani, diğerleri için?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Ama tedaviler var. Travma odaklı ve bilişsel davranışçı terapi. Diyalektik davranışçı terapi. Psikoterapi. EMDR terapisi."

“Yani buradaki tema...” Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak çenesine dokundu. “Terapi mi?”

Sırıttım. "Zeki çocuk."

O da gülümseyerek karşılık verdi. "Bunlardan herhangi birini denedin mi?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Neden?"

“Ben... yapmadım işte,” diye omuz silktim. “Belki de bilinçaltımda Demon’ın benim itici gücüm ve beni ileriye taşıyan şey olduğunu biliyordum. Sanırım bir yanım, eğer terapi tüm o berbat halimi benden söküp atarsa, onu da götüreceğinden endişeleniyordu. Ve belki de tam bir deli, ama beni sayamayacağım kadar çok kez hayatta tuttu.” Burnumu çektim ve gözlerimi devirdim. “Ya da kim bilir?”

Evelina gözlerini benimkine çevirdi. "Sen dener miydin?" Yüzü kızardı. "Terapiyi dener miydin?"

Kaşlarım çatıldı. "Benden bunu mu istiyorsun?"

"Sizden bunu isteyip istemediğinizi soruyorum."

Yavaşça başımı sallarken kaşlarımı çattım. "Sanırım öyle."

“O zaman senden bunu rica ediyorum,” diyor sessizce. “Hiçbirinden, hatta Şeytan'dan bile korktuğum için değil...”

Evet, onun amcığı bizden korkuyor... bizi ne kadar çok sevdiğinden korkuyor...

Çenenini kapat.

Evelina boğazını temizledi. "Bu bir sorun teşkil etmiyor. Ciddi söylüyorum. Sadece senin için en iyisini istiyorum."

Ona merakla gülümsedim. "Neden böyle, prenses?"

Gözlerini devirdi. "Çünkü seni seviyorum. Tabii ki."

EVELINA

"Tekrar. aprazdan. Nefes almasına izin ver, Evelina! Acele etme!"

Madame Kuzmina, suda kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi etrafımda dönerken kaslarım sızlıyor. Gözleri her hareketimi takip ediyor, gerçek zamanlı olarak eleştiriyor.

"Evet, aynen böyle... güzel. Dvelopp'yi biraz daha uzun tutun. Bırakın görsünler, bırakın keyfini çıkarsınlar... güzel."

Bacak kaslarım geriliyor. Kanımda yoğun bir odaklanma hissi oluşuyor.

"şimdi kapat—güzel. Temiz oldu. Denge dönüşten önce sağlanır, dönüşün bir parçası olarak değil. Kolları savurma, yerleştir. Burada keskin ol, telaşlı değil. Daha iyi. Tekrar."

Onun dikkatli bakışları altında, Black Swan solo/coda bölümünün tamamını iki kez daha almak zorunda kaldım.

"Güzeldi, Evelina," diye başını salladı. "Oldukça iyiydi. Son birkaç ayda, daha önce çalışmalarında görmediğim bir olgunluk yakaladın."

Kahretsin.

Dünya dönmeyi birdenbire bıraktı mı?

Çünkü sanırım Bayan Kuzmina dansımı vd. Ve Kuzmina lğinde bu, inanılmaz derecede olumlu bir değerlendirmeydi.

Yüzüme düşen telleri kenara iterken ve su şişemden bir yudum alırken sırtıtıyorum.

"Teşekkür ederim, Madam," diye gülümsedim. "Minnettarım."

Başını sallıyor, parmaklarındaki yüzükleri çeviriyor; bu hareket bana onu hep bir falcı gibi düşündürüyor. Sonra neredeyse şüpheyile bana dikkatlice bakıyor.

"Başka bir yerde mi antrenman yapıyordunuz? Dışarıdan bir antrenörle mi?"

Gözlerimi kırpıyorum. "Ne? Hayır, kesinlikle hayır."

Madam, hâlâ sırlarımı öğrenmeye çalışıyormuş gibi bir ifadeyle, yüzük takılı parmağıyla çenesine dokundu.

Sonra yavaş yavaş yüz ifadesi düzeldi ve gülümsedi.

"Ah. Bir erkek arkadaşın varmış."

Aman Tanrım. Bu kadın falcı mı?

Yüzüm kızarıyor.

"Ben..." Dudaklarımı ısırdım. "Evet, öyleyim."

"Biliyordum."

Gözlerimi devirdim. "Gerçekten de aşkın insanı daha iyi bir dansçı yaptığını mı söylüyorsun?"

O, homurdanarak, "Elbette hayır, Evelina." dedi.

Yaklaştıkça kaşları neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe kalkıyor.

"Ama iyi bir şekilde sikişmek işe yarar."

* * *

İki saat sonra, yüzümdeki yangını söndürdükten ve herkes gittikten sonra, tekrar sahnedeyim ve Kara Kuğu parçasını yeniden çalışıyorum.

Zakharova, Kuğu Gölü'nü yaklaşık bir yıl önce sahnelemişti ve Naomi başrolde harika bir performans sergilemişti. Ancak birkaç ay sonra, VIP hayırseverlerden oluşan özel bir izleyici kitlesi için bazı sevilen eserlerin bir gösterimi yapılacak ve Madam K benden bunu denememi istedi. Özellikle de bana asla yapmama izin vermediği türden bir rol olduğu için, mükemmel olmasını istiyorum.

Bitirişte mükemmel bir sonuç alıyorum ve ardından derin bir nefes veriyorum. Ter tenimi parlatıyor. Vücudum gevşiyor, omuzlarım öne doğru yuvarlanırken sırtımı yavaşça geriyorum.

Tiyatronun karanlığından gelen yavaş alkış sesi beni bir nanosaniyede doğrulttu. Kalbim boğazıma kadar geldi, bakışlarımı gölgelere diktim ve yavaşça ortaya çıkan bir figür görünce gerildim.

"Vaughn mu?" diye sessizce soruyorum.

"Tekrar deneyin."

Ürpererek yavaşça geri çekildim.

Bu ses neden tanıdık geliyor?

Arkamı dönüp sahnenin kenarında yığılı duran ekipmanlarıma baktım. Bir anda fırlayıp Milena'nın uzun zamandır, yani onu tanıdığım süre boyunca, yanımda taşımam konusunda ısrar ettiği küçük anahtarlık boyutundaki biber gazı spreyini çantamın yan cebinden çıkardım.

Sahneye yaklaşan gölgeli figüre doğru savurarak hızla döndüm.

"Defol git buradan!" diye hırladım, telefonuma uzanırken. "Buraya nasıl girdiğini bilmiyorum ama polisi aramadan önce üç saniyen var, buradan çık."

"Ama sanırım bunu yapmak istemezsin Evelina," diye mırıldandı, sahnenin önündeki ışıkların parıltısının hemen ötesinde duraklayarak.

Adımı nereden biliyor?

"Çünkü polisi ararsanız, Andrés Torvallés'in öldürüldüğü sırada orada olmanıza rağmen neden daha önce hiç ortaya çıkmadığınızı açıklamak zorunda kalacağınız garip bir durumla karşı karşıya kalırsınız."

Bu imkansız.

Sanki koruyucu bir büyü gibi, bunu kendi kendime tekrarladığım anda, imkansız olan gerçek oluyor ve Andrés Torvallés gölgelerin arasından çıkıyor.

Bana karanlık bir şekilde gülümsüyor, gözleri vahşi bir eğlenceyle parıldıyor. Nefes almakta zorlanıyorum, ellerim titriyor.

"BEN-"

"İşte Lazarus, ölümden geri döndü," diye homurdanır göz kırparak. "Şaşırdın mı?"

Yutkunarak, gözlerimi kırpıştırarak titreyerek orada öylece duruyorum, hâlâ biber gazını önümde tutuyorum.

"Ben... Anlamıyorum," diye kekeledim. "Sen... O seni öldürdü."

Andrés kıkırdadı. "Öyle yaptığını varsaydın. Gerçekten yaparken gördün mü?"

Soğuk bir gülümsemeyle biraz daha ışığa doğru adım attı. İlk defa yüzünün morarmış olduğunu, sol kaşının üzerinde muhtemelen dikişleri örten küçük bir bandaj olduğunu görebiliyordum.

"Ama... Vaughn—"

Düşünmeye çalışırken ürperiyorum. Ama şu an sanki yıllar önce olmuş gibi geliyor. Vaughn'un Andrés'i arabadan çekip çıkardığını, bıçağın parıldamasını, ormanda yaşanan çılgın kovalamacayı ve ardından kanlı eliyle beni ağaca yaslayıp tutmasını hatırlıyorum—

"Kan," diye kekeledim, başımı sallayarak. "Çok fazla kan vardı."

"Evet, o onun kanıydı. Ve kasıtlı değildi. Ama kesinlikle yanılısamayı güçlendirdi."

Yanılsama.

Neler oluyor?

"Ben..." Yutkunuyorum. "Ben—"

“Senin küçük sevgilinle benim... bir anlaşmamız var.” Gözleri karardı, elini kaldırıp bandajın yanındaki alına nazikçe dokundu. “Son davetsiz ziyaretini bir kenara bırakırsak,” diye mırıldandı.

"Anlaşma," diyorum dümdüz bir şekilde.

Gülümsüyor. "Sanırım oğulların babalarıyla bazen yaşadığı karmaşık ilişkiyi biliyorsunuz, değil mi?"

Ağzım sıkışıyor.

“Anlaşmamız karşılıklı olarak faydalıydı,” diye omuz silkti. “Vaughn, Knightsblood yönetim kurulunun kontrolünü istiyordu. Ben ise babamın bana asla vermeyeceği bir tahtı ele geçirmek istiyordum.”

“Baban neden—”

“Çünkü beni öldürmeye çalışıyordu.” diyor Andrés net bir şekilde. “Şimdi, babamın erkek arkadaşının akıl hocası Stellan Lourde’un ölümünden sorumlu olduğunu da hesaba katarsak, Vaughn ile kolayca anlaştık. Babamın her şeyi gören bakışlarından kurtulmak ve kendi planlarımı hayata geçirmek için kendi ölümümü taklit etmeme yardım edecekti. Ben yokken, o da yönetim kurulundaki yerini alacaktı. Ve zamanı geldiğinde, intikam için babamı vurması için bile ona izin verecektim.”

Ağzım açık kaldı. "Ama—ben—o bana bunların hiçbirini anlatmadı—"

“Hayır, sanmıyorum ki yapsın,” diyor Andrés sıkılmış bir tonla. “Bu da anlaşmamızın bir parçasıydı. Bakın, onun benimle birlikteyken gelip beni ‘öldürmesini’ planlamıştık...” diye bana şehvetle göz kırpmıyor. “Misafirlerimle birlikteyken.”

Ellerinin eteğimin altına girmeye çalıştığını hatırladıkça boğazımda bir bulantı hissi oluşuyor.

“Amaç, maskeli bir adamın beni katlettiğine dair tanıklık edebilecek bir şahit bulmaktır; bu da olayın bütününe ağırlık kazandıracak ve babamı bunun gerçek olduğuna ikna edecekti. Ama planlamadığım şey,” diye homurdanıyor, “sen oldun.”

Gözlerini kısarak, “Görünüşe göre Vaughn’un o geceki... aşırı tepkisinin sebebi sendin. Onu bıçağımla yaralamak da planın bir parçası değildi. Ama bana saldırma biçimindeki hırs beni şaşırttı.” dedi. Bana sıırttı. “Ama şimdi anlıyorum neden seni o pozisyonda görünce bir canavara dönüştü.”

Her şey bir anda yüzüme tokat gibi çarptı, başım döndü.

Andrés sahnenin ön tarafına biraz daha yaklaştı, kaşları çatılmıştı. "Ama şimdi neden burada olduğumu, sizinle konuştuğumu merak ediyorsunuzdur."

Başımı sessizce sallıyorum, kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

“Şey, Evelina, maalesef o ilk planlar değişti. Biliyorsun, duymuş olabileceğin gibi, babam korkunç bir kaza geçirdi.” Dilini şaklatıp haç işareti yapar. “‘Sarhoşken’ yattan ‘düşmek’ ne büyük bir trajedi.”

Soğuk gülümsemesi bana Diego'nun o yatta başına gelenlerin hiçbirinin tesadüf olmadığını söylüyor.

"Bu da demek oluyor ki, artık ölümden geri dönüp hakkımı alma zamanım geldi."

Yutkundum, biber gazını daha sıkı kavradım. "Bütün bunları neden anlatıyorsun?"

“Çünkü şimdi küçük bir sorunla karşı karşıyayım.” Gözlerini bana dikti. “Babamın, bana hiç haber verilmeyen gayrimeşru bir varis aramak için seni görevlendirdiğini öğrendim. Ve ben onun tahtına geçmeye hazırlanırken, şey...” Acımasızca gülümsedi. “Bu üvey kardeşle tanışmayı çok isterdim.”

Tüylerim diken diken oldu.

O, aile birleşmesi istemiyor. Torvallés tahtı üzerindeki iddiasının tartışmasız olmasını sağlamak istiyor.

İçini çekti. “Babamın piçini bulmak için çok çalıştığını biliyorum. Ama bunca zamandır cevap tam önündeydi.” Sıırttı. “Ya da tahmin ediyorum ki, sık sık tepenizdeydi,” diye acımasızca sıırttı. “Vaughn kim olduğunu biliyor. Her zaman biliyordu. Ve sen de benim için ona soracaksın.”

Yutkunuyorum. "Neden böyle bir şey yapayım ki?" diye nefes alıyorum.

“Çünkü babamı kendi ellerimle öldürerek ondan intikamını aldım,” diye homurdanıyor. “Bu da sanırım üvey kardeşimin adını bana vermeye pek meyilli olmamasına neden olacak. Yani ona sormanız gerekecek.”

Andrés telefonunu cebinden çıkarıyor.

“Ya da eğer yapmazsanız... Ölürlers.”

Ekrana dokunarak bir video açıyor.

Ve bu saf dehşet beni paramparça ediyor.

"HAYIR!" diye bağırdım, dizlerimin üzerine çökerek.

Ekranda, Roman ve Val penceresiz bir odada iki sandalyeye bağlı, ağızları tıkanmış ve çırpınırken, ağır şekilde kan kaybediyorlar.

Gözlerim onun gözlerine dikildi, yüzüm buruştu. "Lütfen!" diye bağırdım. "Bırak onları! Onlara zarar verme!!"

Andrés, telefonu cebine geri koyarken kendi kendine kıkırdadı.

“Onları yolcu etmekten daha çok istediğim bir şey yok, Evelina.” İçini çekti ve ceket cebinden bir silah çıkardığında donakaldım. “Ama bu, ne kadar ikna edici olabileceğine bağlı.”

Silahı sahnenin kenarına koydu ve iterek kaydıldı, sonunda silah benim bale ayakkabılarıma çarptı.

Hızla silahı iki elimle kavradım ve ona doğrulttum.

Andrés sessizce gülüyor.

"Beni vurmuyacaksın."

“Asla yapmam!” diye tükürdüm. “Bırakın gitsinler! Hemen!”

Genişçe sırtıyor. "Ah, Evelina." Başını sallıyor. "Çok masumsun. Yani, dolu olmadığı için beni vurmuyacaksın herhalde." İçini çekiyor. "Aptal mı görünüyorum? Şarjör orada." Başparmağıyla omzunun üzerinden işaret ediyor. "5H numaralı koltuk."

Andrés gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

“İşte olacaklar Evelina. Ben buradan çıkıp gideceğim. Ben gittikten sonra, ve ancak ben gittikten sonra, o sahneden dans ederek ineceksin, o kurşunları alacaksın ve sonra o erkek arkadaşının yanına gideceksin – hâlâ ofisinde – ve ona o lanet olası varisin kim olduğunu söylemesini isteyeceksin,” diye tısladı. “Çok ikna edici olabilirim, aksi takdirde bu yıl iki tane daha az Noel hediyesi almak zorunda kalacaksın.”

Dünyam başıma yıkılıyor.

“Bana o varisi bul Evelina. Yoksa Roman ve Val’in ölümünü izlemek zorunda kalacaksın. Bir saatin var.”

VAUGHN

“Tazminat meselesi gibi küçük bir sorun var.”

Çenem gıcırıyor. "Neden?" diye homurdanıyorum boğuk bir sesle.

Xavier d’Auvrelle telefonda boğazını temizledi. “Bertrand, Jean ve Pierre, sizin vahşetinizden sonra oldukça kapsamlı tıbbi yardıma ihtiyaç duydular, Bay Bancroft.”

“Bunun benim sorunum olduğunu anlamıyorum,” diyorum kısık bir sesle. “Monsieur d’Auvrelle, ülkemizde bir sözümüz var: Aptalca oyunlar oynarsan, aptalca ödüller kazanırsın.”

Xavier kıkırdadı. “Haklısın Vaughn. Haklısın. Açıkçası bir tepki bekliyordum. Ama sen... beklentilerimi aştın,” diye mırıldandı. “Her neyse, ekibim şu anda teklifinizi inceliyor. Ancak öne sürdüğünüz şeyle ilgili herhangi bir sorun yaşayacağımızı sanmıyorum ve yakında sizden tekrar haber alacağımı düşünüyorum.” Boğazını temizledi. “Umarım Bayan Nikitin'e bu... hilekarlık için içten özürlerimi iletirsiniz?”

Anlaşıldığı üzere, Xavier'in "ahlaksız teklifi", benim başarı hırsımı bir erkek olarak erdemlerimle karşılaştırmak için yapılmış bir testti. Evelina'ya dokunmasına izin verseydim -ki bu asla olmazdı- teklifimiz anında reddedilecekti.

"Onurumu" göstermek için reddetmem gerekiyordu. Ne yazık ki Xavier, bu onurun beraberinde getireceği öfke ve gazabı fazlasıyla hafife almıştı.

"Bunu d    neceğim," diye homurdandım sessizce.

Xavier kıkırdadı. "Umarım  yledir. Ve umarım o da kendine bağladığı adamın ne kadar iyi olduğunu takdir eder."

Bence o benim kim olduğum ve ne olduğum konusunda hiçbir yanılısamaya kapılmıyor...

"Vaughn, dramatik ifadelerim için tekrar özür dilerim. Ama her zaman dünyamızda bir insanın kalbinin ve onurunun cüzdanından ve ag zl l ğ nden daha önemli olduğuna inandım."

Derin bir nefes alıyor.

"Sayın Bancroft, d'Auvrelle ailesi olarak Obsidian Syndicate ile karşılıklı yarar sağlayacak bir ilişki kurmayı dört gözle bekliyoruz."

"Emin misin?"

Biraz sonra, Gideon telefonun diğer ucundan derin bir i çekerek, "Evet. Özür dilerim." dedi.

" z lme," dedim sertçe, derin bir nefes vererek. "Sadece... kahretsin."

"Bunun doğru olmamasını mı umuyordunuz?"

Başımı salladım. " yle olduğunu tahmin ediyordum. Ama bir mucize olmasını umuyordum," diye iç çektim.

Kahretsin.

Masamın kenarına parmaklarımla vuruyorum.

"Bunun için benden nefret edecek, değil mi?"

Gideon içini çekti. "Eğlenceli bir konuşma olacağından şüpheliyim..."

Ev ofisimin kapısı aniden gürültüyle açıldı. Evelina'yı orada, gözlerinde vahşi bir ifadeyle görünce, bir an için cinsel organım durumu yanlış yorumladı ve hemen onun oyun oynamaya geldiği sonucuna vardı.

...ama sonra titreyen ellerinde, tam bana doğrultulmuş silahı görüyorum.

"Gideon," diye mırıldandım sessizce. "Seni sonra aramam gerekecek."

Evelina tir tir titriyor, titreyen elleri silahın namlusunun çılgınca sıçramasına neden oluyor. Telefonu kapatıp ceketimin cebine koyuyorum.

Yüzü buruşuyor, dudağı titriyor ve gözlerinde yaşlar birikiyor.

"Özür dilerim," diye hıçkırarak, sesi titreyerek söyledi.

"Dolu mu?" diye sessizce homurdandım.

Başını hızla salladı.

"Neler oluyor bebeğim?" diye mırıldanıyorum, ellerimi önümdeki masanın üzerinde düz ve açık tutarak.

Evelina boğazı titreyerek titredi. "Diego Torvallés'in varisi," diye patladı, iri gözleri benimkine dikilmişti. "Kim olduğunu bilmem lazım. Hemen şimdi!"

Çenem kasıldı. "Ne demek istiyorsun, Diego'nun—"

"Biliyorum, Vaughn!!" diye patladı, ciğerlerine bir nefes hava çekerek. "Lütfen, bana kim olduğunu söyle, tamam mı?! Sadece söyle!"

O kadar gergin ki, dışarıdaki bir araba kornası bile tetiği çekmesine neden olabilir.

Ve o varil her yöne, benim üzerime doğru sallanırken, o rulet çarkını döndürmeye razı olacağımdan emin değilim.

Ellerimi göz önünde tutarak yavaşça ayağa kalktığımda irkildi. "Prensesim, neler olup bittiğini anlat bana," diye mırıldandım.

"Kahretsin, Vaughn!" Gözlerinden yaşlar süzülürken hıçkırarak konuştu. "Sadece söyle bana!"

"Bunu sen mi soruyorsun," diye homurdanıyorum, "yoksa başkası mı?"

"Önemli mi?!" diye çığlık attı.

"Kesinlikle öyle."

Masamın arkasından çıktım, ellerim hâlâ havadaydı ve ona doğru yürümeye başladım.

Evelina hıçkırarak ağladı, silah hâlâ titreyen ellerinde çılgınca sallanıyordu.

“Kahretsin, Vaughn!” diye bağırdı. “DUR! Bana kim olduğunu söyle—”

“Andrés’i gördünüz.”

Bunu söylediğim anda ve onun nasıl irkildiğini gördüğümde, haklı olduğumu anlıyorum.

“Evelina—”

“Onun kendi ölümünü taklit etmesine yardım etmen umurumda değil!” diye feryat ediyor. “Bana söylememen de umurumda değil—”

"Seni bu işe karıştırmak istemedim," diye homurdanarak ona doğru yürüdüm. "İstemedim—"

"Vaughn!" diye çığlık attı, gözlerinden yaşlar süzülürken silahı çılgınca bana doğrulttu. "O ismi hemen şimdi bilmem lazım!! Hiç zamanım yok! Val ve Roman'ı öldürecek!"

Yürümeye devam ediyorum.

“Onları yakaladı!” diye çılgınca bağırdı. “İkisini de bağladı ve bana o ismi vermezsen, o—”

"Hiçbir şey yapmayacak, prenses," diye mırıldanıyorum.

Bir adım daha yaklaşıyorum.

Sonra bir tane daha.

"Kahretsin!!" diye hıçkırarak silahı bana doğrulttu. "YÜRÜMEYİ BIRAK!"

"Ya da ne?"

Bir adım daha atıyorum. Geriye doğru çekilmeye başlıyor, ama hızla arkasındaki kapı çerçevesine çarpıyor.

İlerlemeyi asla bırakmıyorum.

Boğazı düğümleniyor, ben tam onun yanına girdiğimde yüzü buruşuyor, ta ki o titreyen silah titremeyi bırakıp çenemin alt kısmına dayanana kadar.

"Beni vurmayacaksın, prenses," diyorum sessizce.

"Kardeşim—!" Gözlerinden yaşlar süzülürken hıçkırarak ağlıyor. Silahın metal kısmı boğazımı deliyor. "Kardeşin—"

"Babanız onları bodruma sürüklediğinden beri ikisini de neredeyse sürekli gözetim altında tutuyorum," diye homurdanıyorum. "İkisi de iyi."

"Bunu bilmiyorsun!" diye kekeledi. "Sen—"

Telefonumu cebimden çıkarıp bir kişiye dokunuyorum ve aramayı hoparlöre alıyorum, gözlerim Evelina'nın gözlerine kilitlenmiş durumda.

Thomas telefonda, "Bay Bancroft," diyor. "Sizin için ne yapabilirim efendim?"

"Durum güncellemesi."

"Elbette efendim. Bay Nikitin ve kardeşiniz Atera'da akşam yemeği yiyorlar ve az önce tatlı siparişi verdiler. Sanırım paylaşmak için krem brülé."

Evelina'nın vücudu, sanki karnına yumruk yemiş gibi kendi içine büzülüyor.

"Teşekkür ederim, Thomas."

Telefonu kapatıp cebime geri koydum. Elimle silahın namlusunu kavrayıp, titreyen elinden yavaşça çekip aldım.

"Önemli olan hiç kimseye bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim," diye sessizce hırladım. "Bu, kardeşimi ve senin kardeşini de kapsıyor."

Silahı kemerime taktım, sonra da kollarımı onun etrafına sardım.

"Ve bu, sevdiğim kadını da kesinlikle kapsıyor."

Yıkılıp gitti, yumrukları tişörtümü sıkıca kavradı ve göğsüme yaslanarak hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Bana bir video gösterdi—"

"Sana gösterdiği her şey sahteydi prenses. Yapay zekanın neler yapabileceğini artık biliyorsun. Ve az önce Thomas'ı duydun. Kardeşlerimiz şu anda krem brülé paylaşıyorlar."

Nefes nefese kalmış bir halde titredi. "O—o—"

"Yaptığı şey," diye homurdandım, "çok büyük bir adımını fazla ileri atmaktı."

Andrés gibi bir yılanla yatağa girmek benim için bir akıl hatasıydı.

Ama benim olanı tehdit etmek mi?

Bu onun için ölümcül bir hata.

Evelina'nın elini tuttum ve onu da peşimden sürükleyerek ofisten fırladım.

"Hadi."

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, eli sıkıca elimde.

"Andrés'e silahını geri ver," diye homurdandım. "En azından içindeki mermileri."

EVELINA

Andrés, sahte bir isimle kaldığı lüks otel süitinin kapısını Vaughn tekmeleyerek açtığında, endişe verici derecede rahat görünüyordu.

"Ah-ah-ah," diyor dişlerini göstererek, yırtıcı bir gülümsemeyle koltuktan kalkarken, Vaughn odanın karşısına doğru öfkeyle ilerleyip silahını Andrés'in göğsüne doğrultuyor. "Biraz daha sakın olsan iyi olur."

"Öyle mi?" diye tısladı Vaughn. "Onu tehdit etmenin sonuçları olmayacağını düşünmek için nasıl bu kadar hayalperestsin?" diye hırıldadı, silahı Andrés'in yüzüne doğrultarak. "Ya da dolu bir silahla peşimden göndermenin?" Çenesi gerildi. "Gerçekten onun—"

"Boş mermiler, Vaughn," diye iç çekti Andrés. "Sadece boş mermiler. Ama dürüst olmak gerekirse, yine de tetiği çekmesini umuyordum." Kötü niyetli bir şekilde sırttı. "Birinin diğerini vurmaya çalışması durumunda hiçbir çiftin hayatta kalabileceğini hayal edemiyorum."

Vaughn silaha bakarken çenesi seğirdi. Emniyet kilidini açtı ve ardından şarjörü çıkardı.

Dudakları öfkeyle kıvrılırken, kağıdı sertçe yerine geri koydu ve ardından Andrés'in önündeki sehpa fırlattı.

Andrés kıkırdarken ben de "Sen hasta herif!" diye tısladım.

"Ah, hepsi şaka içindi Evelina," diye karanlık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ve onlar sadece boşlar—"

"Ama bunlar öyle değil."

Vaughn ceketinden kendi silahını çıkarıp İspanyol'un göğsüne doğrulttuğunda Andrés'in yüzündeki gülümseme silinir.

Andrés gözlerini kısarak, "Düşüncesizce ve aptalca bir şey yapmadan önce, Bay Bancroft," diye tısladı, "bana söz hakkı vermenizi öneririm."

Vaughn karanlık bir şekilde gülümsedi. "Senin o lanet olası ağzından çıkan herhangi bir şeyle ilgileneceğimi nereden çıkardın?"

Andrés kaşını kaldırır. "Kafamı uçurun, asla bilmeyeceksiniz."

"Bu riski almaya hazırım," diye tısladı Vaughn.

"Ama bu şansı ona emanet etmeye razı mısınız?" diye soruyor Andrés sert bir şekilde. "Şu silahı gözümün önünden çeksen, konuşalım."

Vaughn ona dik dik bakıyor, silahı birkaç saniye daha olduğu yerde tutuyor. Sonra yavaşça kaldırıyor ama kılıfına koymuyor.

"Konuş," diye homurdanarak Andrés'e seslendi.

Andrés nazikçe gülümsedi. "Nereden başlayayım?"

"Diego'nun ölmesi nasıl olur?" diye homurdanır Vaughn. "Anlaşmıştık, Andrés."

"Evet, vardı." Andrés kaşının yanındaki bandaja hafifçe dokunuyor. "Geçmiş zaman."

Vaughn gözlerini devirdi. "Şaka mı yapıyorsun?"

Andrés gülümsedi. "Geçen gece tartıştığımızda biraz keyifsiz görünüyordun." Kaşlarını çattı. "Aman Tanrım, Evelina'nın vahşice dövüldüğü gece değil miydi o?"

"Cehenneme git!" diye çıkıştı.

Andrés bana doğru alaycı bir şekilde baktı. "Bu adamla güvende olduğundan emin misin Evelina? Yani, elleri kan içinde hastane odana daldı." Dişlerini gıcırdattı. "Bu pek sağlıklı bir ilişki gibi görünmüyor—"

"Sanırım o senin kanındı?" diye soruyorum.

"Gerçekten de öyleydi," diye homurdandı Andrés.

Genişçe gülümsüyorum. "Güzel."

"Yani sana birkaç dikiş attığım için anlaşmamız mı değişti?" diye çıkıştı Vaughn.

Andrés kıkırdar ve gözleri şeytani bir şekilde parlar. "Hayır, Vaughn, anlaşmamız değişti çünkü daha önce dengeliydik." Çarpık gülümsemesi daha da genişler. "Ama artık değiliz, değil mi? Artık bir zayıf nokta var," diye homurdanır Andrés nefesinin altında. "Zorlanabilecek bir baskı noktası..."

Bakışları Vaughn'dan bana kaydı ve soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Üzgünüm Vaughn, ama durum şu an böyle. Eşit durumdaydık. Şimdi üstünlük bende."

"Öylece geri dönemezsin—"

"İstediğim her şeyi yapabilirim, Evelina," diye çıkıştı Andrés, tam Vaughn'un kolunu uzatıp bana doğru gelmemi engellemeye çalıştığı sırada aniden ayağa kalkarak. "Senin ve ailenin, ne, yirmi yıllık 'imparatorluğu' mu? Otuz mu?" diye homurdandı. "Tarihi olan Obsidyen Sendikası bile, şu anda kontrol ettiğim yüzyıllardır süregelen hanedanlığın yanında hiçbir şey."

"Tam olarak ne istiyorsun lan?" diye tısladı Vaughn dişlerini sıkarak.

Diğer adam, bar arabasına doğru yürürken kıkırdadı, kendine bir kadeh şeri doldurdu ve dudaklarına götürdü.

"Ölümden geri dönüyorum Vaughn ve yönetim kurulundaki yerimi geri istiyorum. Maalesef boş koltuk yok." Gözlerini kısarak, "Obsidian Sendikası, Knightsblood ile ilgili tüm planlarınızdan vazgeçti. Ve gerçekten de vazgeçti, çok kişisel bir düzeyde." dedi.

Andrés boğazını temizledi.

“Siz ve Sendika ile bağlantılı herkes kampüse girişten men edilecek. Siz veya bu küçük, dengesiz psikopat grubunuzdan herhangi biri çocuk sahibi olursa, mirasçılarınız da kapıların kapalı olduğunu görecektir.” Soğuk bir şekilde gülümsüyor. “Doğmamış çocuklarınızın, Bay Bancroft, Knightsblood'da yeri yok.”

"Sana hatırı sayılır bir miktar para ödedim, Andrés," diye mırıldandı Vaughn.

Andrés sırtıttı. "Evet, öyle yaptın. Ama ne yazık ki, planlar değişir. Ne diyebilirim ki. Ve bildiğin gibi, bizim dünyamızda para iadesi yok."

Vaughn başını salladı. "Benden çalmanın akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun, Andrés? Şu anda senin kafanı uçurma seçeneğim hâlâ mevcut."

Diğer adam kıkırdadı. “Hayır, sanmıyorum. Çünkü bir yedek planım var. Dedikleri gibi, bir 'ölü adamın düğmesi'.” Sırtıttı. “Size aslında ne olacağını anlatayım. Knightsblood'dan ayrılacak ve yönetim kurulundaki o koltuğu boşaltacaksınız. Yönetim kurulunun kalan üyeleri üzerinde herhangi bir etki kurmayı bırakacak ve kendinizi ve gelecekteki soyunuzu Knightsblood kampüsünden sonsuza dek uzaklaştıracaksınız. Dahası, bana babamın gayrimeşru çocuğunun adını söyleyeceksiniz. Tüm bunların yanı sıra bana zaten ödediğiniz paranın karşılığında...”

Gözleri bana kaydı.

“Onun hayatını mahvetmeyeceğim.”

Vaughn önüne doğru hareket ederken göğsünden alçak, karanlık bir hırıltı geliyor.

"Onu ikinci kez tehdit ediyorsun," diyor sessizce.

Andrés içini çekti. “Bu kişisel bir şey değil. Tamamen iş meselesi. Ve iş hayatında, özellikle benimkinde, zayıflıklardan faydalanılmalıdır. Bunu yapmamak da başlı başına bir zayıflıktır.” Yandaki masaya doğru yürüdü ve bir manila klasörünü aldı.

"İşte bu," diye mırıldanıyor bize dönerek, "Evelina'yı adam kaçırma, işkence ve cinayete teşebbüsten hapse atacak delil."

"Affedersiniz?" diye kekeledim.

Andrés gülümseyerek yanımıza geldi ve önümüzdeki masaya bıraktı.

"Birkaç kişi bizi Knightsblood kampüsünde konuşurken gördü. Birkaç kişi de senin benim arabama binip uzaklaştığını gördü, güvenlik kamerası kayıtlarından bahsetmiyorum bile." Dudakları kıvrılıyor. "O arabanın her yerinde senin DNA'n var, benim kanımın izleriyle birlikte."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu hangi dünyada böyle bir şey demek oluyor ki—"

"Ayrıca Brooklyn'de sizin adınıza kiralanmış bir depo da var."

Yüzüm bembeyaz oldu.

"Elbette paravan şirketler kullanacak kadar zekiydin," diye iç çekiyor Andrés. "Ama herhangi bir iyi adli muhasebeci paranın izini sana kadar sürebilirdi. Ve eminim ki yetkililer, son dört aydır öldüğüm sanıldığım bu süre zarfında beni tuttuğun küçük, penceresiz odada her yerde bulunacak olan kan örneklerim hakkında birçok soru soracaklardır."

Yutkunuyorum, ağzım kuruyor. Vaughn dosyayı alıp sayfalarını karıştırmaya başlıyor. Göz devirmesini umarak ona dönüyorum.

Ama o sadece sayfalara bakıyor, çenesi daha da sıkılaşıyor.

"Sebebi mi?" diye hırıldadı Vaughn sonunda. "Sence polis, sabıka kaydı olmayan genç bir kadının senin gibi birini ya da herhangi birini rastgele kaçırpı aylarca bodrumda kilitli tutacağına inanacak mı?"

Andrés soğuk bir gülümsemeyle, "Ailesinin sakladığı, akıl sağlığının yerinde olmadığına ve şiddet geçmişine dair yeminli ifadeleri gördüklerinde anlayacaklar," dedi.

Ona dik dik bakıyorum. "Ne?"

"Tüh," diye homurdandı. "Biliyorsunuz, babamla kötü bir ilişkim olduğunu düşünüyordum. Ama Pavel'in, yeminli ifadesi karşılığında onu Rusya'daki o durumdan kurtarma teklifimi kabul etme hızı nefes kesiciydi."

Boğazım kasılırken göğsümde bıçak gibi saplanan bir acı hissediyorum.

Aman Tanrım.

Yanılmışım.

Aylardır kendime, yaptığı her şeye rağmen, ne olursa olsun, o hala babam olduğunu, aile olduğumuzu ve ailenin birbirine sırt çevirmeyeceğini anlatmaya çalışıyorum.

Roman beni uyarmaya çalışmıştı ve şimdi haklı olduğunu biliyorum. Ve her şey yerine oturduğunda, Andrés'i yalan söylemekle suçlama ihtiyacı bile duymuyorum.

Çünkü kalbimde onun öyle olmadığını biliyorum.

“Eski sevgilin Ethan’ın da ifadesi var,” diye iç çekti Andrés. “Şimdi, hakkını vermek gerekirse, başlangıçta şiddetle reddetti. Ama o güzel yeni nişanlısı var ve, şey...” Gülümsedi ve ellerini açtı. “Çabuk aklı başına geldi.” İç çekti. “Dediğim gibi, oyunun kuralları böyle.”

Oda sessiz. Vaughn'a sıkıca sarılırken elim kolunu daha da sıkılaştırıyor, kaslarının tutuşum altında kasıldığını hissediyorum.

“Öyleyse,” diye mırıldandı Andrés. “Artık üvey kardeşimin soyadını alacağım.”

Vaughn karanlık bir şekilde sırttı. "Bütün o laflar," diye homurdandı. "Bütün o gösterişler ve çok zeki olduğun için kendini alkışlamalar." Vaughn'un gözleri aniden kısıldı. "Veliaht yok, seni aptal herif."

Andrés sırttı. "Benimle dalga geçme Vaughn. Bu zarfın içeriğini New York'taki her savcıya, ihbar hattına ve haber ajansına göndereceğim. Bir saat içinde parmaklıklar ardında olacak."

Vaughn gülümsemeye devam ediyor.

"Bunların hepsi yalan," diye tısladı. "Söylenti ve saçmalık üzerine kurulu, babanı kızdırmak için benim uydurduğum bir hikaye."

Andrés'in gülümsemesi soluyor.

“Zamanını ve kaynaklarını boşa harcamak için kafasına o masalı ben yerleştirdim,” diye omuz silkti Vaughn. “Tahmin edeyim, bu varis hakkında ancak onu öldürmeden hemen önce size anlattığında haberdar oldunuz, değil mi?”

Gülümseme tamamen kayboluyor.

“İstersen o ipliği çekmeye devam et.” Vaughn kıkırdar. “Sana nereye varacağını söyleyebilirim. Sonunda yaklaşık yirmi dokuz yıl önce Victoria King ve babanın Madrid'de aynı otelde kaldığını öğreneceksin. Hatta muhtemelen ikisinin barda birlikte içki içtiği güvenlik kamerası görüntülerini bile bulacaksın ve tüm bunların amacı, araştırma yapan herkesi Carson King'in babanın gayrimeşru varisi olduğuna inandırmak.” Omuz silker. “Şimdi, babanın Carson'ın annesiyle birlikte olup olmadığını gerçekten bilmiyorum, ama kesin olarak biliyorum ki, bu ilişkiden hiçbir çocuk doğmadı.” Andrés'e soğuk bir şekilde gülümser. “Victoria King, Carson doğduktan sonra gönüllü olarak kısırlaştırıldı.”

Andrés'in çenesi seğiriyor.

“Ama,” diye gülümsüyor Vaughn. “Carson'ın üvey kardeşiniz olmadığına dair daha somut bir kanıt isterseniz, eminim kapınızın önüne bir DNA örneği bırakmaktan çok mutlu olur.”

Andrés'in yüzü kararıyor.

Vaughn omuz silkerek, “Yıllar içinde Diego'nun çocuklarının babası olduğunu iddia eden kırk kadın ortaya çıktı. İsterseniz listeyi verebilirim, ama babanıza karşı koz elde etmek umuduyla listeyi zaten inceledim ve suçlamaların hiçbirinin dayanağı yok. Sizin üvey kardeşiniz yok.” dedi.

Saniyeler geçtikçe Andrés'in yüzü daha da karardı. Elindeki bardağı ağzına götürdü ve şarabının geri kalanını bir dikişte içti.

"O listeyi alacağım."

Vaughn omuz silkerek, "Hepsi senin. Ama bu, boşuna bir çaba olduğunun dersi." dedi.

Saniyeler geçiyor.

“Pekala,” diye homurdandı Andrés sonunda. “Ama anlaşmanın geri kalanı geçerli. Evelina'nın hayatını mahvetmeyeceğim ve karşılığında Knightsblood'dan ve oradaki tüm planlarından vazgeçeceksin. Hatta aramızda bir sözleşme bile hazırladım.”

Ceket cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkarıp aramızdaki masaya bıraktı. Sonra elindeki kalemi kaldırıp sırtıttı.

Yavaş yavaş, şüphe buz gibi bedenime işlemeye başlıyor.

Peki ya Vaughn aynı fikirde olmazsa?

Eğer sahip olduklarımız, onun Sendika ile ilgili planlarından daha değerli değilse ne olacak?

Bana sendikanın her şey olduğunu söyledi. Ailesi, hayatı. Ben... ne?

Bir oyuncak mı? Bir dikkat dağıtıcı mı? Bu açıdan bakıldığında "kız arkadaş" bile pek bir şey ifade etmiyor.

Andrés gülümsüyor. "Bana yönetim kurulu üyeliğini, Knightsblood'daki gücünü ver, ben de bana zaten ödediğin parayı alayım. Karşılığında, esaretim sırasında kız arkadaşının bana ne kadar acımasızca davrandığı konusunda mahkemede ağlayarak görünmeyeceğim."

Kalbim sıkışıyor. Beni nasıl tercih edebilir ki—

"Anlaşmak."

Sözler dudaklarından dökülürken hiç tereddüt etmedi. Kalemi aldı, eğildi ve sözleşmenin altına adını imzaladı.

Adam kalemi masaya bırakıp doğrulurken, ağzım açık bir şekilde ona bakakaldım; göz göze geldiğim Andrés de aynı şekilde şok olmuştu.

"İşte sözleşmeniz. Eğer sözleşmeden dönerseniz veya onu bir daha tehdit ederseniz, lanet olası kafanızı keserim."

Andrés başını öne eğerek, "İkinizle de iş yapmak bir zevkti," dedi.

"Hadi gidelim."

Vaughn elimi tuttu ve odadan çıkarken beni de peşinden sürükledi.

Aşağı kata inip sokağa çıkmayı başardık, ama daha fazla dayanamadım.

"Bekle," diye patladım, yürümeyi bırakıp elimi uzatarak bileğini kavradım. "Sadece... bekle. Bunu neden yaptın?"

Kaşını kaldırarak, "Ne yapayım?" diye sordu.

“O anlaşma!” diye patladım. “Bütün bunları sadece şunun için neden takas edersin ki—”

“Çünkü seni çok seviyorum, Evelina. Ormanda benden kaçtığın geceden beri seni seviyorum ve o günden beri her lanet olası gün ve her lanet olası gece seni seviyorum.”

Sonra beni sıkıca kavradı, sert bedenine doğru çekti ve dudaklarını benimkine bastırdı.

VAUGHN

"İÇECEK BİR ŞEY İSTER MİSİNİZ EFENDİM?"

Garsona şöyle bir baktım ve başımı salladım. "Sadece gazlı su, teşekkürler."

"Şarap listesini getireyim mi?"

"Hayır. Masaya alkol getirmeyin."

Başını sallayıp ortadan kayboldu. Evelina'nın yumuşak eli benimkine dokundu ve bana şaşkın bir bakış attı.

"Kardeşinin üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyorum," dedim elini sıkarak.

"Şey, bunu sesli söylemeyecek," diye gülümsüyor, "ama farkında olacak."

Başımı salladım. Sonra önümdeki masaya dik dik bakarken kaşlarımı çattım. "Val'e hâlâ söylemem gerektiğini gerçekten düşünüyor musun?" Ona döndüm. "Yani, her şeyi... şey, her şeyi."

"Ben olsam, bilmek isterdim."

İçimden bir ah çektim. "Bunun için benden nefret edecek."

Yüzünü buruşturdu. "Üzülecek, evet," dedi nazikçe. "Ama neden ona söylediğini anlayacak. Yani, bu gerçek. Val'i tanıyorum ve biliyorum ki, gerçek canını yaksa bile, yalanla beslenmektense gerçeği duymayı tercih eder."

Başımı salladım. Sonra döndüm, yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve ona nazikçe bir öpücük kondurdum.

"Sözünüzü kestiğim için özür dilerim," diye homurdandı bir ses.

Bok.

Harika bir ilk izlenim.

Evelina hızla benden uzaklaştı, utangaç bir gülümsemeyi bastırmaya çalışarak arkamızı döndük ve orada baş garsonla birlikte duran erkek kardeşimi ve onun erkek kardeşini gördük.

"Merhaba, Rome," diye gülümsedi ikimiz de ayağa kalkarken. Masanın etrafından dolaşıp kardeşine kocaman bir sarıldı. Ben de Val'e dönüp sertçe başımı sallayarak elini sıktım. Sonra yer değiştirdik, Evelina kardeşime sarıldı, ben de Roman'ın elini sıktım.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedim ona.

"Ne yani, bunu yapıp Evie ile aramıza nifak sokmak için size daha fazla malzeme vermeyecek miyim?"

"Rommm," diye iç çekti Evelina. "Hadi ama. Söz verdin."

Başımı salladım. "Roman, seninle kız kardeşin arasına girmeye hiç niyetim yok. Tıpkı senin de benimle erkek kardeşim arasına girmeye çalışmak gibi bir niyetin olmadığını düşündüğüm gibi."

Roman sırtıttı. "Bence bunu kendi başına gayet iyi yapıyorsun."

"Sakin ol," diye mırıldandı Val, dirseğiyle kaburgalarına vurarak. Adam içini çekti ve sonra hepimize gülümsedi. "Bunu yaptığımıza sevindim. Bence önemli."

"Ben de," diye gülümsedi Eveline.

"Pekâlâ," diye boğazını temizledi Val. "Oturabilir miyiz?"

Herkes yerine oturdu. Aniden Val etrafına bakındı ve kaşlarını çattı.

"Sadece dört sandalye var."

Val bana bakarken dudakları inceldi. "Babamın sandalyesi nerede lan?" diye homurdandı. "Her an burada olacak—"

"Gelmiyor," diyorum sessizce.

"Affedersiniz?" diye homurdanır. "Neden olmasın ki, Vaughn?"

İşte başlıyoruz.

Boğazımı temizledim. "Şimdi size anlatacaklarım beni kötü adam yapacak."

"Ne lanet olası şey bu..." diye tısladı Val.

Evelina sessizce, "Val," diyor. "Lütfen... onu dinler misin?"

Kaşlarını çattı ama bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Pekala, kabul ediyorum. Seni kötü adam yapacak olan ne?"

Çok, çok fazla.

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. "Morgan sandığın kişi değil, Val."

Kardeşimin yüzü karardı. "Şaka yapıyor olmalısın Vaughn," diye tısladı. "Babamızla bir ilişki istemiyorsan, tamam. Ama ben istiyorum!"

"Hayır, gerek yok," diye hırladım. "Bana güven."

Kahkaha atarak, "Neden yapayım ki? Belli ki ona karşı duyduğun öfkeyi bir türlü bırakamıyorsun. Ve dostum, acının geçersiz olduğunu asla söylemeye çalışmayacağım. Ama gerçekten deniyorum, tamam mı!? Onu tanımaya, onunla vakit geçirmeye ve kaybettiğimiz tüm zamanı telafi etmeye çalışıyorum. Yani sabotaj yapmaya çalıştığın için sana lanet olsun!" dedi.

"Sana diğer ailesinden bahsetti mi henüz?" diye çıkıştım. "Bu konu açıldı mı hiç?"

Val'in gözleri, bana dikilirken benimkiler kadar keskin bir şekilde parlıyor.

"Ne yapmaya çalışıyorsan, haddini çoktan aştın—"

"Burada."

Cebimden bir zarf çıkarıp önüne bıraktım.

"Bunu açmayacağım."

"Pekala," diye homurdandım. "Ama bana inanmadığına göre, işte kanıt." Başımı salladım. "Morgan kendine yeni bir aile kurdu, Val. Georgia'da bir eş ve iki oğlan çocuğu." Soğuk bir şekilde gülümsedim. "Kendine yeni bir şans verdi."

Val alaycı bir şekilde güldü. "İnanılmazsın. Adamın bir hayatı olma hakkı var, şerefsiz. Evet, ilk hayatı paramparça oldu. Bağımlıydı, berbat bir babaydı ve hem çocuklarını hem de karısını kaybetti." Bana dik dik baktı. "Peki ya ayık kalıp yeniden başlamak istese ne olmuş? Hiç mutlu olmaya hakkı yok mu?"

"Eğer sana diğer aileden bahsetmediyse," diyorum kuru bir sesle, "o zaman kesinlikle onları terk ettiğinden de bahsetmemiştir diye tahmin ediyorum."

Val'in yüzü buz gibi bir ifadeye büründü. "Ne demek o çekip gitti?" dedi buz gibi bir sesle.

İçimden bir ah çektim. "Yani onları terk etti. Onları yalnız bıraktı. Ama sanırım bu 'Baba ölümden geri dönüyor' broşüründe yazmıyordu, değil mi?"

Val'in çenesi gıcırdadı. "Hiçbir sebep yokken çekip gittiğini hayal bile edemiyorum," diye homurdandı.

"Ah, bunun bir sebebi vardı."

İçimde bir acı saplanıyor. Sevdiğim birini acımasız bir gerçekle incitmek üzereyim.

"Hiçbiri uygun değildi," diyorum sessizce. "Yani, şanssızlık işte, çünkü Morgan'ın ilk ailesini mahvettikten sonra ikinci bir aile kurmasının asıl sebebi, bir aileye ihtiyacı olması gibi görünüyor. Ama sonra, yıldırım çarpıyor ve Morgan senin fotoğrafını New York Magazine'de görüyor. Bu yüzden kendini toparlıyor, büyük şehre geliyor, uzun zamandır kayıp olan ailesine ulaşıyor—"

"Hangi maç?" diye çıkıştı Val. "Vaughn, ne saçmalıyorsun sen?!"

"Senin böbreğini istiyor, Val."

Kardeşim donakaldı. Çenesi hafifçe açıldı ve gözlerini kırpıştırırken Adem elması ağır ağır yukarı aşağı hareket etti.

“Az önce ne yaptın sen?”

“Morgan, yıllarca süren ağır uyururucu kullanımı yüzünden akut organ yetmezliği yaşıyor,” diye nazikçe söylüyorum. “İki böbreğini de kaybetmek üzere ve kalan ömrü için diyalize girmek zorunda kalacak. Dünyadaki hiçbir organ nakli listesi eski bir eroin bağımlısına böbrek vermeyecek.” Ağzım sıkılaşıyor. “Val, çok özür dilerim,” diye dişlerimi sıkarak söylüyorum. “Ama Morgan seninle sadece böbreğin nakil için neredeyse mükemmel olduğu için ilişki kuruyor. Birlikte yaptırdığınız DNA testini hatırlıyor musun? O bir DNA testi değildi. Uyumlu olup olmadığınızı görmek içindi.”

Roman, sandalyesine yaslanırken yüzü solgunlaşarak sessizce, "Aman Tanrım," dedi. Kardeşime döndü ve elini omzuna koydu. "Val," dedi sessizce. "Bebeğim, ben tam buradayım—"

“Kahretsin,” diye hırıltılı bir sesle söyledi Val. Başını sallayıp gözlerini kaçırdı. “Kahretsin,” diye daha yüksek sesle homurdandı. Aniden masadan kalktı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve odada volta attıktan sonra aniden tekrar oturdu.

“Tamam,” diye başını salladı. “Tamam, peki. Boş ver. Keşke bir şey söyleseydi ama eğer böbreğe ihtiyaı varsa—”

“Val.”

"Hayır, siktir et bunu," diye homurdandır. "Ve onu böyle bir kötü adam yaptığınız için size de siktir edin!"

"Val," diye hırladım.

“Cidden. Siktir git, adamım,” diye öfkeyle söylendi. “O adamdan nefret edebilirsin, ama onunla hayat kurtaran bir organ nakli arasına girmeye çalışmak tam bir şeytanlık—”

“Kahretsin, Val,” diye tısladım. “Dinleyecek misin—”

“O bizim babamız!!”

“Val—”

“Ve eğer babamın lanet olası bir böbreğe ihtiyacı varsa, ona bir kahrolası böbrek alacağım—”

"O senin baban değil ki!"

Bu sözler ağzımdan çıktığında kardeşimin yüzündeki ifade beni neredeyse öldürüyor. Sanki kalbine bıçak saplamış gibi. Bütün yüzü buruşuyor.

Boğazımı temizlerken göğsüm sıkıştı. "Özür dilerim," diye hırıldadım sessizce. "Sana söylememeyi düşündüm, çünkü canını yakacağını biliyordum..."

“Ne zamandır?” Val’in gözleri, gözlerimi delip geçerken adeta zehir saçıyordu. “Ne zamandır biliyorsun bunu?”

Evelina'nın eli masanın diğer tarafında kayarak elimi sıktı.

“Yıllardır, Val,” diyorum sessizce. “Yıllardır biliyorum.”

Gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. "Onun babamız olmadığını ne zamandır biliyorsun ki—"

“Ah, o benim babam,” diye mırıldanıyorum. “Ama senin baban değil.”

Val yavaşça nefes verdi, gözleri donuklaştı ve sandalyesine geri yaslandı.

"Vay canına," diye fısıldadı. "Gerçekten de inanılmaz."

Roman'ın yüzü buruşur. "Val—"

"Bir sigaraya ihtiyacım var," diye mırıldandı kardeşim.

Roman sandalyesinden kayarak Val'in yanına çömeldi ve kolunu omzuna attı. "Tam buradayım—"

Val'in yumruğunu masaya sertçe vurmasıyla hepimiz irkildik; çatal bıçaklar şangırdadı ve bardaklardan su sıçradı. "Lanet olsun, bir şeye ihtiyacım var!"

Yüzü kasılıp buruşuyor. Gözleri vahşice bana dikilirken, üzerime doğru dönüyor.

"Ne demek o benim babam değil?" diye öfkeyle söylendi.

“Val, çok özür dilerim—”

"Özür dilemeni istemiyorum," diye homurdanıyor. "Bir sigara istiyorum ve gerçek babamın kim olduğunu öğrenmek istiyorum!"

Derin bir nefes alıyorum.

“Babanız Diego Torvallés'tir.”

Morgan'ın babası olmadığını söylediğimde yüzündeki ifade beni öldürecek sanıyordum. Ama kardeşimin yüzündeki dehşet ve şoku görünce, kalbim paramparça oldu sanki.

Val sandalyesine yığılmış bir şekilde oturuyor, gözleri masanın üzerinden boş boş bakıyor ve eli tekrar tekrar yumruk oluyor. Roman kollarını kardeşimin etrafına sarıp onu sıkıca tutuyor.

Evelina'nın elini sıkıca tutarak derin bir nefes aldım.

“Biliyorsun, annem fahişelik yapardı,” diyorum sessizce. “Ama işler gerçekten kötüye gitmeden ve metamfetamin güzelliğini almadan önce, çok güzeldi ve bağımlılığını beslemek için üst düzey eskortluk yapardı.” Çenem kasılıyor. “Çoğunlukla Pittsburgh veya Philadelphia'da, ama asıl para ve büyük harcamalar New York'taydı. Ve buraya yaptığı bir seyahatte, İspanya'dan gelen zengin bir müşteri tarafından rezervasyon yaptırıldı.”

Val'in yüzü bembeyaz oldu.

“Babam...Morgan...” diye kaşlarını çatı. “Yani, belli ki bilmiyordu—”

“Ah evet, biliyordu,” diye mırıldandım. “Sen doğduktan yaklaşık bir yıl sonra o ve annem Diego'dan para koparmaya çalıştılar. İlk onlar değildi. Araştırdığımda, yaklaşık on yıllık bir süre içinde aynı şeyi yapan kırk beş kadın daha olduğunu ve Diego'nun iddialarını hiç araştırmadan hepsine para ödediğini gördüm. Sadece onların gitmesini istiyordu.”

Bok.

Val'in sandalyesinin masadan geriye doğru sertçe itilmesiyle bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu tam o anda fark ettim.

"Patlamadan önce buradan defolup gitmem lazım."

Bizler ayağa kalkarken o öfkeyle masadan uzaklaştı.

"Ne oluyor lan?" diye tısladı Roman, bana doğru dönerek öfkeyle.

Evelina'nın sesi titreyerek, "Roma," diyor. "Ona söylememesi mi gerekiyordu?"

"Ben..." Roman dişlerini sıktı. "Yani, Tanrı aşkına, Vaughn."

Evelina kaşlarını çattı. "Roman, yapma. Bunu bilmeyi hak ediyordu! Haberciği vurma!"

Roman başını salladı. "Gidip bulacağım—"

"Hayır. Ben onunla konuşacağım," diye homurdandım.

Roman tiz bir kahkaha attı. "Sanırım bu gece için yeterince konuştun, değil mi?"

"Roma!"

Evelina ve erkek kardeşi birbirlerine dönüp sessizce mırıldanıyorlar. Omzunu hafifçe sıkıyorum, sonra masadan kalkıp dışarı çıkıyorum.

Val, rüzgâra karşı büzülmüş bir şekilde, dudaklarının arasında nereden bulduğunu bilmediği bir sigarayla, elindeki çakmaktan ateş yakmaya boşuna çalışıyor.

"İşten ayrıldığını sanıyordum."

"Yapma," diye mırıldandı.

Şap. Şap. Şap.

Başparmağıyla çakmağı defalarca şaklattıktan sonra aniden kükreyerek ve dönerek hem çakmağı hem de sigarayı kaldırıma fırlattı.

"SİKTİR GİT!" diye bağırdı, bana doğru öfkeyle yaklaşıp göğsüme parmağını sapladı. "Bana söylemediğin için siktir git!!"

"İstemiştim," diye tısladım. "Kahretsin, hem de çok istemiştim."

"Öyleyse neden yapmadın ki?!" diye bağırarak yanımızdan geçen yayaları ürküttü. "Benim onunla bir ilişki kurmama izin vermek yerine!"

“Çünkü Morgan’ın sahip olacağın tek baba olduğunu biliyordum!” diye kükredim. “Ve seni ondan zaten bir kez almıştım ve...”

"Çünkü ondan nefret ediyorsun."

Tansiyonum fırladı. "Evet, ama sadece büyürken berbat bir adam olduğu için değil," diye homurdandım. "Bütün çocukluğunuz boyunca onun babanız olduğunu düşünmenize izin vermesinden nefret ediyorum, oysa babanız olmadığını biliyordu! Çünkü bana göre bu, istismarı ve ihmali daha da kötüleştiriyor! Kendi babanızın size karşı bu kadar berbat bir adam olduğunu düşünmenize izin verdi, oysa bu acıyı azaltabilirdi!" diye kükredim. "Size lanet olası gerçeği söyleyebilirdi ve o zaman sadece sorumsuz bir üvey baba olurdu, berbat gerçek babanız değil. Zor bir şey yapma ve bir çocuğun hayatını biraz daha az berbat hale getirme şansı vardı ve bunu yapmadı."

Başımı geriye atıp, içimdeki tüm acıyı ve öfkeyi dışarı üfleyerek yukarıdaki çelik ve neon ışıklara bakıyorum.

"Seni seviyorum, Val," diye hırıldadım sessizce. "Sen benim kardeşimsin ve senin için her şeyi yaparım, ve çok çok özür dilerim."

Ona bakıyorum, ikimiz de duygudan titriyoruz.

"Evet," diye homurdandı kaldırıma bakarak. "Ben de özür dilerim."

EVELINA

"BİRİSİ LAVANTA-MOCHA FRAPPA-KABUS SİPARİŞİ VERSİN?"

Sırıttım, döndüm ve Val'i kucaklamamın şiddetiyle neredeyse yere devirecekken çığlık attım.

"Geri döndün!!"

İki tane paket servis bardağını aynı anda tutarken, beni beceriksizce kucaklayarak kıkırdıyor.

"Siyahlar içinde geri döndüm, bebeğim," diye sııttı ve bana göz kırptı. "İşte."

Bana bardaklardan birini uzattığında gözlerim parladı. "Aman Tanrım," diye inledim. "Bunları ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

Burunundan homurdandı. "Ayrıca Milena'nın şeker ve kafein dolu oldukları ve sana iyi gelmedikleri için onları içmeni yasakladığını da biliyorum."

Kıkırdıyorum.

"Yani, eğer bunu görür ve sorarsa, bunu benden almadın."

Dudaklarım geniş bir sırıtışla kıvrıldı. "Anlaştık." Sıcak içecekten bir yudum aldım ve inledim. "Aman Tanrım, bu inanılmaz derecede lezzetli. Değil mi?"

"Ah, bu mu?" Val yüzünü buruşturarak elindeki kahve bardağını kaldırdı. "Hayır, tatlım. Bu sade kahve. Biliyorsun, çünkü ben yetişkinim."

Ona orta parmağımı gösterdim, o da kakhaha attıktan sonra kaslı kolunu omzuma attı. "Seni çok özledim, Evie."

Dansçıların prova öncesinde toplandığı Mercury'nin arkasındaki ara sokakta ilk biz vardık, çünkü erkenden buluşup sohbet etmek konusunda anlaşmıştık.

"Peki, gezi nasıldı? Büyük Kanyon nasıldı? Her şey nasıldı?! BANA HER şEYİ ANLATIN!!!"

"Dostum," diye sırtıyor. "Bir yudum alsan zaten tam bir enerji topu gibisin. Milena'nın bunlara neden karşı çıktığını anlıyorum."

"Siktir git."

İkimiz de siyah metal yangın merdiveninin en alt basamağında otururken kıkırdıyor.

"Seyahat güzeldi. Ben..." Gözlerini devirdi. "Bir süreliğine tüm bunlardan uzaklaşmaya ihtiyaım vardı, biliyor musun?"

Başımı salladım ve elimi koluna koydum. "Anlıyorum," dedim sessizce.

Val içini çekti. "Seni en son gördüğümde yaptıklarım için gerçekten özür dilemeliyim."

"Hayır, kesinlikle öyle değil." Başımı sallıyorum. "Aslında, o şey..."

"Anlaşılması zor bir durum mu?" diye bitiriyor sözlerini. "Bu, durumu hafifletmek olur."

Ona doğru dönerken dudaklarım büküldü. "İyi misin?"

Başını salladı. "Evet. Bir hafta boyunca çölde, yakışıklı erkek arkadaşımla yalnız mı olacağım?"

İğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyorum. "Bana ayrıntıları anlatma."

Gülüyor. "Anlaştık. Ama hayır, harikaydı. Arınma gibiydi, anlıyor musun? Bir sıfırlama." Nefesini veriyor. "Yine de geri dönmek güzel."

"Seni tekrar görmek ne güzel," diye iç çektim, başımı sevgiyle omzuna yaslayarak. "Seni gerçekten çok özledim, biliyor musun?"

"Madam Kuzmina'nın her zamanki duygusal günah keçisi olmadığım için beni  zlediniz, böylece geri kalanlarınız bunun nasıl bir şey olduğunu tatmı  oldunuz, değil mi?"

Burnumu  ektim. "Bunu kendi başına getirdin dostum."

"Aman Tanrım, bu da kurbanı suçlamak!"

Gözlerimi devirdim. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Onu kışkırtıyorsun."

Sırıttı. "Evet, aynen öyle."

" a ırtıcı gelebilir ama, soruna cevap vermek gerekirse, seni gerçekten özledim."

"Ben de seni özledim, Eves." Bana göz kırptı, sonra kaşlarını çatarak boğazını temizledi. "Eee, eee, nasıl?"

Gözlerimi devirdim. "Onu arayabilirsin, biliyorsun."

Omuz silkti. "Evet, biliyorum. Yani, yapacağım. Sadece..." kaşlarını çattı. "El iyi vurmamak gerektiğini biliyorum. Ama bazen... kahretsin." Nefes verdi. "Bütün bunları bana yüklemesine mi yoksa haklı olmasına mı daha çok kızdığımı bilmiyorum."

Hikayeyi zaten duymuştum. Bir hafta kadar önce, o ak am yemeğinden hemen sonra, Morgan, Val'e " nemli bir şey hakkında konuşmak" için ula mı tı.

Hiç kimseyi  a ırtmayacak şekilde, konu böbrek don r n n uygunlu uyla ilgiliydi.

Val ve Roman, o gün New York'tan ayrılıp bir hafta boyunca Büyük Kanyon yakınlarında kamp yapmaya gittiler. Ve g r n  e göre Morgan mesajı gayet iyi anladı, çünkü yine ortadan kayboldu ve telefon numarası da devre dışı bırakıldı.

Yani, gerçekten... O heriften nefret ediyorum.

"Peki, onun durumu nasıl?" diye mırıldandı Val.

"Vaughn iyi," diye gülümsedim. "Seni  zledi. Seninle konuşmak istiyor."

Başını salladı ve gözlerini kaçırdı. "Evet. Not aldım. Madem konuya değindik..."

Val ve Vaughn, iletişim konusunda küçük bir tıkanıklık yaşayan tek kardeşler değil. Roman ile de aramız pek iyi değil, bunun başlıca sebebi onun benim Vaughn ile neden birlikte olduğumu anlayamaması ya da anlamak istememesi.

Ama eninde sonunda oraya da ulaşacağız. Tıpkı Val ve Vaughn'un da ulaşacağı gibi.

Bazen, sevdiklerinizden bile olsa, bir süreliğine uzaklaşmaya ihtiyacınız olur.

Ama sevdiğiniz herkes değil.

Mesela, ben ve Vaughn?

Ara vermeye gerek yok.

Yer kaplamaya gerek yok.

Aslında tırnaklarımı derisine batırıp onu açmak ve içine girerek ona daha yakın olmak istiyorum.

Evet, bunun ne kadar çılgınca geldiğinin farkındayım.

"Yani, Vaughn iyi mi?" diye soruyor Val.

Sırıttım. "Bunu bana zaten sormuştun."

Kaşlarını çatarak dudaklarını büzdü. "Kahretsin."

"Gerçekten de öyle." Val'e yan gözle baktım. "Sana bir şey söylersem, kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?"

"İzci sözü veriyorum."

Burun kıvırdım. "Seni bir izci olarak görmekte zorlanıyorum."

"Onlar da öyle yaptı," diye sırtıyor. "On yaşındayken beni kovdular çünkü çok gangsterdim. Şaka bir yana, Vaughn'a ne oldu?"

"Terapiye gitmeye başladı."

Val'in ağız açık kaldı.

"Aman Tanrım," diye patladı. "Bu... inanılmaz. Bunu nasıl başardın?"

Sırıttım. "Gerçekten bilmek istediğinden emin misin?"

İnleyerek, "İğrenç! Artık istemiyorum! Çok iğrenç!" dedi.

Kıkırdıyorum. "Şimdi, Val, iki yetişkin birbirini çok sevdiğinde..."

"Lütfen cümleyi tamamlamayın. Bu, ihtiyacım olmayan bir görüntü."

"Dünyama hoş geldiniz," diye gülüyorum. "Ve ikinizle birlikte yaşadım!"

"Aman Tanrım, geri döndü!!"

Yukarı baktığımızda Milena ve Naomi'nin sokağın başında çılgılık attıklarını gördük.

Val, lavanta aromalı mochapı işaret ederek, "Ya bunu bitirirsin ya da kanıtları yok edersin," diye kıkırdadı.

"Gerçekten istemiyor musun?"

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," diye kıkırdadı. Sonra kaşları çatıldı. "Hey, hepimiz... yani sen, Roman, ben ve Vaughn..." Daha da derinden kaşlarını çatı. "Hepimiz iyi olacağız, değil mi?"

"Kardeşimi seviyor musun?"

Kaşını kaldırarak, "Şey, elbette ki?" dedi.

"Kardeşini seviyor musun?"

"Bazen isteksizce de olsa, evet," diye gülümsüyor.

"Şey, kardeşini çok seviyorum—"

"Evie, bu iş iyice tuhaf bir hal alıyor."

Gözlerimi devirdim. "Ve ben de kardeşimi seviyorum. Ve biliyor musun Val? Seni de seviyorum. İşte. Şimdi herkes herkesi seviyor. Çok tatlı, değil mi?"

"Daha tatlı olsaydı kusardım, Evie."

* * *

Prova bittiğinde bitkin düşmüş oluyorum. Yine de Naomi ve Lyra'ya daha sonra onlarla görüşeceğimi, çünkü revüye hazırlık olarak Kara Kuğu parçamı birkaç kez daha çalışacağımı söylüyorum. Vaughn'a eve geç geleceğimi mesaj atıyorum, sonra da işe koyuluyorum.

Bundan iki saat sonra, "bitkin" kelimesi artık doğru bir kelime değil. Sahneye kıvrılıp öylece kalabilirdim. Fiziksel olarak, depomda hiçbir şey kalmamıştı.

Duş almak eve gidene kadar beklemek zorunda kalacak, özellikle de binada başka kimse kalmamışken burada tek başıma duş alma fikri beni korkutuyor. Dans ederken giydiğim tayt ve tişörtün üzerine şort ve kapüşonlu bir sweatshirt geçirdim, dans çantamı omzuma astım, ışıkları söndürdüm ve sonra tiyatronun arka kapısına doğru ilerleyip kapıyı omzuma attım.

Çılgılığım boğazımda düğümlendi, el demir gibi boynumu kavradı. Arka kapıdan dışarı çekilirken adrenalin vücudumda patladı, dans çantam omzumdan kayıp tuğla kuyuya çarptırıldım.

Yüzü görünmeyen, simsiyah giyinmiş ve yüzünde kayak maskesi olan adamın heybetli silüetine baktığımda, dehşet içimi parçaladı. Adam, ara sokağın ilerisindeki sokak lambasının loş ışığında parıldayan bir bıçağı kaldırırken, eli boğazımı daha da sıkıca kavradı.

"Lütfen!" Boğazımdaki sıkı tutuşuna rağmen hıçkırarak söylüyorum.
"Lütfen yapma—"

Yüzü o kadar hızlı bir şekilde yüzüme yaklaştı ki, irkildim ve gözlerimi kapattım.

"Tek bir lanet olası sorum var," diye homurdandı.

Nabzım düzensizleşince titreyerek gözlerimi kırpıyorum.

"Benim için uslu bir fahişe olacak mısın?"

Kalbimdeki buz gibi sarılı olan korku parçalanıp eriyor, içimde sıvılaşıyor ve bacaklarımın arasında birikiyor.

Bu Vaughn.

Sonra yanaklarımda bir sıcaklık hissi belirdi.

Bu Vaughn ve az önce bana tokat attı.

Çok sert değil ama kaba davranmak istediği açıkça belli. Boğazımı sıkarken ve bıçağın ucunu çeneme sürerken inliyorum.

"Sana bir soru sordum, sürtük."

"Evet," diye inledim, bacaklarım titriyordu. "Evet, senin için iyi bir küçük fahişe olacağım."

"Diz çök lan!"

Boğazımı bıraktı, saçımın bir tutamını yakaladı ve beni şiddetle yere itti. Diz kapaklarım kaldırıma saplanırken inledim, başımı sertçe geriye çektiğinde nefesim kesildi.

Kemerinin şıkırtısı gecenin seslerini bastırıyor ve ben de bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Vaughn siyah kot pantolonunu kalçalarından aşağı doğru indiriyor ve aniden şişmiş cinsel organı serbest kalıyor.

Yanağıma tekrar tokat attığında inliyorum.

"Bana o kahpe ağzını ver."

O, penisini kavrayıp dudaklarımın arasına sokarken ben de ağzımı sonuna kadar açtım.

Kahretsin. Evet.

Bunun akıl dışı olduğunu biliyorum. Ona karşı davranış biçimimden ve ondan ihtiyaç duyduğum şeylerden hâlâ dehşete düşen bir yanımda var.

Ama içimdeki o taraf onun istediği kadar şok olabilir. İçimdeki diğer taraf ise bunu arzuluyor.

Kocaman penisi boğazımın arkasına saplanınca öğürüyorum, boğulurken inliyorum ve dudaklarımı onun etrafına sarıyorum. Dilim penisinin alt kısmında dönüyor, her bir şişkin damarı okşuyorum, o da penisini ağızımdan çekip tekrar içeri sokuyor.

Onun kalın penisini yalayıp tükürük ve meni damlaları ağızımın kenarlarından kapüşonlu kazağımın üzerine akarken inliyorum, o da saçımı tutup yüzümü becermeye başlıyor.

“Mmm,” diye homurdanır Vaughn. “Ne kadar iyi bir küçük orospu çocuğu yakalamışım. Boğazını aç bebeğim. Bu yüzünü tıpkı sıkı, ıslak bir vajina gibi becereyim. Aferin kızım.”

Kalçaları ileri geri hareket etti, büyük penisi dilimin üzerinden geçip boğazımın arkasına kadar saplandı. Vaughn başımın arkasını tuğla duvara yaslayıp en kötü işini yaparken, sokakta müstehcen, ıslak, şapırdayan sesler yankılandı.

O geri çekildiğinde nefesim kesildi, havayı içime çekip inleyerek maskeli yüzüne baktım. Çenemden tükürük ve salya aktı, alt dudağımdan şişmiş penisinin başına doğru süzüldü.

Saçlarımdan tutup beni yukarı çekip duvara çarptığında inleyerek çığlık attım. Dizlerinin üzerine çöküp elindeki o vahşi av bıçağını çevirirken boğazımdan bir inilti yükseldi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, şortumun ve taytımın ön kısmından yakalayıp vücudumdan çekip çıkardı. Bıçağı şortumla tenim arasına sapladığında inledim; bıçağın düz tarafı kalçalarım ve alt karnıma hafifçe değdi, ardından kolunu sertçe çekti.

Taytımı ve şortumu kesiyor, sonra elleriyle vücudumdan ayırıyor. Kayak maskesini burnunun üzerine çekiyor ve aniden yüzü titreyen bacaklarımın arasına giriyor.

“Aman Tanrım...”

Çığlık atıyorum, dilini klitorisimin üzerinde gezdirirken saçlarını tırmalıyorum. İçime doğru hırlıyor, kalçalarımdan tutup beni arkamdaki duvara yaslıyor ve vajinamı yiyip bitiriyor. Islak dili yukarı aşağı kayıyor,

derinlere doğru itiyor ve şişmiş klitorisimi dudaklarıyla sarmadan önce inlememe neden oluyor.

Dili, sızlayan tomurcuğun üzerinde dönüyor, nefesimi kesiyor. Kalçalarım yüzüne sürtünürken, bir şeyin içime doğru itildiğini hissediyorum.

Aman Tanrım, evet...

“Mmm,” diye hırıltılı bir sesle Vaughn, bıçağının kabzasını kaygan kıvrımlarıma daha da derine sokarak. “Bu sürtük küçük orospu, bıçağım için çok pisleşiyor. Böyle mi sikilmek istiyorsun? Bir sokak duvarının dibinde, pis bir fahişe gibi, bir bıçakla mı?”

Yüzüm buruşuyor, uyluklarım titriyor. Sadece inleyerek karşılık verebiliyorum.

Vajinama tokat atıyor, bu da vajinamın av bıçağının sapını sıkıca kavramasına neden oluyor.

"Sana bir soru sordum, sürtük."

“Evet!” diye hıçkırarak, kalçalarım onun yüzüne doğru kıvranıp duruyordu. “Evet, beni pis bir fahişe gibi becermeni istiyorum!”

"İşte benim iyi kızım," diye hırlıyor, ağzı tekrar bacaklarımın arasına girmeden hemen önce. Bıçağının sapını içime sokmaya devam ederken, klitorisimi dudaklarının arasına alıp dilini tekrar tekrar üzerinde gezdiriyor. Aniden tüm vücudum kasılıyor ve boğazım kapanıyor.

“Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!”

Şimşek üzerime çakarken çığlık atıyorum, orgazm tüm vücudumu paramparça ediyor. Kalçalarım kasılıp gıcırıyor, vücudum titriyor ve vajinam kasılırken, tüm boşalmam onun yüzüne ve bıçağına bulaşıyor.

Bıçağı vajinamdan çekip çıkarıyor, sonra da gömleğini yırtıyor. Ayağa kalkıyor, bacaklarımı ayırıyor, taytımın ve şortumun kalanını da yırtıyor, sonra da şişmiş penisini vajina açıklığıma dayıyor.

Bacaklarımı kalçasına doğru çekiyor ve diğer eliyle çenemi kavırıyor.

"Prenses, benim için çığlık at."

Kocaman sikinin her bir kalın santimini ağzıma sokarken, aynı anda ağzım da benimkine yapışıyor. Ve ben de onun ağzına boşalıyorum, o da kendini içime gömüyor.

Sonra da beni vahşi bir hayvan gibi becermeye başladı.

Kasları kasılıp geriliyor, elleri beni o kadar sıkıca kavırıyor ki, içime girerken lezzetli morluklar bırakıyor. Kalın penisi beni son sınıırıma kadar geriyor, ağzımı yutarken inlememe ve daha fazlasını yalvarmama neden oluyor. Her acımasız itişte sırtım tuğlaya sürtünüyor, içimde acı ve zevkin karışımı bir duygu yayılıyor.

Vaughn diğer bacağımı da kavradı ve aniden duvara yapıştım, kaslı kalçalarına dolanmış bacaklarımla devasa penisinin üzerinde adeta kalakaldım.

"Şimdi, prenses," diye tısladı alt dudağımı ısırırken. "Seni, olduğun gibi pis bir orospu çocuğu gibi becereceğim."

Tatlım. Aman Tanrım.

Deli gibi üzerime sertçe giriyor, her şiddetli ve kontrolsüz itişinde penisinin her santimini derinden içime gömüyor. Kapüşonlu kazağımı yırtıyor, açıp tişörtümü tam ortadan ikiye ayırıyor. Dudakları acıyan sertleşmiş meme uçlarımdan birini sardığında inliyorum ve ısırıldığında ilkel bir zevkle çığlık atıyorum.

Birbirimize vahşi hayvanlar gibi saldırıyoruz; ısırıyoruz, tırmalıyoruz, vuruyoruz, boğuyoruz, Vaughn tekrar tekrar bana saplanıp kalıyorum, ta ki kendimden geçene ve ona can havliyle tutunana kadar. Tekrar boşalıyorum, sonra üçüncü ve dördüncü kez.

Bu yeterli değil.

Onun için hiçbir şey yeterli değil.

"Daha sert," diye kekeledim kendi kendime.

"Daha derine."

"Bana vur."

"Kahretsin."

"Daha fazla. Bana daha da fazlasını ver..."

Tekrar geldiğimde, sanki tüm varlığım paramparça oluyor. Bütün vücudum kasılıyor, omurgam keskin bir şekilde bükülüyor ve başım arkamdaki tuğlaya yaslanıyor, tırnaklarım sırtını tırmalarken ağzımı ve gözlerimi sonuna kadar açıyorum, şehrin semalarına doğru inleyerek boşalıyorum.

Vaughn inleyerek penisini sonuna kadar içime gömdü, kasları gerildi ve büyük penisi seğirerek ardı ardına boşalan menisini içime pompaladı.

O kadar çok titriyordum ki, zar zor ayakta durabiliyordum. O da penisini benden çıkardı ve beni ayağa kaldırdı. Önünde diz çöktüm, ona yukarıdan bakarak titredim.

Kahretsin, canavara benziyor. Gölgede, üstsüz, siyah kot pantolonu kalçalarına kadar indirilmiş ve yumruğu kocaman penisini kavramış bir avcı gibi duruyor.

Ağzıma sokarken inliyorum, dilimin üzerinde tembelce ileri geri hareket ederken hem kendimin hem de onun tadını birlikte alıyorum. Ağzımdan bir patlama sesiyle çıkıyor, sonra ağır başını dudaklarıma ve yanaklarıma vuruyor, meni ve tükürüğü her yerime bulaştırıyor, ta ki tam bir fahişe gibi görünene kadar.

Bir ara sokakta diz çökmüş, canavara bakarken inleyen bir fahişe.

Onun canavarı.

Yavaşça, canavar tekrar insana dönüşüyor. Eğiliyor, titreyen bedenimi güçlü kollarıyla nazikçe kavrayıp göğsüne yaslıyor, koyu saçları ter içinde kalmışken buz mavisi gözleri gözlerimi yakalıyor.

"Çok iyi yaptın bebeğim," diye mırıldandı.

"Beni gerçekten çok korkuttun," diye fısıldadım.

Dudakları benimkini buluyor, beni öpüyor, dili içeri girip benimkiyle dans ediyor.

"Seni seviyorum, prensesim," diyor sessizce.

"Ben de seni seviyorum, Şeytan," diye mırıldanıyorum.

Ve sonra eve gidiyoruz, o beni Mercury Tiyatrosu'nun gölgesindeki ara sokaktan nazikçe taşıyor: canavarının kollarında, güzelce kırılmış balerin.

SON SÖZ

EVELINA

“Yani...” Range Rover’ın yanından hızla geçen karanlık ağaçlara pencereden bakarken kaşlarım çatıldı. “Andrés’in Knightsblood kampüsünde artık istenmediğimizi söylediğinde gerçekten şaka yapmadığını düşünüyorum?”

Bu gerçekten üzücü, çünkü burada verdiğim dersten çok keyif alıyordum ve öğrencilerimi çok seviyordum.

Olumlu tarafı şu ki, Kir ve Madam Kuzmina ile Mercury’de hemen profesyonel öncesi öğrenciler için bir ders başlatma konusunda konuşuyordum ve ikisi de bu fikri beğendi gibi görünüyor. Ayrıca, Knightsblood’dan en sevdiğim kızlardan birkaçı bu bahar mezun olduktan sonra New York’a taşınacak ve birlikte stüdyoya geri dönme fikrine bayıldılar.

“Tartışılabilir,” diye homurdanıyor Vaughn sürücü koltuğundan. “Ayrıca, İspanya’da... onun gibi hanedanlık kurnazlarının zamanlarını neyle geçiriyorlarsa artık.” Bana bakarken sırıtıyor. “Evin giriş kapılarını fotoğraflarımızla ve ‘giriş yasaktır’ yazılı etiketlerle süslemiyor ki.”

Kıkırdıyorum. "Pekala, ama yine de—"

"Hem zaten, kampüse gitmeyeceğiz."

Daha önce, şehrin kuzeyindeki Hudson Vadisi’nde yürüyüşe çıkacağımızı söyleyerek beni şehirden uzaklaştırmıştı. Bunun yerine, kuzeydoğuya, Connecticut’ın güneyine doğru yol aldık.

Knightsblood'un üzerinde bulunduğu uğurumların aşağısındaki, son derece şirin sahil kasabası Hawthorne Hollow'da harika bir g¼n geçirdik. Öğle yemeğimizi yedik ve ardından antika eşya alışverişi yaptık; bu sırada Gordon Stone'un eşi Katherine için, kendisi koleksiyonculuk yaptığı için, muhteşem bir porselen balerin fig¼r¼ bulmayı başardım.

Stone kardeşler, özellikle Vaughn'un Gordon'ı Sendika içinde daha da üst düzey bir konuma getirmesinden sonra, aslında iyi arkadaş oldular.

Yani, bunca şeyden sonra yapabileceği en az şey buydu.

Jameson Beaumont, Vaughn'a karşı yapılan darbenin bir parçasıyken, Gordon'ın öyle olmadığı ortaya çıktı. Onun tek suğu, yıllar önce Quentin'i deviren Sendika'nın üst kademelerindeki üyelerden biri olmasıydı.

Vaughn'ın büyükbabası kulağına d¼řmanlar ve güç hakkında fısıldarken, aynı zamanda onu yıllar öncesinden kalma kişisel d¼řmanlarından intikam almak için bir araç olarak kullanıyordu. Ve yaşanan her şeyden sonra, Quentin'in Gordon'a karşı "kanıtının" tamamen saçmalık olduğu ortaya çıktı.

Öğle yemeği ve antika eşya alışverişinden sonra, Vaughn ile yine de bir yürüyüşe çıktık; orada beni bir ağaca yasladı, ellerimi başımın üstüne kaldırdı ve külotumu ağzıma tıkadı, beni becerdi, üzerime boşaldı, sonra da tenimden hala meni damlarken beni ikinci kez becerdi ve ikinci bir boşalmayla beni doldurdu.

#Bereketli.

Sonrasında akşam yemeği yedik ve ardından şehrin ortasındaki parkta, inanılmaz bir sese sahip bir kızın Velvet Guillotine şarkılarının akustik versiyonlarını çalmasını izledik.

Ve şimdi, biz...

"Peki, nereye gidiyoruz?"

Nefesini dışarı verdi. "Bu bir sürpriz, prenses."

Yüzümü buruşturuyorum. "Biliyorsun, sürprizlerden nefret ederim..."

Elinin tişörtümün üzerinden meme uçlarımdan birini sıkıp bükmesiyle hafifçe çığlık attım. Eli hemen bacaklarımın arasına kaydı ve kot pantolonumun üzerinden vajinamı ovuşturunca inledim.

"Evet, bana bir daha söyle bakalım, sürprizlerden ne kadar nefret ediyorsun?" diye sırttı ve elini direksiyona geri götürerek arabayı ana yoldan çıkardı.

Dilimi ona doğru uzattım, bana bıraktığı sıcaklık yüzünden yerimde kıpırdandım.

Pencereden dışarı baktığımda nerede olduğumuzu anlıyorum. Ve araba, kasabaya, kampüse ve okyanusa bakan açıklığın yanındaki küçük otoparka girdiğinde gülümsüyorum.

"Ah, sanırım Griswold Tepesi'ne en son şu zamandan beri gitmedim—"

"Seni kovaladığım gece mi?" diye mırıldandı. Bana sırttı. "Ben de kovalamadım."

En tepeye geldiğinde durdu ve motoru kapattı. Arabadan indik ve bagajdan bir battaniye ve bir şişe şarap çıkardığında gözlerimi kırıştırdım.

"Birisi hazırlıklı gelmiş."

"Hiçbir fikriniz yok," diye mırıldandı gülümseyerek.

Ay ışığıyla aydınlanmış çimenlerin üzerine battaniyeyi seriyoruz ve şarabı açıyoruz—bardak yok, ama kimin umurunda. Vaughn oturuyor ve ben bacaklarının arasına yerleştiğimde, beni göğsüne doğru çekip kollarını bana sarıyor. Şişeden bir yudum alıp bana uzatırken, ben de ona sokulup sarılıyorum.

Bir yudum su alıp ona geri uzattım. O da bardağı kenara koyduktan sonra o kocaman kollarıyla tekrar beni sardı.

"Sana sormak istediğim bir şey var... seninle yapmak istediğim bir şey." Yavaşça nefes alıyor. "Ama bu büyük bir istek ve bilmeni istiyorum ki, güvenlik kelimesi hâlâ geçerli."

Aman Tanrım. Aylardır güvenli kelimemizi düşünmemiştim bile. Ama ayrıca... bana bunu hatırlatmayı gerektirecek ne "denemek" veya "yapmak"

istiyor ki? Yani, şu anda onunla cinsel anlamda yapmadığım şeyleri listelemek, yaptıklarımı listelemekten daha hızlı olurdu.

"Tamam," diye kızarak göğsüne yaslandım. "Biraz endişeliyim ama meraklıyım da."

"Güzel," diye fısıldadı kulağıma, elini arkasına uzatırken. "Her şeyini istiyorum."

Eli birdenbire yine göz hizamda belirdi.

Küçük bir kutu tutuyor.

"Aşkını istiyorum, bedenini istiyorum. O endişeyi ve o merakı istiyorum. Dününü, bugününü ve yarınını istiyorum, Evelina."

Aman Tanrım.

Başparmağıyla küçük siyah kutunun kapağını iterek açıyor ve ay ışığı içerideki yüzüğün üzerinde parıldıyor.

"Seni bu dünyada ya da öbür dünyada her şeyden çok seviyorum ve hayatımın senin hayatın, seninkinin de benim hayatım olmasını istiyorum," diye hırladı Vaughn kulağıma. "Benimle evlenmeni istiyorum."

Hiç tereddüt yok.

Düşünmeye gerek yok.

Hemen dönüp kollarımı ona doladım ve onu yere devirdim.

"Evet."

Yüzük parmağıma takılıyor.

Dudakları benimkine yapışıyor.

Ayağa kalktık, o beni kovaladı, ben çığlık atarken beni yakaladı.

Ya da belki de onu yakalayan ben olurum.

Ya da belki birbirimizi yakalarız.

Ya da belki de bunun gerçekten bir önemi yok, çünkü ikimiz de asla vazgeçmeyeceğiz.

* * *

Jaggerverse, Knightsblood dünyasında geçen yeni nesil karanlık üniversite mafyası serisi Dark Descendants ile 2026 baharında devam edecek.

Gelişmelerden haberdar olmak için VIP listesine katılın.

Vaughn ve Evelina'ya doyamadınız mı?

Ek sahnelerine buradan ulaşabilir veya bu bağlantıyı tarayıcınıza yazabilirsiniz: <https://BookHip.com/FQLHAVF>

Bu, Canavarların Dansı'nın bir epilog'u veya devamı değil. Ama bu ekstra ateşli "devam" hikayesi, heyecanı devam ettirmeyi garanti ediyor.

JAGGER COLE'UN DİĞER ESERLERİ

En Karanlık Dans:

Aldatma Dansı
Yıkımın Dansı
Deliliğin Dansı
Şeytanların Dansı
İsyan Dansı
Dikenlerin Dansı
Canavarların Dansı

Ölümü Hatırla:

Öfke İmparatoru
Öfke İmparatoru
Şehvet İmparatoru
Yıkım İmparatoru

Zehirli Tanrılar:

Zehirli Aşk
Sinsi Yemin
Zehirli Öpücük
Bozulmuş Kalp
Canavarca Dürtüler

Karanlık Kalpler:

Sapık Kalpler
Acımasız Kalpler
Günahkar Kalpler
Çarpık Kalpler
Çalınmış Kalpler
Düşüncesiz Kalpler

Krallar ve Kötüler:

Karanlık Krallık
Yanmış Kül (Kül Düeti #1)
Kül İmparatorluğu (Cinder Düeti #2)
Avcı Kral (Avlanan Düet #1)

Avlanan Kraliçe (Avlanan Düet #2)

Nefret Prensi

Vahşi Varisler:

Vahşi Varis

Karanlık Prens

Acımasız Kral

Yasak Taç

Kırık Tanrı

Asi Kraliçe

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu Ödemek

Bratva'nın Çalınan Gelini

Bratva Canavarı Tarafından Avlanıyor

Esir Bratva Prensesi

Bratva Kralı'na Ait

Bratva'nın Kilitli Aşkı

Scaliame Suç Ailesi:

Tetikçinin Takıntısı

Patronun Baştan Çıkarma

Korumanın Zayıf Noktası

Güç:

Tiran

Kanun Kaçağı

Savaş ağası

Bağımsız uygulamalar:

Kırık Çizgiler

Patron deliği

Huysuz

Benim Takipçim

YAZAR HAKKINDA

Jagger Cole

Öncelikle bir okuyucu olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli ateşli hayran kurgusu hikayeleri yazarak romantik roman yazarlığına ilk adımlarını attı. Yazarlığı bırakmaya karar verdikten sonra, Jagger Don Draper gibi davranarak reklamcılık sektöründe çalıştı. Bu, kendisinden çok daha üstün bir kadını kendisiyle evlenmeye ikna etmeye yetecek kadar işe yaradı ki bu da tam bir zafer sayılır.

Şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına geri dönmekten çok mutlu.

Yazmadığı veya romantik kitaplar okumadığı zamanlarda, genellikle marangozlukla uğraşır, kaliteli viski içer ve yağmurda veya güneşli havada dışarıda mangal yapar.

Tüm kitaplarını şu adreste bulabilirsiniz:
www.jaggercolewrites.com

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM